

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagstiftning om genomförande av kreditinstitutsdirektivet samt återhämtnings- och resolutionsdirektivet

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås ändringar i kreditinstitutslagen, lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, lagen om Finansinspektionen, lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, sparbankslagen, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform, lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker, lagen om företagssanering, lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem, lagen om värdepapperskonton, lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet, lagen om Finlands Bank, lagen om investeringstjänster och lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet. Genom ändringarna genomförs en ändring i rättsakterna för att minska bankernas risker med syftet att stärka bankernas motståndskraft.

Genom de ändringar som föreslås i kreditinstitutslagen och lagen om Finansinspektionen preciseras grunderna för olika buffertkrav, justeras det högsta beloppet för vissa kapitalbaskrav, bestäms det att vissa kapitalbaskrav eller utdelningsrestriktioner ska basera sig på soliditetskrav, ställs det krav på tillstånd för finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag och utvidgas tillämpningsområdet för bestämmelserna om och tillsynen över kreditinstitutverksamhet till att omfatta sådana företag, föreskrivs det om en ny kalkylmodell för ränterisken i den finansiella balansräkningen, ändras bestämmelserna om ersättning i kreditinstitut, preciseras tillämpningsområdet för bestämmelserna om ersättning och utvidgas den personkrets som omfattas av bestämmelser om utlåning till den närmaste kretsen.

Genom ändringarna i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag kompletteras framför allt bestämmelserna om minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder och föreskrivs om nya befogenheter för resolutionsmyndigheten att begränsa utdelning av institutets medel och skjuta upp genomförandet av avtal samt om erkännandet av sådana anståndsbefogenheter i institutens finansiella avtal.

Dessutom föreslås i propositionen sådana ändringar i lagstiftningen som har sin grund i nationella ändringsbehov. I propositionen föreslås det också att lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs, och att de ändringar det medför i andra lagar görs.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2021.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
MOTIVERING	5
1 Bakgrund och beredning	5
1.1 Bakgrund	5
1.2 Beredning	6
2 EU-rättsaktens målsättning och huvudsakliga innehåll	8
2.1 Det ändrade kreditinstitutsdirektivets huvudsakliga innehåll	9
2.2 Det ändrade resolutionsdirektivets huvudsakliga innehåll	12
3 Nuläge och bedömning av nuläget	16
3.1 Bestämmelser om kreditinstitut	16
3.2 Bestämmelser om resolution	20
3.3 Nationellt ändringsbehov	22
3.4 Läget i kreditinstitutsektorn i Finland	22
4 Förslagen och deras konsekvenser	27
4.1 De viktigaste förslagen	27
4.1.1 De viktigaste förslagen som har samband med det ändrade kreditinstitutsdirektivet	27
4.1.2 De viktigaste förslagen som har samband med det ändrade resolutionsdirektivet	31
4.1.3 De viktigaste förslagen som har samband med nationella ändringsbehov	32
4.2 De huvudsakliga konsekvenserna	33
4.2.1 Krav avseende bruttosoliditetsgraden	34
4.2.1.1 Konsekvenser för kreditinstituten	35
4.2.1.2 Makroekonomiska konsekvenser	35
4.2.2 Kravet på stabil nettofinansieringskvot (NSFR)	36
4.2.2.1 Konsekvenser för bankerna och ekonomin som helhet	37
4.2.3 Sänkning av riskvikten för lån på över 1,5 miljoner euro till små och medelstora företag	38
4.2.4 Konsekvenser för finländska banker av de ändrade minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder	39
4.2.5 Särskiljandet av systemriskbuffertkrav och buffertkrav för systemviktiga institut	40
4.2.5.1 Konsekvenser för de finländska bankerna	40
4.2.6 Konsekvenser av kapitalbaskraven och likviditetskraven för den finländska ekonomin som helhet	43
4.2.7 Eventuella konsekvenser för utlåningen av det höjda maximibeloppet för buffertkraven	46
4.2.8 Övriga konsekvenser	48
5 Alternativa handlingsvägar	48
5.1 Handlingsalternativen och deras konsekvenser	48
5.1.1 Handlingsalternativen för att genomföra det ändrade kreditinstitutsdirektivet	48
5.1.2 Handlingsalternativen för att genomföra det ändrade resolutionsdirektivet	48
5.2 Handlingsmodeller som används eller planeras i andra medlemsstater	50
6 Remissvar	52
7 Specialmotivering	56
7.1 Lag om ändring av kreditinstitutslagen	56

RP 171/2020 rd

7.2 Lag om ändring av lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag ..	83
7.3 Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen	108
7.4 Lag om ändring av lagen om myndigheten för finansiell stabilitet	109
7.5 Lag om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform	110
7.6 Lag om ändring av sparbankslagen	111
7.7 Lag om ändring av lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	112
7.8 Lag om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker	113
7.9 Lag om upphävande av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet	114
7.10 Lag om upphävande av 2 § 3 mom. i lagen om företagssanering	114
7.11 Lag om ändring av 2 och 6 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem	115
7.12 Lag om ändring av 11 § i lagen om värdepapperskonton	115
7.13 Lag om ändring av 3 i lagen om finansiella säkerheter	115
7.14 Lag om ändring av 2 kap. 25 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet	115
7.15 Lag om ändring av 11 och 26 § i lagen om Finlands Bank	115
7.16 Lag om ändring av lagen om investeringstjänster	116
7.17 Lag om ändring av 4 och 5 § i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet	116
8 Bestämmelser på lägre nivå än lag	117
9 Ikraftträdande	118
10 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning	118
10.1 Egendomsskyddet	118
10.2 Näringsfriheten	120
10.3 Myndigheters prövningsrätt	122
10.4 Administrativa påföljder	124
10.5 Bestämmelser om personuppgifter	125
10.6 Delegering av lagstiftningsbehörighet	125
LAGFÖRSLAG	127
1. Lag om ändring av kreditinstitutslagen	127
2. Lag om ändring av lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag ..	153
3. Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen	181
4. Lag om ändring av lagen om myndigheten för finansiell stabilitet	184
5. Lag om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform	185
6. Lag om ändring av sparbankslagen	186
7. Lag om ändring av lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	188
8. Lag om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker	190
9. Lag om upphävande av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet	191
10. Lag om upphävande av 2 § 3 mom. i lagen om företagssanering	191

RP 171/2020 rd

11. Lag om ändring av 2 och 6 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem.....	192
12. Lag om ändring av 11 § i lagen om värdepapperskonton	193
13. Lag om ändring av 3 § i lagen om finansiella säkerheter.....	193
14. Lag om ändring av 2 kap. 25 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet	194
15. Lag om ändring av 11 och 26 § i lagen om Finlands Bank.....	194
16. Lag om ändring av lagen om investeringstjänster.....	195
17. Lag om ändring av 4 och 5 § i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet.....	197
BILAGOR.....	200
PARALLELLTEXT	200
1. Lag om ändring av kreditinstitutslagen.....	200
2. Lag om ändring av lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag ..	248
3. Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen.....	299
4. Lag om ändring av lagen om myndigheten för finansiell stabilitet.....	305
5. Lag om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform	307
6. Lag om ändring av sparbankslagen.....	310
7. Lag om ändring av lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	313
8. Lag om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.....	316
11. Lag om ändring av 2 och 6 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem.....	317
12. Lag om ändring av 11 i lagen om värdepapperskonton	319
13. Lag om ändring av 3 § i lagen om finansiella säkerheter.....	320
14. Lag om ändring av 2 kap. 25 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet	320
15. Lag om ändring av 11 § 2 mom. 6 punkten och 26 § 4 mom. i lagen om Finlands Bank	321
16. Lag om ändring av investeringstjänster	322
17. Lag om ändring av 4 och 5 § i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet.....	326
FÖRORDNINGSUTKAST	328
Finansministeriets förordning om ändring av 2 och 3 § i finansministeriets förordning om de uppgifter som ska lämnas in för upprättandet av kreditinstituts och värdepappersföretags resolutionsplaner och ingå i dem	328
Finansministeriets förordning om ändring av finansministeriets förordning om omständigheter som ska beaktas vid bedömning av ett kreditinstituts och värdepappersföretags eller en koncerns avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter	328
Finansministeriets förordning om beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utifrån de totala skulderna	329

MOTIVERING

1 Bakgrund och beredning

1.1 Bakgrund

Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (nedan *kreditinstitutsdirektivet*) och europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (nedan *EU:s tillsynsförordning*) trädde i kraft sommaren 2013 och har i huvudsak tillämpats från den 1 januari 2014. De unionsrättsakterna baserar sig delvis på de rekommendationer om en reform av kreditinstitutens soliditet och likviditet som Baselkommittén för banktillsyn utfärdade 2010 (Basel III-reformens första fas). I Finland genomfördes kreditinstitutsdirektivet genom en ny kreditinstitutslag (610/2014, nedan *kreditinstitutslagen*), som trädde i kraft den 15 augusti 2014 och som därefter har ändrats flera gånger.

Redan i det ursprungliga Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 föreskrevs det om ett nytt återhämtnings- och resolutionsförfarande för banker som håller på eller sannolikt kommer att falla. Bestämmelsernas syfte var att bättre behärska bankkriser, vilket skulle ge skattebetalarna ett mer systematiskt skydd vid en bättre anpassad tidpunkt än tidigare. Syftet var att erbjuda myndigheterna övergripande och effektiva arrangemang för att på nationell nivå stödja och omstrukturera banker som befann sig i betalningssvårigheter och utgjorde en risk för finansmarknadens stabilitet. I direktivet föreskrivs också om internationella samarbetsarrangemang för att underlätta gränsöverskridande bankkriser. Dessutom föreskrivs det i direktivet om inrättandet av en nationell resolutionsfond. I Finland genomfördes direktivet genom lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014, nedan *resolutionslagen*).

Den 20 maj 2019 utfärdade europaparlamentet och rådet det så kallade bankpaketet, som består av två ändringsdirektiv och två ändringsförordningar. De direktiv som utfärdats är Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/878 om ändring av direktiv 2013/36/EU vad gäller undantagna enheter, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, ersättning, tillsynsåtgärder och tillsynsbefogenheter och kapitalbevarande åtgärder (nedan *kreditinstitutsdirektivet* eller *det ändrade kreditinstitutsdirektivet*)¹ samt direktiv (EU) 2019/879 om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om direktiv 98/26/EG (nedan *resolutionsdirektivet* eller *det ändrade resolutionsdirektivet*)². De förordningar som utfärdats är Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/876 om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kol-

¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=CELEX:32019L0878>

² <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=CELEX:32019L0879>

lektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information, samt av förordning (EU) nr 648/2012 (nedan *förordningen om ändring av EU:s tillsynsförordning*)³ och Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/877 om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet (nedan *EU:s resolutionsförordning*)⁴. Ändringsrättsakterna utgör en helhet med syftet att stärka bankernas och banksystemets motståndskraft.

Utöver genomförandet av det ändrade kreditinstitutsdirektivet och resolutionsdirektivet har finansministeriet och dess intressenter identifierat ett nationellt behov av ändringar i kreditinstituts- och resolutionslagstiftningen samt bland annat i lagstiftningen om Finansinspektionen och Finlands Bank.

1.2 Beredning

Beredningen av EU-rättsakten

EU-kommissionen ordnade i juli 2015 ett offentligt hörande om EU:s tillsynsförordnings och kreditinstitutsdirektivets eventuella konsekvenser för bankfinansieringen i EU:s ekonomi. I september 2015 utfärdade kommissionen också en begäran om ställningstagande till EU:s lagstiftning om finansbranschen och riktade förfrågningar till intressenter om ersättningsbestämmelserna samt proportionaliteten i EU:s tillsynsförordning och soliditetsdirektivet. Kommissionen ordnade två riktade samråd i 2016 för att få in synpunkter från intressenter.

I november 2015 godkände G20-länderna det krav på total förlustabsorberingskapacitet, det vill säga *TLAC-standarden*, som rådet för finansiell stabilitet publicerade den 9 november 2015. Syftet med TLAC-standarden är att säkerställa att globala systemviktiga finansinstitut också under och omedelbart efter en resolution förmår upprätthålla sina kritiska funktioner utan att offentliga medel eller den finansiella stabiliteten äventyras. TLAC-standarden har samma målsättningar som det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för enskilda institut som redan är i kraft inom EU (*Minimum Requirement for Own Funds and Eligible Liabilities*; nedan *MREL-minimikravet*), som tillämpas på sådana kreditinstitut som inte är globalt systemviktiga. Den 24 november 2015 presenterade EU-kommissionen meddelandet *Mot ett fullbordande av bankunionen*⁵, i vilket den förbinder sig att före utgången av 2016 framföra ett förslag till bestämmelser för att genomföra TLAC-standarden i EU:s lagstiftning senast 2019. I meddelandet förbinder sig kommissionen också att lägga fram förslag till bestämmelser som grundar sig på internationella avtal för att korrigera de brister som konstaterats i det gällande soliditetsramverket.

Ändringsdirektiven och ändringsförordningarna har delvis samband med fullbordandet av EU:s bankunion. Den 17 juni 2016 godkände rådet för ekonomiska och finansiella frågor slutsatser⁶ för en färdplan för att fördjupa bankunionen. Enligt slutsatserna krävs det först åtgärder för att avsevärt minska riskerna för att bankunionen ska kunna fördjupas genom åtgärder som syftar

³ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=CELEX:32019R0876>

⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=CELEX:32019R0877>

⁵ Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén ”Mot ett fullbordande av bankunionen” 24.11.2015, COM(2015) 587 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52015DC0587>

⁶ Rådets slutsatser om en färdplan för att fullborda bankunionen, 17.6.2016, <https://www.consilium.europa.eu/sv/press/press-releases/2016/06/17/conclusions-on-banking-union/>

till att fördela bankriskerna mellan medlemsstaterna, såsom genomförandet av ett gemensamt insättningsgarantisystem eller en gemensam säkerhetsmekanism för den gemensamma resolutionsfonden. I slutsatserna ber rådet kommissionen att före utgången av 2016 göra upp förslag till genomförande av TLAC-kraven, en omprövning av EU:s nuvarande MREL-krav samt ändringar i EU:s tillsynsförordning och kreditinstitutsdirektivet.

Den 23 november 2016 gav kommissionen ett förslag till lagstiftning om bankpaketet (förslag till Europaparlamentet och rådet till en förordning om ändring av tillsynsförordningen (EU) nr 575/2013⁷, ett direktiv om ändring av kreditinstitutsdirektivet 2013/36/EU⁸, ett direktiv om ändring av återhämtnings- och resolutionsdirektivet 2014/59/EU⁹ och en förordning om ändring av förordningen om en gemensam resolutionsmekanism (EU) nr 806/2014¹⁰). Den egentliga behandlingen av kommissionens förslag inleddes i rådet vid ingången av 201

Den 16 april 2019 godkände Europaparlamentet ett slutligt samförstånd om det bankpaket som kommissionen föreslog, genom vilka EU:s bankers förmåga att tåla störningar, finansiella flexibilitet och möjligheter till omorganisering stärks ytterligare. Direktivet om ändring av kreditinstitutsdirektivet, förordningen om ändring av EU:s tillsynsförordning, EU:s resolutionsförordning samt det ändrade resolutionsdirektivet utfärdades den 20 maj 2019 och de trädde i kraft den 27 juni 2019.

Beredningen av propositionen

Kommissionens förslag förelades riksdagen genom statsrådets skrivelse den 28 november 2016 (E 120/2016 rd) och senare den 6 februari 2017 genom skrivelserna U 16/2017 rd och U 17/2017 rd¹¹. Statsrådets skrivelse U 16/2017 rd om stärkning av bankernas motståndskraft behandlas

⁷ Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om ändring av förordning (EU) nr 575/2013 vad gäller bruttosoliditetsgrad, stabil nettofinansieringskvot, krav för kapitalbas och kvalificerade skulder, motpartsrisk, marknadsrisk, exponeringar mot centrala motparter, exponeringar mot företag för kollektiva investeringar, stora exponeringar, rapporteringskrav och krav på offentliggörande av information samt om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, COM(2016) 850 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0850>

⁸ Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om ändring av direktiv 2013/36/EU när det gäller undantagna enheter, finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag, ersättning, tillsynsåtgärder och tillsynsbefogenheter och kapitalbevarande åtgärder, COM(2016) 854 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0854>

⁹ Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet och om ändring av direktiv 98/26/EG, direktiv 2002/47/EG, direktiv 2012/30/EU, direktiv 2011/35/EU, direktiv 2005/56/EG, direktiv 2004/25/EG och direktiv 2007/36/EG, COM(2016) 852 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0852>

¹⁰ Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller kreditinstituts och värdepappersföretags förlustabsorberings- och rekapitaliseringskapacitet, COM(2016) 851 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:52016PC0851>

¹¹ E 120/2016 rd: https://www.eduskunta.fi/SV/vaski/KasittelytiedotValtiopaivaasia/Sidor/E_120+2016.aspx

merparten av de planerade ändringarna i kreditinstitutsdirektivet och EU:s tillsynsförordning, och i statsrådets skrivelse U 17/2017 rd behandlas förslagen till ändring av resolutionsdirektivet och EU:s resolutionsförordning.

Den 11 juli 2019 tillsatte finansministeriet en arbetsgrupp för att bereda de ändringar bankpaketet förutsätter i den nationella lagstiftningen. Vidare skulle arbetsgruppen kartlägga andra ändringsbehov i fråga om kreditinstituts- och resolutionslagstiftningen och ge förslag om lagstiftning om dem. Till arbetsgruppen utsågs medlemmar och sakkunniga från finansministeriets finansmarknadsavdelning, Finansinspektionen, Finlands Bank, Verket för finansiell stabilitet och Finans Finland. Arbetsgruppens betänkande i form av en proposition överlämnades till finansministeriet den 12 juni 2020 (Finansministeriets publikationer 2020:58)¹². I betänkandet ingår en avvikande åsikt av Finans Finland.

2 EU-rättsaktens målsättning och huvudsakliga innehåll

Syftet med EU:s bankpaket är att stärka bankernas motståndskraft genom att minska riskerna i banksektorn i EU:s medlemsstater, göra användningen av makrostabilitetsverktyg för kreditinstituten soliditetskrav och effektivisera tillämpningen av resolutionsbestämmelserna för banker. Ett syfte är också att stärka förutsättningarna för att realisera placeransvaret som en del av fullbordandet av EU:s bankunion. Strävan är att uppnå bankpaketets målsättningar bland annat genom att införliva de internationella standarderna från Baselkommittén och rådet för finansiell stabilitet (*Financial Stability Board, FSB*) i EU:s lagstiftning.

I ändringarna i EU:s tillsynsförordning och kreditinstitutsdirektivet i bankpaketet ingår metoder för att stärka banksektorns motståndskraft och makrostabilitetsmyndigheternas handlingsförmåga genom att ta i bruk kompletterande likviditets- och kapitalbaskrav och korrigera brister i makrostabilitetsverktygen. Ändringarna gör också kraven på bankerna i lagstiftningen proportionella och mindre belastande för mindre finansiella institut. Genom ändringarna i EU:s tillsynsförordning stärks också bankernas utlåningskapacitet till små och medelstora företag samt för infrastrukturprojekt i syfte att stärka EU:s ekonomi. Målet med de föreslagna ändringarna i resolutionsbestämmelserna är att minska riskerna i EU:s banksektor och stärka dess förmåga att tåla eventuella störningar, effektivisera tillämpningen av resolutionsbestämmelserna för banker och stärka förutsättningarna att realisera placeransvaret.

Syftet med kapitalbaskraven är att garantera att bankerna under alla omständigheter har ett tillräckligt kapital för att täcka eventuella kreditförluster eller andra förluster. Kapitalbaskraven beräknas i regel utifrån den riskvägda balansräkningen. Genom det nya minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden (*leverage ratio*) säkerställs en tillräcklig kapitalbas för kreditinstitutet, i sista hand oberoende av den riskvägda balansräkningen och riskvägningsmetoden. Utöver krav på kapital som täcker förluster ställs i resolutionslagen minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder för banker. Syftet med MREL-kravet är att säkerställa att banken har en tillräcklig kapitalbas och sådana skuldinstrument som kan användas för att täcka förlusterna för en bank som hamnat i kris och för att rekapitalisera en bank som måste omorganiseras. En tillräcklig nivå på kapitalbas och nedskrivningsbara skulder gör det möjligt att realisera placeransvaret, vilket minskar de direkta kostnaderna för samhället vid en bankkris.

U 16/2017 rd: https://www.eduskunta.fi/SV/vaski/Kirjelma/Sidor/U_16+2017.aspx

U 17/2017 rd: https://www.eduskunta.fi/SV/vaski/Kirjelma/Sidor/U_17+2017.aspx

¹² Promemoria från den arbetsgrupp som bereder en översyn av lagstiftningen om kreditinstitut och resolution: <http://urn.fi/URN:ISBN:978-952-367-338-0>

Likviditetstäckningskravet syftar till att förhindra att solida banker fallerar på grund av likviditetsproblem. Likviditetstäckningskravet (LCR) och det nya kravet på stabil nettofinansieringskvot (NSFR) som ingår i bankpaketet syftar till att begränsa bankernas likviditetsrisk. Kravet på stabil nettofinansieringskvot begränsar risken att bankerna i allt för hög grad kortsiktig grossistfinansiering. Syftet med dessa krav är att säkerställa att bankerna inte får problem trots att deras finansiering på marknaden störs temporärt eller utflödet av insättningar överstiger prognoserna.

En stark soliditet och likviditet utgör också en buffert för bankerna vid en lågkonjunktur. En solid bank med stark likviditet kan fortsätta utlåningen också i ett svagt ekonomiskt läge, när kreditrisken med nödvändighet ökar och det kan bli svårare att få finansiering på marknaden. Genom att kapitalbaskraven för bankerna luckras upp kan också ekonomin stimuleras vid recession. Till exempel under covid-19-pandemin har flexibilitet beviljats i fråga om likviditetskraven för bankerna och kapitalkraven enligt prövning har sänkts, vilket har stärkt banksektorns verksamhetsförutsättningar också under exceptionella förhållanden. Det har konkret visat att det är nödvändigt att stärka kreditinstitutens kapitalbas och likviditet för att bereda sig för svåröversedda kriser.

Av de kapitalkrav som beskrivs ovan ingår kravet på stabil nettofinansieringskvot, kapitalbaskravet utifrån marknadsrisk och kravet avseende bruttosoliditetsgraden i förordningen om ändring av EU:s tillsynsförordning i bankpaketet, vilket innebär att de kraven kommer att utgöra direkt tillämplig rätt i medlemsstaterna. De ändringar som ingår i det ändrade kreditinstitutsdirektivet och som ska genomföras nationellt beskrivs i följande avsnitt. I kapitlet om bedömning av bestämmelsernas konsekvenser beskrivs dock den helhet av ändringar som ingår i bankpaketet oberoende av lagstiftningsinstrument.

2.1 Det ändrade kreditinstitutsdirektivets huvudsakliga innehåll

Allmänt om de ändrade kapitalbaskraven

Genom flera ändringar i kreditinstitutsdirektivet avskaffas överlappande förutsättningar för olika kapitalbaskrav och huvudregeln är att samma risk inte längre ska kunna användas som grund för flera olika kapitalbaskrav. Enligt det gällande direktivet har det till exempel varit möjligt att ställa upp buffertkrav enligt prövning (så kallade pelare II-krav) både utifrån risker som gäller enskilda kreditinstitut och utifrån risker som gäller det finansiella systemet mer allmänt. Till den delen har tillämpningspraxis i olika medlemsstater varierat i någon mån. Ändringarna syftar till en mer enhetlig praxis för att fastställa kapitalbaskraven.

I direktivet, i synnerhet i den ändrade artikel 128, preciseras den interna hierarkin för de olika kapitalbaskraven. I sin tidigare ordalydelse var direktivet i någon mån öppet för tolkning i fråga om relationen mellan ett buffertkrav enligt prövning (pelare II-krav) som en myndighet förelägger och andra kapitalbaskrav.

Kapitalkonserveringsbuffert

Artikel 129 i direktivet har ersatts med en helt ny artikel, enligt vilken instituten för att uppfylla kravet på en kapitalkonserveringsbuffert, fortsättningsvis ska upprätthålla en buffert motsvarande 2,5 procent av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

Kontracyklisk kapitalbuffert

Ett krav på att upprätthålla en institutspecifik konacyklisk kapitalbuffert, det vill säga ett rörligt buffertkrav, ingår i den ändrade artikel 130 i direktivet. Kravet ändras inte, utan kravets högsta belopp föreslås kvarstå på 2,5 procent. Buffertkravet ska fortsättningsvis uppfyllas med kärnprimärkapital. Enligt artikel 130.5 ska ett institut som inte klarar att uppfylla kravet fullt ut omfattas av utdelningsrestriktioner, liksom hittills.

Systemriskbuffert

De tidigare artiklarna 133 och 134 om systemriskbuffert, det vill säga buffertkrav som fastställs utifrån strukturella systemrisker i det finansiella systemet, har ersatts med en ny artikel 133. Enligt den ändrade artikel 133.1 får varje medlemsstat införa en systemriskbuffert i kärnprimärkapital (CET1) för den finansiella sektorn eller för en eller flera delar av denna sektor när det gäller alla exponeringar eller en undergrupp av dem som avses i punkt 5 i denna artikel, för att förhindra och minska makrotillsynsrisker eller systemrisker som inte omfattas av andra kapitalbaskrav. Kravet täcker risker för störningar av det finansiella systemet som kan få allvarliga negativa effekter på det finansiella systemet och den reella ekonomin i en viss medlemsstat. Till skillnad från de tidigare bestämmelserna nämns inte längre så kallade strukturella risker. Enligt artikel 133.5 får kravet fortsättningsvis gälla alla exponeringar i en medlemsstat, det vill säga det totala riskvägda exponeringsbeloppet och i stället för eller utöver de riskkoncentrationer och undergrupper av dem. I artikeln ingår detaljerade bestämmelser om de omständigheter som ska beaktas vid beslutsfattandet samt om förfarandet för att ställa buffertkrav av olika omfattning.

Buffertkrav för globalt systemviktiga och andra systemviktiga kreditinstitut

Artikel 131 i kreditinstitutsdirektivet om buffertkrav för globala systemviktiga kreditinstitut (så kallad G-SII-buffert), och buffertkrav för andra systemviktiga kreditinstitut (så kallad O-SII-buffert) har ändrats. Den viktigaste förändringen är att maximivärdet för O-SII-buffertkravet höjs från 2 procent till 3 procent, medan minimivärdet kvarstår på noll procent. Minimivärdet för G-SII-buffertkravet kvarstår dock på 1 procent och maximivärdet på 3,5 procent. Vidare blir G- och O-SII-buffertkraven kumulativa i förhållande till systemriskbuffertkravet.

Buffertkrav enligt prövning (pelare II-buffertkrav) och myndighetsrekommendation om kapitalbas

Det har gjorts avgränsningar i ställandet av pelare II-kapitalbaskrav enligt artikel 104 om helhetsbedömning av kapitalbasens tillräcklighet i det ändrade kreditinstitutsdirektivet. Kravet får uttryckligen endast användas för att täcka sådana kreditinstitutspecifika risker som inte täcks i tillräcklig mån av andra buffertkrav. Pelare II-krav får inte längre ställas till exempel enbart på grund av makrostabiliteten.

Närmare bestämmelser om förutsättningarna för att ställa Pelare II-buffertkrav finns i den nya artikel 104a. I artikeln finns mer exakta grunder för att ställa krav än tidigare. Ställandet av pelare II-krav är framöver närmare kopplat till slutsatser som framkommit vid granskningen av tillsynsmyndighetens kreditinstitutspecifika bedömning, en bedömning enligt andra i förväg fastställda grunder eller en bedömning enligt interna modeller. För att uppfylla kravet kan i regel utöver kärnprimärkapital (CET1) också användas primärkapitaltillskott (AT1) och supplementärkapital (T2).

Till följd av kravet på bruttosoliditetsgrad (*leverage ratio*) enligt EU:s tillsynsförordning tillåter den nya artikel 104a i direktivet att ett pelare II-buffertkrav ställs också i form av ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden.

Enligt artikel 104b får tillsynsmyndigheten ge ett kreditinstitut en rekommendation om en kapitalbas som överstiger de bindande kapitalbaskraven (*riktgivande tilläggskapital*). För ett kreditinstitut som inte uppfyller rekommendationen begränsas inte utdelningen i och för sig, men om upprepade rekommendationer lämnas obeaktade kan ett bindande pelare II-krav ställas upp.

Utdelningsrestriktioner

Artikel 141 i kreditinstitutsdirektivet om utdelningsrestriktioner har preciserats. Till direktivet har fogats en ny artikel 141a, där de kapitalbaskrav preciseras som ska beaktas när utdelningsrestriktioner beräknas. I de nya artiklarna 141b och 141c föreskrivs det om utdelningsrestriktioner vid underlåtenhet att uppfylla buffertkravet avseende bruttosoliditetsgraden (*leverage ratio buffer*), som liksom ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden ska tillämpas på globala systemviktiga finansinstitut.

Förutsättningar för tillstånd för kreditinstitutsverksamhet och andra viktiga förutsättningar för verksamheten

Enligt artikel 21a i direktivet ska finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag (*holdingföretag*) åläggas att ansöka om godkännande med vissa undantag. Enligt artikel 3.3 i direktivet hör dessutom tillståndspliktiga holdingföretag i viss utsträckning till tillämpningsområdet för bestämmelser med stöd av kreditinstitutsdirektivet och för EU:s tillsynsförordning.

Enligt den nya artikel 21b i kreditinstitutsdirektivet ska kreditinstitut och värdepappersföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som hör till finansiella konglomerat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet framöver antingen organiseras via en underkoncern eller en helhet bestående av två underkoncerner, och för dem ska det inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet grundas ett intermediärt moderföretag, som antingen ska vara ett kreditinstitut eller ett holdingbolag som har beviljats godkännande. Ändringens syfte är att trygga en effektiv grupp tillsyn över utländska finansiella konglomerat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Krav på kreditinstituts organisation och ledning

Till följd av de ändringar som gjorts i artikel 91 i kreditinstitutsdirektivet ska tillsynsmyndigheten för kreditinstitut ha befogenhet att vid behov entlediga en person i ledningen för ett kreditinstitut som inte uppfyller kompetenskraven för uppgiften. Vissa detaljerade preciseringar har gjorts i definitionen av kompetenskraven för ledningen för kreditinstitut. Enligt den ändrade artikel 63 i direktivet får tillsynsmyndigheten kräva att ett kreditinstitut byter ut en revisor som har brutit mot sin plikt att anmäla förseelser till tillsynsmyndigheten.

Till artikel 88 i kreditinstitutsdirektivet har fogats bestämmelser om utlåning till den närmaste kretsen. Hittills har bestämmelserna om utlåning till den närmaste kretsen varit nationella. Det ingår också bestämmelser om transaktioner med närstående i lagstiftningen och standarderna om bokföring, men kraven i direktivet ska tillämpas parallellt med dem.

Ny kalkylmodell för ränterisken i den finansiella balansräkningen

Artikel 84 och 98 i kreditinstitutsdirektivet samt artikel 448 i EU:s tillsynsförordning ändrats så att ränterisken i den finansiella balansräkningen (IRRBB) beräknas enligt en ny standardmetod

som kreditinstitut kan använda eller tillsynsmyndigheten kan ålägga ett kreditinstitut att använda om kreditinstitutets egen modell inte är tillfredsställande. Ränterisken mäts i sex olika scenarion såväl i förhållande till räntenettet som värderingen av kapitalet.

Ersättningar

Enligt artikel 94.1 i kreditinstitutsdirektivet får offentligt noterade kreditinstitut använda instrument som är kopplade till institutets aktier eller likvärdiga icke-kontanta instrument användas som ersättningar till personalen. För att lätta på den administrativa bördan behöver små kreditinstitut vars tillgångar är högst 5 miljarder EUR eller vars rörliga ersättningar till personalen inte överstiger 50 000 EUR per person och inte överstiger en tredjedel av den anställdes totala årliga ersättning inte iakttä vissa av restriktioner för rörliga ersättningar, såsom uppskov med betalningen. Å andra sidan förlängs det kortaste uppskovet för betalning av rörliga ersättningar från nuvarande tre år till fyra år, och för kreditinstitut som till sin storlek, struktur och riskposition är betydande till fem år.

Vilken personkrets som omfattas av ersättningsbestämmelserna och vilka företag som hör till tillämpningsområdet preciseras i de nya artiklarna 109.4 och 109.5 i direktivet så att det inte omfattar sådana företag på vilka andra bestämmelser redan tillämpas, och å andra sidan omfattas personalen i sådana koncernföretag som inte omfattas av tillsynen, som har direkt väsentlig inverkan på affärsverksamheten och riskprofilen för de kreditinstitut som ingår i koncernen. I artikel 109 i direktivet ingår nationellt manöverutrymme såtillvida, att det är tillåtet att nationellt utvidga bestämmelserna om ersättningar så att de gäller också andra än dem som omfattas av tillsynen.

Övriga ändringar

Utöver de ändringar som nämns ovan har mer detaljerade ändringar gjorts i kreditinstitutsdirektivet, till exempel i fråga om samarbetet mellan myndigheter och beslutsförfarandet.

2.2 Det ändrade resolutionsdirektivets huvudsakliga innehåll

Minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder

Genom det ändrade resolutionsdirektivet ändrades det ursprungliga resolutionsdirektivet i synnerhet i fråga om MREL-kraven (artikel 45 och 45a—45m). I det ändrade direktivet finns avsevärt mer detaljerade bestämmelser bland annat om beräkandet och föreläggandet av krav, vilka finansieringsinstrument som godkänns för att uppfylla det, förfarande, rapportering, övergångsperioder och påföljder vid förseelser. I nuläget föreskrivs det om belopp och metoder för att förelägga MREL-krav i kommissionens delegerade förordning 2016/1450¹³. Den förordningen kommer att upphävas, eftersom bestämmelserna har flyttats till det ändrade resolutionsdirektivet och befullmäktigandet att utfärda en delegerad förordning i artikel 45.2 i det ursprungliga resolutionsdirektivet har ändrats i det ändrade resolutionsdirektivet. I det ändrade resolutionsdirektivet har sättet att beräkna MREL-kravet ändrats så att det motsvarar sättet att beräkna

¹³ KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) 2016/1450 av den 23 maj 2016 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU vad gäller tekniska standarder för tillsyn för att specificera kriterier som avser metoden för att fastställa minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/HTML/?uri=CELEX:32016R1450>

minimikravet för globala systemviktiga finansinstitut enligt EU:s ändrade tillsynsförordning (det så kallade *TLAC-minimikravet*).

Syftet med MREL-kravet är att säkerställa att institutet har en tillräcklig kapitalbas och sådana skuldinstrument som i en resolutionssituation antingen kan omvandlas till nytt kapital eller ner-skrivas för att omorganisera verksamheten och täcka förlusterna vid ett institut som försätts i resolution. En tillräcklig nivå på kapitalbas och nedskrivningsbara skulder gör det möjligt att realisera placeraransvaret, stärka förutsättningarna för att omorganisera institutet och därmed minska kostnaderna för samhället vid en bankkras.

Nivån på det MREL-krav som ställs ska vara ett belopp som fås genom att räkna samman de förväntade förlusterna av resolutionen, som motsvarar kapitalbaskravet för institutet eller sammanslutningen, och det belopp som behövs för att stärka kapitalbasen med hjälp av vilket institutet eller sammanslutningen efter resolutionen eller sedan nedskrivnings- eller konverteringsfullmakterna använts kan uppfylla de kapitalbaskrav som gäller för att förlänga koncessionen, så att verksamheten kan fortsätta enligt den valda resolutionsstrategin. Resolutionsmyndigheten ska justera beloppen för stärkande av kapitalbasen uppåt eller nedåt utifrån möjliga ändringar till följd av de åtgärder som föreslås i resolutionsplanen. MREL-kravet ska uttryckas som en procentuell andel av institutets eller sammanslutningens totala riskvägda exponeringsbelopp och totala skuldbelopp, och institut och sammanslutningar ska samtidigt uppfylla nivåerna enligt bägge grunderna. Institutet kan ha en större kapitalbas än deras MREL-krav förutsätter. Dessutom tillåter direktivet att institutet uppfyller vilken som helst del av sina MREL-krav med sin kapitalbas. I artikel 45b i direktivet föreskrivs det om de skulder som får räknas med i uppfyllandet av MREL-kraven. I praktiken kan MREL-kravet uppfyllas med kapitalbas, skulder med svagare förmånsrätt utanför kapitalbasen samt andra MREL-kvalificerade skulder¹⁴.

Som referens för MREL-kraven ska beaktas det totala riskexponeringsbeloppet (TREA) och det kapitalbelopp som används för att beräkna bruttosoliditetsgraden. Den nuvarande referensen skulder och eget kapital (TLOF) slopas med undantag för kravet på 8 procent som används som en mätare när subordinationskravet beräknas. Liksom i fråga om soliditetskraven kompletterar de riskbaserade och icke-riskbaserade MREL-kraven varandra, och banken ska kontinuerligt uppfylla bägge kraven. Enligt de ändrade bestämmelserna får det kapital som används för att uppfylla det riskbaserade MREL-kravet inte längre samtidigt användas för att uppfylla buffertarna för makrostabilitet¹⁵. Kreditinstitutets kärnprimärkapital används vid behov primärt för att uppfylla MREL-kraven och först därefter för att uppfylla det gruppbaseade buffertkravet.

Resolutionsenheter ska uppfylla det gruppbaseade MREL-kravet (artikel 45e). Dotterföretag ska enligt huvudregeln uppfylla kravet på individuell basis (artikel 45f). I artikel 45d i direktivet föreskrivs det särskilt om minimikrav för dotterföretag till globala systemviktiga kreditinstitut. I artikel 45g i direktivet föreskrivs det om undantag från MREL-kravet för centrala organ och deras kreditinstitut. Hypotekslåneinstitut kan fortfarande under vissa förutsättningar befrias från MREL-kravet (artikel 45a).

I artikel 45c i direktivet föreskrivs det om de omständigheter som ska beaktas när MREL-kravet fastställs. När resolutionsmyndigheten fastställer MREL-kravet ska den bland annat beakta hur

¹⁴ Instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet har den sämsta förmånsrätten av alla MREL-instrument, och kreditinstitutets förluster täcks alltså först med kärnprimärkapitalet. Skulder med sämre förmånsrätt, såsom Senior-non-preferred-masskuldebrev, har bättre förmånsrätt än kapitalbasinstrument, men till exempel sämre än sedvanliga MREL-dugliga senior-skulder.

¹⁵ Bestående och rörligt buffertkrav, G-SII-/O-SII-buffertkrav och systemriskbuffertkrav.

resolutionsmålen uppfylls, hur institutets verksamhet enligt koncessionen kan fortsätta och hur institutets fallissemang skulle inverka på den finansiella stabiliteten. Enligt artikel 45c.9 i resolutionsdirektivet ska resolutionsmyndigheten motivera MREL-kravets nivå och utan onödigt dröjsmål se över det. I artikel 45i föreskrivs det om institutets skyldighet att rapportera till resolutionsmyndigheten och den samordnande tillsynsmyndigheten och bland annat offentliggöra kapitalbasen, de kvalificerade skulderna och de nedskrivningsbara skulderna. Resolutionsmyndigheten ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om de MREL-krav den fastställt enligt artikel 45j. I artikel 45k i direktivet föreskrivs det om myndigheternas befogenheter att ingripa vid brott mot MREL-kraven bland annat genom utdelningsrestriktioner. Enligt artikel 45m ska resolutionsmyndigheten fastställa en lämplig övergångsperiod för ett instituts uppnående av MREL-kraven. MREL-kravet ska dock uppnås senast den 1 januari 2024, och det kan fastställas en mellanliggande målnivå som institutet ska uppfylla den 1 januari 2022.

I artikel 45b.4—45b.8 i direktivet föreskrivs det om bindande så kallade subordinationskrav som kompletterar MREL-kravet för de största bankerna. För globala kritiska kreditinstitut och resolutionsenheter vilkas kapital överstiger 100 miljarder euro eller som sannolikt anses orsaka en systemrisk om de fallerar kan ett krav som kompletterar MREL-kravet fastställas. Enligt huvudregeln har fastställandet av subordinationskrav dock begränsats till 30 procent av sådana institut och sammanslutningar. Resolutionsmyndigheten kan också besluta om resolutionskrav för andra mindre resolutionsenheter, om förutsättningarna enligt artikel 45b.5 i direktivet uppfylls. Subordinationskravet bestämmer hur stor del av bankens MREL-krav som ska uppfyllas med eget kapital eller skulder som har sämre förmånsrätt än vanliga, MREL-dugliga seniorskulder. Subordinationskravens syfte är att tydligare definiera placeraransvaret, vilket underlättar omorganiseringen av banker i ett krisläge. Det förebygger också den potentiella utmaning till följd av *No Creditor Worse Off*-principen som beror på att en betydande grupp skulder med samma förmånsrätt som seniorskulder antingen direkt med stöd av lag eller enligt myndighetens prövning ställs utanför placeraransvaret.

Övriga ändringar

I det ändrade resolutionsdirektivet ändras också definitioner (ändringar i artikel 2), av vilka de viktigaste är definitionerna av resolutionsenhet och resolutionsgrupp. Resolutionsmyndigheterna ska fastställa resolutionsenheterna och resolutionsgrupperna inom en koncern och undersöka verkan av de behörigt planerade åtgärderna inom koncernen för att säkerställa att koncern-resolutionen är effektiv (artikel 12). Ändringen i fråga om fastställande av resolutionsenheter och resolutionsgrupper avspeglas i hela direktivet i form av ändringar bland annat i fråga om beslutens innehåll, meddelanden, de åtgärder som ska väljas och samarbetet mellan resolutionsmyndigheterna (ändringar bland annat i artikel 12, 13, 16 och 18 i direktivet). I den nya artikel 32a i direktivet föreskrivs det om förutsättningar för resolution för det centrala organet och kreditinstitut som är underställda det, som hör till samma resolutionsgrupp. Resolutionsmyndigheten ska kunna vidta en resolutionsåtgärd med avseende på dem alla, om gruppen som helhet uppfyller resolutionsförutsättningarna.

I resolutionsdirektivet har också resolutionsmyndigheternas befogenheter utökats. Resolutionsmyndigheterna ges en ny befogenhet att förbjuda vissa utdelningar (artikel 16a). Resolutionsmyndigheten kan förbjuda utdelning för ett institut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Institutet ska underrätta resolutionsmyndigheten om en sådan situation. Myndigheten kan då förbjuda att institutet delar ut mer än det högsta utdelningsbara beloppet som avser minimikravet. Artikel 33a ges resolutionsmyndigheten också befogenhet att avbryta ett instituts betalnings- eller leveransskyldigheter (*moratoriorätt*) innan institutet försätts i resolution, om de förutsättningar som anges i

artikeln uppfylls. Institutet ska bland annat är eller sannolikt är oförmögen att fortsätta sin verksamhet, och det ska vara nödvändigt att utöva befogenheten. Avbrottet ska vara så kort som möjligt och högst två bankdagar. Utanför avbrottsfullmakterna har lämnats vissa utredningssystem och deras parter, centrala motparter och centralbanker. Motsvarande tillämpningsbegränsningar görs också genom ändringar i artiklarna 69.4, 70.2 och 71.3 i resolutionsmyndigheternas redan gällande avbrottsfullmakter under resolutionen samt i resolutionsmyndighetens befogenheter att begränsa realisering av säkerhetsrätter och uppsägningsrätter.

Till artikel 17.5 ha i direktivet fogas en skyldighet för institutet att lämna in en plan för att återställa efterlevnad av kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder samt i tillämpliga fall av det kombinerade buffertkravet för att avlägsna hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av verksamheten.

I artikel 32b i direktivet föreskrivs det om medlemsstaternas skyldighet att säkerställa att ett institut som inte försätts i resolution för att det inte ligger i allmänintresset avvecklas under ordnade former i enlighet med nationell rätt. Handlingsalternativen för att genomföra bestämmelsen beskrivs i kapitel 5.1.2. I artikel 48.7 i direktivet harmoniseras den nationella lagstiftningen om förmånsordningen för bankernas borgenärer. I artikel 89 i direktivet föreskrivs det om europeiska resolutionskollegier.

I resolutionsdirektivet ingår dessutom bestämmelser om erkännande av skuldnedskrivning i ett instituts finansiella avtal (artikel 55) och om avtalsenligt erkännande av befogenhet att medge anstånd med resolution (artikel 71a). I artikel 71a.2 i resolutionsdirektivet lämnas det till medlemsstaternas prövning om de föreskriver om en skyldighet för moderbolag att förvissa sig om att dess dotterföretag i tredje land tar in villkor som erkänner resolutionsmyndighetens avbrottsbefogenheter.

Resolutionsdirektivet ger nationellt manöverutrymme i synnerhet för genomförandet av artikel 33a.3 och 69.5 andra stycket i fråga om att eventuellt ge insättarna tillgång till en viss summa per dag när ett instituts betalnings- eller leveransskyldigheter är avbrutna. Det finns också nationellt manöverutrymme i fråga om genomförandet av artikel 44a i fråga om försäljning av kvalificerade skulder till icke-professionella kunder. Artikelns syfte är att skydda småplaceringar från att göra alltför stora placeringar i sådana skuldinstrument som kan användas för att uppfylla MREL-kravet. Bestämmelsen kompletterar bestämmelserna om skydd för placeringar i direktiv 2014/65/EU om marknader för finansiella instrument.

Medlemsstaterna ges också manöverutrymme i genomförandet av artikel 45b.8 fjärde stycket i direktivet i fråga om möjligheten att förutsätta att instituten utöver minimikravet på eget kapital och kvalificerade skulder också uppfyller det kompletterande så kallade subordinationskravet. Enligt artikel 45b.8 första stycket kan ett sådant kompletterande krav i regel endast ställas upp för de 30 procent av resolutionsenheterna som är störst. Enligt fjärde stycket tillåts dock avvikelser uppåt, om det är nödvändigt med beaktande av särdragen hos en medlemsstats banksektor och i synnerhet antalet stora institut.

På flera ställen i direktivet ges Europeiska bankmyndigheten befogenhet att utfärda tekniska standardbestämmelser om olika tekniska detaljer, och kommissionen ges rätt att anta sådana standarder genom förordningar eller beslut (se till exempel artikel 45c.4, 45f.6, 45i.5, 45i.6, 45j.2, 55.5, 55.6, 55.8 och 71a.5).

3 Nuläge och bedömning av nuläget

I Finland har bestämmelserna om kreditinstituts finansiella ställning och andra verksamhetsföresättningar samt om resolution av kreditinstitut i huvudsak genomförts nationellt genom kreditinstitutslagen, lagen om Finansinspektionen (878/2008), resolutionslagen och lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014). Det nationella genomförandet av bankpaketet föresätter ändringar i synnerhet i de lagarna.

3.1 Bestämmelser om kreditinstitut

Nuläget i fråga om tillsynsmetoder för makrostabilitet

Kapitalbaskraven för kreditinstitut, som räknas till tillsynsmetoderna för makrostabilitet, har i Finland satts i kraft genom kreditinstitutslagen och närmare bestämt genom bestämmelserna i dess 10 kap. Enligt EU:s tillsynsförordning, artikel 128—133 i kreditinstitutsdirektivet och 10 kap. i kreditinstitutslagen bestäms ett kreditinstituts soliditet enligt huvudregeln så att kapitalbaskravet beräknat enligt kreditinstituts riskvägda balansräkning är minst 8 procent. Utöver kravet på ett kärnprimärkapital på 4 procent som följer av tillsynsförordningen ska kreditinstitut också uppfylla kravet på kapitalkonserveringsbuffert på 2,5 procent (*capital conservation buffer*) samt beroende på det nationalekonomiska konjunkturläget en kontracyklisk kapitalbuffert på 0—0,25 procent (*counter cyclical buffer*).

Utöver det som nämns ovan ska globala systemviktiga kreditinstitut som avses i kreditinstitutslagen ha en buffert på 1—3,5 procent (G-SII-buffert enligt artikel 131.4 i kreditinstitutsdirektivet), och andra systemviktiga kreditinstitut ska på motsvarande sätt ha en buffert på högst 2 procent (O-SII-buffert enligt artikel 131.5 i kreditinstitutsdirektivet). Dessutom kan på de grunder som anges i lagen ett buffertkrav enligt prövning (pelare II-krav) ställas på kreditinstitut.

Eftersom alla de buffertkrav som nämns ovan ska täckas med kärnprimärkapitalet, är det sammanlagda minimikravet på kärnprimärkapitalet för kreditinstitut som enligt Europeiska unionens lagstiftning är globalt systemviktiga 8—13 procent, för andra systemviktiga kreditinstitut 7—11,5 procent och för andra kreditinstitut 7—9,5 procent av kreditinstituts totala exponeringsbelopp, beräknat enligt EU:s tillsynsförordning. Med totalt exponeringsbelopp avses i enlighet med EU-förordningen det sammanlagda beloppet av riskvägda balansposter och poster utanför balansräkningen ökat med ett belopp för operativa risker som beräknas enligt förordningen.

I 10 kap. 3 § i kreditinstitutslagen finns materiella bestämmelser om buffertbelopp. Enligt den paragrafen ska ett kreditinstitut utöver det kärnprimärkapital och gruppbaseade kärnprimärkapital som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning ha en kapitalbas som täcker de buffertkrav och gruppbaseade buffertkrav som föreskrivs i detta kapitel.

Enligt den rättsregel som framgår av paragrafen utgörs det sammanlagda buffertkravet av en kapitalkonserveringsbuffert, en kontracyklisk kapitalbuffert som bestäms utifrån ekonomiska helhetsvariabler, systemriskbuffertkrav som fastställs utifrån strukturella egenskaper och buffertkrav för systemviktiga kreditinstitut. En kapitalkonserveringsbuffert utgör 2,5 procent av summan av kreditinstituts totala riskvägda exponeringsbelopp. En kontracyklisk kapitalbuffert får utgöra högst 2,5 procent av kreditinstituts totala riskvägda exponeringsbelopp.

Ett systemriskbuffertkrav ska vara minst 1 procent och högst 5 procent av det totala konsoliderade exponeringsbeloppet för det yttersta finländska moderbolaget i ett kreditinstituts finansiella

företagsgrupp. Buffertkravet för ett globalt systemviktigt kreditinstitut får vara högst 3,5 procent och för ett annat systemviktigt kreditinstitut högst 2,0 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

I 10 kap. 4—6a § i lagen föreskrivs det om förfarandet vid och grunderna för fastställande av buffertbeloppet. I 10 kap. 7—8 § finns bestämmelser om buffertkrav för globalt systemviktiga och andra systemviktiga kreditinstitut och i 9 § om samordning av buffertkraven.

Nuläget i fråga om det sammanlagda buffertkravet

Normerna om fastställande av buffertkrav för kreditinstitut i 10 kap. i kreditinstitutslagen bildar ett ramverk vars infallsvinkel baserar sig på flera sinsemellan kompletterande krav på tillsyn över den finansiella ställningen. Vid beredningen av den gällande lagstiftningen valdes som utgångspunkt för tillsynen över makrostabiliteten minimikraven enligt EU-lagstiftningen samt sedermera den så kallade systemriskbufferten, det vill säga som utgångspunkt för bestämmelserna om buffertkrav som baseras på det finansiella systemets strukturella egenskaper, valdes också nödvändighetssynpunkter för att tillsynsmyndigheten ska ha tillgång till de metoder som tillåts i direktivet. Enligt Europeiska systemrisknämndens rekommendationer bör medlemsstaterna ha sådana befogenheter att de på ett trovärdigt sätt kan vidta de åtgärder som den fastställda makrostabilitetspolitiken förutsätter, så att risker som hotar det finansiella systemets stabilitet kan avvärjas på förhand eller, om riskerna realiserar, deras effekter kan minskas.

Till kapitalbaskravens och olika makrostabilitetsmetoders natur hör i regel olika sinsemellan kompletterande målsättningar och element. För att minska systemriskerna finns det i nuläget metoder som kan utövas om riskläget för något kreditinstitut bedöms få negativa konsekvenser för realekonomin som helhet, till exempel till följd av att dess balansomslutning är så stor. Det kapitalbaskrav som ställs på de kreditinstitut som betraktas som betydande för det finansiella systemets stabilitet bidrar också till att minska riskkoncentrationen i det finansiella systemet på enskilda kreditinstituts eller finanskoncerners nivå, vilket minskar det finansiella systemets totala risk. De krav som ställs på systemviktiga kreditinstitut är dock inte i sig avsedda att utnyttjas för att minska eller avvärja risker som beror på det finansiella systemets strukturella egenskaper (såsom kreditinstitutsektorns stora omfattning och höga koncentrationsgrad).

Med tanke på riktandet av de makrostabilitetspolitiska åtgärderna är det väsentligt att varje buffertkrav har så distinkta mål och syften som möjligt. Enligt den gällande lagen ska ett kreditinstitut på vilket ett buffertkrav baserat på kreditinstitutets uppskattade systemvikt enligt 10 kap. 7 eller 8 § och ett buffertkrav som fastställs utifrån det finansiella systemets strukturella egenskaper och kreditinstitutets totala exponeringsbelopp kan tillämpas endast uppfylla det högre kravet. I praktiken innebär den begränsningen att två systemrisker måste täckas med en makrostabilitetsmetod, det vill säga det högre kravet: risken till följd av kreditinstitutets systemvikt och risken till följd av det finansiella systemets strukturella sårbarhet.

Med tanke på tillsynen över makrostabiliteten har det i någon mån ansetts problematiskt i gällande lag att, till följd av olika utgångspunkter som valts i direktivet, olika buffertkrav har kunnat förutsättas för flera olika riskexponeringar. I nuläget finns det åtminstone vissa teoretiska överlappningar mellan förutsättningarna för tillämpning av de buffertkrav som räknas in i det sammanlagda buffertkravet, vilket inte är önskvärt med beaktande av att kraven utgör kapitalbaskrav. Den gällande lagen behöver förtydligas på det sätt som förutsätts i direktivet om ändring av kreditinstitutsdirektivet i fråga om förutsättningarna för att ställa buffertkrav.

Till följd av genomförandet av ändringsdirektivet får ett rörligt buffertkrav, ett buffertkrav baserat på kreditinstitutets uppskattade systemvikt och ett buffertkrav som fastställs utifrån det finansiella systemets strukturella egenskaper inte längre gälla samma riskexponeringar. Till skillnad från nuläget är kraven framöver kumulativa.

Buffertkrav enligt prövning

Enligt 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen har Finansinspektionen befogenhet att ställa ett buffertkrav enligt prövning för ett kreditinstitut utifrån en bedömning av kreditinstitutet, exponeringar som gäller poster utanför balansräkningen, brister i kreditinstitutets förvaltnings- och styrsystem eller en riskfylld affärsmodell, eller om förutsättningarna för tidigt ingripande enligt 11 kap. 5 a § uppfylls. Enligt lagens ordalydelse får ett buffertkrav enligt prövning ställas om Finansinspektionen anser att kravet är nödvändigt för att täcka de väsentliga risker som riktas mot kreditinstitutet.

När den gällande lagen stiftades ansågs det att ställandet av buffertkrav enligt prövning enligt detta slags förutsättningar faktiskt omfattas av den särskilda befogenheten att begränsa utdelning enligt artikel 104 i kreditinstitutsdirektivet. Den lösningen har varit motiverad i detta sammanhang eftersom grunderna för att ställa buffertkrav enligt prövning har varit relativt omfattande.

Bestämmelserna om buffertkrav enligt prövning behöver preciseras utifrån artikel 104 och den nya artikel 104a i det ändrade kreditinstitutsdirektivet, i synnerhet så att endast kreditinstitut-specifika risker får täckas genom det kravet. Syftet med ändringen av kapitalbaskraven enligt kreditinstitutsdirektivet är att särskilja olika kapitalbaskrav så att endast ett slags exponeringar täcks med ett kapitalbaskrav. Enligt gällande lag ska ett buffertkrav enligt prövning alltid täckas med kärnprimärkapitalet, men i och med ändringarna i kreditinstitutsdirektivet ska det också vara möjligt att täcka kravet med andra poster som hänförs till kapitalbasen enligt de minimiandelar som närmare anges i direktivet, om inte myndigheten som ställer buffertkravet särskilt avviker från den huvudregeln.

I det ändrade kreditinstitutsdirektivet har ställandet av buffertkrav gjorts striktare så att grunden för att ställa det alltid ska vara en särskild bedömning av tillsynsmyndigheten eller en granskning enligt de interna modeller kreditinstitutet tillämpar. I samma sammanhang behöver det föreskrivas om den befogenhet för Finansinspektionen att begränsa utdelningen som förutsätts i kreditinstitutsdirektivet eftersom tillämpningsområdet för buffertkrav enligt prövning blir snävare, vilket leder till att befogenheten att begränsa utdelningen inte längre kan anses ingå i befogenheten att ställa buffertkrav enligt prövning. Samtidigt behöver vissa av Finansinspektionens befogenheter preciseras också till andra delar för att de ska uppfylla kraven enligt kreditinstitutsdirektivet jämte ändringar.

I den gällande lagstiftningen ingår inte heller någon befogenhet för tillsynsmyndigheten att ge en rekommendation om tilläggskapital för ett kreditinstitut, vilket förutsätts i artikel 104b i kreditinstitutsdirektivet.

Krav på tillstånd och verksamhetsförutsättningar för kreditinstitutsverksamhet

Enligt olika bestämmelser i den gällande kreditinstitutslagen hör ett kreditinstituts holdingföretag till samma finansiella företagsgrupp som kreditinstitutet, och omfattas därför av grupp tillsynen. Utöver grupp tillsynen föreskrivs det inte om något koncessionskrav för holdingföretag,

eller om några omfattande skyldigheter enligt bestämmelserna om kreditinstitut. Kreditinstituts-lagen bör ändras i enlighet med de nya artiklarna 21a och 3.3 i direktivet så att holdingföretag som uppfyller kriterierna enligt direktivet framöver ska ansöka om tillstånd för sin verksamhet, och så att bestämmelserna om krav på gruppnivå i kreditinstitutslagen och EU:s tillsynsförordning tillämpas på sådana holdingföretag.

I den gällande nationella lagstiftningen finns inga förutsättningar för inom hurudana bolags-strukturer kreditinstitutsgrupper utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet får utöva kreditinstitutsverksamhet inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Därför bör kredit-institutslagen ändras så att skyldigheten att bilda en underkoncern enligt artikel 21b i kreditinstitutsdirektivet genomförs nationellt.

I artikel 10.1 och 21a i kreditinstitutsdirektivet ingår detaljerade bestämmelser om förfarandet för att ansöka om koncession, och det är inte ändamålsenligt att föreskriva om det i lag med beaktande av bestämmelsernas detaljrikedom och tekniska natur. Därför föreslås det att de närmare förutsättningarna enligt de artiklarna i direktivet ingår i de närmare bestämmelser som utfärdas genom förordning av finansministeriet. Bemyndigandet att utfärda förordning har sin grund i 4 kap. 1 § i den gällande kreditinstitutslagen och den föreslagna 2 a kap. 1 §.

Krav på kreditinstituts organisation och ledning

Det föreskrivs om kompetenskrav för ett kreditinstituts ledning i 7 kap. i kreditinstitutslagen. Till följd av ändringarna i artikel 91 i kreditinstitutsdirektivet bör vissa preciseringar göras i fråga om kompetenskraven för kreditinstituts ledning och tillsynen över efterlevnaden av dem. Det har bedömts att det behövs ett förtydligande i 7 kap. 3 § i kreditinstitutslagen angående nomineringskommittén i kreditinstitut i fråga om kommitténs uppgifter om den helt eller delvis består av personer som aktie- eller andelsägarna har utsett.

I 15 kap. 13 § i kreditinstitutslagen föreskrivs det om tillsyn över utlåning till kreditinstitutets närmaste krets och placering i företag som hör till den närmaste kretsen. Bestämmelsen bör ändras med beaktande av de tillägg som gjorts i artikel 88 i kreditinstitutsdirektivet i fråga om tillsyn över utlåning till den närmaste kretsen. Till följd av ändringarna i direktivet bör definitionen av den närmaste kretsen utvidgas till vissa delar.

Det bör också föreskrivas om en uttrycklig, på den ändrade artikel 63 i kreditinstitutsdirektivet baserad befogenhet att kräva att ett kreditinstitut ska byta revisor om det har åsidosatt den skyldighet att anmäla förseelser som redan ingår i den gällande lagen.

Ändringar i kreditinstitutsdirektivet som inte förutsätter några genomförandeåtgärder

På vissa ställen i det ändrade kreditinstitutsdirektivet finns bestämmelser om tillsynsmyndig-hetens tillsynsåtgärder och utövandet av befogenheter som redan i nuläget ingår i en eller flera bestämmelser i lagen om Finansinspektionen, och de förutsätter därför inga nationella genom-förandeåtgärder. Det gäller i synnerhet den nya artikel 21a.5, den nya artikel 21b.7, ändringen av artikel 23.1 b, artikel 67.1 1q, artikel 104.1 f och den nya artikel 115.3 i kreditinstitutsdirek-tivet. Ändringarna i artikel 113 i kreditinstitutsdirektivet avseende tillsynsbedömning är tek-niska och preciserande, men 11 kap. 13 § i den gällande kreditinstitutslagen bedöms innefatta de ändringar som gjorts i artikeln, och till denna del finns inget behov av nationella genomfö-randeåtgärder.

I den ändrade artikel 91.1 andra stycket i kreditinstitutsdirektivet förutsätts det att medlemsstaterna föreskriver om befogenhet för tillsynsmyndigheten för kreditinstitut att entlediga medlemmar i ett kreditinstituts ledningsorgan som inte uppfyller kompetenskraven för uppgiften. Till den delen räcker redan 28 § i lagen om Finansinspektionen för att uppfylla förutsättningarna enligt direktivet.

I den nya artikel 64.3 i kreditinstitutsdirektivet föreskrivs det om utövning av myndighetens befogenhet och om skyldigheten att motivera administrativa sanktioner. Det föreslås inte att den bestämmelsen genomförs genom en uttrycklig bestämmelse, eftersom den skyldigheten redan ingår i en allmän bestämmelse om myndigheternas verksamhet. I myndighetsverksamhet, inklusive tillsynen över kreditinstitut, tillämpas i fråga om skyldigheten att motivera beslut vad som föreskrivs i 45 § i förvaltningslagen om skyldigheten att motivera beslut.

3.2 Bestämmelser om resolution

Nuläget i fråga om minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder

I 8 kap. 7 § i resolutionslagen finns bestämmelser om det gällande minimikravet på kapitalbas och kvalificerade skulder. I paragrafen föreskrivs det om de omständigheter som ska beaktas när minimikravet fastställs och om vilka nedskrivningsbara skulder som får inkluderas i minimikravet. I paragrafen ingår också ett undantag från minimikravet för hypoteksbank. I förhållande till de nya bestämmelserna i ändringsdirektivet är bestämmelsen märkbart kortfattad, och det behövs mer exakta bestämmelser om minimikravet för att genomföra artikel 45 och 45a—45m i direktivet. Utöver en ändring av 8 kap. 7 § behövs flera nya paragrafer om minimikravets belopp för olika institut och enheter, ett så kallat subordinationskrav som kompletterar minimikravet, vilka skulder som är kvalificerade för att uppfylla minimikravet, samarbete mellan resolutionsmyndigheter för att fastställa minimikraven, rapportering om och offentliggörande i samband med minimikravet, påföljder för att bryta mot det och övergångsperioder för att uppfylla det.

Nuläget i fråga om andra bestämmelser om resolution

I 1 kap. 3 § i resolutionslagen finns definitioner som behöver kompletteras med de nya definitionerna i artikel 2 i direktivet, bland annat i fråga om kvalificerade skulder, resolutionsenheter och resolutionsgrupper. Definitionen av dotterföretag i artikel 2 i direktivet förutsätter ingen ändring av de gällande bestämmelserna, eftersom 1 kap. 3 § 1 och 3 mom. i resolutionslagen redan uppfyller kraven i direktivet. Ändringen i artikel 2.1 70 i direktivet i fråga om kvalificerade skulder förutsätter ingen ändring av de gällande bestämmelserna, eftersom den termen inte tidigare har använts i resolutionslagen.

I 2 kap. 5, 6 och 8 § i resolutionslagen finns bestämmelser om resolutionsplanen. De behöver kompletteras för att genomföra artikel 12 och 13 i direktivet. Bestämmelserna bör kompletteras i synnerhet för att beakta resolutionsenheter i resolutionsplanen. I 3 kap. 2 § i resolutionslagen föreskrivs det om bedömningen av möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern. Bestämmelsen behöver kompletteras för att genomföra artikel 16 i direktivet, i synnerhet i fråga om resolutionsgrupper.

Artikel 16a i direktivet om utdelningsrestriktioner är ny, och i den gällande lagen föreskrivs det inte om någon motsvarande befogenhet för resolutionsmyndigheten. Ändringarna i artikel 17.1 och 17.4 i direktivet i fråga om undanröjande av hinder för avveckling av institut och omorganisering av verksamheten förutsätter ingen ändring i 3 kap. 4 § 1 och 3 mom. i resolutionslagen.

eftersom de redan uppfyller kraven i direktivet. Till 1 kap. 1 § 2 mom. i lagen bör dock fogas en hänvisning till 3 kap. 4 § för att bestämmelsen i enlighet med det ändrade direktivet också ska bli tillämplig bland annat på holdingföretag. Artikel 17.3 i direktivet förutsätter ändringar i 3 kap. 4 § 2 mom. i lagen, som bör kompletteras med bestämmelser om innehållet i och förutsättningarna för ett beslut om undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av ett institut. I 3 kap. 5 § i den gällande lagen finns bestämmelser om undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern, och den bestämmelsen behöver kompletteras för att genomföra ändringarna i artikel 18 i direktivet i synnerhet för att beakta resolutionsgrupper i bestämmelserna.

Artikel 32.1 b i direktivet om villkor för resolution förutsätter ingen ändring av de gällande bestämmelserna, eftersom endast ett omnämnande om kvalificerade skulder har fogats till bestämmelsen och 4 kap. 1 § 1 mom. i lagen redan uppfyller kraven i direktivet. Inte heller ändringarna i artikel 33.2 och 33.3 i direktivet om resolutionsvillkor med avseende på finansinstitut och holdingbolag förutsätter någon ändring i bestämmelserna, eftersom 4 kap. 2 § 1 och 2 mom. och 1 kap. 1 § 2 mom. i resolutionslagen redan uppfyller kraven enligt direktivet.

I 4 kap. 5 § i resolutionslagen finns bestämmelser om resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp. Bestämmelsen bör kompletteras för att genomföra artikel 32a i direktivet i fråga om resolutionsförvaltning av centrala organ och kreditinstitut som underlyder dem. Ytterligare bör bestämmelserna om resolution av sammanslutningar kompletteras för att stärka rättssäkerheten så, att medlemskreditinstitutens interna ansvar för förluster hos och rekapitalisering av ett medlemskreditinstitut eller centralinstitutet uttryckligen nämns i lagstiftningen.

Artikel 32b i direktivet förutsätter att ett institut som inte försätts i resolution eftersom det inte ligger i allmänintresset avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt. I den gällande resolutionslagen eller banklagstiftningen i övrigt finns ingen sådan bestämmelse. Det föreslås att den gällande lagen om affärsbanker, sparbankslagen och lagen om andelsbanker kompletteras till denna del. Handlingsalternativen för genomförande beskrivs i kapitel 5.1.2.

I 12 kap. 8 § i resolutionslagen föreskrivs om befogenhet att skjuta upp genomförandet av avtal under resolutionen. I artikel 33a i direktivet ingår en ny bestämmelse om resolutionsmyndighetens uppskovsbefogenheter också innan resolutionen inleds, om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla (så kallad moratoriorätt) Den gällande bestämmelsen bör kompletteras för att genomföra bestämmelsen om den situationen och förutsättningarna för den. Bestämmelsen om resolutionsmyndighetens moratoriorätt bör det beaktas att myndigheten inte har några medel för att avbryta eller skjuta upp institutets betalnings- eller leveransskyldigheter, inklusive utbetalning av insättningar, förrän institutet har bedömts vara oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet. I lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, som föreslås upphävas, föreskrivs om ett sådant förfarande, men det bedöms inte göra det möjligt att ingripa i situationen på ett ändamålsenligt sätt enligt det gällande resolutionsramverket. I ett läge när ett instituts likviditet försvagas snabbt och i betydande grad, såsom till exempel när en överraskande depositionsflykt inleds, är institutets och myndigheternas förmåga att stoppa depositionsflykten begränsad.

Artikel 44a i direktivet är ny, och i den föreskrivs det om försäljning av efterställda kvalificerade skulder till icke-professionella kunder. I lagen om investeringstjänster finns bestämmelser med syftet att skydda placerare. I den gällande lagen om investeringstjänster eller resolutionslagen finns dock ingen bestämmelse om skydd för investerare i fråga om vissa skuldfinansieringsinstrument, och lagstiftningen bör kompletteras till denna del.

I 8 kap. 12 a § i resolutionslagen föreskrivs det om avtalsenligt erkännande av nedskrivning och konvertering av nedskrivningsbara skulder. Artikel 55 i direktivet, där frågan behandlas, har ändrats och den gällande bestämmelsen bör kompletteras i synnerhet i fråga om när det inte är möjligt att ta in ett avtalsvillkor i ett finansiellt avtal och hur ett instituts möjligheter till avveckling och omorganisering påverkas om ett villkor inte tas in i ett avtal.

I resolutionsdirektivet ingår flera ändringar där termen *kvalificerade skulder* ändras till *nedskrivningsbara skulder* (bland annat ändringar i artikel 32.1 b, 37.10 a, 44.2 iii, 44.4, 44.5, 48.1 e, 48.2, 62 och 66.4). I den gällande lagen används endast termen nedskrivningsbara skulder, så till den delen behövs ingen ändring.

I 12 kap. 9 § 2 mom. och 10 § 4 mom. i resolutionslagen föreskrivs det om undantag från begränsningar i möjligheten att göra säkerhetsrätt gällande och om i uppskov av rätten att säga upp eller häva avtal. De gällande bestämmelserna uppfyller förutsättningarna enligt artikel 70.2 och 71.3 i resolutionsdirektivet, och inga ändringar behövs till den delen. I artikel 71a i direktivet finns en ny bestämmelse om resolutionsmyndighetens befogenhet att medge anstånd i finansiella avtal. Det finns inga gällande bestämmelser om saken.

I 14 kap. 6 § i resolutionslagen föreskrivs det om europeiska resolutionskollegier, och den bestämmelsen bör kompletteras i fråga om globala resolutionsstrategier och val av ordförande enligt artikel 89 i direktivet. Kraven enligt artikel 89.4 i direktivet uppfylls redan i 14 kap. 6 § 3 mom. i resolutionslagen.

3.3 Nationellt ändringsbehov

I denna proposition föreslås det att lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) upphävs. Bestämmelserna om avbrottsförfarandet enligt lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet har tillkommit före resolutionsdirektivet trädde i kraft, och i nuläget tillåter de att en depositionsbanks verksamhet avbryts för en avsevärt lägre tid än i ett avbrottsförfarande enligt direktivet. Lagen har aldrig tillämpats och har inte ansetts vara ett fungerande redskap för hantering av krissituationer. Närmare motiveringar till att upphäva lagen ingår i kapitel 7.9 i specialmotiveringen.

Det har uppdagats behov av ändringar i bestämmelserna om avgifter till de resolutions- och insättningsgarantifonder verket förvaltar i fråga om insamlingen och periodiseringen av avgifter. Dessutom har det i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet ingått ett fel som har lett till en alltför låg avgift i förhållande till verkets kostnader, vilket förutsätter en ändring i de föreskrivna avgiftsbeloppen.

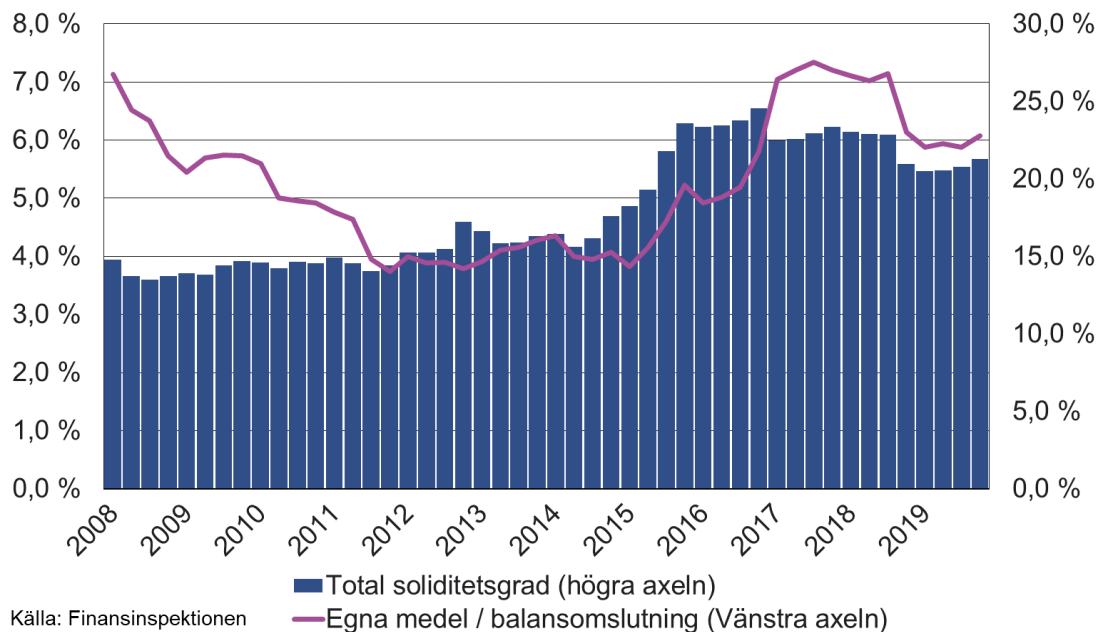
3.4 Läget i kreditinstitutsektorn i Finland

De finländska kreditinstitutens soliditetsgrad i förhållande till de riskvägda fordringarna har stärkts avsevärt under de senaste tio åren. Den totala soliditetsgraden var 2008 ca 14 procent. Soliditetsgraden steg stadigt fram till 2016, varefter den har stannat över 20 procent. Bakgrunden till den stärkta soliditetsgraden har varit att striktare bestämmelser och marknadstrycket har tvingat bankerna att stärka sin kapitalbas. Riskvikten i bankernas balansräkningar har också minskat betydligt under perioden 2008—2012. Bakgrunden är faktiskt minskad risk, men också effekter av ändringar i sätten att kalkylera risker. Bankernas nyckeltal för soliditetsgrad har därför kunnat stärkas utan att bankernas kapital mätt i euro har ökat.

När soliditetsgraden granskas i relation till hela den icke-riskvägda balansräkningen (bild: kapitalbas / balansomslutning) framgår det att soliditeten med den mätaren nu är ungefär på

samma nivå som 2008, det vill säga ca 6 procent. Soliditetsgraden har stärkts tydligt sedan 2012, när den låg kring 4-procentsnivån.

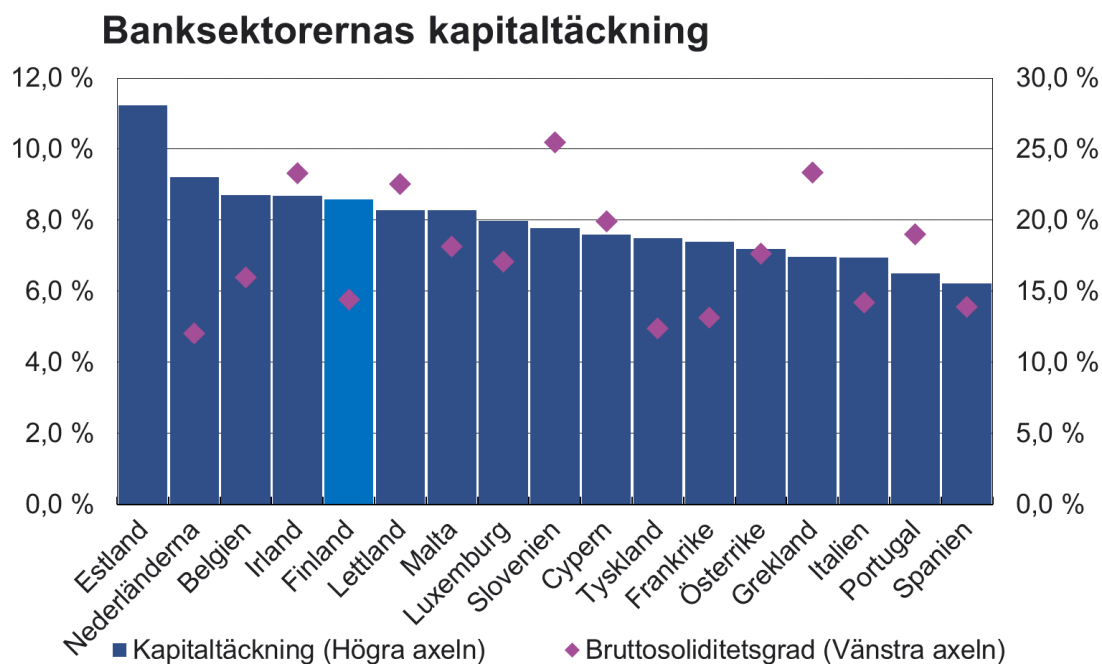
Soliditetsgradens utveckling hos finländska banker

Källa: Finansinspektionen

Figur 1. Soliditetsgradens utveckling hos finländska banker

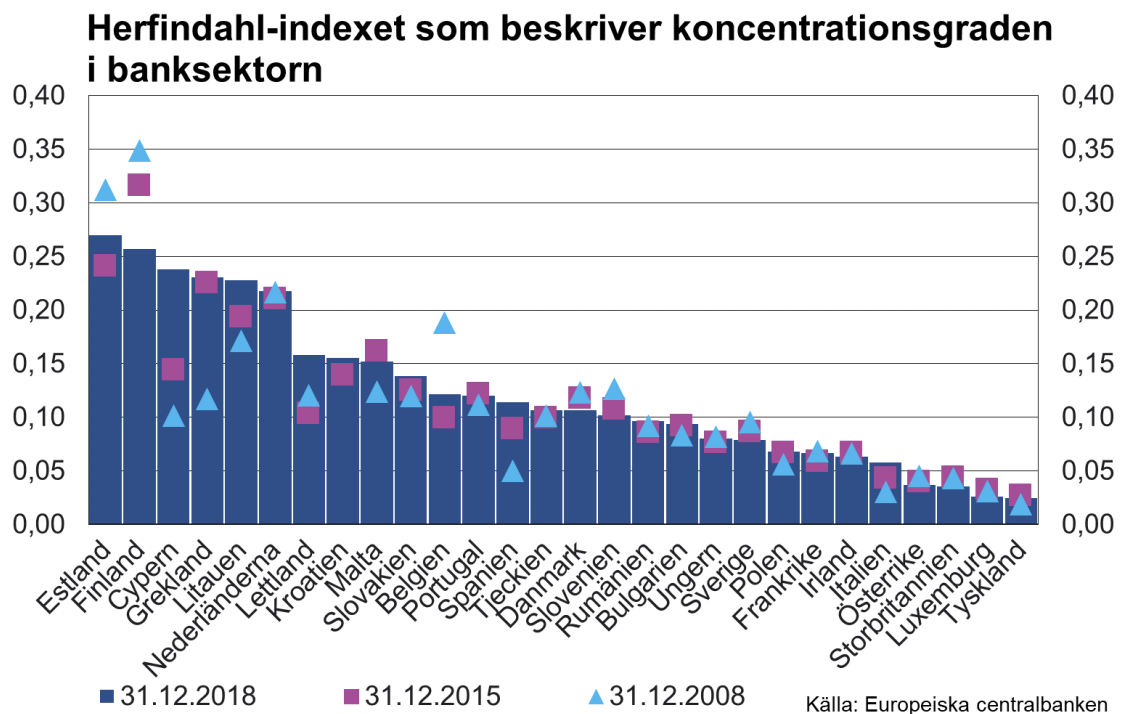
Den finländska banksektorn är mätt i riskvägd soliditetsgrad (21 procent) i medeltal starkare än medianen för euroområdet (19,4 procent). Mätt i icke-riskvägd soliditetsgrad (*Leverage Ratio, LR*) är den finländska banksektorns soliditetsgrad (5,7 procent) lägre än medianen för euroområdet (6,9 procent). De finländska bankerna anses ha lägre risk än genomsnittet. Bakom den finländska banksektorns låga risknivå ligger att bostadskrediter utgör en stor del av krediterna samt historiskt sett låga kreditförluster. En europeisk jämförelse ger en likartad bild som den finländska soliditetsgradens kronologiska utveckling. Jämfört med den totala risknivån håller de finländska bankernas soliditetsgrad en god nivå, men den icke-riskvägda soliditetsgraden är något lägre än genomsnittet.

Figur 2. Banksektorernas soliditetsgrad.

Den finländska banksektorn är väldigt koncentrerad jämfört med andra EU-länder. Antalet kreditinstitutkoncerner är litet och de stora aktörerna dominerar marknaden. Det framgår såväl av de fem största kreditinstitutens balansomslutning andel av hela sektorns balansomslutning som av Herfindahl-indexet som beskriver sektorns koncentrationsgrad. Mätt med Herfindahl-indexet har banksektorns koncentrationsgrad dock minskat jämfört med 2008. De största aktörerna inom sektorn i Finland, OP-gruppen och Nordea, har väldigt stora marknadsandelar vilket leder till att sektorn är väldigt koncentrerad jämfört med andra EU-länder. Den höga koncentrationsgraden i banksektorn gör att störningar hos enskilda banker medför större risker för hela banksystemet. Syftet med den så kallade O-SII-bufferten, som innebär ett särskilt soliditetskrav för nationellt betydande kreditinstitut, är att beakta den risk de stora aktörerna inom banksektorn medför.

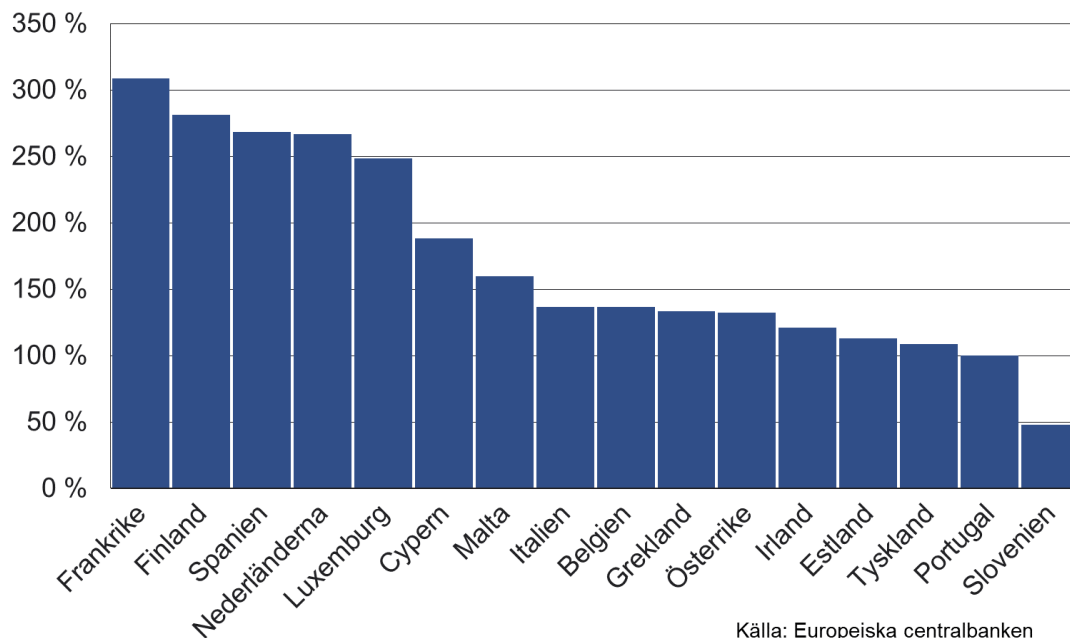
Den finländska banksektorns koncentrationsgrad, storlek i förhållande till den nationella ekonomin och beroende av marknadsmässig finansiering är högre än i Europa i genomsnitt. Det innebär dock inte direkt att den finländska banksektorn har en högre risk än genomsnittet.

Figur 3. Herfindahl-indexet som beskriver koncentrationsgraden i banksektorn

I Finland är banksektorns balansomslutning i relation till nationalekonomins omfattning näst störst inom euroområdet efter Frankrike. Under senare år har den finländska banksektorn vuxit när Nordea flyttade sitt huvudkontor till Finland. Banksektorns stora omfattning i relation till nationalekonomins omfattning ökar systemriskens betydelse, och syftet med systemriskbufferen är att beakta detta. Risker för enskilda banker täcks av den O-SII-buffert som nämns ovan.

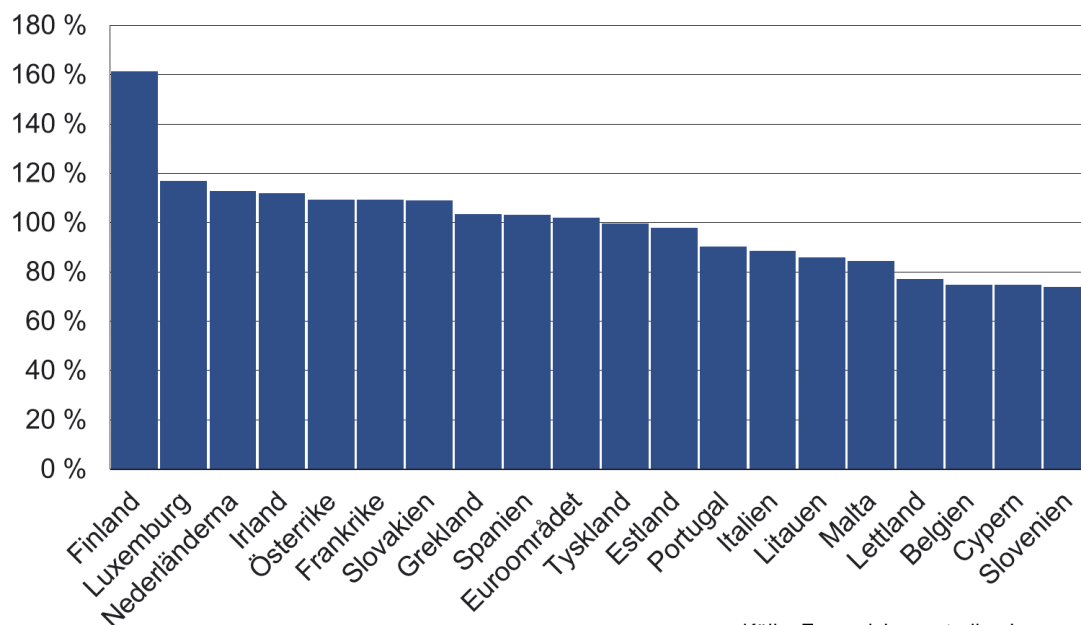
Banksektorns balansomslutning i relation till BNP

Figur 4. Banksektorns balansomslutning i relation till BNP

Förhållandet mellan krediter och insättningar i den finländska banksektorn utgör ett tydligt undantag från andra länder i euroområdet. I Finland är relationstalet ca 160 procent, vilket innebär att bankerna har 1,6 gånger så mycket utlåning som insättningar. I sin utlåning är de finländska bankerna mer beroende av finansiering på marknaden än genomsnittet. Inom euroområdet är nyckeltalet i genomsnitt ca 102 procent, vilket innebär att utlåningen i stort sett kan finansieras med insättningar. En banksektor med ett högt relationstal är mer känslig för att finansieringsrisken realiserar och för störningar i den marknadsmässiga finansieringen, men det innebär också att bankerna uppfyller MREL-kraven och en resolution kan genomföras utan att röra insättningarna till den del den marknadsmässiga finansieringen är utan säkerhet och långfristig. Av de finländska bankernas marknadsfinansiering är en stor del långfristiga säkerställda obligationslån. Strävan är att minska bankernas likviditetsrisk genom det befintliga likviditetskravet (*Liquidity Coverage Ratio, LCR*) och det kommande kravet på stabil nettofinansieringskvot (*Net Stable Funding Ratio, NSFR*).

Förhållandet mellan krediter och insättningar

Källa: Europeiska centralbanken

Figur 5. Förhållandet mellan krediter och insättningar.

4 Förslagen och deras konsekvenser

4.1 De viktigaste förslagen

4.1.1 De viktigaste förslagen som har samband med det ändrade kreditinstitutsdirektivet

Granskning av tillsynsmetoder för makrostabilitet

De viktigaste målsättningarna med ändringarna i kreditinstitutsdirektivet i fråga om tillsynsmetoder för makrostabilitet är att tydligare särskilja de så kallade makrometoderna, det vill säga buffertkraven enligt 10 kap. i lagen, i fråga om grunderna för att fastställa dem och förutsättningarna för att tillämpa dem. Syftet med ändringen är i synnerhet att sådana buffertkrav som syftar till att förhindra riskanhopning för enskilda institut särskiljs från sådana buffertkrav som syftar till att förhindra systemrisker som kan bero på det finansiella systemets strukturella egenskaper.

Det föreslås att tillsynsmyndigheten inte ska få fastställa flera buffertkrav utifrån samma risker, vilket uttryckligen förbjuds i artikel 130, 131 och 133 i direktivet. De överlappningar som enligt nuvarande lagstiftning i princip är möjliga mellan systemriskbuffertkravet och buffertkravet för systemviktiga kreditinstitut bör tydligt särskiljas, och därför föreslås de preciseringar i 10 kap. i lagen som framgår av denna proposition. När finansinspektionen fastställer buffertkrav ska också de åtgärder och omständigheter som bidrar till att minska uppkomsten av strukturella risker beaktas när kapitalbasbehovet bedöms. Sådana omständigheter är till exempel tillämpning av kraven enligt artikel 124, 164 och 458 i EU:s tillsynsförordning.

Förhållandet mellan de buffertkrav som nämns ovan påverkas också av att dessa systemriskbuffertkrav och O/G-SII-buffertkrav framöver ska kumuleras, alltså räknas samman. Vidare bör det noteras att också om de kumulativa buffertkraven överskrider 5 procent ska tillsynsmyndigheten beakta Europeiska kommissionens eventuella yttrande eller genomförandeakt vid förfarandet för att fastställa buffertkrav.

I fråga om samordningen av buffertkraven föreslås det att ett kreditinstitut på vilket buffertkraven enligt 10 kap. 7 och 8 § är tillämpligt ska uppfylla endast det högre av dessa krav på det sätt som förutsätts i direktivet. Dessutom föreslås det att ett kreditinstitut på vilket antingen buffertkravet enligt 7 eller 8 § och dessutom ett buffertkrav som fastställs för att täcka systemrisker i det finansiella systemet är tillämpliga ska uppfylla bägge buffertkraven. Bestämmelserna om systemriskbuffertkrav som en tillsynsmyndighet i ett annat EES-land har fastställt och samordningen av det med ett buffertkrav som fastställts i Finland ändras så att kreditinstitutet enligt huvudregeln ska uppfylla bägge kraven, om de gäller olika exponeringar och poster utanför balansräkningen. Om kraven gäller samma exponeringar och poster utanför balansräkningen, ska kreditinstitutet uppfylla det högre kravet.

Det föreslås att bestämmelser om förfarandet för att meddela om och godkänna buffertkrav, som gäller Finansinspektionen, tas in i kreditinstitutslagen i stället för i lagen om Finansinspektionen. Det föreslås också att närmare bestämmelser om förfarandet för att godkänna utländska buffertkrav tas in i 10 kap. i kreditinstitutslagen.

Det föreslås att en ny bestämmelse som förutsätts i direktivet om det inbördes förhållandet mellan kapitalbaskraven tas in i den nya 10 kap. 1 a §. Bestämmelsen behövs för att precisera det inbördes förhållandet mellan kärnprimärkapitalkraven, minimikraven enligt EU:s tillsynsförordning och minimikraven enligt lagen om resolution för kreditinstitut och värdepappersföretag.

Det föreslås att bestämmelser om systemriskbuffertkrav utöver 10 kap. 3 § också ska ingå i 10 kap. 4 a—4 c §. Av lagtekniska skäl föreslås det att kapitlet ändras så att bestämmelsernas ordningsföljd ändras och kapitlet också annars görs mer lättläst.

Ett systemriskbuffertkrav ska fortfarande, liksom hittills, vara högst 5 procent av det totala konsoliderade exponeringsbeloppet för det yttersta finländska moderbolaget i ett kreditinstituts finansiella företagsgrupp eller, till den del buffertkravet baserar sig på en eller flera sådana riskkoncentrationer som avses i det föreslagna 6 b §, sammanlagt högst 10 procent av de balansposter och poster utanför balansräkningen som omfattas av kravet. Det föreslås att en så kallad systemriskbuffert, som fastställs utifrån riskkoncentrationer, ska få vara högst 10 procent. Det föreslås dock att den prövningsrätt för tillsynsmyndigheten som nämns ovan begränsas så att systemriskbuffertkravens sammanlagda belopp får uppgå till högst 5 procent av kreditinstitutets konsoliderade totala exponeringsbelopp. Det sammanlagda beloppet av olika systemriskbuffertkrav får inte överstiga 5 procent av det totala exponeringsbeloppet.

En väsentlig ändring och precisering med tanke på artikel 133 i direktivet är att det tillåts att ett krav som gäller alla exponeringar (*allmän systemriskbuffert*) och ett krav som gäller en eller flera delexponeringar (*sektoriell systemriskbuffert*) tillämpas samtidigt.

Till de ändringar som gäller tillsynsmetoder för makrostabilitet räknas också förslaget att buffertkravet för ett annat systemviktigt kreditinstitut får vara högst 3,0 procent av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp. Tidigare fick kravet uppgå till högst 2 procent. Enligt direktivet får kravet ställas högre, men på krav över 3 procent följer exceptionella förfaranderegler för myndigheterna och det finns också annars ett behov av att begränsa myndigheternas prövningsrätt. Genom att den så kallade O-SII-bufferten höjs stärks förmågan för makrostabilitetsmyndigheten

att främja det finansiella systemets stabilitet genom att säkerställa att de systemviktiga kreditinstituten har en tillräcklig kapacitet att absorbera förluster och bevilja krediter under alla omständigheter.

Det föreslås att Finansinspektionen ska få fastställa ett systemriskbuffertkrav utifrån ett kreditinstituts totala exponering, en eller flera riskkoncentrationer eller en kombination av dem, eftersom en tolkning enligt den relevanta artikelns ordalydelse i direktivet tillåter att myndigheten samtidigt fastställer två eller flera buffertkrav på den grunden för att begränsa systemrisken. När denna proposition utarbetas bereds vid Europeiska bankmyndigheten en tolkningsanvisning om tillämpningen av artikeln och till exempel om fastställandet av den sektorspecifika systemrisken, och när den färdigställs kan den förutsätta att lagstiftningen preciseras.

Systemriskbuffertkrav föreslås också kunna riktas mer flexibelt på grund av riskkoncentrationer. Ett buffertkrav som ställs på basis av kreditinstitutets riskkoncentration kan ställas utifrån följande balansposter i Finland eller i en annan EES-stat: konsumentkrediter med en bostad som säkerhet, affärsfastighetskrediter med säkerhet, konsumentkrediter utan en bostad som säkerhet, affärsfastighetskrediter utan säkerhet och mindre underposter av de balansposter som nämns ovan.

Den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet utgör minimiharmonisering, eftersom varje medlemsstat har en så kallad medlemsstatsoption att över äga om man tar in buffertkravet i fråga i den nationella lagstiftningen. Det finns alltså också nationellt manöverutrymme vid genomförandet av artikeln. Med beaktande av artikelns ordalydelse och syftet att förtydliga grunderna tillämpningsgrunderna för buffertkraven kräver rättssäkerheten en bestämmelse om att Finansinspektionen ska fastställa buffertkrav som baserar sig på det totala exponeringsbeloppet på lika grunder för alla kreditinstitut. Det buffertkrav som ska ställas på basis av riskkoncentrationer bör fastställas på samma grunder för alla kreditinstitut.

Vid bedömningen av omfattningen av Finansinspektionens direktionens prövningsrätt är det skäl att betona att det föreslås att Finansinspektionen ska ställa systemriskbuffertkrav utifrån en bedömning som görs i samråd med finansministeriet, Finlands Bank och Verket för finansiell stabilitet. Finansinspektionen ska alltså inom ramen för samrådplikten bedöma om ett systemriskbuffertkrav behöver ställas eller ett gällande krav ändras, avlyftas eller behållas oförändrat. Vid bedömningen av om ett buffertkrav ska ställas och till vilket belopp ska Finansinspektionen också beakta kravet enligt direktivet och denna proposition att begära Europeiska kommissionens ståndpunkt i fråga om ställandet av ett systemriskbuffertkrav över 3 procent och begära särskilt tillstånd av kommissionen om systemriskbuffertkravet och buffertkravet för ett systemviktigt kreditinstitut sammanlagt överstiger 5 procent.

På det sätt som beskrivs ovan blir ställandet av buffertkrav mer noggrant avgränsat än i nuläget, så att det inte längre är möjligt att ställa flera buffertkrav utifrån samma exponeringsbelopp. Möjlighet att ställa sektoriella systemriskbuffertkrav gör det möjligt att rikta kravet mer exakt till exempel endast till de balansposter där uttryckliga systemrisker uppdagas. Ändringarnas syfte är att kreditinstitutsverksamhetens risker ska bedömas omsorgsfullt och att exponeringsbeloppen ska täckas på behörigt sätt. Genom ändringarna tryggas också en förutsägbar tillämpning av författningarna ur kreditinstitutens perspektiv. I enlighet med nuvarande praxis ska buffertkraven ställas så att kreditinstitutet garanteras en tillräcklig tid för att reagera på en eventuell ändring.

Buffertkrav enligt prövning (pelare II-buffertkrav) och myndighetsrekommendation om kapitalbas

Buffertkravet enligt prövning och den riktgivande rekommendationen om tilläggskapital beskrivs i avsnitt 2.1 och 3.1. Det föreslås att dessa ändringar genomförs genom ändringar i 11 kap. i kreditinstitutslagen.

Utdelningsrestriktioner

De ändringar i kreditinstitutsdirektivet som gäller utdelning beskrivs i stycke 2.1. Det föreslås att ändringarna genomförs genom ändringar i 10 kap. i kreditinstitutslagen. Dessutom föreslås det att bestämmelserna preciseras så att de bättre motsvarar det ursprungliga kreditinstitutsdirektivet.

Förutsättningar för koncession för kreditinstitutsverksamhet och andra viktiga förutsättningar för verksamheten

Den koncessionsplikt för holdingföretag som förutsätts i artikel 21a i kreditinstitutsdirektivet och utvidgandet av tillämpningsområdet till att omfatta holdingbolag enligt artikel 3.3 i direktivet föreslås ingå i det nya 2 a kap. i kreditinstitutslagen om koncessionsplikt för holdingföretag. Regleringen av centralinstitut för sammanslutningar av inlåningsbanker kvarstår på nationell nivå.

En bestämmelse om skyldigheten för en kreditinstitutkoncern utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet att bilda en underkoncern inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet föreslås ingå i den nya 2 kap. 5 § i kreditinstitutslagen. Enligt den bestämmelsen ska sådana kreditinstitut organisera sina funktioner inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet i form av en eller två underkoncerner, vars intermediära moderföretag ska ha säte inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. I den nationella lagstiftningen har skyldigheten att grunda ett intermediärt moderbolag genomförts som en förutsättning för kreditinstitutets verksamhet, eftersom det intermediära moderbolaget kan ha säte också i något annat EES-land och skyldigheter utanför området för Finlands jurisdiktion i ingen händelse kan ställas upp i finländsk lagstiftning.

Krav på kreditinstituts struktur, organisation och ledning

Det föreslås att kompetenskraven för personer i ett kreditinstituts ledning preciseras enligt artikel 91 i direktivet i 7 kap. 2 § i kreditinstitutslagen.

Det föreslås att befogenheten för tillsynsmyndigheten enligt den ändrade artikel 63 i direktivet att kräva att ett kreditinstitut byter ut en revisor ska ingå i det nya 31 § 5 mom. I de nationella bestämmelserna föreslås den befogenheten gälla alla auktoriserade tillsynsobjekt.

Det föreslås att till 15 kap. 13 § i kreditinstitutslagen fogas de bestämmelser om utlåning till den närmaste kretsen som ingår i den ändrade artikel 88 i kreditinstitutsdirektivet.

Ny kalkylmodell för ränterisken i den finansiella balansräkningen

Den nya kalkylmodellen för ränterisken i den finansiella balansräkningen som baserar sig på kreditinstitutsdirektivet beskrivs i stycke 2.1. Det föreslås att ändringarna genomförs nationellt genom en ändring av 9 kap. 15 § i kreditinstitutslagen.

Ersättningar

Ändringarna i fråga om ersättningar i kreditinstitut beskrivs i punkt 2.1. Det föreslås att ändringarna genomförs genom ändringar i 8 kap. i kreditinstitutslagen. Samtidigt justeras definitionen av de instrument som får användas för betalning av ersättningar i annan form än pengar så att den bättre motsvarar det ursprungliga kreditinstitutsdirektivet. Det föreslås inga bestämmelser enligt den nationella optionen i artikel 109 i direktivet om att utvidga tillämpningsområdet för ersättningsbestämmelserna till andra koncernbolag än sådana som omfattas av konsolideringen.

4.1.2 De viktigaste förslagen som har samband med det ändrade resolutionsdirektivet

De viktigaste förslagen i fråga om kapitalbas och kvalificerade skulder

De viktigaste förslagen i det ändrade resolutionsdirektivet har samband med den avsevärt noggrannare regleringen av minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder. För att genomföra artikel 45 och 45a—45m i direktivet behövs närmare bestämmelser om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för olika slags institut och för resolutionsgrupper och resolutionsenheter, vilka kvalificerade skulder som får ingå i minimikravet, de omständigheter som ska beaktas när det fastställs, det krav som kompletterar minimikravet, rapportering om och offentliggörande av minimikravet, påföljder vid brott mot minimikravet och övergångsperioder för att uppfylla minimikravet. De föreslås att de ändringarna genomförs i synnerhet genom att 8 kap. 7 och 11 § i resolutionslagen ändras och nya 7 a—7 g § fogas till den lagen.

Medlemsstaterna ges manöverutrymme i genomförandet av artikel 45b.8 fjärde stycket i direktivet i fråga om möjligheten att förutsätta att instituten utöver minimikravet på eget kapital och kvalificerade skulder också uppfyller det krav som kompletterar minimikravet. Enligt artikel 8.1 första stycket kan ett sådant kompletterande krav i regel endast ställas upp för de 30 procent av resolutionsenheterna som är störst. Enligt fjärde stycket tillåts dock avvikelser uppåt, om det är nödvändigt med beaktande av särdragen hos en medlemsstats banksektor och i synnerhet antalet stora institut. Till den delen föreslås det att det nationella manöverutrymmet inte utnyttjas, utan att det föreskrivs om en gräns på 30 procent i 8 kap. 7 b § 8 mom., liksom i direktivet. Vid beredningen har inga sådana nationella särdrag identifierats, som föranleder en högre gräns. Frågan påverkas också av att bestämmelsen inte kan utvidgas till att omfatta de största bankerna som faller inom EU:s resolutionsnämnds behörighet.

Andra förslag av betydelse

I artikel 16a i direktivet finns en ny bestämmelse om resolutionsmyndighetens befogenhet att under vissa förutsättningar förbjuda vissa utdelningar. I den gällande resolutionslagen ingår ingen sådan begränsning. I 10 kap. 10 § i kreditinstitutslagen föreskrivs det om utdelningsrestriktioner, men eftersom resolutionsdirektivet uttryckligen ger resolutionsmyndigheten en ny befogenhet att utfärda förbud och utdelningsrestriktionen är kopplad till underskridande av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder föreslås en särskild bestämmelse om saken i den nya 12 kap. 13 § i resolutionslagen.

Artikel 32b i direktivet förutsätter att ett institut som inte försätts i resolution eftersom det inte ligger i allmänintresset avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt. I den gällande resolutionslagen eller banklagstiftningen i övrigt finns ingen sådan bestämmelse. Det föreslås att den gällande lagen om affärsbanker, sparbankslagen och lagen om andelsbanker kompletteras till denna del. Handlingsalternativen för genomförande beskrivs i kapitel 5.1.2.

I 12 kap. 8 § i resolutionslagen föreskrivs om ett instituts befogenhet att skjuta upp genomförandet av avtal under resolutionen. I artikel 33a i direktivet ingår en ny bestämmelse om avbrottsbefogenheter också innan resolutionen inleds, om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att falla. Den gällande bestämmelsen bör kompletteras för att genomföra bestämmelsen om den situationen och förutsättningarna för den. Resolutionsdirektivet ger nationellt manöverutrymme för genomförandet av artikel 33a.3 och 69.5 andra stycket i fråga om att eventuellt garantera insättarna en viss summa per dag när ett instituts betalnings- eller leveransskyldigheter är avbrutna. Det föreslås inget nationellt genomförande av de artiklarna. Handlingsalternativen för genomförande beskrivs närmare i kapitel 5.1.2.

I den nya artikel 44a i direktivet föreskrivs det om försäljning av kvalificerade skulder till icke-professionella kunder. I lagen om investeringstjänster finns bestämmelser med syftet att skydda placerare. I den gällande lagen finns dock ingen bestämmelse som motsvarar direktivet om skydd för placerare i fråga om vissa skuldfinansieringsinstrument. Eftersom bestämmelsen i direktivet primärt gäller skydd för placerare och kompletterar lagen om investeringstjänster, föreslås det att direktivet genomförs genom att en ny 4 a § fogas till 10 kap. i den lagen. I direktivet ges olika alternativ för genomförandet, vilka diskuteras i kapitel 5.1.2.

I resolutionsdirektivet ingår en ny artikel 71a om resolutionsmyndighetens befogenhet att medge anstånd i finansiella avtal. Det föreslås att till 12 kap. i resolutionslagen fogas en ny 12 § för att genomföra den bestämmelsen. I artikel 71a.2 i resolutionsdirektivet lämnas det till medlemsstaternas prövning om de föreskriver om en skyldighet för moderbolag att förvissa sig om att dess dotterföretag i tredje land tar in villkor som erkänner resolutionsmyndighetens avbrottsbefogenheter. I nuläget har de finländska bankerna inga dotterföretag i tredje land. Det är ändå bra att se till att uppskovs-, begränsnings- eller anståndsåtgärder som riktas mot moderföretaget inte ger rätt att upphäva eventuella framtida dotterföretags finansiella avtal. Därför föreslås det i propositionen att ett villkor om erkännande av befogenhet att medge anstånd ska tas in i finansieringsavtal hos dotterföretag i tredje land.

4.1.3 De viktigaste förslagen som har samband med nationella ändringsbehov

Det föreslås att ordalydelsen i fråga om ett kreditinstituts nomineringskommitté (7 kap. 3 § i kreditinstitutslagen) preciseras så att en nomineringskommitté som aktieägarna utser och som helt eller delvis består av personer utom styrelsen, som i börsnoterade bolag ofta kallas aktieägarnas nomineringskommitté, uttryckligen har biträdande uppgifter vid nominering och val av styrelse.

Det föreslås att definitionen av den affärsverksamhet som är tillåten för kreditföretag ändra så att utöver depositionsbanker också kreditföretag får erbjuda företag som hör till samma koncern eller sammanslutning av inlåningsbanker som kreditföretaget tjänster för dess förvaltning och sköta posttjänster tillsammans med en innehavare av postkoncession. I lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker preciseras förmånsrätten för betalningsskyldighet till centralinstitut. Det föreslås att största delen av de undantagsbestämmelser om ledning och ägarstruktur som tillämpas på det centralinstitut som inrättats enligt den gamla andelsbankslagen upphävs, och att bestämmelsen om förbud mot inbördes utlåning och mottagande av insättningar mellan medlemsinstituten för tydlighetens skull kvarstår i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

I propositionen beaktas också de tidigare uppdagade behoven av preciseringar och kompletteringar i samband med genomförandet av det fjärde kreditinstitutsdirektivet. Den viktigaste av de föreslagna ändringarna är en bestämmelse om uttrycklig befogenhet för Finansinspektionen att begränsa utdelningen, vilket till följd av bestämmelsens art har samband med ändringarna i fråga om buffertkrav enligt prövning.

I denna proposition föreslås det att lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs och att de tekniska ändringar som upphävandet medför görs i andra lagar, såsom lagen om företagssanering, lagen om finansiella säkerheter, lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem, lagen om Finansinspektionen och lagen om värdepapperskonton. Upphävandet av lagen beskrivs närmare i stycke 7.9 i specialmotiveringen.

Det föreslås preciseringar i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet i fråga om insamlingen av stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter och om tillsättandet av revisorer. I kreditinstitutslagen och lagen om Finland Bank föreslås preciseringar som främjar samarbetet och kommunikationen mellan myndigheterna. I lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet föreslås preciseringar i fråga om avgifterna för värdepapperscentraler. I denna proposition föreslås också andra tekniska preciseringar i banklagstiftningen samt i lagen om Finlands Bank.

4.2 De huvudsakliga konsekvenserna

Syftet med kraven på soliditet och likviditet för banker är att stärka det finansiella systemets stabilitet genom att minska sannolikheten för finansiella kriser och krisernas skadliga effekter. Enligt den empiriska litteraturen är de långsiktiga positiva ekonomiska effekterna av bankreglering klart större än de skärpta kraven kortsiktiga negativa effekter på utlåningen och därmed på den ekonomiska tillväxten. I samband med ändringar i bankbestämmelserna finns det dock alltid orsak att bedöma nyttan och kostnaderna i förhållande till de gällande bestämmelsernas nivå. De ändrade kraven på kreditinstitutens soliditet och likviditet i det aktuella bankpaketet bidrar till att stärka stabiliteten i banksektorn. De finländska bankerna uppfyller redan kraven nästan helt.

Stora bankkriser har inträffat med i genomsnitt 20—25 års intervaller, och deras kumulativa negativa effekter på den ekonomiska tillväxten har typiskt sett varit 20—100 procent av ett års BNP. Om sannolikheten för en bankkris minskas med en procentenhet, ökar BNP på lång sikt uppskattningsvis med 0,2—1,0 procent¹⁶. En striktare bankreglering medför också kostnader. Enligt kalkyler från Banken för internationell betalningsutjämning bedöms en åtstramning av kapitalbaskraven med en procentenhet i förhållande till de riskvägda fordringarna öka en banks finansieringskostnader med i medeltal 13 räntepunkter, och uppfyllandet av kravet på stabil nettofinansieringskvot i ungefär samma grad. Om den ökade finansieringskostnaden tas ut direkt på kundens låneräntor, blir den negativa effekten via minskad utlåning enligt en bedömning av Banken för internationell betalningsutjämning (BIS) sammanlagt cirka 0,2 procent av BNP.

Under finanskrisen och skuldskrisen i euroområdet 2008—2017 beviljade staterna inom EU-området sammanlagt nästan 2 biljoner euro i stöd till finansiella institut, vilket motsvarar cirka 14 procent av bruttonationalprodukten 2014¹⁷. Största delen av stödet var finansieringsstöd till banker, men bankernas kapital stärktes också med offentliga medel. Den europeiska ekonomin uppnådde BNP-nivån före krisen först sex år efter krisens slut.

De ändringar som har samband med bankpaketet genomförs såväl genom direkt tillämpbara EU-förordningar som genom direktiv som förutsätter nationellt lagstiftningsåtgärder. Eftersom

¹⁶ <https://www.bis.org/publ/bcb173.pdf>

¹⁷ [The 2018 Scoreboard - Aid in the context of the financial and economic crisis](https://ec.europa.eu/competition/state_aid/scoreboard/index_en.html)
https://ec.europa.eu/competition/state_aid/scoreboard/index_en.html

det är ändamålsenligt att de ändringar som har samband med bankpaketet granskas som en helhet, behandlas här i avsnitt 4.2 också konsekvenserna av sådana ändringar som inte behöver genomföras nationellt.

4.2.1 Krav avseende bruttosoliditetsgraden

Soliditetsgraden¹⁸ beskriver bankens kapitalbas i förhållande till dess utlåning, och mäter alltså bankens skuldsättningsgrad. Det nya kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt EU:s tillsynsförordning som träder i kraft den 28 juni 2021 begränsar bankernas möjlighet till allt för stort utnyttjande av skuldhävnstång och kompletterar de nuvarande riskbaserade soliditetskraven. Kravet avseende bruttosoliditetsgraden syftar till att säkerställa att bankerna har tillräckligt kapital också när riskerna och de förluster som följer om de realiseras är ytterst korrelerande, vilket är en situation som inte helt beaktas i riskbaserade kapitalbaskrav. Detta problem upptäcktes under den finanskris som började 2007, när banker som med riskbaserade mätare hade ett starkt kapital mötte svårigheter. Genom kravet avseende bruttosoliditetsgraden kan sådana situationer täckas där mycket infrekventa risker som är svåra att inkludera i risksimuleringar realiseras.

Kravet avseende bruttosoliditetsgraden kan ses som en så kallad sista garanti för att också banker med stor utlåning men med fordringar med låg riskvikt har tillräckligt kapital för att täcka förluster under alla omständigheter. Kravet avseende bruttosoliditetsgraden är också ett enkelt och transparent sätt att säkerställa att hela finanssektorns skuldsättningsgrad inte blir alltför hög. Om bankernas skuldsättning blir alltför hög, blir de också mer känsliga för makroekonomiska störningar.

Kravet avseende bruttosoliditetsgraden förutsätter att kreditinstitutets primärkapital (Tier 1) är minst 3 procent av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp. På globalt viktiga banker (G-SII) ställs dessutom ett ytterligare soliditetskrav, som motsvarar 50 procent av G-SII-buffertkravet. I Finland finns i nuläget inga globalt viktiga kreditinstitut, och kravet avseende bruttosoliditetsgraden är 3 procent för alla finländska kreditinstitut. Framöver kan också soliditetskrav enligt prövning av pelare II-typ ställas på kreditinstitut, utöver minimikravet på tre procent.

Kravet avseende bruttosoliditetsgraden innebär ett mer bindande krav än ett riskbaserat kapitalbaskrav för banker som har mycket kapital med låg risk, såsom statsobligationer eller bostadskrediter. För banker med en mångsidig utlåning innebär ett riskbaserat soliditetskrav vanligen en större begränsning än ett krav avseende bruttosoliditetsgraden.

I princip kan ett krav avseende bruttosoliditetsgraden motivera banker med en låg risknivå att öka sin riskbetonade utlåning och minska sina lågriskplaceringar, såsom statsobligationer, eftersom en ökad risknivå inte genast försvagar deras soliditet i förhållande till kravet avseende bruttosoliditetsgraden. En riskbaserad reglering av soliditeten minskar dock incentiven till ökat risktagande, och en ökad risktagning till följd av övergången till krav avseende bruttosoliditetsgraden kan trots allt inte anses utgöra något stort hot¹⁹. Kravet avseende bruttosoliditetsgraden är också delvis en kontracyklisk begränsning, eftersom det typiskt sett inte reagerar på stigande förmögenhetsvärden och sjunkande risknivåer till följd av sjunkande förlustrisker vid högkonjunktur eller på stigande risknivåer vid lågkonjunktur. Kravet avseende bruttosoliditetsgraden begränsar därför utlåningen vid högkonjunktur och stärker den vid lågkonjunktur i jämförelse med ett riskbaserat soliditetskrav.

¹⁸ Kapitalbas / totalt exponeringsbelopp

¹⁹ https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/fsr/art/ecb.fsrart201511_01.en.pdf

4.2.1.1 Konsekvenser för kreditinstituten

Det minimikrav avseende kreditinstitutens bruttosoliditetsgrad som träder i kraft i och med EU:s tillsynsförordning den 28 juni 2021 är 3,0 procent. I Finland var bankernas genomsnittliga soliditetsgrad 5,85 procent den 31 december 2019, vilket ligger på europeisk medelnivå. Granskade var för sig överskrider alla enskilda finländska kreditinstitut minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden, och den lägsta enskilda bruttosoliditetsgraden är 3,7 procent.

Minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden är till sin karaktär sådant att det jämförs med de riskbaserade kapitalbaskraven. Av dessa binds kreditinstitutet av det som ger ett högre krav mätt i euro. Den 31 december 2019 var det kapitalbaskrav som följer av minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden på 3 procent högre än kapitalbaskravet enligt de riskbaserade soliditetskraven för tre finländska kreditinstitut. För de kreditinstitutens del utgör alltså soliditetskravet ett striktare krav än de riskbaserade kapitalbaskraven. I de fallen krävs ett större kapital mätt i euro när minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden träder i kraft än de riskbaserade kapitalbaskraven. För de kreditinstituten innebär minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden att kapitalbaskravet räknat i euro sammanlagt ökar med uppskattningsvis cirka en miljard euro, varav merparten uteslutande förklaras av ökande krav för ett specialkreditinstitut²⁰. För den så kallade traditionella banksektorn är höjningseffekten för kapitalbaskraven omkring 100 miljoner euro enligt kapitalbaskraven den 31 december 2019, vilket på allmän nivå kan betraktas som en liten förändring med beaktande av kreditinstitutens balansomslutning.

Som ovan nämns, uppfyller alla finländska kreditinstitut minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden på 3 procent, och de behöver därför inte samla in nytt kapital för att uppfylla minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden. Enligt Europeiska bankmyndighetens analys uppfyllde de flesta europeiska banker kravet avseende bruttosoliditetsgraden vid utgången av andra kvartalet 2019. Det behövdes endast 2,5 miljarder euro i Tier 1-kapital²¹.

4.2.1.2 Makroekonomiska konsekvenser

I och med kravet avseende bruttosoliditetsgraden stiger kapitalbaskravet för de finländska bankerna med högst 1 miljard, vilket innebär att bankerna bör stärka sin soliditet med motsvarande belopp om de vill behålla en lika stor buffert i förhållande till minimikravet som tidigare. Omvandlat till riskvägt soliditetskrav motsvarar en miljard en ökning på knappt 0,5 procentenheter. I kapitel 4.2.6 Enligt modelleringar i makromodellen för den finländska ekonomin sänker en sådan skärpning av soliditetskraven BNP-nivån med cirka 0,1 procent på medellång sikt.

Å andra sidan bidrar begränsningen till att förhindra en alltför stor skuldsättning för bankerna, och minskar därmed bankernas känslighet för störningar i ekonomin. Dessutom minskar sannolikheten för en bankkris, vilket får positiva konsekvenser för realekonomin på lång sikt.

²⁰ I konsekvensbedömningarna har inte alla sådana undantag kunnat beaktas full ut, som ingår i kalkylen för kravet. Utanför minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden kan lämnas flera exponeringar, såsom vissa exponeringar för offentliga utvecklingskreditinstitut. Sådana lättnader kan ha avsevärd inverkan på konsekvensbedömningens slutresultat.

²¹ [https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Publications/Reports/2020/882058/EBA%20Report%20on%20Basel%20III%20Monitoring%20\(data%20as%20of%2030%20June%202019\).pdf](https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Publications/Reports/2020/882058/EBA%20Report%20on%20Basel%20III%20Monitoring%20(data%20as%20of%2030%20June%202019).pdf)

Europeiska kommissionen har uppskattat effekten av kravet avseende bruttosoliditetsgraden på de europeiska bankernas förluster och behov av tilläggskapital i den finanskris som började 2008²². I kommissionens simuleringsövning jämförs bankernas förluster vid endast ett riskbaserat kapitalbaskrav med en situation där ett krav avseende bruttosoliditetsgraden²³ ställs på bankerna. Enligt kommissionens bedömning skulle kravet avseende bruttosoliditetsgraden ha stärkt bankernas kapacitet att absorbera förluster vid finanskrisen 2008 med 33 miljarder eller cirka 9 procent. De förluster samhället blev tvunget att finansiera skulle ha minskat med nästan 50 procent om kravet avseende bruttosoliditetsgraden hade varit i kraft under finanskrisen.

Stärkningen av kapitalet ökar bankernas genomsnittliga finansieringskostnader, eftersom eget kapital är dyrare än annan finansiering. Å andra sidan kan en stärkt soliditet leda till att bankernas lånefinansiering blir billigare. Enligt kommissionens bedömning innebär minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden att bankernas finansieringskostnader ökar med i genomsnitt 1,38—2,71 räntepoäng. Om bankerna slår ut de ökade finansieringskostnaderna på kundernas marginaler, stiger kundernas räntekostnader. Enligt kommissionens bedömning minskar den högre räntan efterfrågan på lån, och därmed företagens investeringar och den ekonomiska tillväxten, med 0,03—0,06 procent.

4.2.2 Kravet på stabil nettofinansieringskvot (NSFR)

Syftet med kravet på stabil nettofinansieringskvot är att säkerställa att bankerna har tillräcklig långfristig finansiering mot sina långfristiga förpliktelser. Med andra ord är syftet med kravet att begränsa skillnaden i maturitet mellan bankernas finansiering och utlåning och därmed likviditetsrisken. Syftet är att därigenom minska sannolikheten för att en solid bank får likviditetsproblem. Kravet på stabil nettofinansieringskvot träder i kraft den 28 juni 2021.

En stabil nettofinansieringskvot är viktig i synnerhet om kreditmarknaden mellan bankerna störs som 2009. Under finanskrisen såg man att också solida banker får likviditetsproblem om finansieringen i alltför hög grad bygger på kortfristig finansiering på marknaden. Likviditetsproblemen kan orsaka systemstörningar, om en temporär brist på finansiering på marknaden startar tvångsförsäljning av tillgångar, vilket leder till sjunkande priser på tillgångar och därmed till en spiral där likviditetsbristen förvärras.

IMF:s forskning visar att en högre stabil nettofinansieringskvot och kapitalbas avsevärt hade minskat risken för insolvens, likvidation eller konkurs för banker under finanskrisen 2009²⁴. Forskningen visar att hög soliditet hade varit en fördel i synnerhet för stora globala banker, medan en stabil nettofinansieringskvot hade varit en viktigare faktor som minskade risken att falla för mindre banker som opererar nationellt.

²² <https://ec.europa.eu/transparency/regdoc/rep/10102/2016/EN/SWD-2016-377-F1-EN-MAIN-PART-1.PDF>

I bedömningen granskas samtidigt minimikravet avseende bruttosoliditetsgraden och FRTB-reformen med kommissionens SYMBOL-modell, som innehåller data om 83 % av de europeiska bankernas balansräkningar.

²³ Enligt standardförloppet är bankernas riskvägda kapital 10,5 % av de riskvägda posterna och i politikbedömningen har de ett kapital som motsvarar 4 % VOA. Rekapitaliseringen sker när kapitalet sjunker till 8 % av det riskvägda kapitalet eller 3 % av VOA.

²⁴ <https://www.imf.org/en/Publications/WP/Issues/2016/12/31/Bank-Funding-Structures-and-Risk-Evidence-From-the-Global-Financial-Crisis-25676>

Kravet på stabil nettofinansieringskvot uttrycks som en kvot mellan tillgänglig stabil finansiering (ASF) och behov av stabil finansiering (RSF), som ska överstiga 100 procent. Kravet förutsätter att banken för sina exponeringar med en längre löptid än ett år ska ha säkerställd finansiering för ett år framåt till minst samma belopp. I kalkylen granskas dock inte skuldernas och fordringarnas förfallodagar rakt av, utan olika instrument ges olika vikt enligt sannolikheten för att de förfaller eller inte förlängs inom ett år.

Som stabil finansiering (ASF) räknas all finansiering med en löptid på över ett år: skuldebrev, insättningar och kärnprimärkapital. Också småkunders insättningar räknas som stabil finansiering med en vikt på 90—95 procent, eftersom de anses vara relativt bestående trots att de i princip kan lyftas när som helst. Övrig finansiering med mindre än ett års löptid räknas som stabil med 0—50 procents vikt, beroende på finansieringsinstrument och om över eller under 6 månader kvarstår av löptiden.

Till behovet av stabil finansiering (RSF) räknas fordringar med en löptid på mer än ett år. Mot fordringar som förfaller inom 6—12 månader ska beroende på instrument reserveras ca 50 procent stabil finansiering, och mot exponeringar med en löptid på under 6 månader 5—50 procent stabil finansiering, beroende på exponeringsslag.

4.2.2.1 Konsekvenser för bankerna och ekonomin som helhet

De finländska bankerna sköter i hög grad sin finansiering genom grossistfinansiering. Den 31 december 2019 bestod 56 procent av bankernas finansiering av grossistfinansiering på marknaden. Kvoten mellan de finländska bankernas utlåning och insättningar var cirka 160 procent, vilket är mycket högt i europeisk jämförelse. Bankerna har dock i regel sett till att ha stabil finansiering, eftersom alla banker som meddelat sin NSFR-kvot uppfyllde kravet på stabil nettofinansiering enligt uppgifter i bankernas bokslut för 2019.

På europeisk nivå har bankerna i betydande grad anpassat sin finansiering och sina fordringar så att de motsvarar de nya reglerna. Enligt EBA:s enkät²⁵ har den genomsnittliga NSFR-kvoten ökat från under 90 procent 2011 till 113 procent vid utgången av Q2/2019.

Bankerna kan stärka sin stabila finansiering i förhållande till finansieringskravet bland annat genom att öka de mest stabila insättningarnas belopp, emittera skuld med längre löptid eller minska de långfristigare låneförbindelserna till kunder eller andra medel som binds för längre tid än ett år. Depositioner och en mer långfristig finansiering på marknaden är dock oftast dyrare än kortfristig finansiering, och därför kommer sannolikt finansieringskostnaderna att stiga i någon mån till följd av kravet på stabil nettofinansieringskvot. Under senare år har räntekurvan planat ut, och därmed har skillnaden i kostnad för långfristig och kortfristig finansiering minskat. Å andra sidan har man på senare tid varit tvungen att betala ett högre pris för insättningar än för kortfristig finansiering på marknaden, då kortfristig finansiering ofta varit tillgänglig till negativ ränta och det är svårt att locka insättningar med negativ ränta. Under coronapandemin har finansieringen på marknaden temporärt störts, vilket ökat bankernas finansieringskostnader.

²⁵ [https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Publications/Reports/2020/882058/EBA%20Report%20on%20Basel%20III%20Monitoring%20\(data%20as%20of%2030%20June%202019\).pdf](https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/Publications/Reports/2020/882058/EBA%20Report%20on%20Basel%20III%20Monitoring%20(data%20as%20of%2030%20June%202019).pdf)

Dyrare finansiering för bankerna bidrar till dyrare finansiering för deras kunder, vilket minskar efterfrågan på krediter och leder till långsammare ekonomisk tillväxt. Den effekten är dock relativt liten i förhållande till den långsiktiga nyttan. Enligt ECB:s bedömning leder NSFR till en minskning av den totala utlåningen med 0,8 procent på lång sikt, och därmed till en minskning av BNP på cirka 0,1 procent. Enligt ECB:s analys²⁶ hade ett 10 procentenheter högre NSFR under finanskrisen 2008 lett till ett 10 procent lägre behov av likviditetsstöd under den följande månaden.

I kapitel 4.2.6 diskuteras likviditetskravets konsekvenser för den finländska ekonomin utifrån forskningspremissen vid Banken för internationell betalningsutjämning, enligt vilken finansieringskostnaderna för en bank som uppfyller kravet på stabil nettofinansieringskvot stiger med 13 räntepoäng. Det leder till minskad utlåning, och därför blir BNP på medellång sikt 0,3 procent lägre. Det är svårt att bedöma NSFR:s faktiska inverkan på de finländska bankernas finansieringskostnader, men kalkylen är riktigivande för storleksordningen.

Likviditetskrav är ett kostnadseffektivt sätt att kontrollera likviditetsrisken, eftersom det helhetsekonomiskt är en betydligt dyrare lösning att uppnå samma effekt genom striktare kapitalbaskrav. Bankernas starka likviditet eliminerar dock inte risken för förluster, och likviditetskrav kan inte ersätta kapitalbaskrav när det gäller att säkerställa bankernas kapacitet att absorbera förluster. I kombination med kapitalbaskrav utgör likviditetskraven ett omfattande och effektivt regelverk för kreditinstituten.

4.2.3 Sänkning av riskvikten för lån på över 1,5 miljoner euro till små och medelstora företag

I och med ändringarna i EU:s tillsynsförordning har lån till små och medelstora (SM) företag i nuläget en sänkt riskvikt (0,7614) till den del lånebeloppet är under 1,5 miljoner euro. Den lägre riskvikten utsträcks nu till ett lånebelopp på 2,5 miljoner euro. Dessutom införs en sänkning av riskvikten med 15 procent för lån som överstiger 2,5 miljoner euro.

Syftet med ändringen är att förbättra tillgången till finansiering för SM-företag. Enligt EBA:s forskning²⁷ har den nuvarande lättningen inte konstaterats ha någon stor betydelse för finansieringen av SM-företag. Visserligen är uppföljningsperioden relativt kort. Enligt SM-barometern har tillgången till finansiering under senare år inte varit någon betydenade begränsande faktor för de finländska SM-företagens tillväxt. Bättre tillgång till lånefinansiering kan dock göra det lättare för SM-företag att investera, vilket kan bidra till att skapa arbetsplatser.

Den sänkta riskvikten för SM-företagslån sänker kapitalbaskravet för bankerna och frigör därmed kapital till exempel för att öka utlåningen. Om det syns som lägre marginaler för eller bättre tillgång till företagslån, kan det inverka positivt på företagens investeringar och därmed på den ekonomiska tillväxten. Många bostadsaktiebolag räknas i fråga om utlåning som SM-företag, och när lättningen utökas kan det också bidra till bättre tillgänglighet och villkor för lån för bostadsbolag.

²⁶

<https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/scpwps/ecb.wp2169.en.pdf?e9d2a8ca0fed2743d8518de1a7c109ea>
²⁷ <https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/1359456/602d5c61-b501-4df9-8c89-71e32ab1bf84/EBA-Op-2016-04%20%20Report%20on%20SMEs%20and%20SME%20sup-porting%20factor.pdf?retry=1>

I regel har lån till SM-företag inte lägre risk än andra lån till företag, och det lägre kapitalbaskravet minskar bankernas riskbuffert mot framtida kreditförluster och kan öka sannolikheten att bankerna får problem om kreditriskerna ökar. Det är inte klart på förhand om den långsiktiga totala effekten av ändringen är positiv eller negativ. Ändringen har dock ansetts ändamålsenlig för att förbättra tillgången till finansiering för SM-företag och skapa arbetsplatser.

När lättnaden för SM-lån under 1,5 miljoner euro togs i bruk 2014 stärktes de finländska bankernas kärnprimärkapitalkvot enligt EBA:s bedömning med 0,17 procentenheter²⁸.

Ändringens effekt på bankernas totala kapitalbaskrav kan granskas utifrån den befintliga lånestocken. SM-företagen har lån på 1,5—2,5 miljoner euro för sammanlagt 2,1 miljarder euro och lån som är större än 2,5 miljoner euro för sammanlagt 11,1 miljarder euro. När företagslånen genomsnittliga riskvikt är cirka 56 procent och bankernas genomsnittliga krav avseende bruttosoliditetsgraden är 14 procent av de riskvägda beloppen, kan det beräknas att koefficienten 0,7614 för lån på 1,5—2,5 miljoner euro och koefficienten 0,85 för lån över 2,5 miljoner euro sänker kravet avseende bruttosoliditetsgraden för bankerna med sammanlagt cirka 170 miljoner euro. Det motsvarar att kärnprimärkapitalkvoten stärks med cirka 0,05 procentenheter.

4.2.4 Konsekvenser för finländska banker av de ändrade minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder

Den 31 december 2019 uppfyllde alla finländska banker de MREL-krav som ställdes på dem. Finlands situation kan anses vara god, eftersom endast något under hälften av de europeiska bankerna uppfyllde MREL-kraven enligt data för den 31 december 2018²⁹, också om MREL-krav inte då ännu fastställts för alla banker.

I och med subordinationskravet får bankerna behov av att emittera efterställda obligationer enligt den nya definitionen. I Finland berör subordinationskravet direkt två *top tier*-banker. Det är också möjligt att ställa subordinationskrav för mindre banker (balansomslutning under 100 miljarder euro), om det utifrån en resolutionsplan kan bedömas att en likvärdig behandling av investerare äventyras genom att skulder på samma hierarkinivå utesluts från placeransvaret antingen direkt med stöd av lag eller efter en myndighets prövning.

Utifrån bokslutsuppgifter för 2019 kan det uppskattas att de finländska *top tier*-bankerna för att uppfylla subordinationskravet bör ha efterställda skuldebrev för sammanlagt 9,4 miljarder euro. Räntan för efterställda skuldebrev som redan emitterats (*senior non-preferred*) har under det senaste året i regel legat 30—60 räntepoäng högre än för seniorskuldebrev utan säkerhet. Det innebär en ökning i totala årliga finansieringskostnader till följd av subordinationskravet på 28—56 miljoner euro. Det bör dock noteras att emitteringen av efterställda skuldebrev stärker seniorborgenärernas ställning, vilket verkar sänkande på avkastningskraven för seniorskuldebrev och därmed bidrar till lägre finansieringskostnader för bankerna än vad som framförs ovan.

²⁸ <https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/documents/10180/1359456/602d5c61-b501-4df9-8c89-71e32ab1bf84/EBA-Op-2016-04%20%20Report%20on%20SMEs%20and%20SME%20sup-porting%20factor.pdf?retry=1>

²⁹ https://eba.europa.eu/sites/default/documents/files/document_library/News%20and%20Press/Press%20Room/Press%20Releases/2020/EBA%20shows%20banks%E2%80%99%20progress%20in%20planning%20for%20failure%20but%20encourages%20them%20to%20issue%20eligible%20debt%20instruments/EBA%20quantitative%20Report%20on%20MREL.pdf

Nyttan av subordinationskravet beror framför allt på att det underlättar rekapitalisering av banker med *bail-in*-metoden i samband med resolution, vilket minskar behovet av kapitalisering från statens eller resolutionsfondens sida.

I samband med MREL-kravet kommer rapporteringskraven för bankerna i någon mån att öka, vilket ökar bankernas administrativa börda. Europeiska bankmyndigheten kommer att utfärda en ny rapportstandard för rapportering av MREL-krav.

4.2.5 Särskiljandet av systemriskbuffertkrav och buffertkrav för systemviktiga institut

Användningssyftet för bufferten för nationellt systemviktiga kreditinstitut (O-SII-bufferten) och systemriskbuffertkravet särskiljs och buffertkraven blir kumulativa.

Systemriskbufferten täcker i fortsättningen endast systemrisken för hela banksektorn, inte risker som beror på enskilda banker. Ett systemriskbuffertkrav kan också fastställas för olika riskkoncentrationer, och då berör tilläggskravet endast det aktuella exponeringsbeloppet. Den risk som härrör ur en enskild institutions systemvikt, bör i sin helhet täckas med O-SII-bufferten.

I och med ändringen stiger den övre gränsen för O-SII-bufferten från nuvarande 2 procent till 3 procent. Systemriskbuffertens högsta nivå kvarstår på 5 procent. Den övre gränsen för summan av O-SII-bufferten och systemriskbufferten stiger från nuvarande 5 procent till 8 procent. Hittills har ett kreditinstitut varit tvunget att uppfylla endast det högre kravet av O-SII- och systemriskbufferten. Till följd av beräkningsmetoden har den nuvarande maximinivån för systemriskbufferten (5 procent) hittills utgjort en övre gränsen också för buffertarnas sammanlagda belopp. Eftersom O-SII- och systemriskbufferten till följd av ändringen kommer att räknas samman på samma sätt som övriga kapitalbaskrav, föreslås det högsta sammanlagda beloppet av dem vara 8 procent.

4.2.5.1 Konsekvenser för de finländska bankerna

De ändringar som föreslås i O-SII-bufferten samt i O-SII- och systemriskbuffertarnas sammanlagda belopp innebär inga automatiska eller omedelbara ändringar i de nuvarande buffertkravens nivå, eftersom Finansinspektionens direktion beslutar om buffertkraven enligt de grunder som anges i lagen.

Enligt de gällande bestämmelserna tillämpas endast det högre av systemriskbuffert- eller O-SII-kravet på kravet avseende ett kreditinstituts bruttosoliditetsgrad. I och med ändringarna i kreditinstitutsdirektivet blir systemriskbuffert- och O-SII-kraven kumulativa, vilket innebär att bägge kraven är fristående och räknas samman. Deras sammanlagda maximibelopp ändras till följd av ändringarna från 5 till 8 procent. Det föreslås att grunderna för fastställande av systemriskbuffert- och O-SII-kraven ändras utifrån ändringarna i direktivet så att de inte får ställas utifrån samma riskexponering, utan bägge kraven bör fastställas utifrån olika slags riskexponeringar. I och med att kraven skiljs åt blir tillämpningen av bägge kraven mer noggrant avgränsad.

De systemriskbuffertkrav som gällde den 1 januari 2020 var för Nordea 3 procent, för OP Gruppen 2 procent, för Kommunfinans 1,5 procent och för alla andra finländska kreditinstitut 1 procent. O-SII-kraven var 2 procent för Nordea och OP Gruppen samt 0,5 procent för Kommunfinans. Av dessa två krav var systemriskbuffertkravet det så kallade bindande kravet fram till våren 2020, eftersom det för alla kreditinstitut var högre än eller lika högt som O-SII-kravet för respektive kreditinstitut.

När coronaviruspandemin förvärrades i Finland våren 2020 beslöt Finansinspektionens direktion i mars 2020 att lyfta av alla då gällande systemriskbuffertkrav och dessutom att sänka O-SII-buffertkravet för OP Gruppen till 1 procent. Genom beslutet sänktes de bindande kapitalbaskraven för alla finländska kreditinstitut med en procentenhet, och syftet var att stärka de finländska kreditinstitutens utlåningskapacitet och realekonomin i den snabbt försvagade ekonomiska situationen till följd av pandemin och exceptionella åtgärder till följd av den.

Hur de föreslagna ändringarna i fråga om O-SII-buffertens högsta belopp, adderingen av O-SII- och systemriskbuffertkravet och riktningen av systemriskbuffertkravet inverkar på det totala beloppet och sammansättningen för kapitalbaskravet för finländska kreditinstitut i framtiden, beror på riskexponeringarna för bankerna och finansmarknaden vid varje given tidpunkt. Buffertkravens nivåer bestäms utifrån de riskerna genom beslut av Finansinspektionens direktion. När direktionen fattar beslut, bör den på det sätt som anges i lagförslaget bedöma systemriskerna och de riskfaktorer som tyder på strukturella svagheter i det finansiella systemet och de indikatorer som visar hur de utvecklas. Vidare bör det beaktas att grunderna för fastställande av bägge buffertkraven framöver är mer exakta så att bägge kraven inte kan ställas utifrån samma riskexponeringar.

Eftersom fastställandet av buffertkraven på det sätt som beskrivs ovan påverkas av riskerna för bankerna och det finansiella systemet vid varje given tidpunkt och eftersom grunderna för fastställande av kraven har ändrats, kan den direkta slutsatsen inte dras av de föreslagna lagändringarna att systemrisk- och O-SII-buffertkraven automatiskt kommer att återställas till den procentuella nivån före pandemin och att de adderas mekaniskt, utan en närmare granskning av deras grunder och nivåer sedan ekonomin återhämtat sig från coronapandemins värsta effekter. I fråga om de lättnader i kompletterande kapitalbaskrav och andra bankbestämmelser har de europeiska och nationella myndigheterna dessutom konsekvent kommunicerat att det rådande ekonomiska läget kommer att beaktas när kraven normaliseras, så att normaliseringen inte i onödan bromsar ekonomiernas och det finansiella systemets återhämtning från chocken till följd av pandemin.

Utan att föregå Finansinspektionens direktions kommande beslut kan det bedömas i ljuset av forskningslitteraturen och tidigare erfarenheter vilka positiva och negativa konsekvenser ändringar i kapitalbaskraven kan få för sannolikheten för och svårighetsgraden av en finanskris, kreditinstitutens beslut om utlåning och andra reaktioner samt den ekonomiska tillväxten på lång och kort sikt.

Det viktigaste syftet med minimikraven för kreditinstitutens kapitalbas och i synnerhet de buffertkrav som kompletterar dem är att minska sannolikheten för och svårighetsgraden av en finanskris och att minska förlusterna i totalproduktion och ekonomisk tillväxttakt på kort och lång sikt till följd av en kris. I ljuset av ekonomins och finanskrisernas historia kan de helhetsekonomiska skadorna av finanskriser vara mycket stora. Flera undersökningar har visat att en betydande del av förlusten i totalproduktion till följd av kriser blir bestående. Bedömningarna av förlusterna i produktion kan variera mycket. Medianresultatet av undersökningar där produktionsförlusterna till följd av kriser bedöms bli bestående visar att krisernas medelkostnad är upp till 160 procent av BNP. Det innebär att upp till 1,5 års produktion i ekonomin ofta har gått förlorad i bankkriser.

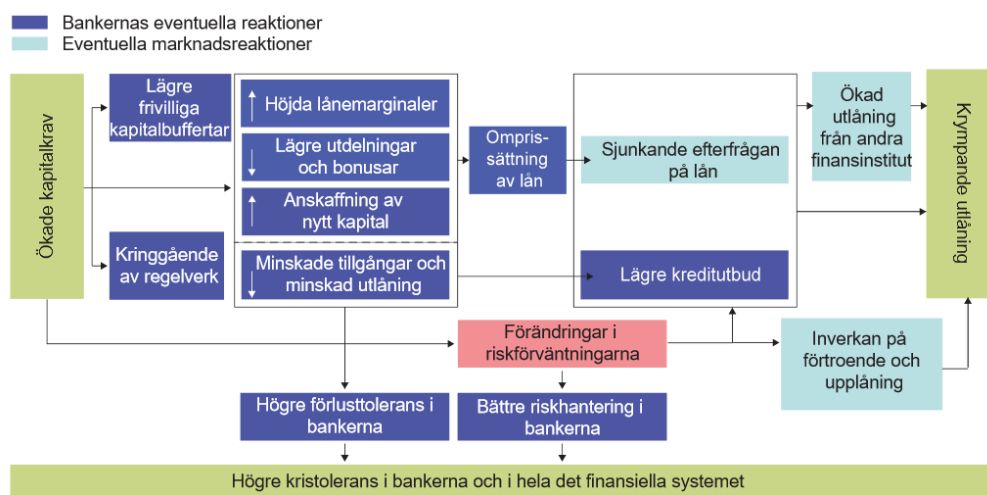
Efter den globala finanskrisen skärptes minimikraven på kapitalbas för bankerna betydligt. Vidare gavs de så kallade makrostabilitetsmyndigheterna som svarar för det finansiella systemets stabilitet (i Finland Finansinspektionen) befogenheter att ställa buffertkrav för kreditinstitut som bedöms vara systemviktiga (G-SII- och O-SII-buffertkrav) och vid behov för hela kreditinstitutssektorn till exempel till följd av strukturell sårbarhet på grund av kreditinstitutssektorns stora

omfattning, koncentrationsgrad och kopplingar (*systemriskbuffertkrav*). Det förefaller som banksystemen delvis till följd av striktare bestämmelser och banktillsyn har klarat den ekonomiska krisen till följd av coronaviruspandemin med rimliga skador åtminstone fram till hösten 2020.

Den effekt som eftersträvas med kapitalbaskraven är att förmå kreditinstituten att stärka sin kapitalbas med räkenskapsperiodens vinst eller genom att stärka lönsamheten genom att effektivisera verksamheten, förvärva nytt kapital av sina ägare och placerare eller eventuellt minska vinstutdelningen (figur 6). Genom en stärkt soliditetsgrad stärks såväl privata kreditinstituts som hela banksystemets kapacitet att tåla också stora kreditförluster utan att banksystemets funktionsduglighet och utlåningskapacitet väsentligt störs ens i en ekonomisk kris.

Kreditinstituten kan dock reagera på skärpningarna också på sätt som är mindre önskvärda med tanke på den finansiella stabiliteten, såsom genom att sträma åt utlåningen och riskvägda fordringar, öka lånemarginalerna, minska sina extra kapitalbuffertar eller i värsta fall kringgå bestämmelserna (*regelarbitrage*) på olika sätt som ofta är svåra att förutse. En åtstramning av bestämmelserna om kreditinstitut kan bland annat styra utlåningen — och risker i anslutning till den — till andra, eventuellt mindre reglerade, finansiella aktörer. Banker med verksamhet i många länder kan å sin sida ha ett incitament att flytta affärsverksamhet till sådana länder där regleringen är lättare än i bankens hemland.

Konsekvenserna av ökade kapitalkrav

Källa: Europeiska systemrisknämnden.

Figur 6. Bankernas eventuella reaktioner på höjda kapitalbaskrav

Hur kreditinstituten reagerar på ändringar i kapitalbaskraven vid olika tidpunkter kan antas bero, och beror också enligt forskningslitteraturen, på hur stora förändringarna i kapitalbaskraven är,

hur snabba de är, konjunkturläget, konkurrensläget mellan bankerna och hur stora extra kapitalbuffertar kreditinstituten har.

I synnerhet om ändringarna i kapitalbaskraven är små, tycks kreditinstituten ofta utnyttja sina extra kapitalbuffertar för att uppfylla de höjda kraven. Efter höjningarna strävar kreditinstituten typiskt sett efter att gradvis återföra sina extra kapitalbuffertar till den ursprungliga nivån, i synnerhet genom att ackumulera vinstmedel. Om höjningarna av kapitalbaskraven är stora, är det mer sannolikt att kreditinstituten kan bli tvungna att stärka sin soliditetsgrad också med mindre önskvärda metoder, såsom genom att bromsa eller minska utlåningen.

För att minska de negativa effekterna av höjningen av kapitalbaskraven har de stora reformerna av soliditetsbestämmelserna — såsom Basel III-reformen som inleddes efter finanskrisen — typiskt genomförts stegvis och med långa övergångsperioder så att kreditinstituten har kunnat anpassa sig gradvis till de förändrade kraven. EU-ländernas makrostabilitetsmyndigheter, inklusive Finansinspektionen, har å sin sida ändrat sina nationella buffertkrav i mycket små steg. Ju mer solventa bankerna är, desto lättare är det för dem att anpassa sig till ändrade krav genom att i första skedet minska på sina extra kapitalbuffertar.

Sannolikt beror också mycket på konjunkturläget och konkurrensläget, på hur kreditinstituten reagerar på striktare soliditetskrav och i vilken mån de förmår och vill överföra sina ökade finansieringskostnader på sina egna kunder. I en ekonomisk högkonjunktur kan bankerna lättare samla nytt kapital genom vinstmedel än i ett svagare konjunkturläge. Utgångspunkten för makrostabilitetspolitiken har varit man i regel har strävat efter att skärpa buffertkraven i ett normalt eller positivt konjunkturläge.

En stark konkurrens mellan bankerna gör det svårare för kreditinstituten att överföra eventuella ökade finansieringskostnader till följd av höjda kapitalbaskrav på marginalerna för kundkrediter. Exempelvis de finländska bankernas genomsnittliga marginaler för bostads- och företagskrediter har under åren efter den globala finanskrisen i huvudsak minskat, trots att kraven avseende kreditinstitutens soliditetsgrad samtidigt har skärpts betydligt och kravens högsta belopp höjts.

Fastställandet av ett sektoriellt systemriskbuffertkrav får liknande konsekvenser för bankernas kapitalbaskrav som riskviktgolv som riktas till utlåningen. I Finland har ett riskviktgolv på 15 procent tillämpats på bolån som beviljas av kreditinstitut som tillämpas interna kreditratingsmetoder.

Sammanfattningsvis kan det uppskattas att lagförslagen både gör tillämpningen av buffertkraven mer flexibla och mer precisa och ger Finansinspektionen bättre och mer exakta redskap för att trygga den finansiella stabiliteten. Enligt forskningen kan tillämpningen av buffertkrav öka bankernas finansieringskostnader något, och om konkurrenssituationen kan kreditinstituten försöka överföra dem på kundkrediternas marginaler. Om buffertkraven ändras i moderata steg och med tillräckliga övergångsperioder, blir de höjda kravens konsekvenser för bankernas utlåning enligt forskningslitteraturen sannolikt små.

4.2.6 Konsekvenser av kapitalbaskraven och likviditetskraven för den finländska ekonomin som helhet

För att bedöma konsekvenserna av kapitalbaskraven och likviditetskraven har det gjorts exempelkalkyler över ändringarnas konsekvenser för ekonomin som helhet. Kalkylerna har utförts

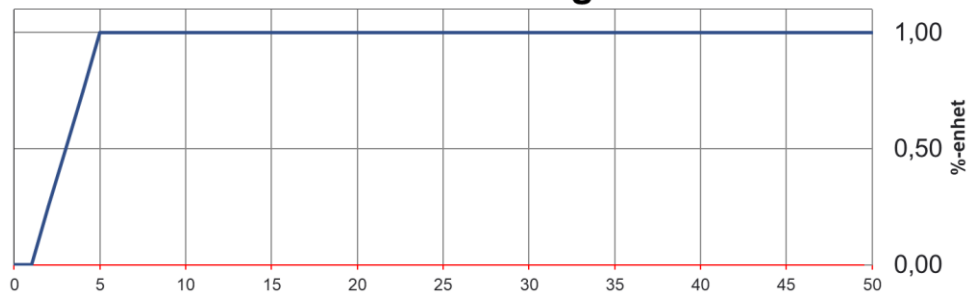
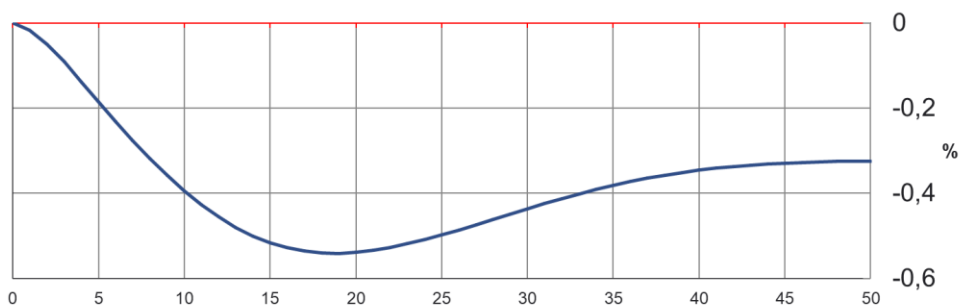
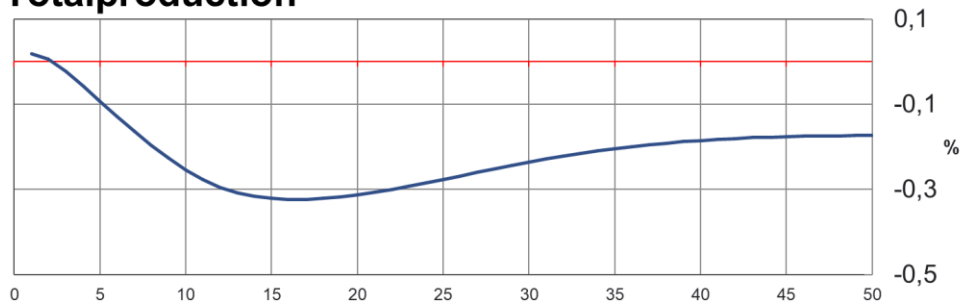
med Finlands Banks Aino 3.0-modell, som utvecklats för analys av den finländska nationalekonomin. I modellen ingår finansmarknadsfriktion såväl i fråga om lån till företag som bostadskrediter till hushåll.³⁰

Kalkylerna har genomförts som simulationer av bestående ändringar i minimisoliditetskravet och finansieringskostnaderna för bankerna. Modellen visar hur variablerna reagerar på de ändringar som i figuren presenteras i procent eller som procentenheter i avvikelser från jämviktsläget före ändringen. I simuleringarna har det antagits att inga ändringar sker i yttre ekonomiska faktorer, till exempel penningpolitiken i euroområdet eller den ekonomiska utvecklingen i länder som är handelspartners. Tidsenheten i simuleringarna är kvartal.

I den första kalkylen (figur 7) simuleras en bestående åtstramning i bankernas riskvägda bruttosoliditetskrav med 1 procentenhet. Av modelltekniska skäl har scenariot genomförts så att kapitalbaskravet stramas åt stegvis med 0,25 procentenheter per kvartal under fyra kvartal. Ett antagande i kalkylen är att bankernas soliditetsgrad i utgångsläget motsvarar minimikravet. Ett stramare kapitalbaskrav leder till att bankernas finansieringskostnader och utlåningsräntor höjs, vilket leder till lägre privata investeringar. Inledningsvis minskar investeringarna snabbare, när ekonomin söker sig mot en jämvikt där marginalproduktiviteten för industriella investeringar motsvarar den högre räntenivån. I det nya jämviktsläget är den industriella kapitalstocken 0,3 procent lägre och totalproduktionen 0,2 procent lägre än i utgångsläget.

En skärpning av likviditetskravet har simulerats i form av en bestående höjning av bankernas finansieringskostnader med 0,13 procentenheter (figur 8). I simuleringen får de ekonomiska aktörerna reda på höjningen av finansieringskostnaderna fyra kvartal i förväg. Också i denna kalkyl kommer den viktigaste inverkan från minskningen i privata investeringar. Minskningen i inhemsk efterfrågan stärker hela ekonomins externa finansieringsläge, och därför sjunker den riskfria räntenivån något. Därför stiger bankernas finansieringskostnader slutligen något mer än den ursprungliga ökningen på 0,13 procentenheter. När ekonomin uppnår det nya jämviktsläget, är den industriella kapitalstocken 0,6 procent lägre och totalproduktionen 0,3 procent lägre än i utgångsläget.

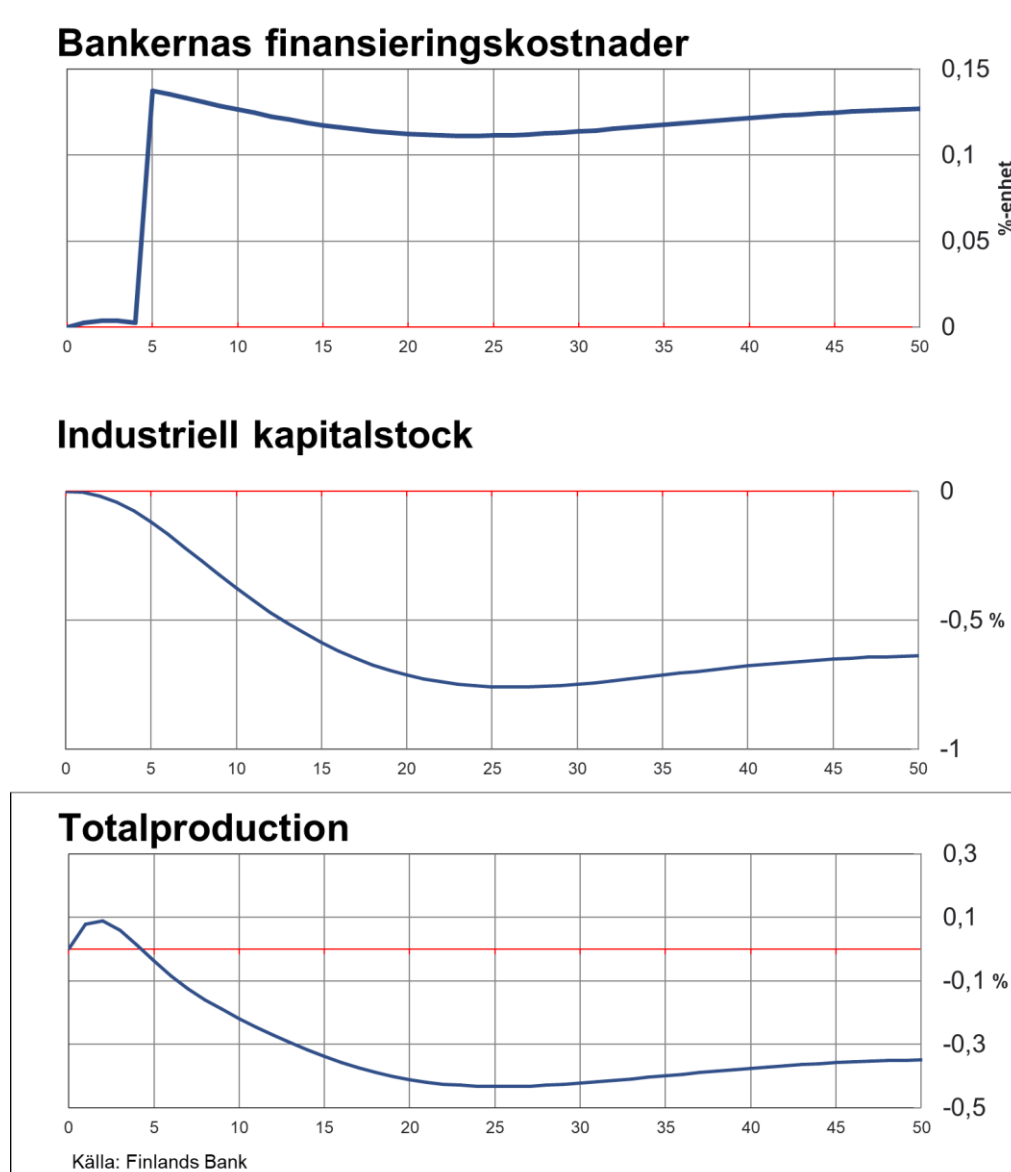
³⁰ Modellen har publicerats i publikationen Silvo och Verona (2020), <https://helda.helsinki.fi/bof/handle/123456789/17442>.

Krav avseende bruttosoliditetsgraden**Industriell kapitalstock****Totalproduktion**

Källa: Finlands bank

Figur 7. Ökning i minimisoliditetskrav

Likviditetskravens konsekvenser har simulerats i form av stigande finansieringskostnader för bankerna (figur 8). I simuleringen får de ekonomiska aktörerna information om de stigande finansieringskostnaderna fyra kvartal i förväg. Också i denna kalkyl beror den viktigaste påverkansmekanismen på minskande privata investeringar. Till följd av minskad inhemsk efterfrågan stärks hela ekonomins externa finansiella ställning, vilket leder till att den riskfria räntenivån i ekonomin sjunker något. Därför stiger bankernas finansieringskostnader slutligen något mindre än den ursprungliga höjningen på 0,13 procentenheter. När ekonomin uppnår ett nytt jämviktstillstånd, är den industriella kapitalstocken 0,6 procent lägre och totalproduktionen 0,3 procent lägre än i utgångsläget.

Figur 8. Skärpta likviditetskrav

4.2.7 Eventuella konsekvenser för utlåningen av det höjda maximibeloppet för buffertkraven

Den föreslagna höjningen av det högsta sammanlagda beloppet av buffertkraven för systemviktiga kreditinstitut och systemriskbuffertkraven från 5 till 8 procent inverkar inte direkt eller omedelbart på de buffertkrav som ställs på kreditinstituten, eftersom Finansinspektionen fortfarande beslutar om kravens belopp minst årligen eller vartannat år.

I en del ställningstaganden har dock misstanken framförts att redan själva höjningen av det högsta sammanlagda beloppet för buffertkraven kan förmå kreditinstituten att i förbyggande

syfte i förväg minska eller bromsa utlåningen, vilket kan få negativa konsekvenser för realekonomin.

Kreditinstitutens reaktioner på höjningen av det högsta sammanlagda beloppet för buffertkraven är svåra att bedöma helt säkert. Vid utarbetandet av denna proposition har dock bedömningen varit att kreditinstitutens behov att minska sin utlåning till följd av de föreslagna författningsändringarna är väldigt liten.

Utan att föregå Finansinspektionens beslut kan vissa iakttagelser om praxis för ställande av buffertkrav framhållas. Såväl Finansinspektionen som övriga EU-länders nationella makrostabilitetsmyndigheter har hittills ställt buffertkraven för makrostabilitet på en väldigt moderat nivå och ändrat kraven i små steg. Före coronapandemin tillspetsades ökade de strukturella buffertkrav som ställdes på finländska kreditinstitut deras bindande soliditetskrav med 1—3 procentenheter, och efter lättnader i kraven våren 2020 minskade de med 0—2 procentenheter, när kravens totala belopp är 5 procent. Hittills har inte hela rörelseutrymmet för ställande av buffertkrav utnyttjats, och kraven har inte höjts plötsligt. Finansinspektionens direktion har dessutom meddelat att Finansinspektionens direktion till följd av de exceptionella situation som orsakas av coronapandemin i sitt kommande beslutsfattande om makrostabilitetsredskap kommer att betona konjunkturutvecklingen i ekonomin och det finansiella systemet. Finansinspektionen har uppgett att den i sina beslut om dimensionering av strukturella makrostabilitetsredskap kommer att sträva efter en dimensionering som stödjer en hållbar återhämtning för ekonomin och det finansiella systemet.

De finländska kreditinstituterna förefaller vid behov ha goda möjligheter att reagera på en eventuell höjning av buffertkraven också på andra sätt än genom att minska utlåningen. De finländska kreditinstituterna är relativt lönsamma, och därför har de sannolikt också framöver en väldigt god förmåga att stärka sin soliditet genom ackumulering av vinstmedel, trots att vinstackumulering under de närmaste åren kan bli svårare till följd av försvagade ekonomiska utsikter som beror på coronapandemin.

De finländska kreditinstitutens extra kapitalbuffertar, det vill säga den kapitalbas som överskrider soliditetskraven, har traditionellt varit rätt så stora. Ett kreditinstitut med stora extra kapitalbuffertar kan vid behov reagera på ökande kapitalkrav genom att temporärt låta sina extra kapitalbuffertar minska.

I Finland har bankernas medelmarginaler för bostads- och företagskrediter under åren efter den globala finanskrisen i regel minskat, trots att soliditetskraven för kreditinstitut samtidigt har skärpts och kravens högsta belopp höjts.

Det föreslås att den högsta nivån för systemriskbuffertkravet kvarstår på 5 procent. I kreditinstitutsdirektivet ställs ingen högsta nivå upp för det systemriskbuffertkravet, utan också ett högre krav än så får ställas med Europeiska kommissionens samtycke. Kravet på 5 procent är alltså en nationellt fastställd maximinivå. Placerare och kreditklassificerare har under senare år snarare börjat betrakta en stark finanstillsyn och finansreglering som en positiv än en negativ konkurrensfaktor. Att buffertkravens högsta belopp sätts på en lägre nivå kan åtminstone i någon mån försvaga intressenternas förtroende för de finländska myndigheternas förmåga att säkerställa det finländska finansiella systemets stabilitet, vilket i värsta fall kan försvaga de finländska kreditinstitutens tillgång till finansierings på marknadsvillkor.

Grunden för systemriskbuffertkravet är såväl enligt gällande som föreslagna bestämmelser att förhindra och minska de risker som inverkar negativt på det finansiella systemets stabila funktion eller realekonomin. Det hot som avvärjs med hjälp av kravet och förutsättningen att en risk

ska föreligga för att det ska tillämpas stärker beaktandet av helhetsekonomiska element i beslutsfattandet när kraven ställs.

4.2.8 Övriga konsekvenser

De ändringar som föreslås i bestämmelserna om kreditinstitut och resolution inverkar i någon mån på uppgifterna för Verket för finansiell stabilitet och Finansinspektionen. Ändringarna bedöms dock inte få mer än ringa ekonomiska konsekvenser för de myndigheterna.

5 Alternativa handlingsvägar

5.1 Handlingsalternativen och deras konsekvenser

5.1.1 Handlingsalternativen för att genomföra det ändrade kreditinstitutsdirektivet

I de ändringar som föreslås genomföras i denna proposition ingår nationellt manöverutrymme främst i fråga om ersättningar (artikel 109 i direktivet). Till den delen har det inte ansetts finnas något behov i Finland att utvidga tillämpningsområdet för bestämmelserna om ersättning i enlighet med den nationella optionen. Detta beskrivs närmare i specialmotiveringen till 8 kap. 1 a § i kreditinstitutslagen.

5.1.2 Handlingsalternativen för att genomföra det ändrade resolutionsdirektivet

Insolvensförfaranden för institut som inte ställs under resolutionsförvaltning

Enligt artikel 32b i resolutionsdirektivet ska medlemsstaterna säkerställa att ett institut avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt, om förutsättningarna för att försätta institutet i resolution uppfylls men en resolutionsåtgärd inte skulle ligga i allmänintresset. I direktivet bestäms det inte närmare hur institutet ska avvecklas eller vilken myndighet som ska besluta om avvecklingen, utan det lämnas till nationell prövning. I Finland är alternativa avvecklingsmetoder att institutet försätts i likvidation eller söks i konkurs, och möjliga behöriga myndigheter kan vara Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet.

Konkursförfarandet är tillämpligt för ett institut som är insolvent, det vill säga annat än tillfälligt oförmöget att betala sina skulder när de förfaller. I den situation som avses i direktivet är det kanske endast sannolikt att institutet är oförmöget att fortsätta sin verksamhet, och då kan det hända att konkursförutsättningarna inte uppfylls. Därför är det motiverat att ett institut utöver konkurs också kan försättas i likvidation. Utöver likvidation är det också motiverat att ett insolvent institut kan sökas i konkurs direkt. Trots att utredningsmannen enligt gällande bestämmelser också kan ansöka om konkurs, fördröjer det förfarandet i onödan om det vid myndigheternas resolutionsåtgärder redan framgått att institutet inte klarar av sina skulder.

I den situation som avses i direktivet har Verket för finansiell stabilitet bedömt att förutsättningarna för att ställa institutet under resolutionsförvaltning uppfylls. Verket har därför tillgång till minst motsvarande faktabas som Finansinspektionen för att bedöma institutets ställning. Verket kan också beakta vilket förfarande som är mest ändamålsenligt för att skydda insättarna. När konkursförfarandet inleds tas i praktiken alltid insättningsgarantifonden, som verket förvaltar, i bruk antingen för att betala insättningsgarantiersättningar till deponenter eller för att finansiera en överföring av insättningsstocken enligt 5 kap. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Vid likvidation kan det hända att institutet självt kan betala insättningarna till deponenterna.

Därför kan verket också beakta insättningsgarantiperspektivet när åtgärden väljs. Eftersom verket redan tidigare har beslutat att institutet inte ska ställas under resolutionsförvaltning, är det för ett snabbt och smidigt förfarande motiverat att verket också har rätt att förordna institutet i likvidation eller söka det i konkurs.

Det kan också vara motiverat att Finansinspektionen, i stället för eller utöver Verket för finansiell stabilitet, har rätt att försätta institutet i likvidation eller söka det i konkurs. Det hör till Finansinspektionens uppgifter att utöva tillsyn över kreditinstitutens verksamhet och över att koncessionsförutsättningarna uppfylls. Enligt den gällande banklagstiftningen ska Finansinspektionen när den beslutar att återkalla ett kreditinstituts koncession samtidigt förordna kreditinstitutet i likvidation och tillsätta en utredningsman. Eftersom Finansinspektionen redan har befogenhet att i vissa situationer förordna ett institut i likvidation, kan det vara naturligt att Finansinspektionen har befogenhet att bedöma om koncessionen ska återkallas och förordna likvidation eller ansöka om konkurs också för ett institut som är eller sannolikt kommer att bli oförmöget att fortsätta sin verksamhet, om ett resolutionsförfarande inte ligger i det allmänna intresset. För att befogenhetsgränserna mellan myndigheterna ska vara entydigt klara och beslut om åtgärder som berör ett institut ska kunna fattas så snabbt som möjligt bör dock en enda myndighet i sådana lägen ha befogenhet att förordna likvidation eller ansöka om konkurs. Av de skäl som anges ovan anses det motiverat att Verket för finansiell stabilitet är den myndigheten.

I fråga om ett institut som är eller sannolikt kommer att bli oförmöget att fortsätta sin verksamhet föreslås det att prövningsrätten för Verket för finansiell stabilitet begränsas till huruvida det förordnar institutet i likvidation eller ansöker om konkurs. Det finns ingen orsak att ändra koncessionsförutsättningarna enligt konkurslagen. Konkursförutsättningarna styr vilken åtgärd — likvidation eller konkursansökan — som är mer ändamålsenlig. Verket för finansiell stabilitet ska också höra Finansinspektionen om vilken åtgärd som ska väljas.

Det dagliga disponibla beloppet när betalnings- eller leveransskyldigheten avbryts

I artikel 33a i resolutionsdirektivet föreskrivs det om avbrott i ett instituts avtalsenliga betalnings- och leveransskyldigheter för högst två bankdagar. Enligt artikel 33a.3 får medlemsstaterna föreskriva att resolutionsmyndigheterna, om avbrottet gäller kvalificerade insättningar, ska säkerställa att deponent får tillgång till en lämplig summa per dag från dessa insättningar. I artikel 69.5 andra stycket i direktivet finns en motsvarande bestämmelse om dagligt disponibelt belopp när ett institut har försatts i resolution och dess betalnings- och leveransskyldigheter avbryts. I denna proposition förlägs ingen bestämmelse om ett sådant dagligt disponibelt belopp.

I praktiken är en förutsättning för att föreskriva om ett dagligt disponibelt belopp att det fastställs ett högsta belopp som får lyftas eller överföras från ett konto. Det är tekniskt svårt att fastställa gränser för betalningar från konton, och det förutsätter att branschen investerar miljontals euro i systemändringar. En ändring skulle tillämpas på alla betalningsmedel och kontoöverföringar. Eftersom cirka 75 procent av konsumenterna och cirka 50 procent av SM-företagen använder konton i minst två olika banker och många dessutom använder kreditkort och det högst kan föreskrivas om ett uppskov på två bankdagar är det med beaktande av kostnadseffekterna av en ändring inte ändamålsenligt att föreskriva om ibruktagandet av ett dagligt disponibelt belopp och genomföra artikel 33 a.3 eller artikel 69.5 andra stycket i direktivet.

Försäljning av efterställda kvalificerade skulder till icke-professionella kunder

I artikel 44a i resolutionsdirektivet föreskrivs det om försäljning av efterställda kvalificerade skulder till icke-professionella kunder. Bestämmelsen ger medlemsstaterna tre alternativ för genomförande. Enligt det första alternativet får medlemsstaten föreskriva enligt artikel 44a.1—44a.4, och då kan kvalificerade skulder säljas till privatkunder för vilka det utförts ett lämplighetstest på grundval av vilket det finansiella instrumentets lämplighet för kunden säkerställts. Dessutom förutsätts det att kundens portfölj med finansiella instrument vid tidpunkten för köpet inte överstiger 500 000 euro och att kunden totalt inte investerar mer än 10 procent av sin portfölj, dock minst 10 000 euro. Det är arbetskrävande och svårt att i realtid skaffa uppgifter om en sådan portföljs totala värde och ett visst finansiellt instruments andel, eftersom kunden kan bedriva placeringsverksamhet via flera olika system. Det är lättare att få uppgifter om kunden själv åläggs att lämna uppgifterna i samband med köpet, men då kan uppgifternas riktighet inte garanteras och rapporteringen kan vara arbetskrävande också för kunden själv. Det första alternativet för genomförande är i praktiken svårt att genomföra, och därför föreslås det inte att artikel 44a.1—44a.4 ska genomföras.

Det andra alternativet är att genomföra artikel 44a.6 i direktivet, enligt vilken säljaren ska säkerställa att värdet av köparens portfölj vid köptidpunkten inte överstiger 500 000 euro och minst 10 000 euro placeras i det finansiella instrumentet. Vidare förutsätts det att säljaren har säte i medlemsstaten och att säljarens totala tillgångar inte överstiger 50 miljarder euro. Liksom det tidigare alternativet innebär också detta alternativ problem med att utreda portföljens totala värde. Till följd av gränsen avseende institutets totala tillgångar kan bestämmelsen inte heller tillämpas på alla finländska banker, och det innebär inte en mindre risk för kunderna att förvärva finansiella instrument hos mindre institut. Därför föreslås det inte att detta alternativ genomförs.

Det tredje alternativet är att genomföra artikel 44a.5, enligt vilken minimibeloppet för denomineringen för de kvalificerade skulderna ska vara minst 50 000 euro. Detta alternativ är enklast att genomföra och föranleder den minsta administrativa bördan och minst inspektioner för dem som säljer skuldfinansieringsinstrument och för kunderna. Genom denna bestämmelse genomförs också artikelns målsättning bäst, det vill säga skyddet för privata placerare mot att placera alltför mycket i sådana finansiella instrument som kan skrivas ner vid en resolution. Genom minimivärdet på 50 000 euro för denomineringen för de kvalificerade skulderna utesluts i praktiken de allra minsta placerarna från detta finansiella instrument.

5.2 Handlingsmodeller som används eller planeras i andra medlemsstater

Sverige

I december 2019 utfärdades i Sverige kommittébetänkandet [SOU 2019:60](#) om bankpaketet.

I Sverige har kreditinstitutsdirektivet genomförts främst genom tillsynslagen (*lag om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag 2014:968*) och *lagen om kapitalbuffertar (2014:966)*. Vissa bestämmelser, såsom om bolags förvaltning, tillsyn och sanktioner, finns dock i *lagen om bank- och finansieringsrörelse (2004:297)* och i *lagen om värdepappersmarknaden (2007:528)*. I Sverige liksom i Finland har det ansetts att kärnprimärkapitalet, som används för att uppfylla det kombinerade buffertkravet, inte samtidigt får användas för att uppfylla vissa andra sådana krav som ett institut också ska uppfylla. Kreditinstitutet ska alltså samtidigt uppfylla flera olika buffertkrav. Det har redan genomförts i Sverige, och implementeringen av direktivet medför därför inga nya åtgärder till den delen. Däremot kompletteras lagen om kapitalbuffertar till den del svensk lag inte ännu innehåller alla bestämmelser enligt direktivet och EU:s tillsynsförordning.

I Sverige har resolutionsdirektivet primärt genomförts nationellt genom *lagen om resolution (2015:1016)* och *lagen om förebyggande statligt stöd till kreditinstitut (2015:1017)*. Bestämmelserna i direktivet om återhämtningsplaner, avtal om koncerninterna subventioner och temporär förvaltning i gränsöverskridande koncerner har genomförts nationellt genom lagen om bank- och finansieringsrörelse och lagen om värdepappersmarknaden.

I lagen om resolution finns i huvudsak materiella bestämmelser om åtgärder för att bereda och genomföra en resolution och bestämmelser om förhindrande av konkurs och samarbete med utländska myndigheter. I lagen finns bestämmelser bland annat om resolutionsverktyg, om resolutionsplanen och om minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder samt nedskrivningsbara skulder.

I fråga om de alternativ för genomförande som beskrivs i avsnitt 5.1.2 föreslås det i Sverige bestämmelser om ett dagligt disponibelt belopp när ett instituts betalnings- och leveransskyldigheter har avbrutits. Sverige genomför alltså artikel 33a.3 i resolutionsdirektivet. Enligt 7a kap. 6 § i Sveriges lag om resolution ska Riksgäldskontoret garantera deponenterna tillgång till det dagliga beloppet, om uppskovsbefogenheten utsträcks till att omfatta skyddade insättningar. Det dagliga disponibla beloppet anges inte i lagen, utan i fråga om det ges Riksgäldskontoret prövningsrätt och det fastställs med beaktande av den aktuella situationen. Det föreskrivs inte heller närmare om hur deponenterna ska få sitt dagliga disponibla belopp.

I fråga om genomförandet av artikel 44a i resolutionsdirektivet om försäljning av kvalificerade skulder till icke-professionella kunder har Sverige valt genomförandealternativet att artikel 44a.1—44a.4 genomförs genom 9 kap. 25 a och 25 b § i lagen om värdepappersmarknaden. Säljaren ska alltså genomföra och dokumentera lämplighetstesterna för kunden och förvissa sig om att gränsvärdena för en placering av en viss omfattning uppfylls. Enligt de bestämmelserna ska köparen ge säljaren uppgifter om sin finansiella portfölj så att säljaren kan säkerställa att förutsättningarna enligt bestämmelserna i fråga om portföljens storlek och det finansiella instrumentets andel uppfylls. Sverige avser dessutom att utvidga bestämmelsens tillämpningsområde enligt artikel 44a.1 andra stycket till att omfatta instrument som hänförs till primärkapitalet och sekundärkapitalet.

Danmark

Danmarks betänkande³¹ om genomförande av bankpaketet sändes på remis den 1 juli 2020. Kreditinstitutsdirektivet jämte ändringsdirektiv har i Danmark genomförts genom *lov om finansiel virksomhed, nr 937 af 6.9.2019*. Resolutionsdirektivet har genomförts framför allt i fråga om ställandet av minimikrav i den lag som nämns ovan samt dessutom i *lov om restrukturering og afvikling af visse finansielle virksomheder, nr 24 af 4.1.2019*.

I det danska betänkandet föreslås det att artikel 33a i resolutionsdirektivet om avbrytande av betalnings- och leveransskyldigheten före ett institut ställs under resolutionsförvaltning ska genomföras så att en förutsättning för utövning av befogenheterna är att flera villkor uppfylls. Enligt den nya 4 a § som fogas till lagen om restrukturering och avveckling av kreditinstitut ska ett institut bedömas vara insolvent eller sannolikt insolvent, situationen ska inte uppvisa några möjligheter till lösningar inom den privata sektorn, avbrottet ska vara nödvändigt för att undvika att institutets finansiella läge försämrats och avbrottet ska vara nödvändigt för att Verket för

³¹ [Høring over lovforslag om implementering af kapitalkravsdirektivet \(CRD V\) og krisehåndteringsdirektivet \(BRRD II\), 1911-0055](#)

finansiell stabilitet (*Finansiel Stabilitet*) ska kunna utföra de viktigaste bedömningarna för resolutionen, det vill säga huruvida resolutionen behövs för att trygga ett allmänt intresse och vilka resolutionsredskap som ska tillämpas. Avbrott kan inte tillämpas om omständigheterna visar att ett avbrott inte bidrar till planeringen av Verket för finansiell stabilitets resolutionsåtgärder. Till skillnad från det finländska förslaget kan enligt det danska förslaget samma former av avbrott inte riktas till samma avtal vid ett avbrott som tillämpas senare under resolutionen, om avbrottsbefogenheter används redan före institutets ställs under resolutionsförvaltning. I varje händelse begränsas avbrottet till sammanlagt högst två bankdagar. I Danmark planeras inga bestämmelser om ett garanterat dagligt disponibelt belopp under avbrott i ett instituts betalnings- och leveransskyldighet.

I fråga om artikel 44a i resolutionsdirektivet om försäljning av kvalificerade skulder till icke-professionella kunder genomförs i Danmark, liksom i Sverige, 1—4 punkten. I Danmark föreslås liksom i Sverige att tillämpningsområdet utvidgas till att omfatta bl.a. instrument som hänförs till primärkapitalet och sekundärkapitalet.

6 Remissvar

Arbetsgruppens betänkande i form av en regeringsproposition var ute på remiss från den 3 juli till den 23 augusti 2020. Utlåtanden begärdes av Finansinspektionen, Finlands Bank, Verket för finansiell stabilitet, Finans Finland, Kommunfinans Abp, Finlands värdepapperscentral, justitieministeriet, social- och hälsovårdsministeriet och Europeiska centralbanken. Utlåtanden gavs av Finlands Bank, Finansinspektionen, Verket för finansiell stabilitet, justitieministeriet, Finans Finland, Nordea Bank Abp, Kommunfinans Abp och Alexander Incentives Oy. Social- och hälsovårdsministeriet och Europeiska centralbanken meddelade att de inte ger något utlåtande om propositionen.

I remissvaren ansågs de föreslagna ändringarna i huvudsak värda att understödja, och sättet att genomföra direktiven ansågs ändamålsenligt.

Strävan har varit att beakta vissa av de synpunkter som framförs i remissvaren under den fortsatta beredningen, bland annat på följande sätt:

Buffertkrav

I det föreslag till kreditinstitutslag som ingick i det utkast till proposition som sändes ut på remiss (lagförslag 1) fanns en uttömmande förteckning över de riskfaktorer utifrån vilka direktiven för Finansinspektionen, som utgör makrostabilitetsmyndighet, ska besluta om en systemriskbuffert. Såväl Finlands Bank som Finansinspektionen föreslog att förteckningen ska göras icke-uttömmande med motiveringen att det är mycket svårt eller till och med omöjligt att uttömmande förutse vilka risker som inverkar på sannolikheten för finanskriser och det finansiella systemets sårbarhet. Bägge myndigheterna betonade att en bestämmelse som motsvarar gällande lag inte är uttömmande, och den föreslagna ändringen innebär en ändring i förhållande till nuläget. Finans Finland har däremot ansett att förslaget är nödvändigt. Vid den fortsatta beredningen av propositionen har de synpunkter som framförts beaktats genom att 10 kap. 4 § har preciserats i enlighet med myndigheternas utlåtanden så att den inte heller framöver utgör en uttömmande förteckning.

Finlands Bank framförde att det i 10 kap. 4 c § i förslaget till kreditinstitutslag enligt betänkandet är onödigt att uttryckligen föreskriva om att en så kallad sektoriell systemriskbuffert ska fast-

ställas för kreditinstitut med en liknande riskstruktur, eftersom kreditinstitutens olika riskstrukturer redan beaktas i och med att kravet är sektoriellt. Utifrån remissvaren har bestämmelsen preciserats genom att formuleringen om liknande riskstrukturer har strukits.

Finansinspektionen framhöll att begränsningen av det högsta beloppet för en systemriskbuffert som riktas till en eller flera riskkoncentrationer i kreditinstitutssektorn enligt lagförslag 1 till 10 procent av de relevanta exponeringarna bör utvärderas mer ingående med tanke på konsekvenserna för stabiliteten på finansmarknaderna. Finlands Bank stödde förslaget om ett högsta belopp för det så kallade sektoriella systemriskbuffertkravet.

Finlands Bank och Finansinspektionen föreslog att höjningen av det högsta kravet för O-SII-bufferten från 2 till 3 procent ska beaktas i klassificeringen av bankernas uppskattade systemvikt enligt 10 kap. 8 § i kreditinstitutslagen. Utifrån remissvaren har bestämmelsen ändrats så att till 4 mom. har fogats en ny kategori (kategori 6 och 7), som motsvarar O-SII-krav på 2,5 respektive 3 procent.

Enligt lagförslaget i betänkandet avsågs ändringarna i fråga om systemriskbuffertkravet träda i kraft den 1 juli 2021. Såväl Finansinspektionen som Finlands Bank påpekade i sina remissvar att ändringarna i fråga om systemriskbuffertkravet bör träda i kraft samtidigt som de andra föreslagna lagarna, det vill säga den 1 januari 2021. Finans Finland och Nordea har stött en längre övergångsperiod för tillämpningen av systemriskbuffertkravet.

Med beaktande av att i direktivet inte ingår någon särskild övergångsbestämmelse till denna del och att inga systemriskbuffertkrav tillämpas på finländska kreditinstitut vid tidpunkten för denna proposition, har den fortsatta beredningen utgått från att ingen särskild övergångsbestämmelse behövs till denna del, vilket också tillsynsmyndigheterna har anfört. Utifrån remissvaren har propositionen justerats så att övergångsperioden efter ikraftträdandet har strukits. Trots allt bör då huvudregeln enligt gällande lag och lagförslaget tillämpas, enligt vilken Finansinspektionens beslut ska iakttas om 12 månader om inte Finansinspektionen av särskilda skäl beslutar något annat, och det ger en tillräcklig tid för att förbereda efterlevnaden av ett eventuellt krav.

I fråga om det föreslagna 10 kap. i lagförslag 1, där Finansinspektionen ges prövningsrätt i fråga om fastställande av de högsta beloppen för buffertkraven enligt lagen har Finans Finland i sitt utlåtande ansett att den föreslagna prövningsrätten enligt Finans Finlands uppfattning inte har avgränsats på behörigt sätt, vilket i utlåtandet motiveras med Finans Finlands åsikt att det högsta beloppet för kravet är alltför högt. Finans Finland anser också i sitt utlåtande att det totala beloppet för systemriskbuffertkravet höjs med 60 procent i förhållande till nuläget. Vidare anser Finans Finland i sitt utlåtande att systemriskbuffertkravet enligt direktivet endast får ställas aningen utifrån den totala riskexponeringen eller riskkoncentrationer, men inte samtidigt utifrån en kombination av dem.

I propositionen ingår bestämmelser som till stor del motsvara gällande lag i fråga om ställande av buffertkrav enligt 10 kap. 3 och 4 a—4 e § i lagförslag 1, i vilka det ingår rättsregler om begränsning av Finansinspektionens prövningsrätt vid fastställande av buffertkrav. Fastställandet av och beloppen för buffertkraven har sin grund i artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet. De föreslagna bestämmelserna om ställande av ett nytt buffertkrav avviker inte i betydande grad från innehållet i motsvarande bestämmelser i det gällande 10 kap. Liksom enligt gällande lag föreslås flera begränsningar av myndighetens prövningsrätt och förutsättningar för att ett krav över huvud taget ska få ställas. Enligt direktivet tillåts också betydligt högre systemriskbuffertkrav, men i propositionen har man gått in för att föreslå väldigt låga övre gränsvärden. Dessutom bör det särskilt noteras att systemriskbuffertkravens högsta belopp tvärt emot Finans Finlands uppfattning inte höjs jämfört med den nuvarande högsta nivån, som är högst 5 procent av det

krav som fastställs utifrån det totala riskexponeringsbeloppet. Systemriskbuffertkravens högsta belopp begränsas uttryckligen i bestämmelserna enligt propositionen.

I fråga om det totala buffertkravet i övrigt baseras propositionen till den delen på den princip som också framgår av direktivet, enligt vilken de olika buffertkraven framöver ska adderas så att säga kumulativt — en omständighet som utgjorde en grundläggande utgångspunkt för de ändrade bestämmelserna om buffertkrav. Det utgör också en naturlig utgångspunkt för genomförandet av direktivet i denna proposition.

Den åsikt Finans Finland framför i sitt utlåtande, enligt vilken systemriskbuffertkravet enligt direktivet endast får ställas antingen utifrån den totala riskexponeringen eller riskkoncentrationer men inte samtidigt utifrån en kombination av dem, har ansetts grundlös utifrån tillgängliga utredningar och tolkningen av artikel 133 i direktivet. Det har därför inte framkommit någon grund för att vid den fortsatta beredningen avvika från den utgångspunkt som valts i propositionsutkastet, utan syftet med ändringen har uttryckligen varit att göra det möjligt att ställa ett systemriskbuffertkrav delvis utifrån det totala riskexponeringsbeloppet och till kanske delvis utifrån riskkoncentrationer enligt tillsynsmyndighetens prövning vid dess tillämpning av förutsättningar för ställandet av kravet eller kraven enligt lagen.

Andra anmärkningar angående kreditinstitutslagen

Finansinspektionen fäste vikt vid att ändringen av bestämmelsen om den affärsverksamhet som är tillåten för kreditinstitut (5 kap. 2 § 1 mom. i kreditinstitutslagen) dock inte bör innebära att den tillåtna affärsverksamheten för hypoteksbanker utvidgas. I en specialbestämmelse om hypoteksbanker (7 § i lagen om hypoteksbanksverksamhet) definieras uttömmande den tillåtna affärsverksamheten för hypoteksbanker, och ändringen av kreditinstitutslagen innebär därför inte en utvidgning av den tillåtna verksamheten för hypoteksbanker. Specialmotiveringen till 5 kap. 2 § 1 mom. i kreditinstitutslagen har preciserats till den delen så att den inbördes relationen mellan bestämmelserna tydligare framgår av lagens förarbeten.

I sitt remissvar fäste Finans Finland vikt vid det nationella genomförandet av myndighetens befogenhet i samband med utdelningsrestriktionen enligt artikel 104 i kreditinstitutsdirektivet, i synnerhet med tanke på lagstiftningsordningen och avgränsningen av myndighetens prövningsrätt. Den befogenheten beskrivs närmare i avsnitt 10.1 i denna proposition, där lagstiftningsordningen behandlas (egendomsskyddet) samt i specialmotiveringen till 11 kap. 10 § i lagförslag 1.

Vid den fortsatta beredningen har också de mer detaljerade remissvaren beaktats, i synnerhet i fråga om definitionen av ett kreditinstituts närmaste krets, ersättningar och nomineringskommittén.

Resolution

I Finans Finlands utlåtande fästes vikt vid bestämmelserna om sammanslutningar av inlåningsbanker i de föreslagna ändringarna av resolutionslagen. Också Finansinspektionen fäste vikt vid att en sammanslutning i regel bör behandlas som en helhet vid resolution. Utifrån remissvaren har 8 kap. 7 f § 1 mom. i resolutionslagen preciserats så att de befintliga bestämmelserna i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker och de krav som ställs på sammanslutningar bättre beaktas. Dessutom fogades till sammanslutningslagen en bestämmelse om medlemskreditinstituts interna ansvar vid resolution, vilket är väsentligt för genomförandet av en eventuell resolution av en sammanslutning. Behovet av bestämmelsen betonades också i Finans Finlands

och Verket för finansiell stabilitets remissvar. Beskrivningarna av bestämmelserna om sammanslutningar i direktiven och ändringsbehoven i förhållande till nuläget beskrivs i kapitel 2.2 och 3.2. I 4 kap. 5 § i resolutionslagen gjordes dock inga ändringar, eftersom artikel 32a i direktivet ger resolutionsmyndigheten prövningsrätt i fråga om huruvida den ställer hela sammanslutningen eller endast en del av den under resolutionsförvaltning. För att flera slags resolutionsplaner ska vara möjliga framöver finns det inget skäl att begränsa myndighetens prövningsrätt till den delen. Också EU:s resolutionsnämnd har motsvarande prövningsrätt enligt artikel 18.1a i resolutionsförordningen. En flexibel prövning tillåter också att hypoteksbanker beaktas eller lämnas utanför resolutionsförvaltningen beroende på vad som är ändamålsenligt i det aktuella fallet.

Verket för finansiell stabilitet framförde i sitt remissvar synpunkter på behandlingen av sammanslutningar vid planeringen av resolutionsstrategin och utmaningarna på grund av den så kallade *No Creditor Worse Off*-principen i fråga om sammanslutningar. Verket föreslog att sammanslutningslagen förenklas i fråga om bestämmelserna om gemensamt ansvar vid konkurs och likvidation. Också Finans Finland fäste vikt vid frågan i sitt remissvar. Det vore gynnsamt att granska bemötandet av sammanslutningar vid resolution, konkurs och likvidation som helhet och så att kopplingarna till de allmänna insolvensbestämmelserna beaktas omsorgsfullt. Frågan behandlades inte i den arbetsgrupp som beredde betänkandet. På grund av tidtabellen och frågans omfattning fanns det inte tid att gå in på dessa nationella ändringsbehov under den fortsatta beredningen, och till den delen har inga ändringar gjorts i propositionen.

Utifrån remissvaren gjordes tekniska ändringar i förslagen till ändring av lagen om placerings-tjänster, och bestämmelsen om försäljning av kvalificerade skulder till icke-professionella kunder flyttades från 2 kap. till 10 kap.

Verket för finansiell stabilitet fäste dessutom i sitt utlåtande vikt vid det tidigare genomförande av artikel 6.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (2014/49/EU) insättningsgarantisystem, preskriptionstiden för betalning av insättningsgarantiersättningar samt möjligheterna att använda insättningsgarantifondens medel (artikel 11.6 i direktivet). I EU-lagstiftningen om bankpaketet gjordes inga ändringar i bestämmelserna om insättningsgaranti. Insättningsgarantidirektivet har genomförts genom verkslagen och genomförandet av den har i tiden också notifierats hos kommissionen utan att några anmärkningar framförts om genomförandet. Enligt artikel 6.2 b och 6.2 c i det direktivet ska garantin för sådana insättningar som uppfyller sociala syften enligt nationell rätt överstiga 100 000 euro. Trots att bestämmelsen till övriga delar binder medlemsstaterna, lämnas i de punkterna nationellt manöverutrymme i fråga om definitionen av eventuella sociala syften. Genomförandet av artikel 11.6 i direktivet i fråga om användningen av insättningsgarantifondens medel bl.a. för överföring av depositionsstocken och i samband med insolvensförfaranden samt artikel 9.3 i direktivet om fastställande av eventuella preskriptionstider för insättningsgarantiersättningar har likaså helt lämnat till medlemsstaternas prövning. Verkets synpunkter är viktiga med tanke på utvecklingen av insättningsgarantisystemet, men eftersom de har omfattande kopplingar bl.a. till insolvensförfarandena och egendomsskyddet kräver frågan en omsorgsfull analys som till följd av tidtabellen för genomförandet av bankpaketet inte ansågs möjlig i detta sammanhang. Eventuella framtida ändringar av bl.a. de artiklar i insättningsgarantidirektivet som nämns ovan diskuteras dessutom i en arbetsgrupp inom kommissionen, och i därför är det inte ändamålsenligt att i detta skede göra nationella ändringar i de bestämmelserna. Därför har propositionen inte ändrats till den delen.

Övriga anmärkningar

En del av remissinstanserna betonade ytterligare de förslag de framfört utifrån nationella ändringsbehov under arbetsgruppens arbete. På grund av tidtabellen och frågornas omfattning har det inte funnits tid att granska alla nationella ändringsbehov i detta sammanhang, och under den fortsatta beredningen har inga ändringar gjorts i propositionen till följd av dem.

Bestämmelserna i kreditinstitutslagen och resolutionslagen har preciserats för att precisera tidigare skeden av genomförandet av direktiven. I bestämmelserna och motiveringarna har också gjorts andra ändringar som föreslagits i remissvaren eller ansetts nödvändiga under den fortsatta beredningen.

7 Specialmotivering

7.1 Lag om ändring av kreditinstitutslagen

1 kap. Allmänna bestämmelser

2 §. *Annan lagstiftning om kreditinstitutsverksamhet.* Paragrafens 5 mom. upphävs. I bestämmelsen finns en hänvisning till lagen om temporärt upphävande av en depositionsbanks verksamhet, som upphävs. Lagen om statens säkerhetsfond (379/1992) som också nämns i bestämmelsen har upphävts den 1 januari 2015 genom lag 1202/2014.

4 a §. *Den ordning i vilken ett kreditinstituts borgenärer ska få betalning.* Det föreslås att 1 mom. 3 punkten i paragrafen ändras så att den omfattar såväl verkets som EU:s resolutionsnämnds kostnader för att tillämpa verktyg och befogenheter för resolution. En bestämmelse om ersättning av EU:s resolutionsnämnds kostnader finns i artikel 22.6 i EU:s resolutionsförordning. Det föreskrivs också om förmånsrätt för de kostnaderna.

Det föreslås att till 1 mom. fogas en ny 6 punkt, genom vilken artikel 48.7 i resolutionsdirektivet genomförs. Fordringar som hör till kapitalbasen har alltid sämre förmånsrätt vid ett instituts konkurs än sådana fordringar som inte hör till kapitalbasen. Ett finansiellt instrument som endast delvis anses höra till kapitalbasen anses i sin helhet ha sämre förmånsrätt än en fordran som inte hör till kapitalbasen.

7 §. *Kreditinstitut.* Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 5 mom., i vilket termen globalt systemviktigt institut definieras genom en hänvisning till definitionen enligt EU:s tillsynsförordning. Genom ändringen genomförs den nya artikel 3.1 61 i kreditinstitutsdirektivet.

15 §. *Holdingföretag.* För att göra 1 mom. mer lättläsligt föreslås ett förtydligande så, att termerna finansiellt holdingföretag och blandat finansiellt holdingföretag nämns i själva momentet i stället för enbart hänvisningar till respektive punkt i EU:s tillsynsförordning. Ändringen påverkar inte sakinnehållet. Förtydligandet är motiverat, eftersom bestämmelserna om finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag har utvidgats i det ändrade kreditinstitutsdirektivet och eftersom det också föreslås ändringar i kreditinstitutslagen som motsvarar ändringarna i kreditinstitutsdirektivet. Det föreslås att 2 mom. upphävs såsom obehövligt, varvid det nuvarande 3 mom. blir nytt 2 mom.

2 kap. Rätt till kreditinstitutsverksamhet och annan upplåning hos allmänheten

5 §. *Skyldighet att bilda en underkoncern.* Paragrafen är ny och genom den genomförs den nya artikel 21b.1—21b.5 i kreditinstitutsdirektivet, där det förutsätts att två eller flera kreditinstitut eller värdepappersföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som ingår i samma grupp från tredjeland för den kreditinstituts- och värdepappersverksamhet som bedrivs inom

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ska ha ett enda intermediärt moderföretag som är etablerat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

I paragrafen används termen koncern. På grund av hänvisningsbestämmelserna i artikel 3.1 63 och 3.1 64 i kreditinstitutsdirektivet och artikel 4.1 138 i EU:s tillsynsförordning förutsätts det att sådana enheter som på vilka den nya artikel 21b i kreditinstitutsdirektivet tillämpas är knutna till varandra genom sådant bestämmande inflytande som avses i artikel 22 i bokslutsdirektivet³², som har genomförts nationellt genom 1 kap. 5 § i bokföringslagen. Enligt definitionen av koncern i 1 kap. 6 § i bokföringslagen består en koncern av ett moderföretag och ett eller flera dotterföretag i vilka det har bestämmande inflytande enligt 1 kap. 5 § i bokföringslagen.

Enligt 1 mom. utgör uppfyllandet av skyldigheten att bilda en underkoncern enligt denna paragraf en förutsättning för att ett kreditinstitut ska få bedriva verksamhet i Finland. Det är ändamålsenligt att genomföra den nya artikel 21b i kreditinstitutsdirektivet på det sättet för att den skyldighet som gäller kreditinstitutsverksamhet ska kunna riktas till ett företag som befinner sig inom finländsk jurisdiktion.

Skyldigheten att bilda en underkoncern, och i synnerhet det finansiella gränsvärdet, bestäms närmare i 2 mom. Enligt den nya artikel 21b i kreditinstitutsdirektivet behöver dock inte en filial för ett kreditinstitut i tredjeland ombildas till ett särskilt kreditinstitut eller värdepappersföretag.

I 3 mom. föreskrivs om de situationer i vilka det i stället för en enda underkoncernstruktur är möjligt att bilda två skilda underkoncerner. Eftersom avsikten bakom skyldigheten att bilda en underkoncern i synnerhet är att säkerställa ett effektivt resolutionsförfarande för kreditinstitut och värdepappersföretag, föreslås det vara möjligt att bilda två parallella underkoncerner i synnerhet om en enda underkoncern försvagar förutsättningarna för resolution av kreditinstituten och värdepappersföretagen. Liksom enligt den nya artikel 21b.2 b i kreditinstitutsdirektivet bestäms den behöriga myndigheten enligt underkoncernens moderföretag eller tilltänkta moderföretag. Enligt 1 punkten är det möjligt att bilda två parallella underkoncerner också om bildandet av en underkoncern skulle strida mot lagstiftning eller myndighetsföreskrifter som ska tillämpas på moderföretaget i ett tredjeland.

I 4 mom. föreskrivs det om krav på det intermediära moderföretaget i en underkoncern. Ett intermediärt moderföretag kan antingen vara ett holdingföretag (finansiellt holdingföretag eller blandat finansiellt holdingföretag) enligt 1 kap. 15 § eller ett kreditinstitut. Enligt den nya artikel 21b.3 i kreditinstitutsdirektivet förutsätter verksamheten för ett holdingföretag som är intermediärt moderföretag koncession, om vilken föreskrivs i 2a kap. 1 § om tillståndsplikt för holdingföretag. Det intermediära moderbolaget kan också vara ett värdepappersföretag, om dotterföretagen i underkoncernen är värdepappersföretag eller andra företag än kreditinstitut. Det tillämpas till exempel när ägandet i kreditinstitut och värdepappersföretag organiseras enligt det föreslagna 3 mom. som två parallella underkoncerner så att inga kreditinstitut ingår i den ena underkoncernen. Om endast värdepappersföretag har etablerat sig inom EU, kan också ett värdepappersföretag vara intermediärt moderföretag.

³² Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/sv/TXT/?uri=CELEX%3A32013L0034>

I 5 mom. föreskrivs om anmälningsplikt till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med den nya artikel 21b.6 i kreditinstitutsdirektivet.

Det föreslås ingen ny bestämmelse för att genomföra artikel 21b.7 andra stycket i kreditinstitutsdirektivet, eftersom Finansinspektionen redan enligt de bestämmelser som utfärdats med stöd av den gällande lagen om Finansinspektionen ska utöva tillsyn över efterlevnaden av kraven och säkerställa att de uppfylls.

2 a kap. **Holdingföretags verksamhet**

1 §. Tillståndsplikt för holdingföretag. Bestämmelsen är ny, och genom den genomförs den nya artikel 21a.1 i kreditinstitutsdirektivet, som förutsätter att medlemsstaterna föreskriver om tillståndsplikt för finansiella holdingföretag och blandade finansiella holdingföretag. I paragrafen används termen tillstånd för att särskilja tillstånd för holdingföretag från koncession för kreditinstitut. I 2 mom. nämns förutsättningarna enligt artikel 21a.4 i direktivet, och ett holdingföretag som uppfyller dem alla behöver inget tillstånd.

I enlighet med den nya artikel 21b.3 i kreditinstitutsdirektivet tillämpas undantagen enligt 2 mom. inte på intermediära moderföretag enligt 2 kap. 5 a, och de ska alltid ha tillstånd för holdingföretag.

I 3 mom. finns en motsvarande bestämmelse som i artikel 21a i direktivet om samordnande av samtidiga processer för tillstånd enligt detta kapitel och förvärv av andelar eller aktier enligt 3 kap.

Närmare bestämmelser om tillståndsförfarandet och om de utredningar som ska åtfölja tillståndsansökan får utfärdas genom förordning av finansministeriet, och ett bemyndigande att utfärda förordning ingår i 4 mom.

De övergångsbestämmelser som förutsätts i den nya artikel 159a i kreditinstitutsdirektivet och som ska tillämpas på holdingföretag som har inlett sin verksamhet föreslås ingå i ikraftträdande- och övergångsbestämmelserna i lagen.

2 §. Förutsättningar för beviljande av tillstånd för holdingföretag. I paragrafen föreskrivs om förutsättningar för beviljande av tillstånd för holdingföretag i enlighet med den nya artikel 21a.3 i kreditinstitutsdirektivet. Genom bestämmelsen i 2 mom. om en frist på fyra månader för att fatta beslut om tillstånd genomförs den nya artikel 21a.10 i kreditinstitutsdirektivet.

3 §. Tillsyn över tillståndsvillkoren. Genom paragrafen genomförs delvis de nya artiklarna 21a.2, 21a.6 och den nya artikel 66.1 e i kreditinstitutsdirektivet. I 1 mom. föreskrivs det om vilka metoder Finansinspektionen har tillgång till om ett holdingföretag inte uppfyller tillståndsvillkoren. Till den delen hänvisas till Finansinspektionens nuvarande befogenheter enligt kreditinstitutslagen och lagen om Finansinspektionen. Det föreslås ingen uttrycklig bestämmelse för att genomföra den nya artikel 21a.5 i direktivet, eftersom tillsynen över tillämpningen av tillståndsvillkor och undantag från tillstånd ankommer på Finansinspektionen redan enligt 3 § 2 mom. 2 punkten i den gällande lagen om Finansinspektionen. Syftet med 2 mom. är att förplikta holdingföretag att tillstålla Finansinspektionen de uppgifter som behövs för tillsynen för att bedöma om tillståndsvillkoren eller undantagen enligt 1 § 2 mom. uppfylls. I 2 mom. ingår också ett bemyndigande för finansministeriet att utfärda förordning.

4 §. Bestämmelser som ska tillämpas på holdingföretag. Genom 1 mom. genomförs den nya artikel 3.3 i kreditinstitutsdirektivet. I 2 mom. nämns det som ett förtydligande att bestämmelserna om holdingföretags verksamhet i 2 a kap. inte tillämpas på centralinstitutet för sammanslutningen av inlåningsbanker. I en del nationella sammanslutningar finns det strukturer där centralinstitutet i praktiken utgör moderföretag för några enskilda kreditinstitut. Enligt lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (nedan *sammanslutningslagen*) är centralinstitutet ett annat slags företag än vad som är syftet med holdingföretag enligt den nya artikel 21a i kreditinstitutsdirektivet. Enligt artikel 21a i direktivet ska medlemsstaterna se till att holdingföretag i koncernstrukturer som baseras på ägande säkerställer att de konsoliderade kraven uppfylls, och att tillsynsmyndighetens behörighet också omfattar sådana holdingföretag. Den finansiella och ledningsmässiga kopplingen mellan centralinstitutet i en sammanslutning, medlemsinstitutet och andra företag som ingår i sammanslutningen är avsevärd mer omfattande än en koppling baserad på ägande, i och med ansvarsförhållandet mellan medlemsinstitutet (5 kap. i sammanslutningslagen) och centralinstitutets styrnings- och tillsynsplikt för sammanslutningen och de medlemsföretagen. I synnerhet 17 § i sammanslutningslagen ger centralinstitutet såväl skyldighet som rätt att för tryggnad av likviditet och kapitaltäckning ge medlemsföretagen anvisningar om kvalitativa krav och riskhantering, tillförlitlig förvaltning och intern kontroll samt om enhetliga redovisningsprinciper för upprättandet av sammanslutningens konsoliderade bokslut. I koncerner som baserar sig på ägande ska varje dotterföretag besluta särskilt om sådana förfaranden, medan sammanslutningslagen gör det möjligt att utsträcka styrningen i sådana frågor till att omfatta medlemsföretagen direkt genom centralinstitutets beslut. I en sammanslutning är det därför inte fråga om ett sådant holdingföretag med koncernbindning som avses i artikel 21a i direktivet. Med beaktande av att vissa bestämmelser i sammanslutningslagen redan nu anses uppfylla kraven enligt artikel 21a i direktivet, att centralinstitutet och hela sammanslutningen enligt nationell rätt övervakas på konsoliderad nivå och att centralinstitutets verksamhet redan nu är koncessionspliktig enligt sammanslutningslagen är det inte heller med tanke på en effektiv riskbaserad tillsyn över sammanslutningen motiverat att i den nationella rätten föreskriva om ett nytt, och i praktiken överlappande, tillståndskrav för centralinstitut.

5 §. En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om holdingföretag. Bestämmelsen är ny, och i den genomförs den nya artikel 21a.8 och 21a.9 i kreditinstitutsdirektivet.

4 kap. **Beviljande och återkallande av koncession samt begränsning av affärsverksamhet**

3 §. Förutsättningar för beviljande av koncession. Det föreslås att bestämmelsen kompletteras så att en förutsättning för beviljande av koncession är att det på basis av den information som kommit in kan säkerställas att kreditinstitutets ägare och grundare också uppfyller de krav som i kreditinstitutslagen ställs på kreditinstituts ledning, förvaltning, ersättningssystem och riskhantering. Med beaktande av hur centrala frågor till exempel ledningssystemets funktion och likviditeten samt hanteringen av kreditrisker och operativa risker inklusive risker som har samband med penningtvätt utgör i ett kreditinstituts verksamhet är det motiverat att säkerställa att dessa krav uppfylls redan i ansökningskedet.

Enligt tidigare lagar om kreditinstitut har det varit en förutsättning för beviljande av koncession att det på basis av den information som kommit in kan säkerställas att sökanden uppfyller alla så kallade allmänna förutsättningar enligt lagen samt kraven avseende finansiell ställning.

Kraven avseende finansiell ställning har dock varit avsevärt mer omfattande till sitt innehåll än enligt det nuvarande 10 kap., till vilket det hänvisas i den gällande lagen. De har bland annat gällt intern kontroll, riskhantering och likviditet (se RP 175/2002 rd och RP 21/2006 rd). Enligt förarbetena till den gällande kreditinstitutslagen (RP 39/2014 rd) har avsikten inte varit att ända

det, men genom hänvisningen endast till 10 kap. har ändå största delen av kraven i praktiken slopats. En mer vidsträckt tolkning stöds också av att sökanden enligt finansministeriets gällande koncessionsförordning (697/2014) ska bifoga en avsevärt mer omfattande utredning till ansökan än enligt 5 och 10 kap.

Det föreslås att den bestämmelse om möjligheten att bevilja koncession också för ett under bildning varande kreditinstitut som redan tidigare ingått i paragrafen avskiljs till *ett nytt 2 mom.*

5 kap. **Allmänna förutsättningar för affärsverksamhet.**

2 §. *Affärsverksamhet som är tillåten för kreditföretag.* Det föreslås att *1 mom.* ändras så att definitionen av den affärsverksamhet som är tillåten för kreditföretag utvidgas till att omfatta tillhandahållandet av posttjänster enligt avtal med innehavare av koncession för postverksamhet och erbjuda administrativa tjänster till företag inom samma koncern som inlåningsbanken eller inom sammanslutningen av inlåningsbanker.

Genom lag 69/2003 blev sådan affärsverksamhet tillåten för inlåningsbanker. Inget motsvarande tillägg gjordes då för kreditföretag. Tilläggets syfte var, utöver att trygga tillgången till posttjänster i glesbygden, att säkerställa att bankkoncernernas och sammanslutningarnas interna tjänsteutbud kan ordnas på ett flexibelt sätt inom bankgrupperna utan hinder av definitionen av tillåten affärsverksamhet. I synnerhet med tanke på ett flexibelt ordnande av bankgruppernas interna tjänsteutbud är det motiverat att motsvarande tjänster tillåts också för kreditföretag. Genom ändringen utvidgas inte den tillåtna affärsverksamheten för hypoteksbanker, som definieras uttömmande i speciallagstiftningen om hypoteksbanker (7 § i hypoteksbanksverksamhetslagen).

13 §. *Förvärv av bestämmande inflytande i företag utanför EES.* Det föreslås att *paragrafens rubrik* och *1 mom.* ändras så att bestämmelsen gäller förvärv av bestämmande inflytande enligt 19 a § i den kreditinstitutslag som gällde före 2007, 13 § i den gällande lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat (699/2004) och Finansinspektionens gällande standard RA1.2 endast i sådana företag som nämns i bestämmelsen eller med dessa jämförbara företag utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Bakgrunden till den gällande bestämmelsen var den tidigare, annorlunda termen konsolideringsgrupp, som också omfattade dotterföretag utanför finanssektorn. Eftersom sådana företag inte omfattades av skyldigheten att utbyta information med tillsynsmyndigheterna, ansågs det att Finansinspektionen fick information om dem utan att bestämmelsen utvidgades till att omfatta alla utländska företag. I nuläget finns dock bestämmelserna om konsolidering av soliditeten i EU:s tillsynsförordning, och en finansiell företagsgrupp omfattar inga andra företag utanför finanssektorn än vissa tjänsteföretag.

Bestämmelsens syfte bör vara att säkerställa att ändringar i kreditinstitutens koncernstrukturer inte försvårar en effektiv myndighetstillsyn. För att uppnå det målet bör Finansinspektionen få en förhandsanmälan enligt lagen om vissa företagsförvärv som sker utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Utifrån anmälningarna kan Finansinspektionen bedöma om den efter förvärvet av bestämmande inflytande har möjlighet att utöva effektiv och täckande tillsyn över hela den finansiella företagsgruppen samt finans- och försäkringskonglomeratet.

Det föreslås att *2 mom.* kvarstår oförändrat.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. med ett bemyndigande för Finansinspektionen att utfärda närmare föreskrifter om anmälningförfarandet. Inom ramen för bemyndigandet att utfärda föreskrifter är avsikten att utfärda tekniska föreskrifter bland annat om de uppgifter som ska fogas till anmälan.

6 kap. **Filialetablering, tillhandahållande av tjänster samt flyttning av säte till utlandet**

2 §. *Filialetablering i en stat utanför EES.* Det föreslås lagtekniska ändringar i paragrafen. Till *det nya 1 mom.* fogas en skyldighet att fatta tillståndsbeslutet inom 12 månader. *Det nya 2 mom.* motsvarar det gällande 1 mom., men det föreslås att skyldigheten att begära utlåtande av Finlands Bank stryks såsom obehövligt. Tidigare hade utlåtandet samband med att finansministeriet, som beviljade koncessioner, skulle kontrollera med Finlands Bank att det fanns en fungerande centralbank i ett tredjeland. *Det nya 3 mom.* motsvarar det gällande 2 mom.

4 §. *Tillhandahållande av tjänster i en annan EES-stat.* I samband med den nya 4 a § som föreslås fogas till kapitlet preciseras paragrafens *rubrik* så att den gäller tillhandahållande av tjänster i en annan EES-stat.

4 a §. *Tillhandahållande av tjänster i ett tredjeland.* Det föreslås att till kapitlet fogas *en ny 4 a §*, enligt vilken ett kreditinstitut som planerar att tillhandahålla tjänster enligt 5 kap. 1 § 1 mom. i ett tredjeland utan att etablera en filial där ska anmäla om detta till Finansinspektionen på förhand. Anmälan ska innehålla uppgifter om vilka tjänster eller vilken verksamhet det kommer att tillhandahållas samt i vilken stat och hur de tillhandahålls. Anmälan ska också göras om dessa uppgifter ändras. En motsvarande bestämmelse finns redan i 13 kap. 6 a § i lagen om investeringstjänster (747/2012).

Enligt 2 mom. kan Finansinspektionen förbjuda tillhandahållandet av tjänster i ett tredjeland. Förbudet bör grunda sig på att tjänsten eller tillhandahållandet av den inte uppfyller kraven enligt det landets lagstiftning, att tillhandahållandet av tjänster äventyrar kreditinstitutets soliditet eller riskhantering eller efterlevnaden av bestämmelserna om kreditinstitut, eller något annat motsvarande vägande skäl.

7 kap. **Förvaltnings- och styrsystem**

2 §. *Krav som gäller styrelsens sammansättning och arbete.* Genom ändringarna i paragrafen genomförs artikel 91.7 och 91.8 i kreditinstitutsdirektivet. I paragrafen föreskrivs det om krav som gäller styrelsens sammansättning bedömd som en helhet. Bestämmelser om krav på tillförlitlighet och kompetens för enskilda styrelseledamöter och andra personer i ledningen föreslås fortsättningsvis ingå i 4 §.

I 1 mom. föreslås ett tillägg enligt den ändrade artikel 91.7 i direktivet, enligt vilket styrelsens sammansättning ska företräda tillräckligt brett kunnande med avseende på kreditinstitutets affärsverksamhet och de risker som är förenade med verksamheten. Samtidigt föreslås det att momentets ordalydelse ändras så att det tydligare framgår av sammanhanget att kravet gäller styrelsens sammansättning som helhet. Det föreslås att den gällande bestämmelsen ändras så att det kunnande och den erfarenhet som krävs av styrelsen bedöms enligt styrelsens förmåga att förstå kreditinstitutets affärsverksamhet och de risker som är förenade med den. Den föreslagna formuleringen gör också bestämmelsen tydligare i fråga om genomförandet av kreditinstitutsdirektivet. Syftet är att tydligare lyfta fram att kravet kan uppfyllas också av kunnande och erfarenhet som inte uttryckligen gäller finanssektorn, men utifrån vilken styrelsen kan sköta sitt uppdrag framgångsrikt och framför allt utvärdera den verkställande ledningens arbete. Genom

ändringarna främjas också rekryteringen till ett kreditinstituts styrelse av sådan för affärsverksamheten och riskerna väsentlig sakkunskap som inte har samband med finanssektorn.

3 §. Nomineringskommitté. Det föreslås att *1 mom.* preciseras så att i den utöver aktieägare också nämns andelsägare. Ändringen inverkar inte på rättsläget, eftersom bestämmelserna om aktieägare enligt den vedertagna tolkningen också har tillämpats på andelsägare. Det föreslås att till paragrafen fogas *ett nytt 6 mom.*, i vilket det för en tydligare tillämpning av paragrafen preciseras vilka uppgifter nomineringskommittén har om den helt eller delvis består av personer som aktie- eller andelsägarna har utsett. Genom ändringen preciseras det att ett kreditinstituts nomineringskommitté som helt eller delvis består av personer som aktieägarna har utsett (eller aktieägarnas nomineringskommitté) endast får ges en del av uppgifterna enligt denna paragraf. Avsikten är att precisera bestämmelsen så att biträdande uppgifter vid nomineringen och valet av styrelse tydligare särskiljs från val av personer i den verkställande ledningen. Av den gällande lagens ordalydelse kan man i vissa fall få den uppfattningen att det endast är tillåtet att ha en nomineringskommitté och att denna enda nomineringskommitté alltid har uppgifter vid val av såväl styrelse som operativ ledning, också om kommittén helt eller delvis består av personer utanför styrelsen. För tydliga makt- och ansvarsförhållanden mellan ett kreditinstituts olika organ är det inte ändamålsenligt att aktieägarnas representanter deltar i valet av den verkställande ledningen, eftersom valet av och tillsynen över verkställande direktören och den verkställande ledningen i övrigt uttryckligen ankommer på styrelsen. Oberoende av bildandet av en eller flera nomineringskommittéer består dock styrelsens kollektiva ansvar enligt sammanslutningslagstiftningen och de sammanslutningsrättsliga principerna.

6 a §. Underlåtenhet att uppfylla krav på kreditinstitutets ledning. Paragrafen är ny. I *1—3 mom.* genomförs den ändrade artikel 91.1 första stycket i kreditinstitutsdirektivet, och enligt den princip som där framgår har kreditinstitutet självt alltid det primära ansvaret för att säkerställa att personer i kreditinstitutets ledning uppfyller de krav som ställs på dem. I de momenten preciseras att den skyldigheten utöver personvalen också gäller uppföljningen av att de personer som redan valts till uppgifterna uppfyller kraven.

I *4 mom.* föreskrivs det liksom i den ändrade artikel 91.1 andra stycket i kreditinstitutsdirektivet att Finansinspektionen alltid ska bedöma om kompetenskraven uppfylls i sådana situationer när Finansinspektionen har grundad anledning att misstänka att det försiggår eller har försiggått penningtvätt eller finansierings av terrorism i kreditinstitutet, eller om kreditinstitutet löper en förhöjd risk för det. I momentet preciseras Finansinspektionens tillsynsskyldighet uttryckligen i sådana situationer, men utan att Finansinspektionens tillsynsbefogenheter i fråga om kompetenskraven för ledningen inom ramen för den fortlöpande tillsynen över kreditinstitutet minskas.

I *5 mom.* hänvisas det till 28 § i lagen om Finansinspektionen, där det föreskrivs om Finansinspektionens befogenhet att begränsa ledningens verksamhet. I den ändrade artikel 91.1 andra stycket i kreditinstitutsdirektivet förutsätts det att tillsynsmyndigheten för kreditinstitut har befogenhet att entlediga medlemmar i ledningen, om de inte uppfyller kompetenskraven. Till den delen föreslås det inte att direktivet genomförs genom några särskilda bestämmelser, eftersom 28 § i den gällande lagen om Finansinspektionen redan som sådan uppfyller förutsättningarna enligt direktivet.

8 kap. Ersättningar

1 §. Tillämpning av bestämmelserna. Det föreslås att *1 mom.* kvarstår oförändrat.

Det föreslås att 2 mom. ändras så att det motsvarar den nya artikel 92.3 i kreditinstitutsdirektivet, i vilken den personkrets som omfattas av bestämmelserna om ersättningar preciseras. Med kreditinstituts ledning avses enligt definitionen i 1 kap. 20 § 1 mom. kreditinstituts styrelse och, om institutet har ett förvaltningsråd, förvaltningsrådet och verkställande direktören samt alla de direkt under verkställande direktören verksamma som sköter kreditinstituts högsta ledningsuppgifter eller de facto leder kreditinstituts verksamhet. Som ledande uppgifter betraktas enligt 2 punkten uppgifter där en person sköter ledande uppgifter inom kreditinstituts interna kontrollfunktioner oberoende av om personen formellt är direkt underställd verkställande direktören. Avgörande för definitionen av ledande uppgifter är uppgiftens självständiga art och uppgiftens betydelse för kreditinstituts riskprofil. Eftersom kreditinstituten är olika i fråga om storlek, affärsverksamhet och organisation, är det inte möjligt att i detta sammanhang entydigt definiera ledande uppgifter. Vid definitionen av den personkrets som har ledande uppgifter bör Finansinspektionen beakta Europeiska bankmyndighetens anvisningar.

Det föreslås att till paragrafen fogas *ett nytt 3 mom.*, av vilket det i enlighet med den ändrade artikel 94.2 femte stycket i kreditinstitutsdirektivet framgår att Europeiska kommissionen har delegerad lagstiftningsmakt att utfärda närmare bestämmelser.

Det föreslås att till paragrafen fogas *ett nytt 4 mom.*, genom vilket den nya artikel 94.3 i kreditinstitutsdirektivet genomförs. Ändringens syfte är att lämna sådana mindre kreditinstitut som nämns i 1 punkten och sådana rörliga ersättningar som underskrider tröskelvärdena enligt 2 punkten utanför förutsättningarna för uppskov med betalning av ersättningar och andra instrument än pengar.

Det föreslås att det gällande 5 mom. upphävs, eftersom det föreslås ingå i den nya 1 a §.

Till följd av de föreslagna nya 3 och 4 mom. blir 3 och 4 mom. i den gällande lagen 5 och 6 mom., och 6 och 7 mom. blir 7 och 8 mom.

1 a §. Tillämpning av bestämmelserna på företag som hör till en koncern eller en finansiell företagsgrupp. Bestämmelsen är ny, och i den genomförs den nya artikel 109.4—109.5 i kreditinstitutsdirektivet. I de punkterna i artikeln utesluts vissa företag i den finansiella företagsgruppen från ersättningsbestämmelsernas tillämpningsområde, men å andra sidan fogas till tillämpningsområdet sådana enheter inom koncernen som står utanför den gruppbaseade tillsynen. I 1 mom. nämns förutsättningarna enligt artikel 109.4 för att ett företag ska uteslutas från ersättningsbestämmelsernas tillämpningsområde. Bestämmelsens syfte är, att om annan unionslagstiftning tillämpas på ersättningar som företaget betalar eller om ett företag i den finansiella företagsgruppen med säte i ett tredjeland tillämpar sådana bestämmelser med säte i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Syftet är att bestämmelserna om ersättningar för kreditinstituten och företag som hör till deras finansiella företagsgrupper i detta avseende ska vara sekundär, och att det inbördes förhållandet mellan de rättsnormer som ska tillämpas på ersättningarna klargörs i bestämmelsen.

I 2 mom. utvidgas tillämpningsområdet för bestämmelserna om ersättningar i enlighet med artikel 109.5 i direktivet till att omfatta vissa sådana enheter i anslutning till placeringstjänster inom koncernen som inte hör till kreditinstituts finansiella företagsgrupp. Bestämmelserna om ersättningar ska dock inte tillämpas på hela personalen hos en sådan sammanslutning, utan endast på sådana personer vilkas verksamhet på grund av deras ställning direkt och i betydande mån inverkar på riskpositionen eller affärsverksamheten hos kreditinstituten i koncernen eller den finansiella företagsgruppen.

11 §. Uppskjuten betalning av rörliga ersättningar. För att göra texten mer lättläslig föreslås det att paragrafen delas upp i två moment. Det föreslås att *1 mom.* ändras så att en andel av de rörliga ersättningarna i stället för nuvarande tre år får betalas tidigast fyra år efter att förtjänstperioden upphört. Motsvarande period för personer som hör till ledningen eller den verkställande ledningen för kreditinstitut som till sin storlek, struktur och riskposition är betydande är fem år. Trots att ett kreditinstitut överskrider tröskelvärdet enligt det föreslagna 1 § 4 mom., ska minimitiden på fem år endast tillämpas på sådana kreditinstitut som överskrider tröskelvärdet och som till sin storlek, struktur och riskposition är betydande. De föreslagna ändringarna baserar sig på den ändrade artikel 94.1 m i kreditinstitutsdirektivet. Till övriga delar görs inga ändringar i paragrafens sakinnehåll.

12 §. Betalning av rörliga ersättningar i annan form än pengar och fastställande av väntetiden. Det föreslås att definitionen av instrument som används för ersättningar ändras i enlighet med den ändrade artikel 94.1 l i kreditinstitutsdirektivet. Dessutom föreslås det att till bestämmelsen i enlighet med artikel 94.2 fogas en hänvisning till tekniska standarder som utfärdas av Europeiska kommissionen, och som innehåller närmar föreskrifter som vilka instrument som får användas för ersättningar. Till övriga delar föreslås inga ändringar i bestämmelsens sakinnehåll.

16 §. Finansinspektionens uppgifter vid övervakningen av ersättningssystem. Det föreslås att till *1 mom.* fogas en ny 4 punkt enligt vilken Finansinspektionen ska avkräva tillsynsobjekten uppgifter också om löneskillnader mellan könen. Genom ändringen genomförs den ändrade artikel 75.1 i kreditinstitutsdirektivet.

8 a kap. Återhämtningsplan

4 §. Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen. I *3 mom.* föreskrivs det om institutets skyldighet att underrätta Finansinspektionen om det inte vidtar åtgärder enligt återhämtningsplanen. Till *2 mom.* fogas ett omnämnande att institutet utan dröjsmål ska underrätta Finansinspektionen också om det vidtar åtgärder enligt återhämtningsplanen. Genom ändringen kompletteras det tidigare genomförandet av artikel 9.1 tredje stycket i resolutionsdirektivet.

9 kap. Riskhantering

15 §. Ränterisken i den finansiella balansräkningen. Det föreslås en genomgripande ändring av paragrafen så att den motsvarar den ändrade artikel 84 i kreditinstitutsdirektivet. I artikel 84.6 förpliktas dessutom Europeiska bankmyndigheten att ge anvisningar för värdering av ränterisken i den finansiella balansräkningen. I sin gällande anvisning³³ definierar Europeiska bankmyndigheten den risk som styrs av förändringar av hur marknaden uppfattar priset för kreditrisk, likviditetspremier och andra potentiella delar av instrument med hög kreditrisk som framkallar skillnader i priset för kreditrisk, likviditetspremier och andra potentiella delar som inte förklaras av ränterisker som följer av verksamhet utanför handelslagret eller av förväntade kredit-/fallissemangsrisker. I Baselkommitténs standard³⁴ specificeras det också att den ändring som nämns ovan gäller en grupp instrument med hög kreditrisk som till exempel har samma kreditrating, och inte till exempel idiosynkratiska ändringar i fråga om enskilda instrument.

³³ [EBA/GL/2018/02](#)

³⁴ <https://www.bis.org/bcbs/publ/d368.pdf>

16 §. Operativ risk. Det föreslås att *1 mom.* ändras så att risker i anslutning till utläggande på entreprenad inkluderas i de operativa risker vilkas realisering kreditinstitutet ska bereda sig för. Genom ändringen genomförs den ändrade artikel 85.1 i kreditinstitutsdirektivet.

10 kap. **Finansiella förutsättningar**

Allmänna kapitalbaskrav

1 a §. *Det inbördes förhållandet mellan kapitalbaskraven.* Paragrafen är ny. Genom den föreslagna paragrafen genomförs de ändringar som förutsätts i den nya artikel 104a.4 och 104b.5 i kreditinstitutsdirektivet genom att till lagen fogas en uttrycklig bestämmelse om ordningsföljden och det inbördes förhållandet för kapitalbasen för täckande av kapitalbaskravet och det riktgivande tilläggskapitalet. I *1 och 3 mom.* föreslås det bestämmelser om den så kallade täckningsordningen för kapitalbasen för täckning av kapitalbaskraven och rekommendationen enligt artikel 104b. I *1 mom.* föreskrivs om den detaljerade ordningen i form av en förteckning över i vilken ordning kraven enligt momentet ska täckas. Genom *2 mom.* genomförs de bestämmelser som fogats till den ändrade artikel 128.1 i kreditinstitutsdirektivet, enligt vilka ett kreditinstitut inte får räkna med kärnprimärkapitalet i mer än ett av de kapitalbaskrav som nämns i paragrafen åt gången. Den nämnda kapitalbasen får inte heller samtidigt räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet enligt 10 kap. 3 § 2 mom., det krav som avses i artiklarna 92a och 92b i EU:s tillsynsförordning eller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a, 7 b och 7 d § i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag. I *3 mom.* föreslås för tydlighetens skull en bestämmelse om att den riktgivande tilläggskapitalrekommendationen får täckas med sådan kapitalbas som inte har använts för att uppfylla de bindande kraven. Genom bestämmelsen förtydligas det inbördes förhållandet mellan kraven enligt 1 mom. och tilläggskapitalrekommendationen.

3 §. Buffertbelopp. Det föreslås att sakinnehållet i *1—3 mom.* kvarstår oförändrat.

Det föreslås att *4 mom.* ändras till följd av den föreslagna ändringen av 10 kap. 6 §. Det föreslås att till momentet fogas en informativ hänvisning till 6 §, eftersom det kontracykliska buffertkravets övre gräns på 2,5 procent enligt momentet till följd av förfarandet för att beakta utländska poster kan överskrida det maximibelopp enligt momentet som Finansinspektionen kan fastställa för ett finländskt kreditinstitut. Ytterligare föreslås det att hänvisningen till 4—6 § i momentet ersätts med en hänvisning till 4, 5 och 6 §, vilket motsvarar de föreslagna ändringarna i lagen. Till övriga delar motsvarar momentet gällande lag.

Det föreslås att *5 mom.* ändras så att det motsvarar 10 kap. 4a—4c § enligt denna proposition. Till skillnad från den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet föreslås det att i lagen, liksom hittills, föreskrivs om ett maximibelopp för systemriskbuffertkravet. Av lagtekniska skäl ersätts hänvisningen till 10 kap. 4 och 6a § med en hänvisning till 4a—4c §. Enligt den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet förutsätts det dock inte längre att systemriskbuffertkravet ska vara minst 1 procent. Det föreslås ändå att den övre gränsen för kravet som ingår i den gällande lagen behålls för att begränsa den behöriga myndighetens prövningsrätt på behörigt sätt. Till följd av den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet föreslås det att momentet ändras så att termen buffertkrav används i plural. Genom ändringen tydliggörs att systemriskbuffertkrav genom beslut av Finansinspektionen samtidigt kan gälla såväl kreditinstitutets totala exponeringsbelopp (*allmänt systemriskbuffertkrav*) och kreditinstitutets riskkoncentrationer (*sektorspecifika och undersektorspecifika systemriskbuffertkrav*). I momentet bestäms de högsta nivåerna å ena sidan för det allmänna systemriskbuffertkravet, som liksom enligt gällande lag är 5 procent, och å andra sidan för det sektorspecifika systemriskbuffertkravet, som kan vara högst 10 procent av

riskkoncentrationen i fråga eller för summan av riskkoncentrationerna. Ytterligare bestäms i momentet en högsta nivå för summan av dem, som föreslås kvarstå på 5 procent liksom enligt gällande lag. Det sammanlagda beloppet av det allmänna och det sektorspecifika systemriskbuffertkravet får högst vara 5 procent av institutets totala exponeringsbelopp. Inom de gränserna kan Finansinspektionen fastställa en lämplig kombination utifrån strukturella egenskaper. Den föreslagna ändringen baserar sig på artikel 133 i direktivet. Med tanke på flexibiliteten hos befogenheterna och makrostabilitetspolitiken hos Finansinspektionen, som utövar tillsyn över makrostabiliteten, är det dessutom motiverat att det sammanlagda beloppet av buffertkraven enligt momentet begränsas mer än det sektorspecifika systemriskbuffertkravet som baserar sig på riskkoncentrationer. Till följd av den föreslagna ändringen kan kraven riktas på ett mer ändamålsenligt sätt, och vid behov har Finansinspektionen bättre förutsättningar att reagera på förändrade riskpositioner i banksektorn. För att det ska vara möjligt att tillämpa sektorspecifika krav förutsätts det dock att av beslutens motiveringar tillräckligt tydligt framgår de omständigheter och utredningar utifrån vilka kravet har fastställts. De föreslagna ändringarna behövs också för att göra det möjligt att rikta kraven enligt artikel 133.5, vilket motsvaras av 10 kap. 4c § i lagförslaget.

Det föreslås att 6 mom. ändras genom att bestämmelserna om buffertkravens belopp för globalt systemviktiga kreditinstitut och andra systemviktiga kreditinstitut placeras i olika moment. Det föreslagna 6 mom. motsvarar till sitt innehåll gällande lag.

Det föreslås att till paragrafen fogas *ett nytt 7 mom.* med bestämmelser om buffertkravets belopp för andra systemviktiga kreditinstitut, som är högst 3 procent i stället för som tidigare högst 2 procent. Det föreslås inte att något högre buffertkrav än så tillämpas i Finland, utan till den delen genomförs direktivet enligt minimikraven. Genom momentet genomförs den ändrade artikel 131.5 i kreditinstitutsdirektivet.

Till följd av det föreslagna nya 7 mom. blir kapitlets nuvarande 3 § 7 mom. *ett nytt 8 mom.* med oförändrat sakinnehåll.

4 §. Fastställande av kontracykliska buffertkrav. Det föreslås att paragrafen ändras i enlighet med förslagen att placera bestämmelserna om systemriskbuffertkrav i särskilda paragrafer. Det föreslås att det i paragrafen endast föreskrivs om förfarandet för att fastställa kontracykliska buffertkrav. Det föreslagna 1 mom. motsvarar till sitt innehåll gällande lag.

Det föreslås att 2 mom. ändras så att det förutsätts att Finansinspektionen är skyldig att agera i samråd också med Verket för finansiell stabilitet vid beredningen av så kallade makrostabilitetsbeslut. Till övriga delar motsvarar bestämmelsen gällande lag. Också 3 mom. föreslås ha oförändrat innehåll.

Det föreslås att 4 mom. ändras så att till momentet fogas omnämmanden av Europeiska systemrisknämnden och Europeiska kommissionen på det sätt som förutsätts i ändringarna i kreditinstitutsdirektivet. Finansinspektionen ska enligt behov bedöma om den också ska höra de europeiska myndigheterna i de situationer som anges i kreditinstitutsdirektivet när den fastställer buffertkrav enligt 10 kap. i lagen.

Det föreslås att 5 mom. ändras så att där tas in en sats enligt vilken ett buffertkrav kan ställas med 0,25 procentenheters noggrannhet. Tillägget baserar sig på artikel 136.4 i kreditinstitutsdirektivet.

Det föreslås att 6 mom. preciseras genom att till det för bestämmelsens tydlighets skull anges att Finansinspektionens beslut om buffertkrav utgör förvaltningsbeslut på vilka bestämmelserna

i förvaltningslagen tillämpas utöver det som i paragrafen särskilt föreskrivs om vilka uppgifter som ska framgå av beslutet. Tillägget behövs för att de kreditinstitut beslutet gäller ska kunna få uppgifter om hur de rättsregler som ligger till grund för beslutet har tillämpats och andra nödvändiga utredningar om beslutsfattandet. Syftet med den sista satsen i momentet är i synnerhet att precisera att det av beslutet utöver andra omständigheter uttryckligen ska framgå att olika buffertkrav har ställts utifrån samma risker. Genom bestämmelsen tryggas transparensen i beslutsfattandet och förutsättningarna för rättssäkerhet.

Det föreslås att 7 mom. preciseras genom att till momentet fogas en informativ hänvisning till vad som föreskrivs någon annanstans i lag om delgivning av förvaltningsbeslut. 8—9 mom. motsvarar gällande lag med oförändrat innehåll.

4 a §. Fastställande av systemriskbuffertkrav. Den föreslagna paragrafen är ny. Sakinnehållet i 1 mom. motsvarar 10 kap. 4 § 1 mom. i den gällande lagen. Det föreslås att i 2 mom. anges att Verket för finansiell stabilitet är en instans med vilken Finansinspektionen ska samråda vid bedömningen av de omständigheter som nämns i momentet i samband med buffertkrav enligt momentet. Till övriga delar motsvarar momentet gällande lag utan ändringar. Enligt det föreslagna 3 mom. ska på behandlingen av ärenden, samrådsförfarandet samt ikraftträdandet av, uppgifterna i samt delgivningen och offentliggörandet av beslut som gäller det buffertkrav som avses i denna paragraf tillämpas 4 § 3—7 mom. Enligt 4 mom. utfärdas närmare bestämmelser om beräkning av buffertkravet, om de uppgifter som ska lämnas i beslutet och om fastställande av nivån på det samt om offentliggörande av beslutet genom förordning av finansministeriet. Det föreslagna 5 mom. motsvarar 10 kap. 4 § 10 mom. i den gällande lagen utan ändringar.

4 b §. Grunderna för fastställande av systemriskbuffertkrav. Paragrafen motsvarar i huvudsak 10 kap. 6 a § i den gällande lagen, med de ändringar som föranleds av den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet. För att göra 10 kap. mer lättläst behöver paragrafernas ordningsföljd ändras. Enligt 1 mom. är grunden för fastställande av ett systemriskbuffertkrav att förhindra och minska risker som inverkar negativt på det finansiella systemets stabila funktion eller realekonomin. Bestämmelsen baserar sig på den ändrade artikel 133.1 i kreditinstitutsdirektivet.

I 2 mom. föreskrivs om förutsättningar för att Finansinspektionen ska kunna ställa ett systemriskbuffertkrav. Momentets innehåll motsvarar i huvudsak 10 kap. 6 a § 2 mom. i den gällande lagen, med undantag för 3 punkten som i detta sammanhang föreslås strykas. Genom den nya punkt som ersätter den strukna 3 punkten genomförs delvis artikel 133.8 a i direktivet.

I 3 mom. föreskrivs det om de omständigheter som ska beaktas när ett buffertkrav enligt momentet fastställs, det vill säga ställs, ändras eller upphävs. I bestämmelsen förtecknas, liksom i gällande lag, de omständigheter Finansinspektionen åtminstone ska beakta vid ställandet av buffertkraven. Det föreslås dock att momentet preciseras så att till momentets inledande stycke fogas ordet *åtminstone*. Ändringens syfte är att bekräfta nuvarande tillämpningspraxis och avskaffa tolkningsutrymmet i fråga om bestämmelsen. Finansinspektionen kan fortfarande vid behov också beakta andra riskfaktorer som inverkar negativt på det finansiella systemets stabilitet och realekonomin, utöver de faktorer som uttryckligen anges i lagen. Det behövs, eftersom det i praktiken är omöjligt att på ett uttömmande sätt förutse alla faktorer och risker som inverkar på sannolikheten för och karaktären hos finanskriser och på det finansiella systemets sårbarhet. Bestämmelsen möjliggör till exempel att en exceptionell extern chock som riktas mot det finansiella systemet eller realekonomin, såsom covid-19-pandemin, beaktas i beslutsfattandet. Finansinspektionen har därmed inom lagstiftningens referensram också möjlighet till en lindrigare tolkning ur kreditinstitutens perspektiv än vad en uttömmande bestämmelse i lagstiftningen skulle förutsätta.

Det föreslås också att till momentet fogas *en ny 8 punkt*, enligt vilken Finansinspektionen när den fattar ett beslut enligt bestämmelsen ska beakta åtgärder och omständigheter som minskar sannolikheten för allvarliga störningar för det finansiella systemet. Vid beslutsfattandet ska i bedömningen av kapitalbasbehovet till exempel beaktas om de risker som avses i paragrafen redan har täckts genom andra kapitalbaskrav eller begränsningar. Det kan till exempel handla om krav enligt artikel 124, 164 eller 458 i EU:s tillsynsförordning. I *4 mom.* föreslås ett befullmäktigande för finansministeriet att utfärda närmare bestämmelser som anknyter till grunderna för bestämmande av buffertkravet.

4 c §. Inriktningen av systemriskbuffertkrav. Paragrafen är ny. Enligt *1 mom.* kan Finansinspektionen ställa ett systemriskbuffertkrav på basis av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp enligt 1 § 3 mom. och en eller flera riskkoncentrationer eller en kombination av dem. Vid inriktningen, liksom också annars när buffertbeloppet bestäms, ska beaktas den formel som enligt en särskild förordning som finansministeriet ska utfärda ska tillämpas när buffertkravet räknas ut, och som baserar sig på artikel 133.2 i kreditinstitutsdirektivet.

Enligt *2 mom.* kan kravet utöver den totala exponeringen för kreditinstitutet ställas utifrån på de finansiella sektorer som anges i momentet eller delar av dem. Finansinspektionen kan också ställa buffertkravet i form av olika kombinationer av dem. Genom momentet genomförs den ändrade artikel 133.5 i kreditinstitutsdirektivet.

Enligt *3 mom.* ska Finansinspektionen tillämpa samma grunder när buffertkraven fastställs, vilket innebär att det buffertkrav som ska ställas på basis av det totala exponeringsbeloppet ska fastställas på samma grunder för alla kreditinstitut. Det buffertkrav som ska ställas på basis av riskkoncentrationer fastställs på samma grunder för alla kreditinstitut. Genom bestämmelsen förtydligas det att systemriskbuffertkrav i regel ska fastställas på samma grunder för alla kreditinstitut, och därför också i regel vara lika stora. Genom bestämmelsen särskiljs grunderna för fastställande av buffertkrav enligt denna paragraf från grunderna för andra buffertkrav enligt 10 kap.

Enligt *4 mom.* ska, om Finansinspektionen fastställer ett buffertkrav på basis av exponeringar i andra EU-stater, buffertkravet fastställas på samma nivå för alla exponeringar inom Europeiska unionen. Det gäller dock inte när buffertkravet ställs för officiellt godkännande enligt artikel 134 i EU:s kreditinstitutsdirektiv av ett buffertkrav som en annan medlemsstat ställt.

Enligt *5 mom.* ska Finansinspektionen vid fastställandet av buffertkravet beakta Europeiska systemrisknämndens rekommendationer och varningar samt Europeiska bankmyndighetens anvisningar och rekommendationer som har väsentligt samband med fastställandet av systemriskbuffertkrav.

För tydlighetens skull föreslås det att till *6 mom.* fogas en bestämmelse om att buffertkravet enligt den aktuella paragrafen inte får fastställas för att täcka en risk som ska täckas enligt någon annan bestämmelse i 10 kap. Bestämmelsen motsvarar den rättsregel som framgår av artikel 133.8 c i direktivet, enligt vilken ett buffertkrav inte får fastställas för att täcka risker som redan ska täckas av något annat buffertkrav.

4 d §. Erkännande av ett utländskt buffertkrav. Paragrafen är ny. Enligt *1 mom.* kan Finansinspektionen besluta att ett krav som motsvarar buffertkrav enligt 4 b § och som ställts av tillsynsmyndigheten i en annan EES-stat ska tillämpas på ett kreditinstituts balansposter och åtaganden utanför balansräkningen i den staten. Enligt *2 mom.* kan Finansinspektionen begära att Europeiska systemrisknämnden ger en rekommendation till en annan EES-stat om att godkänna ett buffertkrav som ställts med stöd av 4 b §. Enligt *3 mom.* ska Europeiska systemrisknämnden

underrättas om ett beslut som avses i paragrafen. Genom paragrafen genomförs den ändrade artikel 134 i kreditinstitutsdirektivet.

4 e §. Underrättelse om och erkännande av buffertkrav. Paragrafen är ny och den baserar sig på de särskilda samråds- och underrättelseskyldigheterna enligt den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet, som tillämpas på Finansinspektionen när den fattar beslut om systemriskbuffertkrav. Enligt 1 mom. ska Finansinspektionen underrätta Europeiska systemrisknämnden om ett beslut om att ställa, ändra eller slopa ett systemriskbuffertkrav enligt 10 kap. 4 a §. Genom momentet genomförs artikel 133.10 i direktivet.

Enligt 2 mom. ska Finansinspektionen, om buffertkravet enligt beslutet är över 3 procent och högst 5 procent, i den underrättelse som avses i 1 mom. dessutom begära Europeiska kommissionens ståndpunkt till beslutet om buffertkravet. Genom momentet genomförs artikel 133.11 i direktivet. I praktiken inbegärs kommissionens ståndpunkt av Europeiska systemrisknämnden, till vilken underrättelsen enligt direktivet i första hand ska sändas i god tid före beslutet offentliggörs, dock minst en månad före den planerade tidpunkten.

Enligt 3 mom. bör Europeiska kommissionens uttryckliga tillstånd, det vill säga godkännande, begäras för sådana beslut om buffertkrav enligt paragrafen är buffertkravet är över 5 procent. Genom momentet genomförs artikel 133.12 i direktivet. Det kan till exempel vara fråga om ett beslut om att ställa ett systemriskbuffertkrav utifrån riskkoncentrationer med stöd av 10 kap. 4 c § i lagen. Enligt 10 kap. 3 § i lagen kan då ett buffertkrav på högst 10 procent ställas.

Enligt 4 mom. ska Finansinspektionen utan ogrundat dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten när ett beslut som avses i 10 kap. 4 a § tillämpas på ett kreditinstitut vars holdingföretag är etablerat i en annan medlemsstat. Genom bestämmelsen genomförs artikel 133.9 i direktivet.

Enligt 5 mom. gäller underrättelseplikten enligt paragrafen också situationer när ett krav tillämpas på exponeringar i tredjeländer utanför EES.

Enligt 6 mom. kan Finansinspektionen i enlighet med artikel 133.11 sista stycket hänskjuta en tvist mellan olika behöriga myndigheter som gäller ställandet av ett buffertkrav till Europeiska bankmyndigheten.

I 7 mom. ingår närmare bestämmelser om de uppgifter som Finansinspektionen ska bifoga en underrättelse enligt artikel 133.9 4 i direktivet.

6 §. Beaktande av utländska poster vid fastställande av kontracykliska buffertkrav. I paragrafen föreskrivs det, liksom i den gällande lagen, om kontracykliska buffertkravs geografiska utsträckning. Det föreslås dock att i paragrafen görs vissa preciseringar, som framgår nedan, för ett mer exakt genomförande av den författningshelhet som bildas av artiklarna 137 och 138—140 i kreditinstitutsdirektivet. Liksom hittills tillämpas paragrafen på kreditinstitut som har balansposter eller poster utanför balansräkningen utanför Finland. Posternas placeringsort bestäms enligt Europeiska bankmyndighetens tekniska standardbestämmelser. Enligt den huvudregel som framgår av paragrafen på utländska poster i en EES-stat eller ett tredjeland tillämpas buffertkraven i respektive stat. Nivån enligt placeringsstatens lagstiftning ska tillämpas oberoende av om den överskrider miniminivån enligt direktivet. Det sammanlagda buffertkravet för ett kreditinstitut fås genom att multiplicera det buffertkrav som beräknats för respektive stat med den relativa andelen av poster i den staten av alla posters totalbelopp och addera dessa delbuffertkrav för alla placeringsstater. Paragrafens 1 och 2 mom. motsvarar gällande lag med oförändrat innehåll.

Till paragrafen behöver fogas *ett nytt 3 mom.*, där det föreskrivs om den situation som avses i artikel 139.3 och 138 i kreditinstitutsdirektivet, när ett tredjelands myndighet har ställt ett kontracykliskt buffertkrav, men Finansinspektionen av grundad anledning anser att kravet är otillräckligt. Enligt momentet har Finansinspektionen då befogenheter att ändra och höja de buffertkrav som tillämpas på sådana balansposter.

Det nuvarande 3 mom. blir *ett nytt 4 mom.*, i huvudsak oförändrat. Det föreslås dock att momentet ändras till den delen att det i fortsättningen tydligt anges att Finansinspektionen kan ställa kravet i de situationer som avses i momentet. Liksom hittills bör vid tillämpningen av paragrafen också beaktas Europeiska systemrisknämndens rekommendationer i frågan (ESRB/2015/1 ja ESRB 2015/3).

8 §. Buffertkrav för andra systemviktiga institut. Det föreslås att *4 mom.* ändras så att det motsvarar det föreslagna 3 § 7 mom. genom att antalet kategorier i vilka Finansinspektionen ska dela in instituten preciseras. Eftersom det föreslås i det ändringsförslag som nämns ovan att kravets högsta nivå höjs till 3 procent, bär momentet ändras så att Finansinspektionen framöver ska dela in kreditinstituten enligt deras uppskattade systemvikt i sju kategorier så att de nya kategorierna 6 och 7 motsvarar krav på 2,5 respektive 3 procent. Det föreslås att *6 mom.* ändras så att det motsvarar den ändrade artikel 131.8 i kreditinstitutsdirektivet. I momentet preciseras buffertkravets högsta belopp för andra systemviktiga kreditinstitut i vissa situationer.

9 §. Samordning av buffertkrav. Det föreslås att paragrafens nuvarande *rubrik* ändras så att omnämmandet av olika buffertkrav stryks för att göra rubriken mer lättläslig. *1 mom.* motsvarar gällande lag med oförändrat innehåll. Tillägget baserar sig på artikel 131.14 i kreditinstitutsdirektivet. Det föreslås att *2 mom.* ändras för att genomföra artikel 131.15 i det ändrade kreditinstitutsdirektivet, enligt vilken buffertkrav enligt 10 kap. 7 och 8 § och det buffertkrav som avses i 10 kap. 4 a § i lagen ska kumuleras, det vill säga räknas samman, när kraven uppfylls.

Det föreslås att *3 mom.* ändras så att det motsvarar den ändrade artikel 134.4 i kreditinstitutsdirektivet. Enligt momentet ska ett systemriskbuffertkrav som ställts av en tillsynsmyndighet i en annan stat och ett finländskt motsvarande krav dock räknas samman, om kraven riktar sig mot olika exponeringar och poster utanför balansräkningen. Om ett sådant utländskt, ömsesidigt erkänt krav gäller sådana poster mot vilka ett krav enligt finländsk lag redan ställts, ska endast det högre kravet beaktas.

10 §. Utdelningsrestriktioner. Det föreslås att paragrafen ses över i sin helhet så att ändringarna i artikel 141 och den nya artikel 141a i kreditinstitutsdirektivet beaktas, och så att den nationella rätten bättre motsvarar också det ursprungliga direktivet. Paragrafens *rubrik* ändras att lyda *Utdelningsrestriktioner*, vilket bättre beskriver paragrafens sakinhåll. Genom termen *utdelning* betonas att begränsningarna i paragrafen tillämpas utdelning av kreditinstitutets vinst i vidare mening och inte endast på utdelning av räkenskapsperiodens vinst och ackumulerade vinstmedel. I paragrafen föreskrivs om schematiska utdelningsrestriktioner för ett kreditinstitut som inte uppfyller det kombinerade buffertkravet. Oavsett av om kreditinstitutet uppfyller alla kapitalbaskrav och om restriktionerna enligt denna paragraf ska tillämpas på utdelningen har Finansinspektionen enligt 28 § i lagen om Finansinspektionen rätt att begränsa utdelningen för ett kreditinstitut om tillsynsobjektet inte har upptagit sina tillgångar till rätt värde i sitt bokslut eller bokföringen annars inte ger en rättvisande och tillräcklig bild av tillsynsobjektets ekonomiska ställning. Vidare föreslås Finansinspektionen ha befogenhet att begränsa utdelningen inom ramen för den befogenhet som föreslås i 10 kap. 11 § 1 mom. och som beskrivs närmare i specialmotiveringen till den bestämmelsen.

I 1 mom. föreskrivs det liksom i artikel 141.1 i kreditinstitutsdirektivet, att ett kreditinstitut inte får dela ut medel på ett sådant sätt att det inte längre uppfyller buffertkravet enligt 10 kap. Med det avses alla kombinerade buffertkrav enligt 10 kap. (*combined buffer requirement*). De krav som ska kombineras är kapitalkonserveringsbufferten, det kontracykliska buffertkrav som fastställs utifrån ekonomiska helhetsvariabler, det systemriskbuffertkrav som fastställs utifrån det finansiella systemets strukturella egenskaper och buffertkravet för systemviktiga kreditinstitut (det så kallade G-SII / O-SII-bufferten). Ett kreditinstitut ska dock hela tiden uppfylla det så kallade grundläggande kravet enligt tillsynsförordningen (artikel 92.1 a—c i förordningen) och buffertkravet enligt provning enligt 11 kap. 6 § i denna lag. Om den inbördes förhållandet mellan kapitalbaskraven föreskrivs i den nya 10 kap. 1 a §. I paragrafen ges inget undantag för underskridande av de absoluta kraven, och därför behövs inget särskilt lagrum för att genomföra den nya artikel 141a i kreditinstitutsdirektivet.

I 2 mom. genomförs artikel 141.2 första stycket i kreditinstitutsdirektivet.

Genom 3—5 mom. genomförs artikel 141.3—141.6 i kreditinstitutsdirektivet. I 3 mom. bestäms den andel av de utdelningsbara medlen som får delas ut beroende på hur betydande underskridningen av buffertkravet är. I de senare momenten bestäms det utifrån vilka poster i det egna kapitalet utdelningsrestriktionen ska beräknas och hur termen *utdelningsbara medel* ska definieras. Det tillåtna utdelningsbeloppet beräknas utifrån de utdelningsbara medlen, men om förutsättningarna enligt paragrafen uppfylls tillämpas utdelningsrestriktionen på alla slags utdelning, inte endast utdelning av vinstmedel. Därför används termerna *utdelning* och *utdelning av medel*.

I 6 mom. förtecknas de utdelningssätt på vilka restriktionen enligt paragrafen tillämpas. Det har ingen betydelse om utdelnings prestationen till exempel benämns ränta, vinstutdelning eller återbetalning av kapital, utan utdelningsrestriktionerna bedöms enligt dess verkliga karaktär. I momentets inledande stycke föreskrivs liksom i artikel 141.7 i kreditinstitutsdirektivet, att utdelningsrestriktionerna endast omfattar sådana utdelningssätt beträffande vilka utebliven utbetalning inte leder till att kreditinstitutet kan betraktas som insolvent. Innehavaren till ett instrument har då inte rätt att kräva in en obetald prestation, till exempel ränta eller vinstutdelning, av kreditinstitutet och framföra krav på betalning vid domstol eller i ett insolvensförfarande. Bland annat betalning av vinstutdelning och räntor i anslutning till instrument som hör till det egna kapitalet eller så kallade hybridinstrument (såsom kapitallån) kommer alltså i fråga. Till exempel betalning av vinstutdelning eller ränta på eget kapital uppfyller det kriteriet. I fråga om så kallade hybridinstrument, såsom kapitallån, är det dessutom möjligt att avtala om att räntebetalningen är avhängig av samma förutsättningar som vinstutdelning, och också sådana skuldinstrument omfattas då av utdelningsrestriktionerna.

I 6 mom. 1 och 2 punkten föreskrivs det, i enlighet med artikel 141.2 andra stycket i kreditinstitutsdirektivet, närmare om att utdelningsrestriktionerna endast berör instrument som hör till primärkapitalet (T1) samt den rörliga delen av ersättningar. Genom 1 punkten genomförs också preciseringen i artikel 141.10 i kreditinstitutsdirektivet av vilka utdelningssätt utdelningsrestriktionerna omfattar.

Genom 7 mom. genomförs artikel 141.2 första stycket och 141.8 i kreditinstitutsdirektivet, enligt vilka ett kreditinstitut på förhand ska underrätta tillsynsmyndigheten om utdelningen och tillstålla den en kalkyl över utdelningens högsta belopp. Kalkylen ska upprättas också om kreditinstitutet uppfyller alla kapitalbaskrav också efter utdelningen. I så fall utvisar kalkylen att inga kreditinstitutet inte omfattas av några utdelningsrestriktioner. Kalkylen ska tillställas myndigheten i god tid före utdelningen. Den tidsaspekten bedöms från fall till fall. Syftet är att myndigheten före utdelningsbeslutet fattas och vid behov redan före utdelningsförslaget publiceras

(till exempel i en kallelse till bolagsstämma) ska ha tillräckligt med tid att bedöma om kreditinstitutets utdelning sker på behörigt sätt.

I artikel 141.9 i kreditinstitutdirektivet föreskrivs det om kreditinstitutets åtgärder för att se till att kalkylen är korrekt och om tillsynsmyndighetens rätt att få en utredning om beräkningsgrunderna och metoderna för att tillsynsmyndigheten vid behov ska kunna övervaka kalkylens riktighet. Myndighetens omfattande rätt att få uppgifter baserar sig på 18 § i den gällande lagen om Finansinspektionen, och därför behövs det ingen ny bestämmelse som motsvarar den punkten i direktivet. Kreditinstitutets skyldighet att upprätthålla metoder och åtgärder för att styrka kalkylens riktighet framgår tydligt redan av de allmänna kraven avseende förvaltnings- och styrsystem enligt 7 kap. 1 §.

10 a §. *Utdelningsrestriktioner när det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden underskrids.* Paragrafen är ny, och i den genomförs den nya artikel 141b och 141c i kreditinstitutdirektivet. Till strukturen motsvarar paragrafen 10 §. Liksom i kreditinstitutdirektivet är bestämmelserna om ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden placerade i andra paragrafer än andra kapitalbaskrav. Eftersom ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden enligt EU:s tillsynsförordning endast kan ställas på globalt systemviktiga kreditinstitut (G-SII), är paragrafen endast tillämplig på kreditinstitut i den kategorin.

I 1 mom. föreskrivs det liksom i den nya artikel 141b.1 i kreditinstitutdirektivet om att ett kreditinstitut inte får dela ut medel så att det inte längre uppfyller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden (*leverage ratio buffer*). Kreditinstitutet ska dock alltid uppfylla det grundläggande kravet avseende bruttosoliditetsgraden (*leverage ratio*), vilket är ett absolut krav direkt med stöd av EU:s tillsynsförordning.

I 2 mom. genomförs den nya artikel 141b.2 första stycket i kreditinstitutdirektivet.

I 3 och 5 mom. genomförs den nya artikel 141b.3—141b.6 i kreditinstitutdirektivet.

I 4 mom. ingår ett klarläggande enligt den nya artikel 141c i kreditinstitutdirektivet om när det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden ska anses ha underskridits på det sätt som avses i denna paragraf.

I 5 mom. definieras de utdelningsbara medlen och vilka utdelningssätt utdelningsrestriktionerna omfattar. Genom momentet genomförs den nya artikel 141b.2 andra stycket samt 141.7 och 141.10 i kreditinstitutdirektivet. Definitionerna sammanfaller med utdelningsrestriktionen enligt 10 § 6 mom., utom att utdelningsrestriktionen när det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden omfattar alla arrangemang som minskar primärkapitalet, medan 10 § 6 mom. endast omfattar arrangemang som minskar kärnprimärkapitalet.

I 6 mom. genomförs den nya artikel 141b.8 och 141b.9 i kreditinstitutdirektivet.

10 b §. *Plan för att öka kapitalbasen.* Paragrafen är ny till den del den innebär att artikel 142 i kreditinstitutdirektivet genomförs i sin helhet, inklusive ändringarna i första stycket. Ändringens syfte är att en plan för att öka kapitalbasen ska utarbetas också för ett kreditinstitut som inte uppfyller ett buffertkrav enligt prövning som innebär ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden.

I den gällande lagen har artikel 142 i direktivet genomförts genom 10 kap. 10 § 3 mom., vars sakinhåll föreslås tas in i den nya bestämmelsen. Dessutom behöver bestämmelsen preciseras

så att den bättre motsvarar artikel 142 i direktivet. De åtgärder till vilka underlåtelse att godkänna en plan för att öka kapitalbasen leder enligt 4 mom. baserar sig på artikel 142.4 i kreditinstitutsdirektivet, som inte lämnar något nationellt manöverutrymme. I tredje stycket i den artikeln föreskrivs om de bedömningskriterier enligt vilka tillsynsmyndigheten ska bedöma planen för att öka kapitalbasen. De bedömningskriterierna ingår i 3 mom. i den föreslagna paragrafen.

11 kap. Tillsyn över kreditinstitut

2 §. Tillsynsmyndighetens bedömning. Genom de ändringar som föreslås i paragrafen genomförs de ändrade artiklarna 97 och 98 i kreditinstitutsdirektivet och preciseras de nuvarande bestämmelserna så att de bättre motsvarar det gällande kreditinstitutsdirektivet.

Det föreslås att paragrafens *rubrik* ändras så att den bättre motsvarar sakinnehållet. I paragrafen föreskrivs det liksom i artikel 97 i kreditinstitutsdirektivet om tillsynsmyndighetens omfattande bedömning av huruvida kapitalbaskraven och andra krav på kreditinstitut uppfylls (*supervisory review and evaluation*). Utöver tillsynsmyndighetens bedömning enligt denna paragraf utövar tillsynsmyndigheten fortlöpande tillsyn över kreditinstitut inom ramen för sin normala verksamhet.

I 1 mom. stryks skyldigheten att bedöma kreditinstitutets betydelse för finansmarknadens stabilitet inom ramen för tillsynsmyndighetens bedömning. Ändringen baserar sig på att artikel 97.1 b i kreditinstitutsdirektivet har strukits. Ett kreditinstituts betydelse för finansmarknadens stabilitet bedöms till exempel inom ramen för ställandet av systemriskbuffertkrav.

Systemrisk stryks som bedömningskriterium enligt 2 mom. 7 punkten, och punktens ordalydelse ändras. Ändringen motiveras med att artikel 97.1 b och 98.1 j i kreditinstitutsdirektivet strukits och med att momentet bättre motsvarar artikel 98.6 i direktivet. Den punkten i direktivet gäller uttryckligen bedömnings av bruttosoliditetsgradens (*leverage ratio*) tillräcklighet. Till den delen ska tillsynsmyndigheten bedöma den risk en otillräcklig soliditetsgrad medför (*risk of excessive leverage*). Vid riskbedömningen ska sådana mätare tillämpas som beskriver den risken, och åtminstone bruttosoliditetsgraden beräknad enligt artikel 429 i EU:s tillsynsförordning. Som en del av bedömningen bör kreditinstitutet också beakta kreditinstitutets affärsmodell.

Till 10 punkten fogas en skyldighet att bedöma den ränterisk i den finansiella balansräkningen som riktar sig mot kreditinstitutet (*interest risk arising from non-trading book activities*). Genom det tillägget genomförs artikel 98.5 första stycket i kreditinstitutsdirektivet. Det föreslås att 3 mom., som motsvarar gällande lag, upphävs. I 4 mom. föreskrivs om de åtgärder en förhöjd ränterisk i den finansiella balansräkningen ger upphov till.

För att göra paragrafen mer lättläslig flyttas bestämmelsen om metoder och principer för tillsynsmyndighetens bedömning till ett nytt 3 mom. Enligt artikel 97.4 i kreditinstitutsdirektivet ska kreditinstitutets betydelse för det finansiella systemet fortfarande beaktas när omfattningen och frekvensen för tillsynsmyndighetens bedömning bestäms. Tillsynsmyndigheten ska bedöma kreditinstitutets verksamhets art, omfattning och komplexitet utifrån de kriterier den har offentliggjort enligt 12 § 1 mom. 1 punkten (genom vilken artikel 143.1 c i kreditinstitutsdirektivet genomförs).

I 3 mom. föreskrivs det vidare om anpassning av bedömningskriterierna och om skyldigheten att underrätta Europeiska bankmyndigheten om dem enligt artikel 97.4a i kreditinstitutsdirektivet.

I 4 mom. föreskrivs om de åtgärder tillsynsmyndighetens bedömning föranleder. Sådana åtgärder är ställande av buffertkrav enligt prövning (6 §), rekommendation om riktgivande tilläggs-kapital (6 d §) och utövandet av tillsynsmyndighetens andra tillsynsbefogenheter enligt 10 §. I sista satsen i *momentets inledande stycke* och *punkt 1—2* och i 5 mom. föreskrivs det också om tillsynsmyndighetens utövande av de tillsynsbefogenheter en förhöjd ränterisk i den finansiella balansräkningen förutsätter, genom vilket den ändrade artikel 98.5 i kreditinstitutsdirektivet genomförs med undantag för första stycket.

I 6 mom. ingår en hänvisning till de tekniska standarder som utfärdas genom Europeiska kommissionens förordningar eller beslut och som avses i artikel 98.5a i kreditinstitutsdirektivet. I de standarderna föreskrivs det närmare om de sex stressscenarier för ränterisken som ska tillämpas vid bedömningen av ränterisken i den finansiella balansräkningen enligt 4 mom.

3 §. Tillsynsprogram. Det föreslås att 1 mom. ändras så att tillsynsmyndigheten ska fastställa ett tillsynsprogram åtminstone varje år. Tillsynsprogrammet kan också fastställas oftare, vilket ger tillsynsmyndigheten bättre möjligheter att ingripa med hjälp av tillsyn vid snabba ändringar i ett kreditinstituts verksamhet, riskposition eller verksamhetsmiljö. Ändringen innebär att momentet bättre motsvarar artikel 99.1 i kreditinstitutsdirektivet. Det föreslås inte att fastställandet av ett tillsynsprogram eller en bedömning som tillsynsmyndigheten gör med stöd av 2 § ska begränsa Finansinspektionens möjligheter att granska ett utländskt EES-kreditinstituts filial.

I 2 mom. föreskrivs det om kriterierna för till vilka kreditinstitut tillsynsmyndigheten ska rikta sina årliga bedömningar. Bland kriterierna i detta moment stryks 2 punkten (alla globalt system-viktiga institut). Ändringen baserar sig på att artikel 99.2 b i kreditinstitutsdirektivet har strukits. Samtidigt stryks numreringen av punkterna i momentet och kriterierna tas in i själva momentets text. Ändringen har ingen praktisk betydelse för tillsynen över den finländska finanssektorn, eftersom det i nuläget inte finns ett enda globalt systemviktigt kreditinstitut i Finland. I momentet kvarstår prövningsrätten för tillsynsmyndigheten att inkludera kreditinstitut i tillsynsprogrammet enligt behov.

Det föreslås att 3 mom. kvarstår oförändrat.

5 a §. Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande. Till 2 mom. fogas en hänvisning till resolutionslagen. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45k.1 d i resolutionsdirektivet. Finansinspektionen kan ingripa i ett tidigt skede, om ett kreditinstitut inte uppfyller minimikravet på kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e § i resolutionslagen.

5 b §. Misstanke om eller ökad risk för penningtvätt eller finansiering av terrorism. Paragrafen är ny, och genom den genomförs den nya artikel 97.6 i kreditinstitutsdirektivet.

6 §. Buffertkrav enligt prövning. Det föreslås att den gällande paragrafen om buffertkrav enligt prövning delas upp på fyra paragrafer (6, 6 a, 6 b och 6 c §) för läsbarhetens och tydlighetens skull. Principerna för buffertkravet enligt prövning (det så kallade pelare II-kravet) föreslås kvarstå oförändrat: genom detta buffertkrav täcks sådana risker för enskilda kreditinstitut som inte bedöms kunna täckas i tillräcklig grad med andra kapitalbaskrav.

Genom 1 mom. genomförs det inledande stycket i den nya artikel 104a 1 i kreditinstitutsdirektivet, där det föreskrivs att ett buffertkrav enligt prövning ska basera sig på en bedömning av tillsynsmyndigheten enligt 2 § (som baserar sig på artikel 97 i kreditinstitutsdirektivet) eller på tillsynen över interna metoder enligt 5 § (som baserar sig på artikel 101 i kreditinstitutsdirektivet). Utöver dessa kan ett buffertkrav enligt prövning, liksom enligt gällande lag, också basera sig någon annan bedömning som tillsynsmyndigheten genomfört på grunder som fastställts på

förhand. Det är här fråga om en nationell bestämmelse, som motsvarar den gällande 6 § 2 mom. 1 a punkten.

I 2 mom. anges det för tydlighetens skull att tillsynsmyndigheten kan ställa ett buffertkrav enligt prövning som ett krav på ytterligare kapitalbas eller ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden eller bäge. 3 mom. motsvarar gällande lag i fråga om buffertkrav på gruppnivå.

Enligt 4 mom. får ett buffertkrav enligt prövning ställas för högst tre år åt gången. Detta är en nationell tilläggsföresättning, vars syfte är att precisera och avgränsa tillsynsmyndighetens befogenheter på behörigt sätt. Momentets sakinnehåll motsvarar 6 § 1 mom. sista satsen i den gällande lagen.

I 5 mom. föreskrivs det om skyldigheten att delge Verket för finansiell stabilitet beslut om ställande av buffertkrav enligt prövning. Momentet baserar sig på den nya artikel 104c i kreditinstitutsdirektivet.

6 a §. Föresättningar för ställande av buffertkrav enligt prövning. Paragrafen är ny, och genom den genomförs föresättningarna för ställande av buffertkrav enligt prövning enligt den nya artikel 104a.1 och 104a.2 i kreditinstitutsdirektivet.

I 2 mom. föreskrivs det att ett buffertkrav enligt prövning får ställas för att täcka endast sådana risker som uppkommer i ett enskilt kreditinstituts verksamhet. Genom momentet genomförs det krav på att ett buffertkrav enligt prövning ska gälla ett enskilt kreditinstitut som framgår av det inledande stycket och andra stycket i artikel 104a.1 i kreditinstitutsdirektivet. Till skillnad från den gällande lagstiftningen innebär det ändrade kreditinstitutsdirektivet att ett buffertkrav enligt prövning inte längre får ställas utifrån en allmän systemrisk i det finansiella systemet utan koppling till ett enskilt kreditinstitut. För att täcka risker utifrån mer generella ekonomiska indikatorer, såsom systemrisker, får tillsynsmyndigheten fortfarande ställa kapitalbasakrav enligt 10 kap.

6 b §. Bedömning av kapitalbasens tillräcklighet när buffertkrav enligt prövning ställs. Paragrafen är ny, och i den bestäms närmare hur kapitalbasens tillräcklighet ska bedömas när buffertkrav enligt prövning ställs på det sätt som anges i den nya artikel 104a i kreditinstitutsdirektivet.

Enligt 2 mom. ska tillsynsmyndigheten vid bedömningen av kapitalbasens tillräcklighet beakta kreditinstitutets bedömning av det interna kapitalets tillräcklighet (ICAAP), men i sin egen bedömning av kapitalbasens tillräcklighet är tillsynsmyndigheten inte bunden av kreditinstitutets ICAAP-bedömning. Det föreskrivs om bedömning av det interna kapitalets tillräcklighet i 9 kap. 1 §. I praktiken har kvaliteten i de ICAAP-bedömningar kreditinstituten producerat varierat avsevärt, och därför ska tillsynsmyndighetens bedömning av kapitalbasens tillräcklighet vara avgörande för ställandet av buffertkrav enligt prövning.

6 c §. Täckning av buffertkravet enligt prövning. Bestämmelsen är ny, och i den genomförs den nya artikel 104a.4 i kreditinstitutsdirektivet. I 1 mom. föreskrivs det om de minimiandelar med vilka kreditinstitutet ska täcka buffertkravet enligt prövning. Kreditinstitutet kan täcka buffertkravet enligt prövning med kapitalbasposter av högre kvalitet. Med beaktande av kreditinstitutets kapitalstruktur och emitteringen av nya finansiella instrument kan det till exempel vara ändamålsenligt att täcka buffertkravet enligt prövning helt med kapitalbas som räknas till kärnprimärkapitalet i stället för att kreditinstitutet blir tvunget att emittera finansiella instrument som utgör primärkapitaltillskott eller supplementärkapital.

Enligt 2 mom. får tillsynsmyndigheten dock kräva en större andel primärkapital och kärnprimärkapital än vad som anges i 1 mom., om det behövs med beaktande av kreditinstitutets särdrag.

Enligt 3 mom. ska kreditinstitutet, om buffertkravet enligt prövning har ställts som ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden, täcka buffertkravet enligt prövning med primärkapital.

6 d §. Riktgivande tilläggskapital. Paragrafen är ny, och i den genomförs den nya artikel 104b i kreditinstitutsdirektivet. Utöver de kapitalbaskrav som binder kreditinstitutet får tillsynsmyndigheten ge ett kreditinstitut en rekommendation om kapitalbasens belopp utöver det som kreditinstitutet är skyldigt att upprätthålla med stöd av andra bestämmelser. Enligt 2 mom. ska tillsynsmyndigheten ge kreditinstitutet en sådan rekommendation, om inte de risker som gäller kreditinstitutet täcks tillräckligt med det buffertkrav enligt prövning som binder kreditinstitutet. Rekommendationen om riktgivande tilläggskapital kan alltså basera sig på samma kriterier som buffertkravet enligt prövning som avses i 6 §, men tillsynsmyndigheten ska med beaktande av de risker som gäller kreditinstitutet bedöma om ett buffertkrav enligt prövning enligt 6 § som binder kreditinstitutet eller en rekommendation om tilläggskapital enligt 6 d § ska användas som tillsynsmetod. Eftersom en rekommendation om tilläggskapital är ett förvaltningsbeslut, tillämpas på det bland annat skyldigheten att motivera beslut enligt 45 § i förvaltningslagen. En rekommendation om tilläggskapital bör motiveras i synnerhet ur det perspektivet att kreditinstitutet utifrån rekommendationen i praktiken kan genomföra korrigerande och utvecklande åtgärder inom de ämnesområden rekommendationen berör.

Trots att det riktgivande tilläggskapitalet är en rekommendation kan tillsynsmyndigheten enligt 6 § ställa ett buffertkrav enligt prövning om ett kreditinstitut upprepade gånger underlåter att beakta en rekommendation om tilläggskapital och inte vidtar åtgärder för att öka eller bibehålla det riktgivande tilläggskapitalet. En rekommendation om riktgivande tilläggskapital innebär dock inte i sig några bindande utdelningsrestriktioner för kreditinstitutet eller någon omedelbar skyldighet att inleda åtgärder för att öka kapitalbasen. Enligt den nya artikel 104b.6 i kreditinstitutsdirektivet leder underlåtelse att uppfylla en rekommendation om riktgivande tilläggskapital inte till utdelningsrestriktioner enligt 10 kap. 10 eller 10 a §, vilket har beaktats i de berörda lagrummens sakinnehåll och därför inte förutsätter någon uttrycklig bestämmelse.

Enligt 3 mom. får en rekommendation om riktgivande tilläggskapital ges på gruppnivå.

I 4 mom. föreskrivs det att Verket för finansiell stabilitet ska delges en rekommendation om riktgivande tilläggskapital. Momentet baserar sig på den nya artikel 104c i kreditinstitutsdirektivet.

7 §. Skyldighet att öka kapitalbasen. Det föreslås att paragrafen upphävs. Vid beredningen av den gällande lagen togs skyldigheten att öka kapitalbasen in i lagen på motsvarande sätt som i den tidigare kreditinstitutslagen tills det föreskrivs i lag om den återhämtningsplan som förutsätts i återhämtnings- och resolutionsdirektivet (detaljmotiveringen till bestämmelsen enligt RP 39/2014 rd). Direktivet har redan genomförts nationellt, och därför har bestämmelsen blivit överflödig. Ytterligare föreslås det att kapitlets 10 § kompletteras med en behörighet för tillsynsmyndigheten att kräva planer, och det föreslås att bestämmelser om planen för att öka kapitalbasen ska tas in i den nya 10 kap. 10 b §.

8 §. Utdelningsrestriktioner som föranleds av kapitalbasen. Paragrafens 1 mom. preciseras så att det i fråga om definitionen av utdelning av medel hänvisas till 10 kap. 10 § 6 mom.

9 §. Tilläggskrav på likviditeten. Det föreslås att 4 mom. ändras så att formuleringen om eventuella risker för hela det finansiella systemets stabilitet stryks. Ändringen baserar sig på att det första stycket d i artikel 105 i kreditinstitutsdirektivet har strukits.

10 §. Finansinspektionens övriga särskilda befogenheter vid tillsyn över solvens och likviditet. Bestämmelsen baserar sig på artikel 104 i kreditinstitutsdirektivet där det föreskrivs om de tillsynsbefogenheter tillsynsmyndigheten åtminstone ska ges i den nationella lagstiftningen. Vidare baserar sig bestämmelsen på artikel 27 i resolutionsdirektivet, där det föreskrivs om metoder för tidigt ingripande.

Syftet med de föreslagna ändringarna i bestämmelsen är att genomföra ändringarna i artikel 104 i kreditinstitutsdirektivet samt att se till att bestämmelsen bättre motsvarar det tidigare gällande direktivet. De ändringar i *det inledande stycket i 1 mom.* som beskrivs närmare nedan utgör snarast förtydliganden och preciseringar. Ändringen av 1 mom. 2 punkten beror på en ändring i kreditinstitutsdirektivet, och de andra ändringar som förslås i bestämmelsen utgör preciseringar och kompletteringar av det tidigare genomförandet av direktivet.

Utövandet av befogenheten enligt direktivet föreslås fortfarande komma i sista hand och förutsätta att kreditinstituts likviditet och soliditet inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. Den förutsättningen motsvarar den ändrade artikel 104 i kreditinstitutsdirektivet, där de situationer förtecknas i vilka tillsynsmyndigheten får utöva de befogenheter som nämns i artikeln. Enligt den artikeln kan en omfattande befogenhet komma i fråga i sådana fall när ett kreditinstitut inte uppfyller kraven enligt kreditinstitutsdirektivet eller EU:s tillsynsförordning, eller när tillsynsmyndigheten har bevis för att ett kreditinstitut inte kommer att uppfylla de kraven under de följande 12 månaderna. Utövande av befogenheterna kan också komma i fråga i sådana situationer när tillsynsmyndighetens bedömning ger orsak till det, på grund av en förhöjd risk för handelslagret eller ränterisk i den finansiella balansräkningen, utifrån slutsatser av en granskning enligt interna modeller eller för att allmänt taget säkerställa att kriterierna enligt EU:s tillsynsförordning uppfylls. För bestämmelsens tydlighets skull föreslås det att en förutsättning för utövandet av befogenheten liksom enligt gällande lag ska vara att en tillräcklig kapitalbas eller likviditet för kreditinstitutet inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. Till sakinnehållet motsvarar detta artikel 104.1 i kreditinstitutsdirektivet med beaktande av de förutsättningar som förtecknas i den nämnda artikeln. Vid tillämpningen av bestämmelsen bör det beaktas att det på andra ställen i 11 kap. finns särskilda bestämmelser om det och att antingen ska befogenheterna antingen eller tillsynsmyndigheten göra en bedömning om vidtagandet av sådana åtgärder. Sådana är det föreslagna 10 kap. 10 b § 4 mom. i kreditinstitutslagen (åtgärder till följd av planen för att öka kapitalbasen), det föreslagna 11 kap. 2 § 4 mom. (tillsynsåtgärder utifrån tillsynsmyndighetens bedömning) och 11 kap. 5 a § (förutsättningar för tidigt ingripande).

I 1 mom. stryks hänvisningen till 6 § 5 punkten såsom obehövlig, eftersom det momentet inte längre ingår i den föreslagna nya 6 §, och också annars ingår de omständigheter som beaktas i det momentet i praktiken i ändamålsenlighetsbedömningen enligt 1 mom.

Till följd av bestämmelsens art bör Finansinspektionen i sina beslut om utövande av befogenheter enligt denna paragraf i synnerhet motivera de grunder enligt vilka utövandet av befogenheter som föreskrivs någon annanstans i lagen inte är tillräckliga för att säkerställa att kreditinstituts kapitalbas eller likviditet är tillräcklig.

Till skillnad från ställandet av buffertkrav enligt prövning är utövandet av befogenheten enligt denna paragraf inte knutet till tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 § eller någon annan bedömning som utförs enligt i förväg fastställda grunder. Finansinspektionen kan alltså utöva

sina befogenheter enligt denna paragraf i synnerhet när det är nödvändigt att vidta tillsynsåtgärder redan innan en bedömning av kreditinstitutet enligt i förväg fastställda grunder färdigställs, eller om en sådan bedömning inte behöver genomföras.

I 1 mom. 1 punkten ändras ordalydelsen så att den bättre beskriver sakinnehållet. I och med ändringen används termen *rörliga ersättningar*.

Till 2 punkten fogas som en ny förutsättning för utvidgad rapporteringsskyldighet att kreditinstitutet inte redan i övrigt är skyldigt att rapportera samma information. Syftet är att undvika överlappande rapporteringskrav. Ändringen baserar sig på den ändrade artikel 104.2 i kreditinstitutsdirektivet. Syftet med ändringen är dock inte att förhindra att myndigheten förutsätter att rapporteringsskyldigheten uppfylls oftare, om kreditinstitutets situation förutsätter en högre rapporteringsfrekvens.

Till 1 mom. fogas *en ny 12 punkt*, enligt vilken tillsynsmyndigheten har befogenhet att kräva att kreditinstitutet lämnar in en plan för på vilket sätt det åtgärder brister som iakttagits i efterlevnaden av krav enligt denna lag eller EU:s tillsynsförordning. Genom det tillägget genomförs artikel 104.1 c i kreditinstitutsdirektivet.

Det föreslås att till momentet fogas *en ny 13 punkt*, genom vilken artikel 104.1 d genomförs. Den bestämmelsen gör det möjligt att kräva att kreditinstitutet iakttar en särskild politik för att skydda sig mot risker eller behandlar tillgångar i balansräkningen på ett särskilt sätt med avseende på kapitalbaskraven. I praktiken kan bestämmelsen endast bli tillämplig i mycket sällsynta situationer. Ett exempel är en situation när ett kreditinstitut inte självt vidtar tillräckliga åtgärder utifrån klart påvisade behov att skriva ned värdet på kreditportföljen som uppdagats vid tillsynsmyndighetens inspektion, när tillsynsmyndigheten kan bestämma att institutets kapitalbas ska skrivas ned med ett belopp som motsvarar värdeminskningen.

Till momentet fogas också *en ny 14 punkt*, genom vilken artikel 104.1 h och 104.1 i i kreditinstitutsdirektivet genomförs, och enligt vilken tillsynsmyndigheten vid behov har rätt att begränsa utdelningen. Enligt punkt h ska myndigheten ha befogenhet att kräva att institutet använder nettovinster för att stärka kapitalbasen och enligt punkt i att begränsa eller förbjuda utdelningar eller räntebetalningar från ett institut till aktieägare, medlemmar eller innehavare av primärkapitaltillskott där förbudet inte innebär ett fallissemang från institutets sida. I den föreslagna nya 14 punkten ingår sakinnehållet i dessa bägge punkter i artikeln, eftersom det i bägge ur ett nationellt perspektiv är fråga om att begränsa eller förbjuda utdelning.

I gällande lagstiftning ingår ingen motsvarande uttrycklig bestämmelse som i den föreslagna 14 punkten. Den bestämmelse som närmast motsvarar de föreslagna utdelningsrestriktionerna är 30 § i lagen om Finansinspektionen, enligt vilken Finansinspektionen kan begränsa utdelningen om ett auktoriserat tillsynsobjekt inte har upptagit sina tillgångar till rätt värde i sitt bokslut eller att bokföringen annars inte ger en rättvisande bild av dess ekonomiska ställning. Enligt bestämmelsen är utdelningsrestriktionen knuten till bokslutets och bokföringens riktighet, medan utövandet av befogenhet att begränsa utdelning enligt kreditinstitutsdirektivet bör basera sig på en mer omfattande bedömning av kraven på kreditinstitut och olika slags risker som har samband med verksamheten. Bestämmelsen i lagen om Finansinspektionen bör därför inte anses tillräcklig med tanke på genomförandet av kreditinstitutsdirektivet.

I tidigare förarbeten till lagen har befogenheten att begränsa utdelning med stöd av kreditinstitutslagen ansetts innefatta befogenheten att ställa buffertkrav enligt prövning³⁵. I enlighet med de ändringar som utifrån ändringarna i kreditinstitutsdirektivet föreslås i 6 § avgränsas dock förutsättningarna för att ställa buffertkrav enligt prövning noggrannare så att ställandet av buffertkrav enligt prövning bör basera sig på tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 § eller på någon annan bedömning enligt i förväg fastställda grunder. I samma sammanhang behöver också befogenheten att begränsa utdelning fogas till Finansinspektionens andra tillsynsbefogenheter. Eftersom ställandet av buffertkrav enligt prövning i fortsättningen avgränsas noggrannare och uttryckligen knyts till tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 § eller någon annan bedömning enligt i förväg fastställda grunder, innebär ändringen ingen faktiskt utvidgning av Finansinspektionens nuvarande befogenheter, utan efter ändringen förutsätter lagstiftningen att Finansinspektionens tillsynsåtgärder riktas mer exakt än tidigare.

I fråga om ändringen i befogenheten att begränsa utdelning finns det dessutom skäl att notera att Europeiska centralbanken redan enligt artikel 16.2 h och 16.2 i i SSM-förordningen³⁶ har en omfattande befogenhet att kräva att ett kreditinstitut använder sin nettovinst för att stärka kapitalbasen och att begränsa utdelning. Förordningen utgör direkt tillämplbar rätt i medlemsstaterna, och till den delen är Europeiska centralbankens befogenhet inte knuten till den nationella lagstiftningen. Efter de ändringar i myndighetens befogenhet som framförs ovan motsvarar Finansinspektionens befogenhet att begränsa utdelning Europeiska centralbankens befogenhet för att undvika skillnader mellan Europeiska centralbanken och Finansinspektionen i fråga om befogenheter för banktillsyn. Det är inte befogat att be en nationell myndighet mindre omfattande befogenheter än Europeiska centralbanken för att trygga kreditinstitutens likviditet och soliditet.

I fråga om de finansiella rättigheterna för aktieägare i kreditinstitut finns det skäl att framhålla att bestämmelserna om minoritetens rätt att kräva vinstutdelning i aktiebolagslagen enligt 10 kap. 2 a § inte tillämpas på kreditinstitut. Begränsningen av minoritetens rätt att kräva vinstutdelning baserar sig på bestämmelserna i EU:s tillsynsförordning om kraven om kärnprimärkapital i kreditinstitut³⁷. I lagstiftningen om kreditinstitut i andelslagsform, sparbanker och hypoteksföreningen finns däremot inga bestämmelser om minoritetsutdelning. Genom att utöva den möjlighet att begränsa befogenheten som nu föreslås begränsas inte aktieägarnas rätt till minoritetsutdelning, eftersom rätten till minoritetsutdelning inte tillämpas på kreditinstitut.

11 §. Samtidig tillämpning av befogenheter på flera kreditinstitut. Det föreslås att paragrafen upphävs, eftersom artikel 103 i kreditinstitutsdirektivet som motsvarar denna bestämmelse har upphävts i samband med ändringsdirektivet. Genom artikel 103 i kreditinstitutsdirektivet och den motsvarande nationella bestämmelsen har det varit möjligt att ställa ett buffertkrav enligt prövning utan tillsynsmyndighetens bedömning också för andra kreditinstitut med en liknande riskposition som ett för vilket ett buffertkrav enligt prövning har baserats på tillsynsmyndighetens bedömning. Bestämmelsen har inte tillämpats i praktiken. Det finns inte längre någon grund för en sådan bestämmelse, eftersom endast risker som bedömts för ett enskilt kreditinstitut ska ligga till grund för buffertkrav enligt prövning. De kreditinstitutsspecifika riskerna beskrivs närmare i specialmotiveringen till 6 §.

³⁵ RP 39/2014 rd, s. 80, <https://www.finlex.fi/sv/esitykset/he/2014/20140039.pdf>

³⁶ Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut
<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SV/TXT/?uri=CELEX%3A32013R1024>

³⁷ Se närmare RP 100/2018 rd, s. 42, https://www.eduskunta.fi/SV/vaski/KasittelytiedotValtiopivaasia/Sidor/RP_100+2018.aspx

12 §. Offentliggörande av tillsynsprinciper och tillämpliga bestämmelser. Det föreslås att i 1 mom. 1 punkten, liksom i den ändrade artikel 143.1 c i kreditinstitutsdirektivet, föreskrivs att tillsynsmyndigheten också ska offentliggöra principerna för tillämpning av proportionalitetsprincipen enligt direktivet. Ytterligare ändras ordalydelsen i 1 punkten så att den bättre motsvarar kreditinstitutsdirektivet.

13 §. En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om tillsynsbedömning. I 1—3 mom. föreskrivs det i enlighet med direktivet att målet ska vara att få till stånd ett beslut om buffertkrav enligt prövning och riktgivande tilläggskapital genom ett gemensamt beslut av tillsynsmyndigheterna.

Det föreslås att 4—5 mom. kvarstår oförändrade.

15 kap. **Förfaranden vid kundtransaktioner.**

11 §. Maximal belåningsgrad. Det föreslås att 5 mom. ändras så att beslutsfrekvensen enligt momentet sänks för att minska Finansinspektionens och branschens administrativa börda och förbättra kapitalbaskravens förutsägbarhet. Finansinspektionen ska fatta beslut om den maximala belåningsgraden åtminstone varje år i stället för den nuvarande bedömningen som ska ske fyra gånger per år. Dessutom föreslås det att momentets sista sats ändras genom att det preciseras vilken bestämmelse som tillämpas på beredningen av beslut om maximal belåningsgrad. Liksom i nuläget tillämpas förfarandet enligt 10 kap. 4 § med undantag av tidsfristen enligt 4 § 2 mom. på beredningen av beslutet. Liksom i nuläget, omfattar hänvisningen samrådsplikten, behandlingen av ärendet, samrådsförfarandet samt bestämmelserna om beslutet.

13 §. Utlåning och placering i vissa fall. Det föreslås att paragrafen ändras så att den uppfyller kravet på bestämmelser om utlåning till den närmaste kretsen enligt det nya fjärde stycket i artikel 88.1 i kreditinstitutsdirektivet. I den punkten föreslås det att medlemsstaterna föreskriver om dokumentations- och rapporteringsskyldighet samt om tillsyn över utlåning till den närmaste kretsen. Hittills har bestämmelserna om utlåning till och placering för den närmaste kretsen endast baserat sig på nationell rätt. Syftet med ändringarna i paragrafen är att genomföra de ändringar som förutsätts i det ändrade kreditinstitutsdirektivet, men också att behålla den nuvarande nationella regleringen på en ändamålsenlig nivå till den del den inte baserar sig på direktivet. Paragrafens tillämpningsområde förblir oförändrat såväl i fråga om utlåning till som placeringar för den närmaste kretsen.

Syftet med ändringarna är att utvidga kreditinstitutets närmaste krets i fråga om utlåning till den närmaste kretsen till den del det är fråga om genomförande av det ändrade kreditinstitutsdirektivet. Enligt det nya fjärde stycket i artikel 88.1 i kreditinstitutsdirektivet hör till den närmaste kretsen också andra i den verkställande ledningen än verkställande direktören. Det grundar sig på termen ledningsorganet enligt kreditinstitutsdirektivet, som beroende på situationen också kan omfatta personer i den verkställande ledningen som är direkt underställda verkställande direktören. Enligt direktivet är den närmaste kretsen också mer omfattande så att den omfattar föräldrar och barn till en person som hör till kreditinstitutets ledning oberoende av deras ålder och av om de bor i samma hushåll. Företag som bedriver näringsverksamhet som personer i kreditinstitutets ledning eller deras närstående äger eller i vilka de utövar bestämmande inflytande hör enligt direktivet till kreditinstitutets närmaste krets om ägarandelen eller ett motsvarande inflytande är minst 10 procent.

Det föreslås att 1 mom. kvarstår oförändrat.

Den föreslagna 2 mom. 1 punkten, som ingår i definitionen av den närmaste kretsen, motsvarar den gällande 1 punkten. Det föreslås att 2 punkten och 3 momentet ändras så att det motsvarar det nya fjärde stycket i artikel 88.1 i direktivet, där ett kreditinstituts närmaste krets definieras som ledamöter i ledningsorganet (*members of the management body*). Det föreslås att 2 punkten ändras så att den närmaste kretsen också omfattar kreditinstitutets verkställande ledning. Genom ändringen utvidgas alltså definitionen av den närmaste kretsen till att omfatta sådana personer som är direkt underställda verkställande direktören som har uppgifter i kreditinstitutets högsta ledning eller faktiskt leder dess verksamhet. Formuleringen verkställande ledning betyder dock inte att det vid varje kreditinstitut finns sådana personer som är direkt underställda verkställande direktören och gör en betydande insats för ledningen av kreditinstitutet. I synnerhet vid mindre kreditinstitut är det vanligt att kreditinstitutets verkställande ledning endast ankommer på verkställande direktören. Enbart det faktum att en person har chefsuppgifter och är underställd verkställande direktören innebär inte att personen hör till den verkställande ledningen. Till den operativa ledningen ska främst räknas sådana medlemmar i ledningsgruppen som har relativt självständigt ansvar för affärsverksamhet eller tillsyn vid ledningen av kreditinstitutets verksamhet. Enligt 3 mom. likställs en ledamot i förvaltningsrådet med en styrelseledamot, om uppgifter som enligt denna lag ankommer på styrelsen har överförts på förvaltningsrådet i kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar. Som helhet motsvarar personkretsen enligt 2 mom. 2 punkten och 3 mom. definitionen av ledamöter i ledningsorganet enligt direktivet.

Enligt 3 punkten, liksom enligt det nya fjärde stycket i artikel 88.1 i kreditinstitutsdirektivet, hör till den närmaste kretsen närstående till personer som hör till kreditinstitutets ledning eller verkställande ledning. En ändring i förhållande till gällande bestämmelser är att också alla barn och föräldrar betraktas som närstående. Personens ålder eller huruvida personen bor i samma hushåll saknar betydelse.

Den personkrets som nämns i 4 och 5 punkten motsvarar till sin omfattning gällande lagstiftning. Till den delen är bestämmelserna fortfarande nationella. Till exempel för ledamöter i förvaltningsrådet och revisorer är kretsen närstående mindre än den personkrets som utgör närstående till styrelseledamöter, verkställande direktören och kreditinstitutets övriga verkställande ledning enligt 3 punkten.

Enligt 6 punkten hör också, liksom enligt gällande lag, fysiska personer som hör till motsvarande närståendekrets till personer som innehar minst 20 procent av kreditinstitutet till den närmaste kretsen för det kreditinstitut som är föremål för ägandet. Till den delen är bestämmelserna fortfarande nationella. För ett företag som äger ett kreditinstitut är den närmaste kretsen dock snävare och motsvarar gällande lag.

Genom 7 punkten genomförs det nya fjärde stycket b i artikel 88.1 i kreditinstitutsdirektivet. Genom ändringen utvidgas gruppen företag som hör till ett kreditinstituts närmaste krets så att verksamhet i företagets ledning eller redan en ägarandel på 10 procent leder till att företaget hör till kreditinstitutets närmaste krets. Enligt gällande lag utgörs tröskeln av bestämmande inflytande enligt bokföringslagen i vilken som helst företag eller stiftelse.

8 punkten är en nationell bestämmelse, enligt vilken till den närmaste kretsen hör ett annat än i 7 punkten avsett företag och en stiftelse där en person som avses ovan i detta moment ensam eller tillsammans med någon annan har sådant bestämmande inflytande som avses i bokföringslagen. Den punkten motsvarar gällande lag.

Enligt det föreslagna 3 mom. likställs en ledamot i kreditinstitutets förvaltningsråd med en styrelseledamot i bestämmelserna om den närmaste kretsen, om uppgifter som enligt denna lag ankommer på styrelsen har överförts på förvaltningsrådet i kreditinstitutets bolagsordning eller

stadgar. Det gällande 3 mom. blir 4 mom. i ändrad form. Dess sakinhåll motsvarar kreditinstitutets skyldighet att föra en behörig förteckning över utlåning till den närmaste kretsen enligt artikel 88.1 fjärde stycket i direktivet. Nationellt genomförs dokumentationsplikten så att kreditinstitutet ska föra en förteckning över fysiska personer och sammanslutningar som hör till den närmaste kretsen, vilket också motsvarar det sätt på vilket frågan behandlas i gällande lag. I praktiken är det nödvändigt att föra en förteckning över den närmaste kretsen för att skyldigheterna enligt direktivet ska kunna genomföras. Ordalydelsen i momentets sista mening ändras så att kreditinstitutet inte längre har någon skyldighet att på eget initiativ meddela om ändringar i förteckningen över den närmaste kretsen, utan de uppgifterna ska ges på tillsynsmyndighetens begäran liksom utlåning till och placeringar för den närmaste kretsen. Enligt 6 mom. har tillsynsmyndigheten befogenhet att meddela närmare föreskrifter om rapporteringen av uppgifter. Kravet på rapportering av uppgifter kan ställas också i form av allmänna myndighetsföreskrifter för branschen. För att undvika en onödig administrativ börda och för att förhindra onödiga skyldigheter att samla in personuppgifter fogas till momentet ett undantag från skyldigheten att föra förteckning över den närmaste kretsen för kreditinstitut som inte alls beviljar några krediter till den närmaste kretsen eller gör placeringar i ett företag som hör till den närmaste kretsen.

De gällande 4 och 5 mom. föreslås kvarstå oförändrade, och till följd av det nya 3 mom. blir de 5 och 6 mom.

16 kap. **Utländska EES-kreditinstituts och utländska EES-finansinstituts filialetablering och tillhandahållande av tjänster i Finland**

1 §. *Utländska EES-kreditinstituts och utländska EES-finansinstituts rätt att etablera filialer och tillhandahålla tjänster.* Det föreslås att paragrafens rubrik och 1 mom. ändras och att till paragrafen fogas ett nytt 2 mom. för att genomföra artikel 34 i kreditinstitutsdirektivet. Dessutom föreslås det att kapitlets rubrik ändras. Ändringens syfte är att samma förutsättningar ska gälla för utländska EES-finansinstituts verksamhet i Finland som förutsätts i en koncession enligt lagstiftningen i deras hemstater. Enligt förslaget avses med EES-kreditinstitut enligt bestämmelsen också ett dotterföretag som äger ett eller flera kreditinstitut, som uppfyller förutsättningarna enligt artikel 34.1 i kreditinstitutsdirektivet.

17 kap. **Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera filialer och öppna representationer i Finland.**

3 §. *Beviljande av koncession för en filial.* Det föreslås att 5 mom. ändras så att det motsvarar den nya artikel 47.2 i kreditinstitutsdirektivet så att skyldigheten att underrätta Europeiska kommissionen och Europeiska banknämnden om beviljandet av koncession för filialer stryks, och anmälningsplikten endast gäller Europeiska bankmyndigheten. Det föreslås att anmälningsplikten till Verket för finansiell stabilitet, insättningsgarantifonden och ersättningsfonden för investerarskydd, som grundar sig på nationell rätt, kvarstår.

18 kap. **Särskilda bestämmelser om utländska kreditinstitut**

8 §. *Bokslut och rapportering.* Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom., genom vilket den nya artikel 47.1a i kreditinstitutsdirektivet genomförs. Dessutom ändras paragrafens rubrik så att den bättre motsvarar paragrafens sakinhåll. I lagrummet föreskrivs det om rapporteringsskyldigheten för en filial till ett tredjelands kreditinstitut, som ska uppfyllas åtminstone årligen. Finansinspektionen meddelar en närmare föreskrift om tidpunkten när den årliga rapporteringen ska ske. Finansinspektionen får bestämma att filialen ska rapportera om sin verksamhet oftare.

13 §. *Finansinspektionens rätt att företräda insättare mot utländska insättningsgarantifonder.* Det föreslås att uttrycket *ett utländskt kreditinstitut* i 1 mom. ändras till att lyda *ett tredjelands kreditinstitut*. Bestämmelsen tillämpas endast på tredjelands kreditinstitut utanför EU.

Det föreslås att 2 mom. kvarstår oförändrat.

19 kap. **Omstrukturering och avveckling av utländska kreditinstitut**

8 §. *Temporärt avbrytande av verksamheten vid en filial till ett tredjelands kreditinstitut.* Rätten för Finansinspektionen enligt paragrafen att temporärt avbryta verksamheten vid en filial till ett tredjelands kreditinstitut i Finland motsvarar till stor del avbrottsbefogenheten för Verket för finansiell stabilitet enligt lagen om upphävande av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, som föreslås upphävas. I praktiken har Finansinspektionens rätt att avbryta verksamheten vid en filial till ett tredjelands kreditinstitut i Finland aldrig tillämpats. Finansinspektionen beviljas koncession för sådana filialer och utövar tillsyn över deras verksamhet i Finland och kan i samband därmed, inom ramen för sina lagstadgade befogenheter vid behov ingripa i filialernas verksamhet i tillräcklig mån. Det finns därför inget behov av bestämmelsen, och det föreslås att den upphävs.

9 §. *Överklagande av beslut om att temporärt avbryta verksamheten vid en filial till ett tredjelands kreditinstitut.* I paragrafen föreskrivs det om överklagande av ett beslut enligt 8 §. Eftersom det föreslås att 8 § upphävs på det sätt som anges ovan, behövs 9 § inte längre och det föreslås att också den upphävs.

21 kap. **Skadestånds- och straffbestämmelser**

1 §. *Skadeståndsskyldighet.* I 2 mom. stryks hänvisningen till lagen om temporärt upphävande av en depositionsbanks verksamhet, som upphävs.

Ikraftträdande

Ikraftträdelsebestämmelse. I bestämmelsen föreskrivs det om lagens ikraftträdande. Det ändrade kreditinstitutsdirektivet ska tillämpas i medlemsstaterna från och med den 29 december 2020. I bestämmelsen ingår också de ikraftträdelsebestämmelser som förutsätts i direktivet. Enligt 1 mom. i ikraftträdelsebestämmelsen ska ett holdingföretag som har inlett sin verksamhet före den 28 juni 2019 ansöka om tillstånd för holdingföretagsverksamheten i enlighet med 2 a kap. senast den 28 juni 2021. Genom ändringen genomförs övergångsperioden enligt den nya artikel 159a första stycket i kreditinstitutsdirektivet. Övergångsbestämmelser om centralinstitut för sammanslutningen av inlåningsbanker föreslås ingå i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

I 2 mom. i ikraftträdelsebestämmelsen föreskrivs det, liksom i den nya artikel 21b.8 i kreditinstitutsdirektivet, om övergångsperioden för skyldigheten att bilda en underkoncern.

7.2 Lag om ändring av lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag

1 kap. **Allmänna bestämmelser**

1 §. *Tillämpningsområde.* Till det inledande stycket i 2 mom. fogas en hänvisning till 3 kap. 4 §. I artikel 17 i resolutionsdirektivet har termen institut ändrats till enhet, vilket innebär att bestämmelsen bland annat omfattar holdingföretag. Därför bör det preciseras att 3 kap. 4 §, i vilken

artikel 17 har genomförts, utöver institut också ska tillämpas på holdingföretag och dotterföretag enligt 1 kap. 1 § 2 mom. Dessutom preciseras *1 punkten* så att den bättre motsvarar artikel 1.1 c i direktivet.

3 §. Definitioner. Till *1 mom.* fogas nya 27—35 punkter för att genomföra de nya definitioner som behövs enligt artikel 2 i resolutionsdirektivet.

I *27 punkten* definieras termen större dotterföretag, med vilket avses ett större dotterföretag enligt artikel 4.1 135 i EU:s tillsynsförordning. Ett dotterföretag ska som enskilt företag eller på gruppnivå uppfylla någon av följande förutsättningar: 1) dotterföretaget innehar mer än 5 procent av det ursprungliga moderföretagets konsoliderade riskvägda tillgångsposter, 2) dotterföretaget genererar mer än 5 procent av det ursprungliga moderföretagets totala rörelseintäkter, eller 3) dotterföretagets totala exponeringsmått, som avses i artikel 429.4 i EU:s tillsynsförordning, utgör mer än 5 procent av det ursprungliga moderföretagets konsoliderade totala exponeringsmått.

I *28 punkten* definieras kärnprimärkapital som kärnprimärkapital enligt artikel 50 i EU:s tillsynsförordning, det vill säga kärnprimärkapitalposter efter tillämpning av de justeringar, avdrag, undantag och alternativ som anges i artikel 50 (CET1).

I *29 punkten* definieras nedskrivningsbara skulder som institutets andra skulder och sådana finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen än finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, finansiella instrument i övrigt primärkapital eller finansiella instrument i supplementärkapital eller som inte har ställts utanför tillämpningsområdet för nedskrivning av skuldebrevs värde med stöd av 8 kap. 4 § 1 mom.

I *30 punkten* definieras kvalificerade skulder som nedskrivningsbara skulder som uppfyller villkoren i 8 kap. 7 e § 4 mom. 4—11 punkten samt i 8 kap. 7 g §, och finansiella instrument i supplementärkapital som uppfyller villkoren i artikel 72a.1 b i EU:s tillsynsförordning, det vill säga vilkas återstående maturitet är minst ett år och som inte anses utgöra supplementärkapitalposter enligt artikel 64.

I *31 punkten* definieras efterställda kvalificerade finansiella instrument som instrument som uppfyller kraven i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, med undantag av villkoren i artikel 72b.3—5 i den förordningen.

I *32 punkten* definieras resolutionsenhet som en i Europeiska unionen etablerad juridisk person för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder. Alternativt räknas som resolutionsenhet också ett institut som inte utgör en del av en finansiell företagsgrupp som är föremål för gruppbaserad tillsyn, för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder.

I *33 punkten* definieras resolutionsgrupp som en resolutionsgrupp enligt artikel 3.1 24b a och en sammanslutning av inlåningsbanker enligt artikel 3.1 24b b i EU:s resolutionsförordning. Termen resolutionsgrupp omfattar därför det centrala organets medlemsinstitut och själva det centrala organet, om minst ett av kreditinstitutet eller det centrala organet är en resolutionsenhet. Dessutom omfattar definitionen dotterföretagen till sådana centrala organ och deras medlemsinstitut. Med resolutionsgrupp avses också en resolutionsenhet och dess dotterföretag, som inte själva är resolutionsenheter, dotterföretag till en annan resolutionsenhet eller företag med säte i tredjeland som inte hör till en resolutionsgrupp enligt resolutionsplanen eller deras dotterföretag.

I 34 punkten definieras termen globalt systemviktigt institut som ett institut enligt artikel 4.1 133 i EU:s tillsynsförordning.

I 35 punkten definieras sammanlagt buffertkrav som ett sammanlagt buffertkrav enligt 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen, vilket alltså består av en kapitalkonserveringsbuffert, en kontracyklisk kapitalbuffert som bestäms utifrån ekonomiska helhetsvariabler, systemriskbuffertkrav som fastställs utifrån strukturella egenskaper och buffertkrav för systemviktiga kreditinstitut.

4 §. *Europeiska unionens lagstiftning och Europeiska bankmyndigheten.* Skiljetecknet i 4 punkten ändras med anledning av den nya 5 punkten. Till paragrafen fogas en ny 5 punkt med en definition av EU:s resolutionsförordning.

2 kap. **Resolutionsplan**

2 §. *Uppdatering av resolutionsplanen.* Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. genom vilket artikel 10.6 första stycket i resolutionsdirektivet genomförs. Utöver vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. ska resolutionsplanen också uppdateras för ett institut på vilket verket har tillämpat resolutionsverktyg eller skrivit ner eller konverterat dess aktier, andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder enligt 6 kap.

5 §. *Skyldighet att upprätta en koncernresolutionsplan.* Det föreslås att 1 mom. sista satsen ändras och genom den genomförs artikel 12.1 i resolutionsdirektivet. I resolutionsplanen bör för varje koncerns del resolutionsenheterna och resolutionsgrupperna identifieras.

6 §. *Vad en koncernresolutionsplan ska innehålla.* 1 mom. ändras och genom det genomförs ändringarna i artikel 12.3 i resolutionsdirektivet. Genom ändringarna preciseras vilka uppgifter om resolutionsenheterna och koncernerna som ska framföras i en koncernresolutionsplan. Momentets 3, 4 och 6 punkt förblir i kraft i samma form som i den gällande lagen.

8 §. *Godkännande av koncernresolutionsplaner.* Det föreslås att 4 mom. ses över i fråga om uppgörandet av en resolutionsplan för en resolutionsgrupp vid behov. Genom ändringen genomförs artikel 13.6 första stycket i resolutionsdirektivet.

3 kap. **Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter**

1 §. *Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut.* 2 mom. andra punkten stryks, eftersom det inte föreslås vara möjligt att omorganisera ett institut i ett företagssaneringsförfarande. Eftersom lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs, är företagssaneringsförfarande inte möjligt för institut. Av motsvarande skäl görs en teknisk korrigering i 3 mom. och formuleringen om sanering av institutets verksamhet stryks. I övrigt kvarstår bestämmelserna oförändrade.

2 §. *Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern.* I 2 och 3 mom. stryks hänvisningarna till företagssaneringsförfarandet, eftersom det förfarandet inte längre är möjligt när lagen om temporärt upphävande av en depositionsbanks verksamhet stryks. I 2 mom. görs också tekniska ändringar för att genomföra artikel 16.1 andra stycket i resolutionsdirektivet.

Till paragrafen fogas också ett nytt 7 mom., genom vilket artikel 16.4 i resolutionsdirektivet genomförs. Om verket svarar för koncernresolution och koncernen består av flera resolutions-

grupper, ska verket inte bara i fråga om koncernen utan i fråga om varje resolutionsgrupp bedöma huruvida den kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i 1 §. På förfarandet tillämpas vad som i 2 kap. 7 § föreskrivs om samarbete med andra myndigheter och i 8 § om beslutsförfarande i anslutning till koncernresolutionsplaner.

4 §. Undanröjande av hinder för avveckling av ett institut och omorganisering av verksamheten. För att genomföra artikel 17.3 i resolutionsdirektivet föreskrivs i 2 mom. om institutets skyldighet att inom två veckor för verket lägga fram förslag till åtgärder och en tidsplan för genomförandet av dessa, för att säkerställa att institutet efterlever det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som ställts på det samt det sammanlagda buffertkravet som avses i 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen. Ett sådant förslag ska läggas fram om institutet inte uppfyller det sammanlagda buffertkravet enligt 8 kap. 7 a och 7 b § utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 7 a § 2 mom. I ett sådant läge kan institutet uppfylla det sammanlagda buffertkravet utöver minimikravet för kapitalbas enligt artikel 92.1 a—c i EU:s tillsynsförordning, men av de skäl som anges ovan kan ett hinder för möjligheten till avveckling ändå föreligga. Institutet ska lägga fram ett förslag för verket inom två veckor också om ett väsentligt hinder för möjligheten till avveckling har sin grund i att institutet inte uppfyller minimikravet på kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a och 7 b § i denna lag eller artikel 92a och 494 i EU:s tillsynsförordning. I tidtabellen för verkställande av de åtgärder institutet föreslår bör skälen till de hinder som verket konstaterat beaktas.

I 4 mom. 9 och 10 punkten korrigeras terminologin och paragrafhänvisningarna så att de motsvarar ändringarna i artikel 17.5 i och j i resolutionsdirektivet och de nya bestämmelserna om minimikrav. 11 punkten kvarstår oförändrad, men satsens skiljetecken ändras till följd av att nya punkter fogas till momentet.

Till 4 mom. fogas en ny 12 punkt, genom vilken artikel 17.5 ha i resolutionsdirektivet genomförs. Verket kan kräva att institutet lämnar in en plan för att återställa efterlevnad av kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder samt i tillämpliga fall av det sammanlagda buffertkravet för att undanröja hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av verksamheten. Minimikravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska enligt 8 kap. 7 a § 2 mom. uttryckas som en procentsats av det totala exponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning. Om hindret för möjlighet till avveckling berör iakttagandet av det sammanlagda buffertkravet, kan verket ålägga institutet att lämna in en plan för att återställa efterlevnad av det sammanlagda buffertkravet utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, och då ska minimikravet enligt 8 kap. 7 a § 2 mom. uttryckas som en procentsats av det totala exponeringsbeloppet enligt artikel 429 och 429a i EU:s tillsynsförordning.

Till 4 mom. fogas en ny 13 punkt, genom vilken artikel 17.5 ja i resolutionsdirektivet genomförs. Verket kan kräva att institutet ändrar vissa finansiella instruments löptidsprofiler för att undanröja ett hinder för avveckling eller omorganisering av verksamheten. Genom ändringen bör kontinuerlig efterlevnad av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder säkerställas. Ändringen kan gälla finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen. Finansinspektionen ska då först godkänna att maturitetsprofilen ändras. Ändringen kan också gälla sådana kvalificerade skulder som avses i 8 kap. 7 g § och 7 e § 4 mom. 3—11 punkten.

5 §. Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern. I 1 och 2 mom. ändras terminologin för att genomföra artikel 18.1 och 18.2 i resolutionsdirektivet. I stället för termen koncern, som nämns i den gällande lagen, används i de moment som nämns ovan termerna resolutionsenhet och resolutionsgrupp som definieras i 1 kap. 3 § 32 och 33 punkten. Det som i bestämmelsen sägs om dotterföretag tillämpas också på sådana företag som avses i 1 kap. 1 § 2 mom. 1 punkten som är dotterföretag till en resolutionsenhet. I enlighet med artikel 18.2

andra stycket i resolutionsdirektivet tillämpas 2 mom. också när ett hinder för avveckling eller omorganisering beror på en sådan situation som avses i 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten. 3 mom. motsvarar det gällande 3 mom. och genom det genomförs artikel 18.3 första stycket i direktivet.

I 4 mom. föreskrivs det om ett undantag till fristen för att föreslå alternativa åtgärder enligt 3 mom. Genom bestämmelsen genomförs artikel 18.3 andra och tredje stycket i resolutionsdirektivet. Om de hinder som konstaterats i rapporten har sin grund i att gruppen befinner sig i en sådan situation som avses i 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten ska koncernens moderföretag inom två veckor efter mottagandet av rapporten enligt 2 mom. föreslå verket möjliga åtgärder och tidsplanen för dessas genomförande. Genom förslagen ska det säkerställas att institutet uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder och, i förekommande fall, det sammanlagda buffertkravet enligt 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen. Minimikravet på kapitalbas och kvalificerade skulder ska enligt 8 kap. 7 a § 2 mom. uttryckas som en procentsats av det totala exponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning. Om hindret för möjlighet till avveckling berör iakttagandet av det sammanlagda buffertkravet ska moderföretaget föreslå åtgärder för att återställa efterlevnad av det sammanlagda buffertkravet utöver minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, och då ska minimikravet enligt 8 kap. 7 a § 2 mom. uttryckas som en procentsats av det totala exponeringsbeloppet enligt artikel 429 och 429a i EU:s tillsynsförordning. I tidsplanen för genomförandet av de föreslagna åtgärderna ska hänsyn tas till orsakerna till det väsentliga hinder som verket konstaterat. Verket ska bedöma huruvida de åtgärder som koncernens moderföretag föreslagit effektivt minskar eller avlägsnar det väsentliga det hinder enligt 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten som verket konstaterat. Verket ska samråda med Finansinspektionen när bedömningen görs.

I 5 mom. föreskrivs det om resolutionsmyndigheternas gemensamma beslutsfattande. Om moderföretaget i enlighet med 3 eller 4 mom. har föreslagit alternativa åtgärder ska verket sträva efter att resolutionskollegiet fattar ett gemensamt beslut om de väsentliga hindren och om vilka åtgärder som krävs för undanröjande av dem. Verket ska underrätta Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten samt resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen och betydande filialer, om detta är relevant från filialernas synpunkt. I beslutet ska beaktas åtgärdernas eventuella inverkan i alla de EES-stater där koncernen bedriver verksamhet, och de relevanta myndigheter som nämns i momentet ska höras. Verket ska skriftligen delge det gemensamma beslutet till koncernens moderföretag.

Om moderföretaget i enlighet med 3 mom. har föreslagit alternativa åtgärder, ska verket sträva efter att resolutionskollegiet inom fyra månader efter moderföretagets alternativa åtgärder enligt 3 mom. fattar ett gemensamt beslut. Om moderföretaget inte har föreslagit alternativa åtgärder, ska ett gemensamt beslut fattas inom en månad efter utgången av den tidsfrist för förslag om alternativa åtgärder som föreskrivs i 3 mom.

Om hindret för avveckling och omorganisering har sin grund i en sådan situation som avses i 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten, bör resolutionskollegiet fatta ett gemensamt beslut inom två veckor från att koncernens moderföretag har framlagt sitt åtgärdsförslag enligt 4 mom.

Europeiska bankmyndigheten kan på resolutionsmyndigheternas begäran hjälpa dem att uppnå ett gemensamt beslut enligt det andra stycket c i artikel 31 i Europeiska banktillsynsförordningen.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som avses i 5 mom. ska verket enligt 6 mom. besluta om åtgärder som ska genomföras på koncernnivå. I verkets beslut ska beaktas synpunkter och reservationer som framförts av andra resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till koncernens moderföretag.

I 7 och 8 mom. finns i huvudsak motsvarande bestämmelser som i de gällande 6 och 7 mom. om uppskov med verkets beslut i situationer när den ena resolutionsmyndigheten har fört ärendet till EBA för avgörande, samt om frister för EBA:s beslutsfattande. Enligt 5 mom. är den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen beroende på ärendet antingen fyra månader, en månad eller två veckor.

I 9 mom. anges det att vad som föreskrivs i 6—8 mom. tillämpas också på verket när det är behörig resolutionsmyndighet för en resolutionsenhet. Genom bestämmelsen genomförs artikel 18.6a i resolutionsdirektivet. Verkets beslut ska delges till resolutionsenheten i stället för till koncernens moderföretag.

6 §. *Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat. I 2 och 4 mom. korrigeras hänvisningen som gäller frister för att genomföra artikel 18.7 i resolutionsdirektivet. Dessutom nämns i 2 mom. resolutionsenhetens resolutionsmyndighet, till vilken verket också ska delge beslut som gäller dess dotterföretag.*

4 kap. **Ställande av institut under resolutionsförvaltning**

2 §. *Beslut om resolutionsförvaltning av ett institut. Till det inledande stycket i 1 mom. fogas en hänvisning till 1 § 5 mom. i detta kapitel. Verket ska besluta att institutet ska ställas under resolutionsförvaltning också om det av Finansinspektionen får ett meddelande enligt 1 § 5 mom. om att förutsättningarna för att ställa institutet under resolutionsförvaltning uppfylls.*

5 §. *Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp, av resolutionsgrupper och av en resolutionsgrupps medlemskreditföretag. Till paragrafen fogas ett nytt 3 mom., genom vilket artikel 32a i resolutionsdirektivet genomförs. Paragrafens rubrik ändras till följd av den nya bestämmelsen. Verket får ställa ett centralinstitut och dess medlemskreditföretag som ingår i samma resolutionsgrupp under resolutionsförvaltning, om gruppen som helhet uppfyller villkoren för resolutionsförvaltning. Bedömningen av huruvida sammanslutningens medlemsinstitut är eller sannolikt kommer att bli oförmögna att fortsätta sin verksamhet, liksom huruvida de andra resolutionsförutsättningarna uppfylls, görs alltså gemensamt på sammanslutningens nivå, och ingen bedömning görs särskilt för varje enskilt institut.*

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 4 mom., genom vilket ändringarna i artikel 33.4 i resolutionsdirektivet genomförs. Trots att det i 1 kap. 1 § 2 mom. i resolutionslagen föreskrivs att bestämmelserna om institut också tillämpas på finansiella holdingbolag som är moderföretag för institut, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet, behöver det i detta sammanhang föreskrivas särskilt om sådana företag eftersom bestämmelsen i direktivet endast gäller dem och inte alla institut. Enligt bestämmelsen får verket ställa finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet eller motsvarande företag som är moderföretag under resolutionsförvaltning om förutsättningarna enligt punkt 1—4 uppfylls. För det första förutsätts det att företaget är en resolutionsenhet. Vidare ska ett eller flera av företagets dotterföretag uppfylla villkoren för resolutionsförvaltning enligt 1 § 1 mom. Företagets dotterföretag ska också vara ett institut, men inte en resolutionsenhet. Fallissemang för ett dotterföretag ska medföra en risk för hela resolutionsgruppen. Vidare förutsätts det att resolution av ett dotterföretag eller en resolutionsgrupp förutsätter åtgärder gentemot företaget.

5 kap. **Värdering av tillgångar och skulder**

1 §. Värdering. Till 1 mom. fogas en formulering om andra balansposter enligt 6 kap., som också kan skrivas ned vid sidan av aktier och andelar.

3 §. Värderingens syfte. Till 1 mom. 1 och 3 punkten och till 2 mom. fogas formuleringar om nedskrivning av andra balansposter eller kvalificerade skulder. Genom ändringen genomförs i fråga om kvalificerade skulder ändringarna i artikel 36.4 och 26.5 i resolutionsdirektivet. Det föreslås att 1 mom. 2 och 4—7 punkten kvarstår oförändrade.

7 §. Preliminär värdering. Till 1 och 4 mom. fogas formuleringar om nedskrivning av andra balansposter eller kvalificerade skulder. Genom ändringen genomförs i fråga om kvalificerade skulder ändringarna i artikel 36.12 i resolutionsdirektivet.

12 §. Bedömning av bemötandet av aktieägare, andelsägare och borgenärer. Till 1 mom. fogas en formulering om verkets skyldighet att göra en bedömning också efter det att en nedskrivning av aktier eller andelar enligt 6 kap. har vidtagits. Genom bestämmelsen genomförs artikel 59.1 tredje stycket i resolutionsdirektivet. Om bedömningen visar att aktieägare, andelsägare och borgenärer på basis av nedskrivningsbeslutet får sämre ersättande än i det fall att institutet i stället för en nedskrivning av värdet eller resolution skulle ha försatts i konkurs eller likvidation, ska de ersättas enligt 13 kap. 2 §.

Det föreslås att 2 mom. kvarstår oförändrat.

6 kap. **Nedskrivning och konvertering av värdet på aktier, andelar och vissa andra balansposter samt indragning av aktier och andelar**

1 §. Skyldighet att skriva ned det nominella värdet på poster i eget kapital samt att skriva ned och konvertera vissa andra balansposter. I 1 mom. preciseras det att finansiella instrument får konverteras till sådana finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet i stället för till sådana som hänförs till det egna kapitalet. Vidare preciseras i momentet verkets rätt att kräva att ett institut eller dess moderföretag emitterar nya aktier eller andelar, som konverterade till kärnprimärkapitalinstrument ges till innehavarna av primärkapitalinstrument, supplementärkapitalinstrument och sådana instrument som avses i 1 kap. 4a § 1 mom. 4 punkten i kreditinstitutslagen. På detta sätt genomförs artikel 60.3 i resolutionsdirektivet.

Till 5 mom. om olika posters förmånsordning fogas en formulering om vissa skulder för att genomföra artikel 60.1 d och 60.2 i resolutionsdirektivet.

Till 9 mom. fogas en formulering om att verket får besluta att ett kreditinstitut i andelslagsform ska ombildas till aktiebolag enligt 3 § i lagen om andelslag.

Vidare fogas till paragrafen *ett nytt 11 mom.*, genom vilket artikel 59.1a första stycket och 59.2 i resolutionsdirektivet genomförs. Verket ska utan dröjsmål efter att ett institut har ställts under resolutionsförvaltning och värderats dessutom besluta om nedskrivning av kvalificerade skulder och konvertering av dem till sådana finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen. Nedskrivningen av kvalificerade skulder och konverteringen av dem, under resolutionsförvaltning eller inte, ska endast tillämpas på sådana skulder som uppfyller villkoren i 8 kap. 7 e § 4 mom. 4—11 punkten. Dock tillämpas inte villkoret som gäller återstående löptid för skuldinstrument i artikel 72c.1 i EU:s tillsynsförordning.

2 §. Samråd med övriga myndigheter. Till 1 mom. fogas en formulering om att samråda med resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och inom ett dygn från samrådet underrätta, utöver Finansinspektionen, också denna tillsynsmyndighet samt motsvarande myndighet i den

andra EES-staten samt resolutionsmyndigheterna för de enheter som ingår i resolutionsgruppen. Genom ändringen genomförs ändringarna i artikel 62.1 i resolutionsdirektivet.

3 §. Nedskrivning av eget kapital och nedskrivning och konvertering av vissa andra balansposter i företag som hör till samma grupp. Det föreslås att till 1 mom. fogas en ny 4 punkt, genom vilken artikel 61.3 i resolutionsdirektivet genomförs. Det föreslås att verket ska ha befogenhet att besluta om åtgärder som avses i 1 §, om aktier, andelar, andra poster i eget kapital och kvalificerade skulder beaktas i det minimikrav som ställts med stöd av 8 kap. 7 e § för ett dotterföretag. En förutsättning för verkets befogenhet är att dotterföretaget är registrerat i Finland.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett nytt 3 mom. genom vilket artikel 59.1 andra stycket i resolutionsdirektivet genomförs. Verket ska fatta beslut om åtgärder enligt 1 § 1 mom. samtidigt för moderföretaget och resolutionsenheten, om den senare har förvärvat kvalificerade skulder, poster i eget kapital eller andra balansposter genom enheter inom samma resolutionsgrupp. Förlusterna ska då överföras på resolutionsenheten för att stärka dess kapitalbas.

7 §. Beaktande av nedskrivning och konvertering när resolutionsfonden används. Till kapitlet fogas en ny 7 §, genom vilken artikel 59.1b i resolutionsdirektivet genomförs. Nedskrivningen eller makuleringen av en enhets värde i enlighet med vad som föreskrivs i 1 § ska beaktas vid beräkningen av de minimibelopp på 8 och 20 procent som föreskrivs i 8 kap. 6 § 4 mom. 1 punkten och 6 mom. Bestämmelsen ska tillämpas om resolutionsverktyg tillämpas i en resolutionsenhet eller, under exceptionella omständigheter med avvikelse från resolutionsplanen, i ett institut som inte är resolutionsenhet. Enligt artikel 87 j i direktivet får avvikelser från resolutionsplanen göras om resolutionsmålen kan uppnås effektivare med andra åtgärder än dem som anges i resolutionsplanen.

7 kap. Allmänna principer för resolutionsverktyg

2 §. Resolutionsverktyg. 1 mom. 1 punkten korrigeras så att skulder kan konverteras till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, i stället för till sådana som hänförs till det egna kapitalet.

Det föreslås att 3 mom. ändras så att bestämmelsen om förmånsrätten för verkets fordran stämmer bättre överens med 1 kap. 4 § i kreditinstitutslagen. Till följd av ändringen blir ersättningsarnas förmånsrätt sämre än enligt 1 kap. 4 § 1 och 2 punkten, när den enligt den gällande bestämmelsen ligger mellan dem. I momentet stryks samtidigt hänvisningen till avveckling, det vill säga likvidation, av institutet eller företaget, eftersom det inte finns någon förmånsrättsordning för skulder vid likvidation utan likvidationens syfte är att betala alla företagets skulder. Vid likvidation kan verkets kostnader för tillämpning av resolutionsverktyg betalas, liksom de andra skulderna.

6 §. Tillämpning av bestämmelserna om ägartillsyn. Till 1 och 3 mom. fogas en hänvisning till 6 kap. Bestämmelserna om ägartillsyn tillämpas också när en överlåtelse av aktier eller andelar har sin grund i en konvertering av finansiella instrument till aktier eller andelar enligt 6 kap. Det föreslås att 2 mom. kvarstår oförändrat.

Det föreslås att 3 mom. ändras så att ECB:s beslut inte längre nämns. Enligt artikel 4.1 c i rådets förordning om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (1024/2013) har ECB exklusiv befogenhet att bedöma anmälningar om förvärv och avyttringar av kvalificerade innehav i kreditinstitut, såvida det inte gäller rekonstruktion och avveckling av banker, när Finansinspektionen är behörig. Bestämmelsen ändras så att ECB ersätts med Finansinspektionen.

8 kap. **Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument**

1 §. *Rätt att skriva ned det nominella värdet av skulder och konvertera dem till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet.* Paragrafens rubrik och 1 mom. korrigeras så att skulder kan konverteras till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, i stället för till sådana som hänförs till det egna kapitalet.

3 §. *Genomförande av nedskrivning och konvertering av skulder. 1 mom. och det inledande stycket i 5 mom.* korrigeras så att skulder kan konverteras till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, i stället för till sådana som hänförs till det egna kapitalet.

Vidare fogas till 1 mom. en formulering om att vid nedskrivningen eller konverteringen av skulder också ska beaktas eventuella finansieringsandelar som finansierats med stabilitetsavgifter enligt 4 kap. 8 § 1 mom. 4 punkten i verkslagen. Till 3 mom. fogas en formulering om att konverteringen ska göras till ett belopp som tryggar marknads förtroende för att kreditinstitutets verksamhet ska fortsätta ett år. Genom tilläggen kompletteras genomförandet av artikel 46.2 första stycket i direktivet.

4 §. *Skulder vars nominella värde inte kan skrivas ned.* Det föreslås att 1 mom. 3 punkten preciseras för ett mer exakt genomförande av artikel 44.2 i i direktivet. I regel ska 8 kap. inte tillämpas på skulder baserade på anställningsförhållanden. Det kan dock tillämpas på rörliga ersättningar baserade på anställningsförhållanden enligt 8 kap. 2 § 4 punkten i kreditinstitutslagen o vilka det inte har kommits överens i ett kollektivavtal.

Till paragrafen fogas ett nytt 2 mom. samt till 1 mom. en ny 8 punkt, genom vilka artikel 44.2 h i resolutionsdirektivet genomförs. Sådana skulders värde kan inte skrivas ned enligt 8 kap., som är ställda till enheter som ingår i samma resolutionsgrupp utan att själva utgöra resolutionsenheter. Det tillämpas på alla sådana skulder, oberoende av deras löptider. Enligt 2 mom. tillämpas dock inte bestämmelsen om skuldens förmånsrätt vid en konkurs är i enlighet med eller sämre än 2 § i betalningsordningslagen, det vill säga om den har sämre förmånsrätt än vanliga skulder utan säkerhet. Vid tillämpningen av bestämmelsen ska verket, om det är behörig resolutionsmyndighet för ett dotterföretag, bedöma om ett belopp enligt 7 e § 4 mom. i detta kapitel är tillräckligt för att stöda genomförandet av resolutionsplanen.

6 §. *Användning av resolutionsfonden i särskilda fall.* Det föreslås att 4 mom. preciseras så att det bättre motsvarar terminologin i artikel 44.5 i resolutionsdirektivet. Termen balansomslutning i momentet ändras till det sammanlagda beloppet av skulder och kapitalbas.

7 §. *Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder.* Paragrafen ändras i sin helhet och genom den genomförs artiklarna 45, 45a, 45b.9 och 45c.2 i resolutionsdirektivet. I paragrafen föreskrivs det om institutets skyldighet att ständigt uppfylla det minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder som verket ställer, och om de omständigheter som ska beaktas när det minimikravet ställs.

Enligt 1 mom. ska ett institut ständigt ha en kapitalbas och kvalificerade skulder som sammanlagt uppgår till ett sådant belopp som verket bestämmer. Beloppet beräknas enligt i regel i enlighet med 7 a § 1 mom. och innefattar delkrav som baseras på det totala riskexponeringsbeloppet och det totala exponeringsmåttet som används vid beräkning av bruttosoliditetsgraden. Enligt 7 d § 1 mom. ska minimikravet för de största kreditinstituten vara 13,5 procent av det totala exponeringsbeloppet och 5 procent av det totala exponeringsmåttet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det fastställer kapitalkravet.

I 2 mom. föreskrivs det att minimikravet ska vara tillräckligt för att till fullo täcka institutets förväntade förluster och vid behov säkerställa att en resolutionsenhet eller dess dotterföretag har tillräckligt med kapital för att bedriva koncessionsenlig verksamhet. Av det belopp som är avsett att stärka kapitalbasen får förutsättas att det är tillräckligt för att säkerställa bedrivandet av verksamheten i högst ett år. Institutet får visserligen ha mer kapitalbas och kvalificerade skulder än så för att stärka kapitalbasen, men verkets prövningsrätt vid bedömningen begränsas av tiden på ett år.

I 3 mom. föreskrivs det om ett undantag från minimikravet enligt 2 mom. Om institutet enligt resolutionsplanen ska försättas i likvidation eller konkurs, får verket fastställa ett lägre krav än det som anges i 2 mom., dock högst så att det till fullo täcker institutets förväntade förluster, om verket bedömer att detta är motiverat.

I 4 mom. föreskrivs det om de omständigheter som ska beaktas när minimikravet fastställs. I 5 mom. föreskrivs det närmare om bedömningen av betydelsen av de skulder som utesluts från nedskrivning eller konvertering enligt 4 mom. 9 punkten. Om beloppet av de skulder som faller utanför tillämpningsområdet inte överstiger fem procent av beloppet av resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder, ska beloppet inte anses betydande. Om gränsen på fem procent överskrids, ska resolutionsmyndigheterna bedöma skuldernas betydelse.

Enligt 6 mom. behöver en hypoteksbank inte uppfylla minimikravet, om hypoteksbanken i enlighet med resolutionsplanen ska försättas i likvidation eller konkurs. En hypoteksbank som ingår i en resolutionsgrupp som är skyldig att iaktta ett konsoliderat minimikrav ska inte beaktas när ett sådant konsoliderat minimikrav enligt 7 a § 4 mom. beräknas.

7 a §. Fastställande av minimikravet. Till kapitlet fogas *en ny paragraf* i vilken det föreskrivs om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder och genom vilken artikel 45b.9 första stycket, 45c.3, 45c.4, 45c.7—45c.10 och 45e samt delvis artikel 45f.1 fjärde stycket i resolutionsdirektivet genomförs. När paragrafen tillämpas vid tolkningen av kapitalkrav bör bland annat övergångsbestämmelserna i del 10 avdelning I kapitel 1, 2 och 4 i EU:s tillsynsförordning beaktas.

Enligt 1 mom. består minimikravet av ett krav som baserar sig på det totala riskexponeringsbeloppet och ett krav som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som används vid beräkning av bruttosoliditetsgraden. Bägge kraven består av summan av belopp av förluster som ska täckas och belopp som behövs för att stärka kapitalbasen, som ska beräknas på olika sätt. Enligt 2 mom. ska det krav som baserar sig på det totala riskexponeringsbeloppet och det krav som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som används vid beräkning av bruttosoliditetsgraden uttryckas i procentandelar av det totala riskexponeringsbeloppet och det totala exponeringsmåttet.

I 3 mom. föreskrivs det att kraven i 6 § 4 och 6 mom. ska beaktas när krav som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden beräknas.

I 4 mom. föreskrivs det om uppfyllande av minimikravet på gruppnivå. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45 e och delvis artikel 45f.1 fjärde stycket i resolutionsdirektivet. Resolutionsenheter ska uppfylla kraven på gruppnivå. Verket beslutar för vilka enheter inom resolutionsgruppen ett minimikrav ska ställas för att säkerställa att hela gruppen iakttar kravet på gruppnivå. Verket beslutar också hur de ska uppfylla kravet i enlighet med resolutionsplanen. Om verkets prövning utmynnar i att för någon av resolutionsenheterna inte ska ställas något krav på gruppnivå, ska enheten uppfylla kravet enligt 1 mom. på individuell basis. Europeiska

bankmyndigheten gör för kommissionen upp utkast till tekniska resolutionsstandarder med preciserade metoder för resolutionsmyndigheternas bedömning av kraven på konsoliderad nivå. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 10—14 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

I 5 mom. föreskrivs det om uppfyllande av minimikravet i en situation när de kvalificerade skulderna eller en del av dem lämnas utanför nedskrivningen enligt 8 kap. 5 § 2 mom. Om det enligt verkets bedömning är osannolikt att värdet av de kvalificerade skulderna nedskrivs med stöd av 5 § 2 mom. eller att de överförs, ska institutet uppfylla minimikravet med kapitalbasen eller kvalificerade skulder, som räcker till för att täcka beloppet av skulder som ställts utanför nedskrivningen samt för att säkerställa att kraven i 7 § 2 mom. uppfylls.

I 6 mom. föreskrivs det om de omständigheter som ska beaktas när rekapitaliseringsbeloppet beräknas.

I 7 mom. föreskrivs det om höjning av rekapitaliseringsbeloppet för uppfyllande av det krav som grundar sig på det totala exponeringsbeloppet. Det höjda beloppet bör i regel motsvara det sammanlagda buffertkravet enligt 10 kap. 3 § 2 mom., minskat med det kontracykliska buffertkrav som föreskrivs i 3 mom. i den paragrafen. Det beloppet betraktas i regel som tillräckligt för att trygga ett tillräckligt marknadsförtroende efter resolutionen av institutet. Det förhöjda beloppet kan dock höjas om verket anser att ett högre belopp krävs för att behålla marknadsförtroendet och säkerställa att institutet förmår fortsätta tillhandahållat av kritiska funktioner och få tillgång till finansiering efter resolution. Likaså kan beloppet sänkas eller höjas om ett lägre belopp är tillräckligt för att behålla marknadsförtroendet och säkerställa att institutet förmår fortsätta tillhandahållat av kritiska funktioner och få tillgång till finansiering efter resolution. Vid bedömningen ska verket beakta att de syften som nämns ovan ska förverkligas under högst ett års tid. När finansieringen bedöms ska det beaktas om institutet förmår skaffa annan än exceptionell offentlig finansiering.

I 8 mom. föreskrivs det om justering av minimikravet när en ändring av buffertkravet enligt prövning träder i kraft.

7 b §. *Minimikravet för globala systemviktiga institut, större dotterföretag och andra stora institut.* Till kapitlet fogas en ny paragraf, i vilken det föreskrivs om minimikrav på kapitalbas och kvalificerade skulder för större institut. Genom paragrafen genomförs artiklarna 45b.4, 45b.7, 45b.8 och 45d i resolutionsdirektivet.

I 1—3 mom. föreskrivs det om minimikrav och ytterligare krav för stora institut. Enligt 1 mom. består minimikravet på ett globalt systemviktigt institut eller ett institut som ingår i ett sådant utan att självt vara globalt systemviktigt av kraven i artikel 92a och i EU:s tillsynsförordning och av de ytterligare krav som verket ställer i enlighet med 2 mom. Minimikravet på ett dotterföretag med säte i en EES-stat till ett globalt systemviktigt institut utanför EES-staterna består av kraven enligt artikel 92b och 494 i EU:s tillsynsförordning samt de ytterligare krav som verket ställer enligt 2 mom., vilket ska uppfyllas med kapitalbas och skulder som uppfyller villkoren i 7 e § och 14 kap. 6 § 5 mom. På kraven enligt EU:s tillsynsförordning tillämpas dessutom övergångsbestämmelserna i artikel 494 i förordningen.

Enligt 2 mom. får verket ställa ett ytterligare krav på de institut som anges i 1 mom. enbart för att säkerställa att villkoren i 7 a § och 7 § 2 och 4 mom. uppfylls. En ytterligare förutsättning är att kravet enligt 1 mom. inte räcker till för att uppfylla villkoren.

Enligt 3 mom. ska verket beräkna det ytterligare kravet för varje resolutionsenhet samt för ett moderföretag med säte i en EES-stat, om flera enheter som tillhör samma globalt systemviktiga institut utgör resolutionsenheter. Verket ska beräkna det ytterligare kravet för moderföretaget som om det vore den enda resolutionsenheten i det globalt systemviktiga institutet.

I 4 mom. föreskrivs det om det så kallade subordinationskravet, som kompletterar minimikravet, som ett globalt systemviktigt kreditinstitut och en resolutionsenhet på vilken 7 d § 1 eller 3 mom. tillämpas ska uppfylla. Det kompletterande kravet ska i regel vara 8 procent, men verket får fastställa ett lägre krav om förutsättningarna enligt artikel 72b.3 i EU:s tillsynsförordning uppfylls. Också det lägre kravet bör dock vara högre än resultatet av en kalkyl enligt formeln i den förordning som föreslås utfärdas av finansministeriet. I 5 mom. föreskrivs om det högsta beloppet för det krav som kompletterar minimikravet för sådana resolutionsenheter som anges i 7 d § 1 mom., och i 6 mom. om de omständigheter som ska beaktas vid bedömningen av det.

I 7 mom. föreskrivs om täckande av det krav som kompletterar minimikravet i sin helhet med kapitalbasen, efterställda kvalificerade instrument eller skulder som avses i 7 g § 4 mom., i den mån som de förutsättningar som anges i bestämmelsen uppfylls. I 8 mom. föreskrivs om begränsningar i tillämpningen av 7 mom. Verket får tillämpa ett krav som kompletterar minimikravet enligt 7 mom. på högst 30 procent av alla sådana globalt systemviktiga institut och resolutionsenheter på vilka 7 d § 1 eller 3 mom. tillämpas. Befullmäktigandet gäller endast LSI-institut och värdepappersföretag som omfattas av verkets behörighet, eftersom EU:s resolutionsnämnd själv beslutar om de institut som omfattas av dess behörighet hör till gruppen på 30 procent med de institut som omfattas av dess behörighet som referens. Vidare förutsätts det att minst en av förutsättningarna enligt punkt 1—3 i momentet uppfylls för att verket ska få tillämpa 7 mom.

7 c §. *Krav som kompletterar minimikravet för andra resolutionsenheter.* Det föreslås att till kapitlet fogas *en ny paragraf* om krav som kompletterar minimikravet för andra resolutionsenheter än globalt systemviktiga kreditinstitut eller sådana resolutionsenheter som avses i 7 d §. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45b.5 och 45b.6 i resolutionsdirektivet.

Enligt 1 mom. får verket ställa ett så kallat subordinationskrav, som får vara högst 8 procent av de totala skulderna och kapitalbasen eller det belopp som erhållits vid tillämpning av 7 b § 7 mom. 2 punkten. Verket får ställa ett subordinationskrav, om de icke-efterställda skulder som anges i 7 g § 1—3 mom. har samma förmånsrätt vid en konkurs som någon av de skulder vars nominella värde i enlighet med 4 eller 5 § inte kan skrivas ned. Vidare förutsätts det att det finns en risk för att nedskrivning av sådana icke-efterställda skulder som inte undantas från tillämpningen av nedskrivning i 4 § åsamkar borgenärerna större förluster än de skulle åsamkas vid ett konkursförfarande. Den tredje förutsättningen för att ställa ett subordinationskrav är att beloppet av kapitalbas och andra efterställda skulder inte överstiger det belopp som krävs för att säkerställa att borgenärer enligt 2 punkten inte åsamkas större förluster än de skulle åsamkas vid ett konkursförfarande.

I 2 mom. föreskrivs det om när verket ska bedöma risken enligt 1 mom. 2 punkten för att borgenärerna ska åsamkas större förluster än vid ett konkursförfarande. Verket bör bedöma den risken i synnerhet om beloppet av de skulder som sannolikt undantas från tillämpningsområdet för nedskrivning eller konvertering i enlighet med 4 eller 5 § är över tio procent av den totala kategorin av skulder i fråga.

I 3 mom. föreskrivs det om räknande till godo av resolutionsenhetens kapitalbas utöver för det sammanlagda kapitalbaskravet enligt 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen, också för det krav som kompletterar minimikravet, det vill säga subordinationskravet.

7 d §. *Minimikrav för nationellt stora kreditinstitut.* Det föreslås att till kapitlet fogas *en ny paragraf* om ställande av minimikrav sådana resolutionsenheter vars sammanlagda tillgångar överstiger 100 miljarder euro (så kallad *top tier-bank*) eller vilkas insolvens kan orsaka en systemrisk (så kallad *fished-bank*). Genom bestämmelsen genomförs artikel 45c.5 och 45c.6 i resolutionsdirektivet.

Utöver att resolutionsenhetens sammanlagda tillgångar ska överstiga 100 miljarder euro förutsätts det i *1 mom.* att enheten inte är ett globalt systemviktigt kreditinstitut. Det föreskrivs om minimikrav för globalt systemviktiga kreditinstitut i 7 b §. Minimikravet för en sådan resolutionsenhet som avses i 1 eller 3 mom. bör vara minst 13,5 procent av det totala exponeringsbeloppet och 5 procent av det totala exponeringsmåttet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden. Enheterna ska uppfylla minimikravet med kapitalbasen, efterställda kvalificerade instrument eller skulder som avses i 7 g § 4 mom.

I *3 mom.* föreskrivs det om tillämpning av 1 mom. även på en sådan resolutionsenhet som bedöms utgöra en sannolik systemrisk. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det beslutar att tillämpa 1 mom. även på en sådan resolutionsenhet som av verket har bedömts utgöra en sannolik systemrisk. Också om verket inte tillämpar 3 mom. när det ställer minimikravet, hindrar det inte verket från att ställa ett krav som kompletterar minimikravet för enheten enligt 7 c §.

7 e §. *Minimikrav för dotterföretag.* Det föreslås att till kapitlet fogas *en ny bestämmelse* om minimikrav för dotterföretag. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45f i resolutionsdirektivet. Europeiska bankmyndigheten gör upp utkast till tekniska genomförandestandarder för kommissionen, där metoder specificeras i syfte att säkerställa ett friktionsfritt genomförande av resolutionsplanen och undvika att kvalificerade instrument räknas dubbelt i fråga om sådana finansiella instrument som avses i denna paragraf och som resolutionsenheten tecknar. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 10—14 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

Enligt *1 mom.* ska dotterföretag till en resolutionsenhet eller till ett institut utanför EES-området i regel uppfylla minimikravet på individuell basis. Om ett dotterföretag emellertid samtidigt också är ett moderföretag i en EES-stat, ska detta uppfylla minimikravet på gruppnivå. Enligt 7 § 1 mom. ska verket samråda med Finansinspektionen innan minimikravet ställs.

I *2 mom.* föreskrivs om ett undantag från tillämpningen av 1 mom., det vill säga från minimikravet för dotterföretag, när förutsättningarna enligt 1—7 punkten uppfylls. Enligt *3 mom.* ställs minimikravet på ett dotterföretag i samarbete med de andra resolutionsmyndigheterna enligt 10 § i fråga om samarbetet mellan EES-staternas resolutionsmyndigheter och enligt 14 kap. i fråga om resolution på gruppnivå. I *4 mom.* föreskrivs det om den kapitalbas och de skulder som ska användas för att uppfylla minimikravet. I *5 mom.* föreskrivs om möjligheten att uppfylla minimikravet helt eller delvis med en garanti som resolutionsenheten tillhandahåller, om förutsättningarna enligt 1—8 punkten uppfylls. Enligt *6 mom.* får verket begära att resolutionsenheten tillhandahåller ett oberoende juridiskt yttrande eller på annat sätt styrker att det inte finns några sådana hinder för överföring av säkerheterna från resolutionsenheten till dotterföretaget, även om resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.

Enligt *7 mom.* ska det som i 4 mom. föreskrivs om institut tillämpas också på centralinstitut, medlemsinstitut enligt 7 f § 2 mom. och resolutionsenheter enligt 7 a § 4 mom. för vilka ett minimikrav ställs på individuell basis. I enlighet med 7 a § 4 mom. ska resolutionsenheter i regel uppfylla kravet på gruppnivå, men om verkets prövning utmynnar i att för någon enhets del inte ställs något krav på gruppbasis, ska det uppfylla kravet på individuell basis.

Ett medlemskreditinstitut och den resolutionsenhet som nämns ovan ska uppfylla eventuella minimikrav med den kapitalbas eller de skulder som förtecknas i 4 mom. Dessutom beaktas i förutsättningarna enligt 4 mom. 8—11 punkten förutom instituten ett centralinstitut, ett medlemskreditinstitut eller en resolutionsenhet som ska uppfylla minimikravet på individuell basis.

7 f §. Undantag för sammanslutningar av inlåningsbanker. Det föreslås att till kapitlet fogas *en ny paragraf* om undantag från 7 e § för sammanslutningar. Under de förutsättningar som anges i 1 mom. får verket besluta att helt eller delvis undanta ett centralinstitut eller dess medlemskreditinstitut från tillämpningen av 7 e §. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45g i resolutionsdirektivet. För att 7 e § inte ska behöva tillämpas ska förutsättningarna enligt 3 § 1—3 punkten i sammanslutningslagen uppfyllas, det vill säga centralinstitutet ska styra och övervaka sina medlemskreditinstitut, minimikravet på kapitalbas och likviditet för sammanslutningarna ska övervakas på gruppbasis, centralinstitutet ska svara för sina medlemskreditinstituts skulder och medlemskreditinstituten ska vara skyldiga att delta i stödåtgärder och betalningen av skulder för medlemskreditinstitutens räkning. Vidare förutsätts det att centralinstitutet och institutet ingår i samma resolutionsgrupp och att minimikraven för medlemskreditinstitut övervakas som en helhet grundat på deras konsoliderade bokslut. Ytterligare ska resolutionsgruppen uppfylla det minimikrav som föreskrivs i 7 a § 4 mom. på gruppnivå, och det ska inte finnas några väsentliga hinder eller förväntade väsentliga hinder för att överföring av medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder mellan centralinstitutet och medlemskreditinstitutet vid resolutionen.

Enligt 2 mom. ska undantaget inte tillämpas på ett centralinstituts medlemskreditinstitut som inte är en resolutionsenhet som anges i resolutionsplanen. Ett sådant medlemsinstitut ska alltså enligt huvudregeln uppfylla minimikravet på individuell basis. För ett sådant medlemsinstitut kan dock ett undantag från kravet på individuell nivå beviljas med stöd av undantagsbestämmelsen i 7 e § 2 mom.

7 g §. Kvalificerade skulder som ingår i minimikravet. I paragrafen föreskrivs det om hurdana skulder som kan ingå i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45b.1—45b.3 i resolutionsdirektivet.

9 §. Tillsyn över minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det föreslås att paragrafens rubrik ändras så att den motsvarar den nya terminologin. Det föreslås att 1 mom. kvarstår oförändrat.

Det föreslås att 2 mom. ändras och till paragrafen fogas *ett nytt 3 mom.* genom vilket artikel 45k.1 i resolutionsdirektivet delvis genomförs. Verket eller Finansinspektionen får vidta någon av de åtgärder som anges i 2 och 3 mom. om ett institut inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e § Utöver de åtgärderna fogas till 18 kap. 1 § och till 11 kap. 5a § 2 mom. i kreditinstitutslagen också formuleringar om underskridande av minimikravet. Verket och Finansinspektionen ska samråda med varandra innan de vidtar åtgärder för att välja den lämpligaste påföljden.

10 §. Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter. I 1 mom. föreskrivs det om verkets skyldighet att samarbeta med andra EES-staters resolutionsmyndigheter, och genom det genomförs artikel 45h.1 i resolutionsdirektivet. Verket ska agera tillsammans med resolutionsgruppen, resolutionsenheten samt resolutionsmyndigheten för dotterföretagen. Genom samarbetet ska resolutionsmyndigheterna åstadkomma ett beslut om minimikravet för resolutionsenheten på moderföretagets konsoliderade nivå. Dessutom ska de besluta om minimikravet på individuell basis för ett sådant institut i en resolutionsgrupp som inte är en resolutionsenhet. I beslutet ska det säkerställas att kraven enligt 7 a § 4 mom. och 7 e § i detta kapitel uppfylls.

Beslutet ska motiveras i enlighet med 45 § i förvaltningslagen och verket ska delge det till det institut eller den resolutionsenhet som omfattas av dess behörighet.

I 2 mom. föreskrivs det om en möjlighet till undantag från 1 mom., och genom det genomförs artikel 45h.1 tredje stycket i resolutionsdirektivet. I det gemensamma beslutet får resolutionsmyndigheterna överenskomma att dotterföretaget i stället för resolutionsenheten uppfyller en del av minimikravet, om resolutionsenheten inte har förvärvat sådana finansiella instrument som anges i 7 e § 4 mom. i tillräcklig omfattning. Dotterföretaget ska då uppfylla minimikravet med sådana finansiella instrument som anges i 7 e § 4 mom. Instrumenten ska ha förvärvats av enheter som inte ingår i resolutionsgruppen. Resolutionsmyndigheterna får fatta ett sådant beslut om det står i överensstämmelse med resolutionsplanen för resolutionsenheten.

I 3 mom. föreskrivs det om möjligheten att besluta om avdrag från kvalificerade skuldposter och minimering av skillnaden mellan minimikraven. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45h.2 första och tredje stycket i resolutionsdirektivet. Bestämmelsen ska tillämpas om mer än en resolutionsenhet hör till samma globalt systemviktiga institut. De resolutionsmyndigheter som förtecknas i 1 mom. ska då vid behov och om det är förenligt med resolutionsstrategin för enheten besluta om avdrag från kvalificerade skuldposter i enlighet med artikel 72e i EU:s tillsynsförordning. Resolutionsmyndigheterna får samtidigt besluta om åtgärder för att minimera skillnaden mellan de minimikrav som beräknats i enlighet med 7 b § 3 mom. för varje resolutionsenhet och de minimikrav som beräknats för moderföretaget med säte i en EES-stat. Vid bedömningen av skillnaderna mellan minimikraven jämförs summan av minimikravet beräknat enligt 7 b § 3 mom. och kravet enligt artikel 12a i EU:s tillsynsförordning för resolutionsenheten med summan av minimikravet, beräknat enligt 7 b § 3 mom. och den aktuella artikeln för ett moderföretag med säte i en EES-stat. Beslut om avdrag och minskning av skillnaderna mellan minimikraven kan gälla enskilda globalt systemviktiga enheter eller ett moderföretag med säte i en EES-stat. Minimikravet för resolutionsenheten får dock inte vara mindre än minimikravet för ett moderföretag med säte i en EES-stat.

I 4 mom. föreskrivs om de situationer när 3 mom. ska tillämpas. Resolutionsmyndigheterna får besluta om minskning av skillnaderna mellan minimikraven för att utjämna skillnader mellan medlemsstaterna i det totala riskexponeringsbeloppet. Skillnaderna minskas då genom att minimikravets nivå ändras. Beslutet får inte fattas för att undanröja sådana skillnader som beror på exponeringar mellan resolutionsgrupper.

10 a §. Bestämmelser som kompletterar resolutionsmyndigheternas samarbete. I 1 mom. föreskrivs om fattande av beslut om minimikrav på gruppnivå för en resolutionsenhet om resolutionsmyndigheterna inte lyckas fatta ett gemensamt beslut. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45h.3, 45h.4 första stycket och 45h.6 b i resolutionsdirektivet. Om verket är ansvarig myndighet för resolutionsenheten, ska verket fatta beslut om ett minimikrav enligt 7 a § 4 mom. på gruppnivå. Verket ska fatta ett beslut, om de myndigheter som avses i 10 § 1 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses där. I beslutet ska verket beakta resolutionsmyndighetens bedömning på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheternas anmärkningar om dotterföretagen i resolutionsgruppen. Bestämmelsen tillämpas också i sådana situationer när resolutionsmyndigheterna inte har lyckats fatta ett gemensamt beslut både om minimikravet på gruppnivå för resolutionsenheten och om minimikravet för ett dotterbolag i resolutionsgruppen.

I 2 mom. föreskrivs det om beaktandet av Europeiska bankmyndighetens behandling vid beslutsfattandet, och genom det genomförs artikel 45h.4 andra och tredje stycket i resolutionsdirektivet. Om en resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett gemensamt beslut till Europeiska bankmyndigheten för

avgörande, ska verket skjuta upp sitt beslut. Verket ska då invänta Europeiska bankmyndighetens beslut och fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut. I beslutet ska Europeiska bankmyndigheten beakta resolutionsmyndighetens bedömning på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheternas anmärkningar om dotterföretagen i resolutionsgruppen.

I 3 mom. föreskrivs det om fattande av beslut om minimikrav på gruppnivå för ett dotterföretag i resolutionsgruppen om resolutionsmyndigheterna inte lyckas fatta ett gemensamt beslut. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45h.3, 45h.5 första stycket och 45h.6 a i resolutionsdirektivet. Om verket är ansvarig myndighet för ett dotterbolag i resolutionsgruppen, ska verket fatta beslut om ett minimikrav enligt 7 e § på individuell nivå för dotterbolaget. Verket ska fatta ett beslut, om de myndigheter som avses i 10 § 1 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses där. I sitt beslut ska verket beakta anmärkningar från resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och en eventuell koncernresolutionsmyndighet. Bestämmelsen tillämpas också i sådana situationer när resolutionsmyndigheterna inte har lyckats fatta ett gemensamt beslut både om minimikravet på gruppnivå för resolutionsenheten och om minimikravet för ett dotterbolag i resolutionsgruppen.

I 4 mom. föreskrivs det om beaktande av Europeiska bankmyndighetens behandling vid verkets beslutsfattande enligt 3 mom. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45h.5 andra och femte stycket i resolutionsdirektivet. På motsvarande sätt som enligt 2 mom. ska verket skjuta upp sitt eget beslut enligt 3 mom., om en resolutionsmyndighet för en resolutionsenhet eller resolutionsgrupp inom den tre månaders frist som anges i 3 mom. har hänskjutit en tvist om ett gemensamt beslut till Europeiska bankmyndigheten för avgörande. De resolutionsmyndigheter som nämns ovan kan dock inte hänskjuta ett ärende till Europeiska bankmyndigheten, om dotterbolagets krav är i överensstämmelse med 7 a § 1 mom. i detta kapitel och med högst två procentenheter skiljer sig från det totala riskvägda exponeringsbeloppet som har beräknats i enlighet med artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning utifrån kravet i 7 a § 4 mom.

I 5 mom. föreskrivs det att tidsfrist på fyra månader som avses i 1 och 3 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter denna tidsfrist på fyra månader. Ärendet kan inte heller hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Europeiska bankmyndigheten ska avgöra ärendet inom en månad. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom den tiden ska verket fatta ett beslut enligt 1 eller 3 mom. Resolutionsmyndigheterna gemensamma beslut enligt 10 § 1 mom. samt verkets beslut med stöd av denna paragraf binder de berörda resolutionsmyndigheterna.

I 6 mom. föreskrivs det om omprövning av beslut enligt denna paragraf. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45h.7 andra stycket och 45h.8 i resolutionsdirektivet. Verket ska fatta de beslut som föreskrivs i denna paragraf samtidigt som det fastställer eller uppdaterar resolutionsplanerna. Verket ska ompröva sina beslut enligt denna paragraf minst en gång per år. Enligt 8 kap. 9 § 1 mom. ska verket övervaka att kraven uppfylls i samråd med Finansinspektionen.

11 §. Övergångsarrangemang. Det föreslås att den gällande paragrafen om undantag från minimikravet för grupper upphävs, eftersom det föreskrivs om undantag för dotterföretag i 7 e § i lagförslaget. I den nya paragrafen föreskrivs det om frister och övergångsperioder för uppfyllande av minimikraven. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45m i resolutionsdirektivet.

Enligt 1 mom. ska verket fastställa en lämplig övergångsperiod för att ett institut ska uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder eller ett krav som kompletterar det. I enlighet med artikel 45m.8 i direktivet får verket ändra övergångsperioden. Enligt huvudregeln

ska övergångsperioden dock löpa ut senast den 1 januari 2024, och senast då ska institutet uppfylla minimikravet och ett eventuellt krav som kompletterar det som ställts enligt 7 b § 4—8 mom. eller 7 c §. Verket får bedöma vad som är en lämplig övergångsperiod, och på bedömningen inverkar till exempel institutets situation i förhållande till minimikravet när beslutet om övergångsperioden fattas. Ett minimikrav som redan uppfyllts kan till exempel träda i kraft fullt ut redan för den 1 januari 2024. Verket får vid behov fastställa en mellanliggande målnivå för minimikravet och det kompletterande kravet för institutet, som ska vara uppnådd den 1 januari 2022. Syftet med en mellanliggande målnivå är att kapitalbasen och de kvalificerade skulderna ska öka konsekvent tills minimikravet uppfylls. Den mellanliggande målnivå binder institutet. Om den slutliga övergångsperioden ändras, får det konsekvenser också för den mellanliggande målnivån trots att tidsfristen för den mellanliggande målnivån alltid är den 1 januari 2022.

I 2 mom. föreskrivs det om undantag från övergångsperiodens utgångsdatum. Med avvikelse från 1 mom. får verket vid behov fastställa en övergångsperiod för ett institut som löper ut efter den 1 januari 2024. Vid sin bedömning ska verket då beakta de omständigheter som anges i 6 mom. 1—3 punkten, utvecklingen av institutets finansiella situation, utsikterna för att minimikravet uppfylls inom en rimlig tidsram och huruvida enheten är i stånd att ersätta skulder som inte längre uppfyller de fastställda kvalificerings- eller löptidskriterierna. Om enheten inte är i stånd att ersätta de skulder som nämns ovan, ska verket beakta huruvida en eventuell oförmåga är av idiosynkratisk art eller beror på marknadsomfattande störningar. Bestämmelser om kvalificerings- och löptidskriterierna för skulder finns i artikel 72b och 72c i EU:s tillsynsförordning samt i 8 kap. 7 e § 4 mom. och 7 g § i denna lag.

I 3 mom. föreskrivs det om undantag för kreditinstitut med stor balansomslutning. En enhet enligt 7 d § 1 eller 3 mom. i denna lag ska uppfylla minimikravet redan den 1 januari 2022 i stället för 2024. Om verket har skrivit ned enhetens skulder eller enheten har verkställt en alternativ åtgärd inom privata sektorn genom vilken kapitalinstrument och andra skulder har skrivits ned eller konverterats till kärnprimärkapitalinstrument, eller på vilka befogenheten att skriva ned eller konvertera har utövats, behöver enheten inte uppfylla minimikravet inom två år. Det förutsätts då att enheten har utövat befogenheten att skriva ned eller konvertera för att rekapitalisera enheten. Tidsfristen på två år räknas från dagen då verket skrev ner enhetens skulder eller enheten har verkställt en alternativ åtgärd inom privata sektorn.

I 4 mom. föreskrivs det om ett undantag från uppfyllandet av minimikravet när en resolutionsenhet eller den grupp som enheten är en del av blir ett globalt systemviktigt kreditinstitut eller ett sådant institut som avses i 7 d § 1 eller 3 mom. Resolutionsenheten eller den grupp den ingår i behöver då inte uppfylla minimikravet inom en treårsperiod. Tidsfristen räknas från den dag då enheten eller gruppen anses ha blivit ett globalt systemviktigt institut eller ett sådant institut som avses i 7 d § 1 eller 3 mom.

I 5 mom. föreskrivs det om fastställandet av en övergångsperiod efter en resolutionsåtgärd. Om verket har använt resolutionsverktyg eller skrivit ned eller konverterat institutets skulder, ska verket fastställa en lämplig övergångsperiod för att institutet ska uppfylla minimikravet.

I 6 mom. föreskrivs det om ytterligare krav på övergångsperioden. När verket fastställer de övergångsperioder som föreskrivs i denna paragraf ska det meddela institutet det målsatta minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje tolv månadersperiod. Syftet med de perioderna är att underlätta en gradvis stärkning av enhetens kapacitet att absorbera förluster och kapitalbasens resiliens. Periodmålen binder inte enheterna och avvikelser från dem medför inga påföljder. Verket får ändra periodmålen under övergångsperioden. När övergångsperioden löper ut bör enheten dock uppfylla minimikravet och ett eventuellt kompletterande krav i dess helhet.

När verket fastställer de övergångsperioder som föreskrivs i denna paragraf ska det dessutom beakta insättningarnas belopp och skuldinstrument i finansieringsmodellen, tillgången till kapitalmarknaderna för kvalificerade skulder och i vilken utsträckning kärnprimärkapital används för att uppfylla minimikravet.

12 §. *Hur nedskrivning och konvertering tillämpas på derivat.* Till paragrafen fogas ett nytt 4 mom., genom vilket artikel 45b.6 i resolutionsdirektivet genomförs. Skulder som baserar sig på derivat räknas till godo i det totala beloppet av skulder när det krav enligt 7 b § 4 eller 7 mom. eller 7 c § 1 mom. som kompletterar minimikravet ställs så att nettningsrättigheterna erkänns fullt ut.

12 a §. *Avtalsenligt erkännande av nedskrivning och konvertering av kvalificerade skulder.* Paragrafen kompletteras för att genomföra artikel 55 i resolutionsdirektivet. 1 mom. kvarstår i huvudsak oförändrat, och endast revisionslagens författningsnummer korrigeras. I 2 och 3 mom. föreskrivs om undantag från 1 mom. Enligt 3 mom. behöver ett institut inte ta i bruk ett avtalsvillkor enligt 1 mom., om verket bedömer att ett avtal om ömsesidigt erkännande eller ett tredjelandets lagstiftning som tillåter nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ska tillämpas på det avtal som institutet ingått.

I 4 mom. föreskrivs om situationer när ett avtalsvillkor är ogörligt i avtalet. Institutet ska underrätta verket om ett avtalsvillkor av rättsliga eller andra skäl är ogörligt i avtalet om en skuld. Meddelandet ska motiveras och skuldens förmånsrätt ska anges. Verket ska begära eventuella tilläggsuppgifter inom rimlig tid från att det mottagit institutets meddelande. Verket ska bedöma meddelandets konsekvenser uttryckligen för möjligheterna till avveckling och omorganisering. Skyldigheten att ta med ett avtalsvillkor avbryts under den tid som underrättelsen behandlas. Undantag från skyldigheten att ta med ett avtalsvillkor kan göras endast om avtalet gäller skulder med bättre förmånsrätt än skulder enligt 1 kap. 4 a § 1 mom. 4 punkten i kreditinstitutslagen. Avtalsvillkoret ska tas med i avtalet inom en rimlig tidsfrist efter underrättelsen, om verket beslutar att det inte är ogörligt att ta med avtalsvillkoret. Verket får dessutom kräva att institutet ändrar sin praxis avseende utelämnande av avtalsvillkoret.

I 5 mom. föreskrivs det om möjligheten att utifrån tekniska standarder för tillsyn som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut ange de kategorier av skulder för vilka institutet får meddela att det är ogörligt att ta med ett avtalsvillkor. Europeiska bankmyndigheten förser kommissionen med utkast till tekniska genomförandestandarder, i vilka det bland annat ingår en förteckning över sådana skulder för vilka det är omöjligt att ta med ett avtalsvillkor, form och modeller för meddelanden till verket, avtalsvillkorens innehåll, förutsättningar för att ta med avtalsvillkor och den skäligen tiden för att ta med avtalsvillkor. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 10—15 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

I 6 mom. föreskrivs om undantag från 4 mom. Det är alltså inte möjligt att avstå från att ta in ett avtalsvillkor i fråga om skulden innehåller finansiella instrument som hänförs till övrigt primärkapital eller supplementärkapital eller obligationer, om dessa instrument är skulder utan säkerhet.

I 7 mom. föreskrivs det om bedömning av skuldbeloppets inverkan på möjligheten till avveckling och omorganisering av institutet. Bestämmelsen ska tillämpas om inom en kategori av skulder som omfattar kvalificerade skulder, det skuldbelopp som inte inbegriper det avtalsvillkor som avses i 1 mom., tillsammans med de skulder som är undantagna från nedskrivning i enlighet med 8 kap. 4 § eller som verket sannolikt kommer att undanta från nedskrivning i enlighet med artikel 5 § 2 mom. uppgår till mer än tio procent av den kategorin av skulder. Verket ska då

omedelbart bedöma inverkan på möjligheten till avveckling och omorganisering av institutet. m verket bedömer att de skulder som inte innehåller ett skuldvillkor enligt 1 mom., skapar ett väsentligt hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av verksamheten, ska verket vidta åtgärder enligt i 3 kap. 4 § för att avhjälpa hindren.

I 8 mom. föreskrivs det om konsekvenserna av att ett avtalsvillkor inte tas med, och i 9 mom. om institutets skyldighet att på begäran ge verket ett utlåtande om avtalsvillkorets verkställbarhet och verkan.

13 §. Tillämpning av EU:s resolutionsförordning. I paragrafen föreslås en korrigering, enligt vilken konverteringen av skulder sker till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet i stället för till sådana som hänförs till det egna kapitalet.

14 §. Offentliggörande samt rapportering till verket och Europeiska bankmyndigheten. I paragrafen föreskrivs det om institutets skyldighet att rapportera uppgifter till verket och att offentliggöra dem samt om verkets skyldighet att rapportera till Europeiska bankmyndigheten. Genom bestämmelsen genomförs artiklarna 45i, 45j och 45l i resolutionsdirektivet.

Enligt 1 mom. ska instituten rapportera till verket och Finansinspektionen om kapitalbasen och vissa skulder engång i halvåret eller en gång i året. En gång i halvåret ska instituten rapportera beloppet av kvalificerade skulder och det i 7 e § 4 mom. 1—3 punkten föreskrivna beloppet av kapitalbas. Från de beloppen ska vid behov göras avdrag enligt artikel 72e—72j i EU:s tillsynsförordning. Enligt 7 a § 2 mom. ska beloppen uttryckas som en procentsats av det totala exponeringsbeloppet och exponeringsmåttet enligt EU:s tillsynsförordning. Dessutom ska instituten en gång i året rapportera beloppet av andra nedskrivningsbara skulder. Institutet ska också rapportera sammansättningen av skulder och kapitalbas enligt 1 och 2 punkten, deras förmånsrättsordning vid konkurs samt huruvida lagstiftningen i ett tredjeland tillämpas på dem. Om lagstiftningen i ett tredjeland tillämpas på tillgångar eller skulder, ska landet nämnas i rapporteringen, och samtidigt ska också nämnas om de innehåller ett avtalsvillkor om erkännande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter enligt 12 a § i detta kapitel eller artikel 52.1 p, 52.1 q, 63 n eller 63 o i EU:s tillsynsförordning.

Europeiska bankmyndigheten gör för kommissionen upp utkast till tekniska genomförandestandarder, i vilka det bestäms om rapportmodeller, anvisningar och metoder för deras tillämpning, definitioner samt frekvens, tidpunkter och datatekniska lösningar för rapporteringen. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 15 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

I 2 mom. föreskrivs det om undantag från institutens rapporteringsplikt. Utöver vad som i 1 mom. föreskrivs om institutens årliga eller halvårsvisa rapportering ska instituten rapportera på verkets eller Finansinspektionens begäran. Ett institut är inte skyldigt att rapportera beloppet av nedskrivningsbara skulder enligt 1 mom. 2 punkten, om institutet på rapporteringsdagen innehar belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 1 mom. 1 punkten till minst 150 procent av minimikravet på kapitalbas och kvalificerade skulder som ställs på det.

I 3 mom. föreskrivs om institutens skyldighet att offentliggöra uppgifter. Ett institut ska minst en gång i året offentliggöra beloppet av kvalificerade skulder och det i 7 e § 4 mom. 1—3 punkten föreskrivna beloppet av kapitalbas samt posternas sammansättning och löptidsprofil samt förmånsrättsordning vid likvidation och konkurs. Ytterligare ska institutet offentliggöra det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställs i enlighet med 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e §. Enligt 7a § 2 mom. ska minimikravet uttryckas som en procentsats av det totala

exponeringsbeloppet och exponeringsmättet enligt EU:s tillsynsförordning. Europeiska bankmyndigheten gör för kommissionen upp utkast till tekniska resolutionsstandarder, där enhetliga former för offentliggörande, publiceringsfrekvensen och anvisningar om dem specificeras. Syftet med enhetliga metoder för offentliggörande är att uppgifterna ska vara tillräckligt omfattande och jämförbara, så att institutens riskprofiler och iakttagandet av minimikraven kan jämföras. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 15 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

I 4 mom. föreskrivs det om undantag från institutens rapporterings- och publiceringsplikt. Ett institut som enligt resolutionsplanen inte ska ställas under resolutionsförvaltning behöver inte rapportera till verket eller Finansinspektionen enligt 1 mom. eller offentliggöra uppgifter enligt 3 mom., utan det försätts i likvidation eller söks i konkurs.

I 5 mom. föreskrivs det om institutens skyldighet att offentliggöra uppgifter efter resolutionen sedan övergångsperioden löpt ut. Om resolutionsbefogenheter eller i 6 kap. 1 § föreskrivna nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder har utövats i fråga om institutet, ska institutet offentliggöra informationen i enlighet med 3 mom. från och med den dag då övergångsperioden för att uppfylla det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som har fastställts i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e § löper ut. Det föreskrivs om övergångsperioden i 8 kap. 11 §.

I 6 mom. föreskrivs det om verkets skyldighet att rapportera till Europeiska bankmyndigheten. Verket ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om de minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som med stöd 7 a § 4 mom. eller 7 e § fastställts för instituten. Europeiska bankmyndigheten gör i samarbete med resolutionsmyndigheterna upp utkast till tekniska genomförandestandarder för kommissionen, i vilka det bestäms om rapportmodeller, anvisningar och metoder för deras tillämpning, definitioner samt frekvens, tidpunkter och datatekniska lösningar för rapporteringen. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 15 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

Europeiska bankmyndigheten ger i samarbete med tillsynsmyndigheterna och resolutionsmyndigheterna årligen kommissionen en berättelse enligt artikel 451 i direktivet med bedömningar av bland annat det nationella genomförandet av kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder och skillnaderna mellan medlemsstaternas krav på jämförbara institut. Utöver den årliga berättelsen tillställer Europeiska bankmyndigheten vart tredje år kommissionen en berättelse med bedömningar av de omständigheter som anges i artikel 451.2 i direktivet. Den första årliga berättelsen ska ges senast den 30 september 2021, och den som ska ges vart tredje år senast den 31 december 2022.

9 kap. **Överföring av affärsverksamhet**

3 §. *Förfarandet vid överföring av affärsverksamhet.* Till 1 mom. fogas en hänvisning till det nya 5 mom., som innebär ett undantag från det offentliga anbudsförfarandet enligt 1—3. Centralinstitutet för en sammanslutning enligt 2 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker svarar för sina medlemsinstituts skulder, och medlemsinstitutet är skyldiga att delta i nödvändiga stödåtgärder för att förhindra likvidation av ett medlemsinstitut och i betalningen av skulder som centralinstitutet betalar för ett enskilt medlemsinstituts räkning. Genomförandet av det ömsesidiga skuldansvaret vid resolution förutsätter i praktiken att instituten fusioneras till ett institut, att deras tillgångar och skulder överläts till ett medlemsinstitut eller att alla instituts affärsverksamhet överförs till en utomstående instans. Om syftet med resolutionen bäst kan uppnås genom en intern överföring av affärsverksamhet eller fusion inom sammanslutningen, behöver affärsverksamheten inte bjudas ut till försäljning och det är inte heller förenligt med

resolutionsstrategin. Ägarna till de institut som deltar i fusionen eller överföringen får en andel av det mottagande institutets ägarinstrument som motsvarar värdet av deras innehav. Fördelningen av vederlaget för överföringen bestäms enligt bestämmelserna om fusion och överföring av affärsverksamhet i banklagarna, och vederlagets belopp bestäms vid en värdering enligt 5 kap. 1 §. Eftersom ingen affärsverksamhet enligt en sådan resolutionsstrategi överförs till en utomstående instans utan ägarinstrument i det mottagande institutet ges som vederlag, är det inte motiverat att bjuda ut affärsverksamheten offentligt. Att bjuda ut affärsverksamheten offentligt står i strid med vad som bedöms vara den bästa resolutionsstrategin och orsakar dessutom fördröjning och risk för informationsläckor, vilket kan försvåra ett effektivt genomförande av resolutionsstrategin. Vid diskussioner mellan verket och EU:s resolutionsnämnd har dessutom ett behov identifierats att avlägsna alla sådana potentiella bromsar och osäkerhetsfaktorer i fusionsprocessen, som försvagar fusionsstrategins trovärdighet. Utan det föreslagna permanenta undantaget från anbudsförfarandet vid resolutionsplaneringen blir det till exempel nödvändigt att kartlägga potentiella köpare på den finländska marknaden och bedöma vilka hinder konkurrenslagstiftningen ställer. En sådan bedömning är onödig i ett läge när en resolutionsstrategi som innebär in intern fusion leder till att bankgruppens verksamhet fortsätter i tidigare omfattning utan någon extern försäljning. Därför föreslås det att bestämmelserna om köpeanbud i 1—3 mom. inte ska tillämpas om affärsverksamhet överförs till ett medlemskreditinstitut som tillhör samma sammanslutning.

Bestämmelsen tillämpas också om sammanslutningen till följd av utövandet av en resolutionsbefogenhet har splittrats omedelbart före överföringen av affärsverksamheten. Den föreslagna bestämmelsen hindrar inte en överföring av affärsverksamhet från de institut som hör till sammanslutningen till en utomstående part, om det är det bästa sättet att uppnå syftet med resolutionen. Alla förfaranderegler enligt 3 § tillämpas då på överföringen.

12 kap. Verkets befogenheter

7 §. *Hur vissa avtalsvillkor påverkas av resolution och tidigt ingripande.* Till det inledande stycket i 2 mom. fogas en hänvisning till 8 §. Genom ändringen genomförs artikel 68.3 i resolutionsdirektivet. Om verket har skjutit upp fullgörandet av ett instituts betalnings- och leveransskyldigheter enligt 8 §, berättigar det inte de åtgärder som anges i 7 § 2 mom. 1—3 punkten såsom uppsägning eller hävning av avtal. Hänvisningen i 6 mom. till paragraferna om avbrott och uppskov korrigeras så att den motsvarar artikel 68.5 i direktivet.

8 §. *Befogenhet att skjuta upp genomförandet av avtal.* I 1 mom. stryks hänvisningen till lagen om temporärt upphävande av en depositionsbanks verksamhet, som föreslås upphävas. För att göra bestämmelsen tydligare fogas till den en formulering om resolutionsförvaltning till skillnad från uppskov enligt 2 mom., som avser uppskov med fullgörandet av avtal innan institutet har ställts under resolutionsförvaltning.

I 2 mom. föreskrivs det om uppskov med fullgörandet av ett instituts avtalsenliga betalnings- och leveransskyldigheter innan institutet har ställts under resolutionsförvaltning. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.1 och 33a.4 i resolutionsdirektivet. Verket ska höra Finansinspektionen innan ett beslut om uppskov fattas. Uppskovet ska vara så kort som möjligt, och det får vara högst två bankdagar liksom ett uppskov enligt 1 mom. Det är också maximitiden om fullgörandet av avtalet senare ytterligare uppskjuts med stöd av 1 mom. Uppskovets verkningar upphör när uppskovstiden har löpt ut.

Fullgörandet av avtalet kan skjutas upp, om institutet i enlighet med 4 kap. 1 § 1 mom. 1 punkten har bedömts vara oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet. I 2 mom.

föreskrivs det om när ett institut är förmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet. En ytterligare förutsättning för uppskov med fullgörandet av avtalet är att ingen annan åtgärd som skulle säkerställa institutets fortsatta verksamhet är omedelbart tillgänglig och att det är nödvändigt för att hindra att institutets finansiella ställning försämras. Ytterligare ska uppskovet vara nödvändigt för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse, välja resolutionsåtgärd eller säkerställa att resolutionsverktyget används effektivt.

I 3 mom. föreskrivs de om faktorer som påverkar verkets prövningsrätt. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.5 i resolutionsdirektivet. När verket utövar befogenheter enligt 2 mom. ska det i enlighet med 1 kap. 6 § 1 mom. 2 punkten beakta hur utövandet av befogenheterna kan inverka på finansmarknadens funktion. Verket ska också beakta huruvida institutet ska försättas i likvidation eller det ska göras en ansökan om att det ska försättas i konkurs eftersom allmänintresset inte kräver att det ställs under resolutionsförvaltning. Verket ska trygga borgenärernas rättigheter och jämlika behandling vid ett eventuellt insolvensförfarande. Med stöd av samarbetsplikten enligt 2 kap. 10 § i förvaltningslagen ska samarbete också bedrivas med andra myndigheter som berörs av insolvensförfarandet, såsom domstolarna.

I 4 mom. föreskrivs det om de omständigheter som ska beaktas vid beslut om uppskov. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.2 andra stycket och delvis artikel 33a.4 samt artikel 69.5 i resolutionsdirektivet. Resolutionsåtgärder ska utövas proportionellt och med beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet. Uppskovsbefogenheter får också tillämpas på garanterade insättningar enligt 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet, men verket bör särskilt omsorgsfullt bedöma om det är ändamålsenligt. Ändamålsenligheten bör bedömas i synnerhet, om uppskovet gäller fysiska personers eller SM-företags garanterade insättningar. Vid ändamålsenlighetsprövningen bör avbrottets konsekvenser för fysiska personer och SM-företag beaktas när deras dagliga betalningstrafik försvåras. Vid ändamålsenlighetsbedömningen bör det också beaktas hur uppskov endast för vissa insättningar kan genomföras med tanke på bankens system och nödvändiga investeringar. Uppskovet bör vara så kort som möjligt. Det föreskrivs om uppskovets maximitid i 1 mom.

I 5 mom. föreskrivs det om delgivning och offentliggörande av uppskovsbeslutet. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.8 i resolutionsdirektivet. Ett beslut om uppskov med fullgörandet av ett avtal enligt 2 mom. ska utöver institutet delges de myndigheter som nämns i 4 kap. 3 §, såsom Finansinspektionen, ECB, Finlands Bank, finansministeriet och kommissionen. Beslutet ska också offentliggöras enligt 4 kap. 4 § 1—4 punkten på institutets, verkets, Finansinspektionens och Europeiska bankmyndighetens webbplatser. Av beslutet ska bland annat framgå förfarandets syfte, tillämplig lagstiftning, tid och myndighet för överklagande samt uppskovets villkor och varaktighet. Villkoren och varaktigheten för avbrottet bör också offentliggöras enligt 4 kap. 4 § 7 mom. Om avbrottet gäller aktier, andelar eller skuldförbindelser, tillämpas 4 kap. 4 § 5 mom. på offentliggörandet.

I 6 mom. föreskrivs det liksom i det gällande 2 mom. om uppskov med skyldigheter under uppskovet. Till bestämmelsen fogas en hänvisning till uppskov enligt 2 mom. och genom den genomförs artikel 33a.7 i resolutionsdirektivet.

I 7 mom. föreskrivs det liksom i det gällande 3 mom. om uppskov med den andra avtalspartens betalnings- och leveransskyldighet under uppskovet. Till bestämmelsen fogas en hänvisning till uppskov enligt 2 mom. och genom den genomförs artikel 33a.6 i resolutionsdirektivet.

I 8 mom. föreskrivs det om begränsning av säkerhetsrätter och uppskov med rätten att säga upp eller häva avtal samtidigt med uppskovet med fullgörandet av avtalet enligt 2 mom. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.10 i resolutionsdirektivet. Trots att verket har skjutit upp

fullgörandet av avtalet enligt 2 mom., kan verket ändå utöva de befogenheter som föreskrivs i 9—11 §. Begränsningen av säkerhetsrätter eller uppskovet med rätten att säga upp eller häva avtal enligt 9—11 § kan dock endast vara lika länge som uppskovet med fullgörandet av avtalet enligt denna paragraf.

I 9 mom. föreskrivs det om undantag från utövandet av befogenheterna enligt 1 mom. och 9—10 §. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.11 i resolutionsdirektivet. Om verket utöver uppskov med fullgörandet av ett avtal enligt 8 mom. har beslutat om en samtidig åtgärd enligt 9—11 §, kan verket inte senare utöva befogenheter enligt 1 mom. eller 9—10 § om resolutionsbefogenheter har utövats med avseende på institutet efter beslutet om uppskov.

I 10 mom. föreskrivs det om undantag från utövandet av uppskovsfullmakter enligt 1 och 2 mom. Genom bestämmelsen genomförs artikel 33a.2 och 69.4 i resolutionsdirektivet. Uppskovsbefogenheterna får inte tillämpas på betalnings- och leveransskyldigheter där förmånstagare är avvecklingssystem, deltagare i sådana system, motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater eller deltagare i dem eller centrala motparter eller centralbanker. Jämfört med det gällande 4 mom. har i enlighet med direktivet strukits garanterade insättningar och fordringar som omfattas av ersättningsfonden för investerarskydd, vilka alltså också kan bli föremål för uppskovsbefogenheter.

10 §. *Befogenhet att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal.* Till paragrafen fogas ett nytt 5 mom., genom vilket artikel 68.5 i resolutionsdirektivet genomförs. Vid tillämpningen av befogenheten enligt denna paragraf anses det inte som en underlåtenhet att uppfylla avtalsförpliktelse att fullgörandet av en avtalsförpliktelse skjuts upp enligt 8 § 1 eller 2 mom. eller att möjligheten att göra en säkerhetsrätt gällande begränsas enligt 9 §.

12 §. *Avtalsenligt erkännande av anståndsbebefogenheter.* Det föreslås att det stiftas en ny 12 §, genom vilken artikel 71a i resolutionsdirektivet genomförs.

I 1 mom. föreskrivs om de villkor som ska tas in i institutets finansiella avtal. Bestämmelsens syfte är att hindra att avtalsparter till exempel häver ett avtal till följd av tillämpningen av uppskovs-, begränsnings- eller anståndsfullmakter. Bestämmelsen tillämpas på avtal som regleras av tredjelands lagstiftning eller för vilka det inte finns någon gränsöverskridande ramlagstiftning. I sådana avtal som ett institut ingår ska det tas med ett avtalsvillkor enligt vilket parterna erkänner att 7 § ska tillämpas och att verket kan utöva uppskovs-, begränsnings- och anståndsbebefogenheter enligt 8—11 § med avseende på avtalet.

Ett sådant avtalsvillkor behöver inte tas med till exempel i avtal som ingås med centrala motparter och avvecklingssystem, eftersom uppskovs- och anståndsbebefogenheterna enligt 8 § 10 mom. och 10 § 4 mom. inte tillämpas på dem. Europeiska bankmyndigheten gör för kommissionen upp tekniska standarder, där innehållet i de avtalsvillkor som ska tas med i avtalet specificeras närmare. Kommissionen godkänner standarderna enligt artikel 10—14 i förordningen om Europeiska tillsynsmyndigheten (EU) 1093/2010.

I 2 mom. föreskrivs det om i hurdana avtal ett avtalsvillkor om erkännande av anståndsbebefogenheter ska tas med. Ett avtalsvillkor ska tas med i alla sådana finansiella avtal som antingen medför en ny förpliktelse eller en väsentlig ändring av en befintlig förpliktelse. Ett avtalsvillkor ska tas med i avtal om en ny förpliktelse eller ändringar av avtal som ingås efter att denna lags ikraftträdande. Ett avtalsvillkor ska också tas med i finansiella avtal genom vilka överenskommelse träffas om att häva det finansiella avtalet eller göra säkerhetsrätt gällande, på vilka bebefogenheterna enligt 7—11 § annars kan tillämpas om Finlands lag tillämpas på avtalet.

I 3 mom. föreskrivs det om ett moderföretags skyldighet att se till att i finansiella avtal som ingås av dotterföretag i tredjeländer tas in ett avtalsvillkor i vilket verkets uppskovs-, begränsnings- och uppskovsbefogenheter med avseende på moderföretaget erkänns.

Enligt 4 mom. hindrar en underlåtelse att ta med ett avtalsvillkor inte att Verket för finansiell stabilitet utövar sina befogenheter enligt 7—11 § på det finansiella avtalet.

13 §. Utdelningsrestriktioner. Det föreslås att till kapitlet fogas *en ny paragraf*, genom vilken artikel 16a i resolutionsdirektivet genomförs. I 1 mom. föreskrivs det om utdelningsrestriktioner när förutsättningarna enligt paragrafen uppfylls. Verket kan förbjuda utdelning, trots att institutet uppfyller det sammanlagda buffertkravet enligt 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen och minimikravet för kapitalbas enligt artikel 92.1 a—c i EU:s tillsynsförordning, om det inte uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utökat med det sammanlagda buffertkravet. Verket får också begränsa utdelningen för ett institut som inte uppfyller en bindande mellanliggande målnivå enligt 8 kap. 11 § 1 mom. Verket får begränsa utdelningen enligt denna paragraf, trots att förutsättningarna för utdelningsrestriktioner enligt 10 kap. 10 och 10a § i kreditinstitutslagen inte uppfylls. Om förutsättningarna uppfylls, ska bestämmelsen tillämpas också på sådana institut som enligt sin resolutionsstrategi i en problem-situation sannolikt försätts i konkurs. Institutet ska utan dröjsmål underrätta verket, om det inte längre uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Det högsta utdelningsbara beloppet ska beräknas enligt 3 och 4 mom. Verket får förbjuda utdelning som överskrider det beloppet.

I 2 mom. föreskrivs det om vilka åtgärder som betraktas som förbjuden utdelning om förutsättningarna för att förbjuda utdelning enligt 1 mom. föreligger. Det har ingen betydelse om utdelningsprestationen till exempel benämns ränta, vinstutdelning eller återbetalning av kapital, utan utdelningsrestriktionerna bedöms enligt dess verkliga karaktär.

I 3 mom. bestäms den andel av de utdelningsbara medlen som får delas ut beroende på hur betydande underskridningen av buffertkravet är. Det tillåtna utdelningsbeloppet beräknas utifrån de utdelningsbara medlen, som bestäms i 5 mom. Om förutsättningarna enligt paragrafen uppfylls tillämpas utdelningsrestriktionen på alla slags utdelning, inte endast utdelning av vinstmedel.

I 4 mom. definieras vilken kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet. Som sådan kapitalbas räknas sådant primärkapital som inte används för att täcka minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artikel 92a i EU:s tillsynsförordning och 8 kap. 7 a, 7 b och 7 d §.

I 5 mom. definieras utdelningsbara medel. Som utdelningsbara medel enligt 3 mom. betraktas den föregående och innevarande räkenskapsperiodens vinst som inte har räknats som en post i kärnprimärkapitalet och med avdrag för den latent skatteskulden med antagandet att kreditinstitutet inte genomför någon utdelning.

I 6 mom. föreskrivs om de omständigheter som ska betraktas vid bedömningen av huruvida ett utdelningsförbud ska meddelas. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det gör en bedömning enligt momentet. Enligt 7 mom. ska verket göra bedömningen åtminstone en gång i månaden så länge institutet inte uppfyller det sammanlagda buffertkravet och kravet på kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 1 mom.

I 8 mom. föreskrivs det om situationer när verket är tvunget att fatta ett beslut om utdelningsrestriktioner. Verket ska förbjuda utdelning som överskrider det högsta utdelningsbara beloppet

enligt 1 mom., om institutet fortfarande inte uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder nio månader efter det att underrättelse om situationen lämnades av institutet. Före beslutet ska verket samråda med Finansinspektionen. Enligt 9 mom. får verket låta bli att meddela ett förbud, om verket efter bedömningen anser att minst två av de förutsättningar som anges i momentet uppfylls. Enligt 10 mom. ska verket underrätta Finansinspektionen om sitt beslut att tillämpa ett undantag. Enligt förvaltningslagen ska verket motivera ett beslut om förbud och också tillställa Finansinspektionen motiveringarna. Verket ska varje månad upprepa sin bedömning av huruvida undantaget är tillämpligt.

14 kap. **Koncernresolution**

6 §. *Europeiska resolutionskollegier.* Till 1 mom. fogas i enlighet med artikel 89.1 i direktivet en formulering om moderföretag i minst två EES-stater. Om ett institut som är auktoriserat i ett tredjeland har dotterföretag i EES-stat eller minst två filialer som resolutionsmyndigheten betraktar som betydande i en EES-stat eller ett moderföretag i minst två EES-stater, ska resolutionsmyndigheterna i EES-staterna inrätta ett europeiskt resolutionskollegium.

I 2 mom. föreskrivs det om ordföranden i det europeiska resolutionskollegiet, och genom bestämmelsen genomförs artikel 89.3 i resolutionsdirektivet. Ordförande är i regel resolutionsmyndigheten för den EES-stat där moderföretaget är etablerat eller vars behörighet omfattar det dotterföretag som har den största balansräkningen. Ordförande i det europeiska resolutionskollegiet är dock resolutionsmyndigheten för den medlemsstat där moderföretaget är etablerat i en EES-stat, om moderföretaget innehar samtliga dotterföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet till ett moderföretag från tredjeland.

Det föreslås att 3 mom. kvarstår oförändrad.

I nytt 4 mom. föreskrivs det om det europeiska resolutionskollegiets uppgifter och sammansättning. Genom bestämmelsen genomförs artikel 89.2 och 89.5 i resolutionsdirektivet. Det europeiska resolutionskollegiet ska tillämpa bestämmelserna om medlemmar och företrädare i 3 § och om kollegiets och dess ordförandes uppgifter i 4 § till den del inget annat bestäms i denna paragraf.

Till paragrafen fogas ett nytt 5 mom., genom vilket artikel 89.2 tredje stycket i resolutionsdirektivet genomförs. Enligt 4 § 1 mom. 8 punkten ska kollegiet ställa det minimikrav på skulder som avses i 8 kap. för koncerner och dotterbolag som ingår i gruppen. Vid ställandet av minimikravet som avses i 8 kap. ska kollegiet beakta den globala resolutionsstrategi som eventuellt antagits av myndigheter i tredjeländer.

Till paragrafen fogas ett nytt 6 mom., i vilket det föreskrivs om det minimikrav som ska uppfyllas enligt en global resolutionsstrategi. Genom bestämmelsen genomförs artikel 89.2 fjärde stycket i resolutionsdirektivet. Enligt bestämmelsen ska ett dotterföretag i en EES-stat eller ett moderföretag i en EES-stat uppfylla minimikravet enligt 7 e § 1 punkten genom att emittera sådana tillgångar eller skulder som avses i 4 mom. enligt de förutsättningar som anges i 4 punkten. En förutsättning är att det europeiska resolutionskollegiet godkänner den globala resolutionsstrategin och dotterföretag med säte i EES-stater eller ett moderföretag i en EES-stat och dess dotterföretag enligt strategin inte är resolutionsenheter. Den kapitalbas och de skulder som ska uppfylla minimikravet ska emitteras till moderföretaget som är etablerat i ett tredjeland eller till dettas dotterföretag som är etablerade i samma land eller till andra enheter. Om ett moderföretag i en EES-stat uppfyller detta minimikrav, ska det göra det på gruppnivå.

17 kap. **Sekretess och överklagande**

4 §. Inverkan på likvidation och konkurs. I paragrafens *rubrik* nämns inte längre företagssanering och temporärt avbrott i verksamheten, eftersom de inte är möjliga när lagen om temporärt upphävande av en depositionsbanks verksamhet stryks. En motsvarande teknisk korrigering görs i innehållet i *1 mom.*

18 kap. **Administrativa påföljder**

1 §. Påföljdsavgift. Till *1 mom.* fogas en hänvisning till 8 kap. 7 a § 4 mom. och 7 e §. Genom bestämmelsen genomförs artikel 45k.1 e i resolutionsdirektivet. Finansinspektionen får påföra en påföljdsavgift för underskridande av det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e § i denna lag.

7.3 Lag om ändring av lagen om Finansinspektionen

1 kap. **Allmänna bestämmelser**

4 §. Tillsynsobjekt. Till *2 mom.* fogas en *ny 14 punkt*, enligt vilken med auktoriserade tillsynsobjekt också avses holdingföretag som har beviljats tillstånd för holdingföretagsverksamhet på det sätt som föreskrivs i 2 a kap. i kreditinstitutslagen.

2 kap. **Förvaltning**

10 §. Direktionens uppgifter. *1 mom. 6 punkten* bör ändras till följd av de förslag som berör 10 kap. 4 a—4 c, 4 e och 6 § i kreditinstitutslagen. I 6 punkten, som berör direktionens uppgifter för makro stabilitetstillsyn görs författningstekniska korrigeringar i de hänvisningar som framgår av propositionen, så att de motsvarar propositionen. Till övriga delar motsvarar punktens innehålla gällande lag utan ändringar.

3 kap. **Tillsynsbefogenheter**

26 §. Återkallande av verksamhetstillstånd och registrering samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet. I *1 mom. 2 punkten* stryks hänvisningen till lagen om temporärt upphävande av en depositionsbanks verksamhet, som upphävs.

Det föreslås att till paragrafen fogas *ett nytt 9 mom.*, enligt vilket verksamhetstillståndet för ett globalt systemviktigt institut inte kan återkallas och det inte kan förordnas att verksamheten ska avslutas endast på den grunden att kreditinstitutet inte uppfyller TLAC-kraven i artiklarna 92a och 92b i EU:s tillsynsförordning.

31 §. Revisorernas anmälningsskyldighet. Det föreslås att till paragrafen fogas *ett nytt 5 mom.*, genom vilket den nya artikel 63.1 andra stycket i kreditinstitutsdirektivet genomförs. Enligt direktivet ska medlemsstaterna föreskriva om att tillsynsmyndigheten vid behov har rätt att kräva att ett kreditinstituts revisor ska bytas ut, om revisorn agerar i strid med sin anmälningsplikt (så kallad *whistleblowing*). I fråga om andra auktoriserade tillsynsobjekt än kreditinstitut är utvidgningen av Finansinspektionens befogenhet nationell. Till den delen är syftet att säkerställa att Finansinspektionen har tillräckliga tillsynsbefogenheter för tillsynen över alla auktoriserade tillsynsobjekt.

Kravet på byte av revisor kan endast avse fysiska personer. Om ett auktoriserat tillsynsobjekts revisor är ett revisionsföretag, avser kravet byte av den huvudansvariga revisorn. I momentet

föreskrivs det uttryckligen att Finansinspektionen ska lämna sitt krav till det auktoriserade tillsynsobjektets revisionskommitté. Om det auktoriserade tillsynsobjektet inte har någon revisionskommitté, ska kravet lämnas till tillsynsobjektets styrelse.

Ett krav på byte av revisor enligt förslaget hindrar inte Finansinspektionen eller Patent- och registercentralens revisionstillsyn från att vidta åtgärder enligt revisionslagen. Med beaktande av hur allvarligt ett brott mot anmälningsplikten är kan utöver ett krav på byte av revisor också påföljder enligt 10 kap. aktualiseras, och beslut om dem fattas av revisionsnämnden. Finansinspektionen kan föra ett tillsynsärende till revisionsnämnden för avgörande med stöd av 9 kap. 2 § i revisionslagen. I sista hand kan Finansinspektionen väcka talan om entledigande av revisorn vid allmän underrätt enligt 5 kap. 2 § i revisionslagen, om ett auktoriserat tillsynsobjekt är ett sådant företag av allmänt intresse som avses i 1 kap. 9 § i bokföringslagen.

59 §. *Anmälan till hemstatens tillsynsmyndighet om villkoren för utländska EES-filialers och andra utländska EES-tillsynsobjekts verksamhet.* Det föreslås att bestämmelsen preciseras så att anmälan om en utländsk EES-filial ska göras också till den myndighet som svarar för tillsynen, vilket också antyds i paragrafens rubrik.

65 b §. *Inrättande av ett tillsynskollegium.* Det föreslås att 1 mom. 1 punkten kompletteras i enlighet med den nya artikel 116.1a i kreditinstitutsdirektivet så att skyldigheten att bilda en underkoncern enligt 2 kap. 5 § i kreditinstitutslagen medför motsvarande skyldighet att inrätta ett tillsynskollegium. Ytterligare föreslås det att 2 mom. kompletteras i enlighet med det nya andra stycket i artikel 116.6 i kreditinstitutsdirektivet så att också den myndighet som utövar tillsyn över ett holdingföretags verksamhet har rätt att delta i tillsynskollegiets verksamhet.

65 d §. *Samarbete för att ställa och erkänna buffertkrav.* Det föreslås att paragrafen upphävs som obehövlig till följd av den nya 10 kap. 4 e § som i denna proposition föreslås fogas till kreditinstitutslagen, och där det föreskrivs närmare om de omständigheter som nämns i bestämmelsen.

65 e §. *Godkännande av buffertkrav.* Det föreslås att paragrafen upphävs som obehövlig till följd av den nya 10 kap. 4 d § som i denna proposition föreslås fogas till kreditinstitutslagen, och där det föreskrivs närmare om de omständigheter som nämns i bestämmelsen.

7.4 Lag om ändring av lagen om myndigheten för finansiell stabilitet

4 kap. **EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden**

5 §. *Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden.* 5 mom. ändras så att artikel 102.3 i resolutionsdirektivet genomförs på ett mer exakt sätt. Det föreslås att till momentet fogas en bestämmelse enligt vilken, om resolutionsfondens målnivå underskrids så att den underskrider 2/3 av målnivån, den årliga andel varje värdepappersföretag och varje i 1 mom. avsedd filial ska betala bestäms så att fondens målnivå uppnås senast det sjätte året efter att fonden har underskridit 2/3 av målnivån.

5 kap. **Insättningsgaranti**

4 §. *Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift.* Det föreslås att tidsfristen för betalning av anslutningsavgiften i 2 mom. ändras från tio till sex år. Enligt 5 kap. 5 § 2 mom. ska anslutningsgarantifondens miniminivå uppnås inom sex år från att miniminivån

enligt 3 § underskreds. Om till exempel en ny inlåningsbank ansluter sig till insättningsgarantisystemet och de garanterade insättningarnas sammanlagda belopp därmed ökar, kan det leda till att insättningsgarantifondens miniminivå underskrids. Om tidsfristen för betalning av anslutningsavgiften är tio år som enligt gällande lag, innebär det att de andra inlåningsbankerna i systemet blir tvungna att betala extra insättningsgarantiavgifter för att miniminivån ska uppnås inom den föreskrivna tidsfristen på sex år. Till följd av den föreslagna ändringen kan en underskridning av miniminivån som beror på att en ny bank ansluts eller till exempel på att banker i olika länder fusioneras täckas med deras anslutningsavgifter.

6 kap. **Fondens bokslut och revision**

1 §. *Fondens bokslut och revision.* I 3 mom. ändras tidsfristen för att tillsätta revisorer. I stället för att revisorer i nuläget tillsätts årligen föreslås det att finansministeriet ska tillsätta revisorer för fonden för tre år åt gången. Ändringen lättar på verkets och ministeriets administrativa börda.

7.5 Lag om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform

6 §. I 2 mom. korrigeras hänvisningen så att den gäller 5 kap. 8 § 5 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Hänvisningen till 6 mom. i den gällande bestämmelsen är felaktig.

20 §. Till följd av det nya 23 a § 2 mom. görs behövliga tekniska ändringar i 1 och 5 mom. i denna paragraf. I 1 mom. nämns utöver Finansinspektionen också Verket för finansiell stabilitet som behörig myndighet för att utse likvidatorer. I 5 mom. tas in en formulering om att likvidatorerna till Finansinspektionen samt till Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, för kännedom ska lämna slutredovisningen samt den anmälan som avses i 20 kap. 17 § 1 mom. i aktiebolagslagen.

20 a §. Till följd av det nya 23 a § 2 mom. görs behövliga tekniska ändringar i denna paragraf. Bland myndigheterna i paragrafen nämns också Verket för finansiell stabilitet, vars skyldighet det är att ge en likvidator ett intyg över valet till uppdraget, om verket har fattat beslut om likvidation.

21 §. Till följd av det nya 23 a § 2 mom. görs behövliga tekniska ändringar i denna paragraf. I paragrafen ges Verket för finansiell stabilitet befogenhet att ansöka om konkurs för ett kreditinstitut. Beslut om konkurs fattas av domstol enligt konkurslagen.

23 a §. I 1 mom. görs en teknisk ändring till följd av det nya 2 mom. I 1 mom. ges också Verket för finansiell stabilitet behörighet att beslut om likvidation.

I bestämmelsen nämns liksom i den gällande bestämmelsen informativt att domstolen är behörig att besluta om försättande i konkurs, och att bestämmelserna i detta moment om försättande i likvidation och konkurs också tillämpas på filialer med säte i andra EES-stater. En filial är inte en självständig juridisk person, utan juridiskt en del av kreditinstitutet, men för att genomföra artikel 9.1 i direktivet om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (2001/24/EG) ingår i bestämmelsen ett klargörande om att de myndigheter som nämns i bestämmelsen också har befogenhet att besluta om likvidation eller konkurs för kreditinstituts filialer med säte i andra EES-stater.

Till paragrafen fogas också *ett nytt 2 mom.*, genom vilket artikel 32b i resolutionsdirektivet genomförs. Enligt direktivet ska medlemsstaterna säkerställa att ett institut avvecklas under ord-

nade former i enlighet med tillämplig nationell rätt, om förutsättningarna för att försätta institutet i resolution uppfylls men en resolutionsåtgärd inte skulle ligga i allmänintresset. Olika alternativ för genomförandet beskrivs i kapitel 5.1.2. Ett institut som är eller sannolikt kommer att bli oförmöget att fortsätta sin verksamhet bör alltså antingen ställas under resolutionsförvaltning, försättas i likvidation eller sökas i konkurs. Om det inte ligger i allmänintresset att ställa det under resolutionsförvaltning, står valet mellan likvidation och konkurs. Eftersom det i den situation som avses i bestämmelsen kan vara fråga om ett institut som endast sannolikt är oförmöget att fortsätta sin verksamhet och alltså inte ännu är insolvent enligt konkurslagen, är det möjligt att konkursförutsättningarna inte uppfylls. I en sådan situation bör Verket för finansiell stabilitet försätta institutet i likvidation. Om det utifrån de bedömningar som nämns i 4 kap. § 2 i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag är tydligt att institutet är insolvent, det vill säga annat än tillfälligt oförmöget att betala sina skulder när de förfaller, ska verket söka institutet i konkurs. Konkurs är mer motiverat än likvidation bland annat om institutet enligt likvidationsvärdet är överskuldssatt. Domstolen avgör frågan om konkurs enligt gällande bestämmelser.

Verket ska försätta ett institut i likvidation eller ansöka om att det ska försättas i konkurs utan dröjsmål efter att det enligt 4 kap. 2 § i resolutionslagen har beslutat att inte ställa institutet under resolution. För att säkerställa att ett ändamålsenligt förfarande med hänsyn till omständigheterna inleds i institutet ska verket samråda med Finansinspektionen innan det beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. På likvidation tillämpas i övrigt bland annat bestämmelserna om likvidation i 18—20 b § i den gällande lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform. Till bestämmelserna om banklagarna fogas dock en formulering om att verket tillsätter likvidatorn i den situationen. Likaså tillämpas gällande bestämmelser på konkursförfarandet, men konkursbestämmelserna i banklagarna kompletteras med befogenhet för verket att ansöka om försättande i konkurs.

7.6 Lag om ändring av sparbankslagen

69 §. I 2 mom. korrigeras hänvisningen så att den gäller 5 kap. 8 § 5 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Hänvisningen till 6 mom. i den gällande bestämmelsen är felaktig.

104 §. Till följd av det nya 120 a § 3 mom. görs behövliga tekniska ändringar i denna paragraf. I 1 och 2 mom. nämns utöver Finansinspektionen också Verket för finansiell stabilitet som behörig myndighet för att utse likvidatorer eller ansöka om förordnande av likvidatorer. I 3 mom. uppdateras Finansinspektionens namn i den finska språkversionen.

104 a §. Till följd av det nya 120 a § 3 mom. görs behövliga tekniska ändringar i denna paragraf. Bland myndigheterna i paragrafen nämns också Verket för finansiell stabilitet, vars skyldighet det är att ge en likvidator ett intyg över valet till uppdraget, om verket har fattat beslut om likvidation.

108 §. Till följd av det nya 120 a § 3 mom. görs den behövliga tekniska ändringen i denna paragraf. Verket för finansiell stabilitet nämns i bestämmelsen, eftersom också verket enligt den nya bestämmelsen får besluta att en sparbank ska träda i likvidation.

114 §. I 3 mom. görs behövliga tekniska ändringar till följd av det nya 120 a § 3 mom. Till bestämmelsen fogas en formulering om att likvidatorerna ska tillställa också Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, slutredovisningen för kännedom.

118 §. I paragrafen görs behövliga tekniska ändringar till följd av det nya 120 a § 3 mom. I paragrafen ges Verket för finansiell stabilitet befogenhet att ansöka om konkurs för en sparbank. Beslut om konkurs fattas av domstol enligt konkurslagen.

120 a §. I 1 mom. görs en teknisk ändring till följd av det nya 3 mom. I 1 mom. ges också Verket för finansiell stabilitet behörighet att beslut om likvidation.

I bestämmelsen nämns liksom i den gällande bestämmelsen informativt att domstolen är behörig att besluta om försättande i konkurs, och att bestämmelserna i detta moment om försättande i likvidation och konkurs också tillämpas på filialer med säte i andra EES-stater. En filial är inte en självständig juridisk person, utan juridiskt en del av kreditinstitutet, men för att genomföra artikel 9.1 i direktivet om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (2001/24/EG) ingår i bestämmelsen ett klargörande om att de myndigheter som nämns i bestämmelsen också har befogenhet att besluta om likvidation eller konkurs för kreditinstituts filialer med säte i andra EES-stater.

Till paragrafen fogas också *ett nytt 3 mom.*, genom vilket artikel 32 b i resolutionsdirektivet genomförs. Om Verket för finansiell stabilitet inte försätter sparbanken i resolution, ska det försätta det i likvidation eller ansöka om att det försätts i konkurs. Det som sägs i motiveringen till 23 a 2 mom. i lagen om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform är också tillämpligt på denna nya bestämmelse.

7.7 Lag om ändring av lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform

9 §. I 2 mom. korrigeras omfattningen i hänvisningen till tillämpningsundantaget. Enligt den gällande bestämmelsen är avvikelser från hela 9 § möjliga, om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 kap. 8 § 5 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet betraktas som en enda inlåningsbank. Det har möjliggjort avvikelser inte enbart från 2 mom. utan också bland annat från 1 mom. om bemötande av insättare och anmälningsplikt samt från 3—5 mom. Bestämmelsens ordalydelse ändras så att den motsvarar 69 § 2 mom. i sparbankslagen och 6 § 2 mom. i lagen om affärsbanken. En insättare föreslås alltså inte ha uppsägningsrätt och en överlåtande inlåningsbank behöver inte meddela om tillämpning av 5 kap. 13 § i verkslagen, om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet betraktas som en enda inlåningsbank.

26 §. I 1 och 5 mom. görs behövliga tekniska ändringar till följd av det nya 33 § 2 mom. I 1 mom. nämns utöver Finansinspektionen också Verket för finansiell stabilitet som behörig myndighet för att utse likvidatorer. I 5 mom. tas in en formulering om att likvidatorerna till Finansinspektionen samt till Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, för kännedom ska lämna slutredovisningen samt den anmälan som avses i 23 kap. 17 § 1 mom. i lagen om andelslag.

27 §. I paragrafen görs behövliga tekniska ändringar till följd av det nya 33 § 2 mom. Bland myndigheterna i paragrafen nämns också Verket för finansiell stabilitet, vars skyldighet det är att ge en likvidator ett intyg över valet till uppdraget, om verket har fattat beslut om likvidation.

29 §. I 1 mom. görs behövliga tekniska ändringar till följd av det nya 33 § 2 mom. I paragrafen ges Verket för finansiell stabilitet befogenhet att ansöka om konkurs för ett kreditinstitut. Beslut om konkurs fattas av domstol enligt konkurslagen.

33 §. I 1 mom. görs en teknisk ändring till följd av det nya 2 mom. I 1 mom. ges också Verket för finansiell stabilitet behörighet att beslut om likvidation.

I bestämmelsen nämns liksom i den gällande bestämmelsen informativt att domstolen är behörig att besluta om försättande i konkurs, och att bestämmelserna i detta moment om försättande i likvidation och konkurs också tillämpas på filialer med säte i andra EES-stater. En filial är inte en självständig juridisk person, utan juridiskt en del av kreditinstitutet, men för att genomföra artikel 9.1 i direktivet om rekonstruktion och likvidation av kreditinstitut (2001/24/EG) ingår i bestämmelsen ett klagande om att de myndigheter som nämns i bestämmelsen också har befogenhet att besluta om likvidation eller konkurs för kreditinstituts filialer med säte i andra EES-stater.

Till paragrafen fogas också *ett nytt 2 mom.*, genom vilket artikel 32 b i resolutionsdirektivet genomförs. Om Verket för finansiell stabilitet inte försätter kreditinstitutet i resolution, ska det försätta det i likvidation eller ansöka om att det försätts i konkurs. Det som sägs i motiveringen till 23 a 2 mom. i lagen om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform är också tillämpligt på denna nya bestämmelse.

51 §. Det föreslås att *3 mom.* upphävs. Enligt den gällande bestämmelsen ska vissa bestämmelser i den tidigare lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (1504/2001) tillämpas på den sammanslutning av andelsbanker som inlett sin verksamhet före den 1 juli 2010. Det ansågs inte längre nödvändigt att hålla undantagsbestämmelsen i kraft, med undantag för förbudet mot inbördes utlåning mellan andelsbanker och andelsbanksaktiebolag, om vilket en bestämmelse föreslås ingå i den nya 39 a § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

7.8 Lag om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker

5 kap. **Centralinstitutets betalningsskyldighet och medlemskreditinstitutens solidariska ansvar**

27 §. *Centralinstitutets skyldighet att betala medlemskreditinstituts skulder som förfallit till betalning.* Det föreslås att *1 mom.* för tydlighetens skull ändras så att i den uttryckligen nämns att ett medlemskreditinstituts borgenärs fordran har samma förmånsrätt oberoende av om kravet framförs till medlemskreditinstitutet eller till centralinstitutet.

27 a §. *Ett medlemsinstituts ansvar vid resolution.* Det föreslås att till lagen fogas *en ny paragraf* om tillämpningen av medlemskreditinstitutens gemensamma ansvar när sammanslutningen som helhet har ställts under resolutionsförvaltning med stöd av 4 kap. 5 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag. Ett medlemsinstituts kapitalbas och kvalificerade skulder får då användas för att täcka förluster för och rekapitalisera centralinstitutet och andra medlemskreditinstitut. Genom bestämmelsen förtydligas det interna ansvaret på grund av sammanslutningsstrukturen och möjliggör en mer flexibel tillämpning av resolutionsredskapen vid resolution. Medlemskreditinstitutens ansvar ökar inte jämfört med om sammanslutningen försätts i konkurs, eftersom verket för att ställa den under resolutionsförvaltning bör göra en jämförelse mellan resolution och konkurs och en borgenär inte får försättas i en sämre ställning vid resolution än i fall av konkurs.

Undantaget från ett medlemskreditinstituts betalningsskyldighet enligt 30 § i sammanslutningsslagen tillämpas inte i den situation som avses i denna paragraf. Vid resolution får ett medlemsinstituts kapitalbas och kvalificerade skulder således användas för att täcka förluster rekapitalisera, trots att medlemsinstituts kapitalbas underskrider minimikravet enligt kreditinstitutslagen och EU:s tillsynsförordning. Utan ett undantag från 30 § skulle täckandet av förluster och rekapitalisering endast gälla medlemsinstituten med allra starkast kapitalbas, endast deras ägares förmögenhet skulle minska i värde, och *No Creditor Worse Off*-principen skulle inte tillgodoses.

7 kap. **Särskilda bestämmelser**

39 a §. *Inbördes utlåning och förbud mot insättningar i vissa fall.* Eftersom det föreslås att 3 mom. i övergångsbestämmelsen enligt 51 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform upphävs, föreslås det att förbudet mot inbördes utlåning och insättning mellan andelsbanker och andelsbanksaktiebolag enligt den bestämmelsen tas in i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker. Den föreslagna 39 a § är i teknisk mening en ny bestämmelse, men dess sakinnehåll motsvarar gällande lag. För tydlighetens skull föreslås det att bestämmelsen flyttas till lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

Det föreslås att bestämmelsen endast ska tillämpas på sådana andelsbanker och andelsbanksaktiebolag som är medlemmar i en sammanslutning av inlåningsbanker som inlett sin verksamhet som en sammanslutning av andels-banker enligt den gamla andelsbankslagen. Förbudet mot utlåning var i kraft enligt den gamla andelsbankslagen, men inte längre enligt den senare lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker. Därmed har förbudet kunnat beaktas som en bindande, lagstadgad förutsättning vid grundandet av en sammanslutning av andelsbanker enligt den gamla lagen. Ett uttryckligt behov behöver därmed fortfarande hållas i kraft i en sammanslutning av inlåningsbanker som grundats enligt de gamla bestämmelserna. Däremot är det inte motiverat att utvidga förbudet till att gälla alla sammanslutningar av inlåningsbanker, eftersom det faktum att det inte finns något sådant förbud har kunnat beaktas vid bildandet av en sammanslutning av inlåningsbanker enligt nyare lagstiftning.

7.9 Lag om upphävande av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet

Det föreslås att lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs. Bestämmelserna om avbrottsförfarandet enligt den lagen har tillkommit före resolutionsdirektivet trädde i kraft, och i nuläget tillåter de att en inlåningsbanks verksamhet avbryts för en avsevärt lägre tid än enligt direktivet. Ett avbrottsförfarande enligt lagen innebär avsevärt större intrång i egendomsskyddet än ett avbrott enligt direktivet. I praktiken är det också mycket sannolikt att tillämpningen av avbrottsförfarandet skulle medföra skyldighet för verket att betala insättningsgarantiersättningar ur insättningsgarantifonden till insättare, eftersom insättarna inte har tillgång till sina medel under avbrottet. En särskild avbrottslag behövs inte längre, när det föreskrivs om avbrott i samband med genomförandet av resolutionsdirektivet.

Till följd av att lagen upphävs är ett saneringsförfarande för inlåningsbanker inte längre möjligt. Ett saneringsförfarande för inlåningsbanker har inte längre ansetts användbart eller behövligt, eftersom det efter lagens ikraftträdande har föreskrivits om ett resolutionsförfarande som liksom saneringsförfarandet syftar till att fortsätta inlåningsbankens verksamhet. Vid resolution riktas eventuella nedskrivningar dock i enlighet med placeransvaret primärt till institutets ägare och först därefter till borgenärerna, medan saneringsprogrammets konsekvenser vid ett saneringsförfarande i huvudsak riktas till borgenärerna.

7.10 Lag om upphävande av 2 § 3 mom. i lagen om företagssanering

I 2 § 3 mom. i lagen om företagssanering ingår en hänvisning till lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, som upphävs på det sätt som beskrivs ovan. Därför behövs ingen hänvisningsbestämmelse.

7.11 Lag om ändring av 2 och 6 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem

2 §. Definitioner. I definitionen av insolvensförfarande i 7 mom. stryks formuleringen om beslut om att ett kreditinstituts verksamhet ska avbrytas, eftersom lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs.

6 §. Nettning vid insolvensförfarande i fråga om kreditinstitut. 1 mom. upphävs, eftersom lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs. Likaså upphävs 4 mom., eftersom den tidigare nämnda lagen och 19 kap. 8 § i kreditinstitutslagen upphävs. I 3 mom. stryks hänvisningen till 1 mom., som upphävs på det sätt som konstateras ovan.

I 2 mom. föreslås en teknisk ändring till följd av att 1 mom. stryks. I momentet skyddas nettning som sker i avvecklingssystemet i situationer när något annat insolvensförfarande än en konkurs för ett kreditinstitut utan denna bestämmelse skulle innebära att nettning inte tillåts. En sådan situation kan till exempel föreligga när ett utländskt kreditinstitut är part i ett avvecklingsförfarande.

7.12 Lag om ändring av 11 § i lagen om värdepapperskonton

11 §. Förvarares konkurs och annan insolvens. I 3 mom. stryks hänvisningen till lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, som upphävs.

7.13 Lag om ändring av 3 i lagen om finansiella säkerheter

3 §. Definitioner. I 1 mom. 4 punkten stryks hänvisningen till ett beslut om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, eftersom lagen om det upphävs.

7.14 Lag om ändring av 2 kap. 25 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet

25 §. Avtal för en eventuell insolvens hos den centrala motpartens clearingmedlem. I paragrafen stryks hänvisningen till temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, eftersom lagen om det upphävs.

7.15 Lag om ändring av 11 och 26 § i lagen om Finlands Bank

11 §. Bankfullmäktiges uppgifter. I 2 mom. 6 punkten stryks formuleringen om fastställande av pensionsstadgan och familjepensionsstadgan för Finlands Bank, eftersom det från och med den 1 januari 2021 inte föreskrivs om Finlands Banks pensioner i pensionsstadgorna utan i pensionslagen för den offentliga sektorn (81/2016). Därmed kan bankfullmäktige inte längre fastställa nya pensionsstadgor, och bestämmelsen behövs inte längre.

26 §. Rätt att få och skyldighet att lämna upplysningar. I 4 mom. föreskrivs om de myndigheter som Finlands bank trots sekretessbestämmelserna ska underrätta om en krissituation i Finland. Till förteckningen fogas Finansinspektionen, eftersom Finlands Bank inte enligt den gällande bestämmelsen har någon skyldighet att underrätta den om en krissituation. För en effektiv skötsel av krissituationer är det väsentligt att alla myndigheter för finansiell stabilitet och krishantering underrättas om en krissituation så tidigt som möjligt.

7.16 Lag om ändring av lagen om investeringstjänster

1 kap. Allmänna bestämmelser

Till 1 kap. 4 § 2 mom., 5 § 1 och 2 mom., 6 § 1 mom. och 7 § 1 mom. fogas en hänvisning till den nya 10 kap. 4 a § för att den ska tillämpas också på kreditinstitut, finansiella institut, AIF-förvaltare, utländska EES-värdepappersföretag, utländska EES-kreditinstitut, utländska EES-fondbolag, utländska EES-baserade AIF-förvaltare och tredjelands företag.

10 kap. Förfaranden i kundförhållanden.

4 a §. Erbjudande av kvalificerade skulder enligt EU:s tillsynsförordning till icke-professionella kunder. Till 10 kap. fogas en ny 4 a §, genom vilken artikel 44a.5 i resolutionsdirektivet genomförs. Enligt bestämmelsen får icke-professionella kunder inte erbjudas kvalificerade skulder med ett nominellt värde under 50 000 euro. Bestämmelsen tillämpas på sådana kvalificerade skulder som avses i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning och som uppfyller kraven i den artikeln, med undantag av artikel 72a.1 b, och i artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen. Det avses således instrument enligt 1 kap. 4 a § 1 mom. 4 punkten i kreditinstitutslagen. Gränsen på 50 000 euro för det nominella värdet gäller för varje enskilt finansiellt instrument.

Termen icke-professionell kund definieras i 1 kap. 23 § 3 mom. i denna lag och med den avses andra kunder än professionella kunder enligt 1 mom. i den paragrafen. Bestämmelsen tillämpas på icke-professionella kunder med hemort i Finland, oberoende av om ett finansiellt instrument som hänförs till kvalificerade skulder emitterats i Finland eller någon annan EES-stat. Bestämmelsen tillämpas på alla som bjuder ut finansiella instrument för kvalificerade skulder, vare sig de är kreditinstitut eller andra värdepappersföretag enligt 1 kap. 13 § 1 mom. Bestämmelsen tillämpas inte på handel mellan konsumenter. Bestämmelsen tillämpas också på handel på sekundärmarknaden. Genom bestämmelsen begränsas inte investerarskyddet enligt lagen om investeringstjänster. Bestämmelsen tillämpas på sådana kvalificerade skulder som emitteras efter denna lags ikraftträdande.

7.17 Lag om ändring av 4 och 5 § i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet

4 §. Proportionell förvaltningsavgift. 4 § 1 mom. i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet ändras så att den proportionella förvaltningsavgiften som baseras på omsättningen slopas för värdepapperscentralen och endast grundavgiften enligt 5 § kvarstår. Till övriga delar kvarstår bestämmelsen oförändrad.

5 §. Grundavgift. 5 § 1 mom. ändras för värdepapperscentralens del så att värdepapperscentralens årliga grundavgift fastställs till 25 000 euro. Till övriga delar kvarstår bestämmelsen oförändrad. Lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet avgavs innan resolutionsplaneringen för värdepapperscentralen hade inletts. När den ursprungliga bestämmelsen avgavs var bedömningen att värdepapperscentralens resolutionsplanering upptar ca 0,5 personarbetsår vid verket. Utifrån värdepapperscentralens dåvarande omsättning bedömdes den proportionella avgiften till 51 350 euro. Till följd av ett fel i koefficienten leder den gällande koefficienten för den proportionella avgiften 0,0013 procent dock endast till en förvaltningsavgift på cirka 513 euro. Värdepapperscentralens nuvarande avgift som består av grundavgiften och den proportionella förvaltningsavgiften räcker inte till för att täcka verkets kostnader för uppgörande av resolutionsplanen.

Värdepapperscentralens första resolutionsplan utarbetades 2019, och utifrån den kan det uppskattas att Verket för finansiell stabilitets årliga arbetsmängd för den kommer att vara cirka 1/4 personarbetsår, vilket motsvarar det föreslagna beloppet på 25 000 euro. Eftersom det inte kan förväntas att arbetsmängden förändras till exempel för att värdepapperscentralens omsättning förändras, föreslås det att förvaltningsavgiften fastställs som en fast grundavgift.

8 Bestämmelser på lägre nivå än lag

Det föreslås att artikel 10.7 o och 10.7 p i resolutionsdirektivet genomförs genom att till 3 § i finansministeriets förordning om de uppgifter som ska lämnas in för upprättandet av kreditinstitut och värdepappersföretags resolutionsplaner och ingå i dem (1284/2014) fogas *en ny 19 punkt*. Enligt den bestämmelsen ska i resolutionsplanen ingå ett minimikrav för institutets kapitalbas och kvalificerade skulder och en tidsfrist för att uppfylla det. Ett bemyndigande att utfärda förordning finns i 2 kap. 3 § 2 mom. och 4 § 1 mom. i resolutionslagen. För att genomföra 6 punkten i avsnitt B i bilagan till direktivet föreslås det dessutom att uttrycket *kvalificerade skulder* i 2 § 6 punkten i ministeriets förordning ändras att lyda *nedskrivningsbara skulder*. För att genomföra 17 punkten i avsnitt C i bilagan till direktivet föreslås en motsvarande termändring i 2 § 1 mom. 17 punkten i finansministeriets förordning om omständigheter som ska beaktas vid bedömning av ett kreditinstitut och värdepappersföretags eller en koncerns avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter (1285/2014).

Dessutom utfärdas en ny förordning av finansministeriet om beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utifrån det totala skuldexponeringsbeloppet. Det föreslås att ett bemyndigande att utfärda förordning fogas till 8 kap. 7 b § 4 mom. i resolutionslagen. Genom förordningen genomförs artikel 45b.4 i resolutionsdirektivet för de formlers del som anges där. I förordningen anges en formel för beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utifrån det totala riskexponeringsbeloppet. Bestämmelsen är ytterst teknisk och hör därför inte till området för lagstiftningen. Om det de grunder för minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder som hör till rättigheter och skyldigheter föreskrivs i 8 kap. 7 b § 4 mom. i resolutionslagen. Förordningen preciserar den bestämmelsen i lagen, och därför kan det föreskrivas om saken genom förordning.

Finansministeriets förordning 65/2018 om systemriskbuffertkrav för kreditinstitut och värdepappersföretag bör ses över till följd av de lagförslag som ingår i denna proposition. I den nya förordningen med samma namn föreskrivs det liksom i denna proposition om beräkningen av och om faktorer av vikt för förutsättningarna för att ställa systemriskbuffertkrav enligt 10 kap. 3 § 5 mom. och 4 a—4 d § i kreditinstitutslagen samt om de uppgifter som ska fogas till beslutet och om förfarandet för att offentliggöra beslutet. Genom förordningen genomförs bland annat den detaljerade bestämmelsen om beräkning av systemrisk och den matematiska formeln för det i den ändrade artikel 133 i kreditinstitutsdirektivet. Dessutom föreskrivs det i förordningen, liksom i den gällande förordningen, om särskilda kompletterande faktorer och indikatorer för dem för bedömning av systemrisken. Bemyndigandena att utfärda förordning finns de föreslagna i 10 kap. 4 a § 4 mom. och 4 b § 4 mom. i kreditinstitutslagen.

Finansministeriets förordning 697/2014 om de utredningar som ska fogas till ansökan av ett kreditinstitut, ett utländskt kreditinstituts filial och centralinstitutet för sammanslutningen av inlåningsbanker om koncession samt till ansökan om inrättande av en utländsk filial bör likaså ses över, i synnerhet så att i förordningen tas in närmare bestämmelser också om de noggrannare utredningar som ska bifogas tillståndsansökningar för kreditinstituts ägarsammanslutningar på det sätt som förutsätts i artikel 21a i kreditinstitutsdirektivet.

9 Ikraftträdande

Både resolutionsdirektivet och kreditinstitutsdirektivet ska genomföras nationellt senast den 28 december 2020. Därför föreslås det att lagarna träder i kraft den 1 januari 2021.

I ikraftträdelsebestämmelsen i lagen om ändring av resolutionslagen ingår övergångsbestämmelser i fråga om ett instituts skyldighet att offentliggöra information samt beslut om kapitalbas och kvalificerade skulder. Beslut om kapitalbas och kvalificerade skulder som fattats före ikraftträdandet av denna lag är i kraft tills verket meddelar institutet ett nytt beslut efter lagens ikraftträdande. På beslutet tillämpas det 8 kap. som gällde vid ikraftträdandet tills ett nytt beslut har meddelats. Vidare tillämpas bestämmelserna om skyldigheten att offentliggöra information i 8 kap. 14 § 3 mom. i lagförslaget från och med den 1 januari 2024. Om verket har fastställt en övergångsperiod för institutet i enlighet med 8 kap. 11 § 2 mom. som går ut efter den 1 januari 2024, tillämpas skyldigheten att offentliggöra information från och med den dag då övergångsperioden går ut.

10 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

De viktigaste förslagen med tanke på grundlagen och lagstiftningsordningen berör egendomsskyddet, näringsfriheten, Finansinspektionens prövningsrätt när den ställer buffertkrav och utövar sina andra tillsynsbefogenheter, de administrativa påföljder Verket för finansiell stabilitet och Finansinspektionen påför om minimikravet underskrids, delegering av normgivningsrätt samt skydd för personuppgifter.

10.1 Egendomsskyddet

Med tanke på egendomsskyddet enligt 15 § i grundlagen har de föreslagna bestämmelserna i kreditinstitutslagen och resolutionslagen om utdelningsrestriktioner betydelse, liksom den Verket för finansiell stabilitets föreslagna befogenhet enligt resolutionslagen att avbryta ett kreditinstituts avtalsenliga betalnings- och leveransskyldigheter.

I de föreslagna 10 kap. 10 och 10 a § i kreditinstitutslagen och 12 kap. 13 § i resolutionslagen ingår bestämmelser om utdelningsrestriktioner enligt kreditinstitutsdirektivet och resolutionsdirektivet som blir tillämpliga i situationer när ett kreditinstitut inte uppfyller vissa krav på kapitalbas eller kvalificerade skulder. I de bestämmelserna fastställs den högsta andel av de utdelningsbara medlen som ett kreditinstitut får dela ut till exempel i form av vinstutdelning. I enlighet med direktiven ska den högsta andelen fastställas enligt noga avgränsade bestämmelser, beroende på hur betydande underskridningen av kraven är.

Enligt den föreslagna nya 11 kap. 10 § 1 mom. 14 punkten i kreditinstitutslagen föreslås det att Finansinspektionen utöver de utdelningsrestriktioner som nämns ovan ges särskild befogenhet att kräva att ett kreditinstitut stärka sin kapitalbas genom att begränsa kreditinstitutets vinstutdelning. Förslaget berör genomförandet av artikel 104 i kreditinstitutsdirektivet, i vilken de tillsynsbefogenheter förtecknas som tillsynsmyndigheten ska ges i medlemsstaternas lagstiftning. I direktivet ingår inget nationellt manöverutrymme. Det föreslås att en förutsättning för utdelningsrestriktioner, liksom också för utövning av andra befogenheter enligt samma moment, ska vara att en tillräcklig kapitalbas eller likviditet för kreditinstitutet inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. Förutsättningen för utövning av befogenheten motsvarar i huvudsak gällande bestämmelser.

I 12 kap. 8 § i förslaget till resolutionslag föreskrivs om rätten för Verket för finansiell stabilitet att skjuta upp ett instituts betalnings- och leveransskyldighet. Efter ändringen av direktivet omfattar den avbrottsbefogenheten också till exempel fysiska personers insättningar som ska ersättas enligt 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet. Ett behörigt genomförande av artikel 33a.2 andra stycket i direktivet förutsätter att avbrottet kan utsträckas till att omfatta också garanterade insättningar, och till den delen har medlemsstaterna inte getts något nationellt manöverutrymme. Till den delen ges dock verket en skyldighet att bedöma särskilt omsorgsfullt om avbrottet behöver utsträckas till att omfatta fysiska personers och mindre företags garanterade insättningar. Om verket avbryter ett instituts betalnings- och leveransskyldigheter, leder det till att insättarna inte har tillgång till sina insättningar under högst två bankdagar. Det begränsar såväl institutens som insättarnas egendomsskydd enligt 15 § i grundlagen.

Tidigare när grundlagsutskottet har bedömt lagstiftning om kreditinstitutsverksamhet har det konstaterat att myndighetstillsynen och den utövning av befogenheter som följer av den är nödvändiga till följd av det omfattande mottagande av medel från allmänheten som är kännetecknande för kreditinstitutsverksamhet, och ansett att det finns acceptabla grunder för bestämmelserna med tanke på systemet med grundläggande fri- och rättigheter, framför allt med avseende på tryggheten av finansmarknadens stabilitet och därmed också kundskyddet (GrUU 24/2002 rd och GrUU 16/2003 rd). Såväl bestämmelserna om utdelningsrestriktioner som befogenheterna att avbryta kreditinstituts betalnings- och leveransskyldigheter har stor betydelse för tryggheten av finansmarknadens stabilitet.

En ägares rättigheter får begränsas genom lag till exempel genom olika förbud, begränsningar och skyldigheter som gäller användningen av egendomen, bara bestämmelserna uppfyller de allmänna förutsättningarna för lagar som inskränker de grundläggande fri- och rättigheterna (GrUU 33/1998 rd, GrUU 15/2004 rd). Avtalsfriheten tryggas inte uttryckligen i grundlagen, men den får ett visst skydd via generalklausulen som tryggar egendomsskyddet i 15 § 1 mom. i grundlagen (RP 309/1993 rd, s. 62, GrUU 15/2004 rd s. 4—5). Skyddet för förmögenhetsrättsliga rättshandlingars fortbestånd bygger på tanken om skydd för rättssubjektens berättigade förväntningar i ekonomiska frågor (GrUU 42/2006 rd s. 4). I grundlagsutskottets praxis har det ansetts att om de skyldigheter som ställs upp i lagen gäller börsnoterade bolag eller andra juridiska personer med en avsevärd förmögenhetsmassa är manöverutrymmet med avseende på egendomsskyddet i regel större än om bestämmelserna får mycket direkta konsekvenser för ställningen för de fysiska personerna bakom den juridiska personen (se bl.a. GrUU 9/2008 rd s. 4, GrUU 10/2007 rd s. 2, GrUU 54/2005 rd s. 3, GrUU 32/2004 rd s. 2, GrUU 61/2002 rd s. 3—4, GrUU 34/2000 rd s. 2). De föreslagna bestämmelserna berör kreditinstitutet, det vill säga en sådan juridisk person som i grundlagsutskottet ansetts ha en avsevärd förmögenhetsmassa, och manöverutrymmet avseende egendomsskyddet är därför större.

Bestämmelserna om utdelningsrestriktioner vid underskridning av kraven för kapitalbas och kvalificerade skulder som ingår i de föreslagna 10 kap. 10 och 10 a § i kreditinstitutslagen och 12 kap. 13 § i resolutionslagen utgör tvingande bestämmelser som förutsätts i kreditinstitutsdirektivet och resolutionsdirektivet, och till den delen finns inget nationellt manöverutrymme. Liksom i direktiven är förutsättningarna för tillämpningen av bestämmelserna är graderade enligt hur betydande underskridningen av kapitalbasen eller de kvalificerade skulderna är. Till den delen är bestämmelserna exakta och noga avgränsade, och utfärdandet av restriktioner är proportionellt i förhållande till underskridningen av kravet.

I fråga om den särskilda behörigheten att begränsa ett kreditinstituts utdelning, som baserar sig på den föreslagna ändringen av 11 kap. 10 § i kreditinstitutslagen, har en myndighetsbefogenhet av motsvarande slag i grundlagsutskottets tidigare tolkningspraxis till följd av förutsättningarna för utövning av befogenheten ansetts vara förenligt med egendomsskyddet enligt grundlagen

(GrUU 24/2002 rd, s. 2). En förutsättning för den föreslagna särskilda befogenheten att begränsa ett kreditinstituts utdelning är alltid att en tillräcklig kapitalbas eller likviditet för kreditinstitutet inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. De föreslagna förutsättningarna för utövning av befogenheten kan anses vara i linje med befogenheten enligt 30 § i lagen om Finansinspektionen att begränsa utdelning utifrån information i bokslutet och bokföringen. Med beaktande också av att det är fråga om genomförande av ett krav som enligt kreditinstitutsdirektivet, den prövningsrätt som förutsätts i direktivet samt att Finansinspektionens befogenhet i fråga om användningen av ett kreditinstituts kapitalbas med beaktande av ändringarna i fråga om buffertkrav enligt prövning inte utvidgas nämnvärt kan den föreslagna befogenheten i fråga om utdelningsrestriktioner anses godtagbar och proportionell med tanke på egendomsskyddet.

Det föreslås bestämmelser i lag om avbrott i kreditinstituts betalnings- och leveransskyldighet och den är noggrant avgränsad och endast tillämplig under strikta förutsättningar som anges i 12 kap. 8 § i resolutionslagen. Avbrottsbefogenheten gäller fall när ett institut är oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet. I gällande lag tillåts avbrott redan när ett institut har ställts under resolutionsförvaltning. Syftet med avbrottet i betalnings- och leveransskyldigheterna är att verket ska ha tillräcklig tid att bedöma om det ska ställa institutet under resolutionsförvaltning och vilka resolutionsredskap som ska tillämpas på det utan att en depositionsflykt som kan försvaga den finansiella stabiliteten uppkommer under tiden. Det finns därför en acceptabel grund och vägande samhälleliga skäl för inskränkningen. Enligt 12 kap. 8 § 5 mom. i lagförslaget ska bl.a. insättarna underrättas om avbrottet på verkets, Finansinspektionens och institutets webbplatser. Avbrottets längd är begränsad till två bankdagar, vilket är noggrant avgränsat och proportionellt i förhållande till bestämmelsens syfte. Vidare bör det noteras att det föreslås i propositionen att lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet upphävs, och den tillåter att betalningar och leveranser avbryts för flera månader. Som helhet betraktad innebär propositionen därför att inskränkningarna i egendomsskyddet för institut och insättare lindras betydligt. Enligt 17 kap. 3 § i resolutionslagen beslut om avbrott överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol, vilket innebär att inskränkningen i egendomsskyddet också uppfyller rättsskyddskraven.

Inskränkningarna i egendomsskyddet uppfyller de allmänna förutsättningarna för inskränkningar i de grundläggande fri- och rättigheterna, och det kan därför föreskrivas om dem i vanlig lagstiftningsordning.

10.2 Näringsfriheten

I fråga om bestämmelserna om kapitalbaskrav, minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder och utdelningsrestriktioner är en betydelsefull bestämmelse i grundlagen 18 § 1 mom., enligt vilken var och en har rätt att skaffa sig sin försörjning genom näring som han eller hon väljer. De buffertkrav och minimikrav som ställs på kreditinstitutet innebär i och för sig en inskränkning i skyddet för näringsfriheten genom att det för vissa aktörer krävs att krav på finansiell ställning ska uppfyllas. Med tanke på näringsfriheten har också förutsättningarna för koncession för kreditinstitutsverksamhet betydelse.

Enligt 10 kap. 3 § i förslaget till kreditinstitutslag ska ett kreditinstitut utöver det som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning ha en kapitalbas som täcker de buffertkrav och gruppbaseerade buffertkrav som föreskrivs i 10 kap i lagen. De buffertkrav som ställs på kreditinstitutet är en följd av de tvingande bestämmelserna i kreditinstitutsdirektivet och tillsynsförordningen. Systemriskbuffertkravet enligt 10 kap. 4 § i förslaget till kreditinstitutslag baserar sig på en så kallad nationell lagstiftningsoption som ingår i direktivet, som togs i bruk genom lag 819/2017, och dess grundlagsenlighet bedöms i regeringens proposition RP 137/2017 rd. De bestämmelser som nu föreslås i fråga om ställande av systemriskbuffertkrav motsvarar till sin materiella omfattning

och sitt innehåll med tanke på inskränkningen i näringsrätten, och med tanke på myndighetens prövningsrätt som behandlas senare i detta avsnitt, det gällande 10 kap. i kreditinstitutslagen och baserar sig på det ändrade kreditinstitutsdirektivet.

Varken i kreditinstitutsdirektivet eller det ändringsdirektiv som genomförs i de bestämmelser som nu föreslås finns till exempel någon uttrycklig övre gräns för buffertkravet enligt de föreslagna 10 kap. 4 a—4 e § i kreditinstitutslagen, utan maximibeloppet på 5 procent för ett buffertkrav som ställs utifrån det totala riskexponeringsbeloppet baserar sig på tillämpning av det nationella manöverutrymmet på det sätt som förutsätts i grundlagen och i grundlagsutskottets tolkningspraxis. Utöver att den nationella optionen och det särskilda buffertkrav den innebär har tigits i bruk med begränsat maximibelopp bör det noteras att de materiella förutsättningarna för ställande av buffertkrav inte har lättats upp utan tvärtom gjorts mer detaljerade på det sätt som förutsätts i ändringsdirektivet, vilket bland annat framgår av 10 kap. 4 b och 4 c § och 11 kap. 6 a §.

I 8 kap. i förslaget till resolutionslag föreskrivs om det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som ställs på kreditinstitut. Också de föreslagna bestämmelserna om utdelningsrestriktioner i 10 kap. 10 a § i kreditinstitutslagen och 12 kap. 13 § i resolutionslagen innebär inskränkningar i näringsverksamheten för dem som bedriver kreditinstitutsverksamhet. Dessutom föreslås det att tillsynsmyndigheten enligt 11 kap. 10 § i kreditinstitutslagen utöver andra särskilda tillsynsbefogenheter ska ha befogenhet att begränsa utdelningen om en tillräcklig kapitalbas eller likviditet för kreditinstitutet inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. Också till den delen baserar sig bestämmelserna på tvingande bestämmelser i kreditinstitutsdirektivet och resolutionsdirektivet.

I det nya 2 a kap. i kreditinstitutslagen föreslås bestämmelser om tillståndsplikt för ägarsammanslutningar till kreditinstitut under vissa förutsättningar, vilket innebär att det föreskrivs om skyldigheten för ägarsammanslutningar att se till att kraven på gruppnivå enligt kreditinstitutslagen och EU:s tillsynsförordning uppfylls. Bestämmelserna baserar sig på tvingande bestämmelser i artikel 3.3 och 21a i kreditinstitutsdirektivet. Enligt den föreslagna 2 kap. 5 § i kreditinstitutslagen är en verksamhetsförutsättning för en kreditinstitutskoncern utanför Europeiska samarbetsområdet i enlighet med artikel 21b att koncernen antingen bildar en eller två underkoncerner inom Europeiska samarbetsområdet. Bägge förutsättningarna baserar sig på kreditinstitutsdirektivet som inte lämnar något nationellt manöverutrymme. Förutsättningarna för tillstånd och verksamhet definieras i de föreslagna bestämmelserna enligt kraven i direktivet. Bestämmelsernas syfte är att säkerställa en effektiv tillsyn över kreditinstitutskoncerner och efterlevnad av de krav som ställs på kreditinstitut i olika koncernstrukturer och att i tillämpliga delar utvidga skyldigheten att iaktta bestämmelserna om kreditinstitut till koncernens övre nivå och till sådana holdingföretag som inverkar på affärsverksamheten och riskprofilen i kreditinstitut i koncernen. Syftet med de föreslagna kraven på verksamheten i holdingföretag till kreditinstitut i enlighet med kreditinstitutsdirektivet är alltså att trygga finansmarknadens verksamhet och stabilitet.

Enligt 6 kap. 4 a § 2 mom. i lagförslag 1 har Finansinspektionen rätt att förbjuda att ett kreditinstitut tillhandahåller tjänster i en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet på de grunder som närmare anges i den föreslagna bestämmelsen. Myndighetskontroll av etablering av verksamhet utanför Europeiska samarbetsområdet behövs, eftersom kreditinstitutslagstiftningen utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet kan avvika avsevärt från den harmoniserade lagstiftningen och myndighetstillsynen inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Därför kan etablering av verksamhet utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet innebära betydande osäkerhet med tanke på riskerna med kreditinstitutsverksamhet och tillsynen över verksamheten. I detta sammanhang bör det noteras att principerna för den föreslagna

förbudsrätten inte i avviker från tillståndsplikten för etablering av kreditinstitutsfilialer utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet enligt 6 kap. 2 § i kreditinstitutslagen.

I samband med kreditinstitutsverksamhet är sådana inskränkningar i näringsfriheten, såsom kravet på skäligt kapital, som är acceptabla med tanke på systemet med grundläggande fri- och rättigheter motiverade för att trygga finansmarknadens stabilitet, och dessutom utgör kundskyddet en grund som talar för bestämmelserna (GrUU 43/2004 rd) med beaktande av kreditinstitutens höga hävstångsgrad. I fråga om minimikravet enligt resolutionslagen är det dessutom fråga om att genomföra placeransvaret i ett krisläge för banken, och också grundlagsutskottet har betonat fullgörandet av det i samband med sitt utlåtande om inrättandet av EU:s gemensamma resolutionsmekanism (GrUU 28/2013 rd). Ett minimikrav enligt de nya bestämmelserna ställs genom verkets beslut, och enligt 8 kap. 11 § ges institutet en tillräcklig övergångsperiod och eventuella mellanliggande målnivåer för att uppfylla kravet.

Bestämmelserna gäller en avgränsad bransch, såsom nu kreditinstitutsverksamhet, och dessutom har kreditinstitut som bedriver in- och utlåningsverksamhet särskild betydelse för sina kunders ekonomiska intressen, och därför motsvarar syftena med de bestämmelser som nu föreslås de principer som förutsätts i grundlagsutskottets utlåtanden om näringsfriheten (GrUU 28/2000 rd, 28/2001 rd, GrUU 53/2001 rd, GrUU 19/2002 rd och GrUU 17/2004 rd).

10.3 Myndigheters prövningsrätt

Bestämmelser i lagförslagen av betydelse för bedömningen av om myndigheternas prövningsrätt är godtagbar berör ställandet av buffertkrav samt utövningen av andra tillsynsbefogenheter i situationer när en tillräcklig kapitalbas eller likviditet för kreditinstitutet inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. Liksom i gällande lag ingår i 10 kap. 3—9 § i lagförslag 1 i propositionen bestämmelser enligt vilken Finansinspektionen som tillsynsmyndighet kan ställa buffertkrav av varierande storlek för att täcka olika risker på det sätt som förutsätts i kreditinstitutsdirektivet. Genom ändringen av 11 kap. 10 § i lagförslag 1 genomförs Finansinspektionens befogenheter bland annat i fråga om utdelningsrestriktioner på det sätt som förutsätts i kreditinstitutsdirektivet.

De föreslagna bestämmelserna avviker inte från gällande lag till sin art. Finansinspektionen kan med stöd av sina nuvarande befogenheter ställa rörliga buffertkrav på kreditinstitut, kapitalbaskrav för systemviktiga kreditinstitut, kapitalbaskrav för globalt systemviktiga kreditinstitut samt buffertkrav enligt prövning enligt 11 kap. 6 §. Detaljerade och noggrant avgränsade bestämmelser om förutsättningarna och förfarandet för att ställa olika buffertkrav finns i 10 och 11 kap. i kreditinstitutslagen. Liksom i befogenheterna enligt gällande lag ställs nödvändiga begränsningar upp i lagen också för den prövningsrätt som nu föreslås. Å andra sidan behöver prövningsrätt också tillämpas när buffertkraven ställs för att tillsynsmyndigheten i det enskilda fallet ska kunna beakta särdragen i tillsynsobjektens finansiella ställning och riskprofiler. I det ändrade kreditinstitutsdirektivet har förutsättningarna för att ställa buffertkrav preciserats och begränsats i synnerhet så att flera buffertkrav inte längre får ställas utifrån samma risk.

De föreslagna bestämmelserna ger Finansinspektionen motsvarande prövningsrätt som i nuläget för att ställa högre soliditetskrav för kreditinstitut än vad som följer av minimikraven enligt EU:s tillsynsförordning och kreditinstitutslagen för att täcka särskilda risker.

Med avvikelse från gällande lag får enligt 10 kap. 3 § 6 mom. i lagförslag 1 buffertkravet för ett annat systemviktigt kreditinstitut vara högst 3 procent av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp mot tidigare 2 procent. Bestämmelsen baserar sig på det ändrade kreditinstitutsdirektivet, och det är inte tillåtet att avvika nationellt från kravet på maximibeloppet. Enligt 10 kap. 3

§ 4 mom. i lagförslaget ställs gränser inom ramen för det nationella manöverutrymmet upp för prövningsrätten så att systemriskbuffertkravets storlek kan vara 5 procent liksom hittills, när kravet ställs utifrån institutets totala riskexponeringsbelopp. När kravet ställs utifrån särskilda riskkoncentrationer som framgår av lagförslaget, kan det högsta beloppet vara 10 procent av riskkoncentrationen i fråga. Den sistnämnda tillämpningen begränsas dock så att det sammanlagda buffertkravets belopp enligt de särskilda beräkningsgrunderna utifrån riskkoncentrationer inte får överskrida det krav som beräknats utifrån det totala riskexponeringsbeloppet med 5 procent. Till denna del har det nationella manöverutrymmet utnyttjats vid genomförandet av bestämmelserna så att myndighetens prövningsrätt har minskats genom att det föreslås uttryckliga gränsvärden. Om ett systemriskbuffertkrav överstiger 3 procent, ska Finansinspektionen dessutom begära Europeiska kommissionens ståndpunkt i fråga om ställande av buffertkravet. Med avvikelse från gällande lag föreslås det dock att ett buffertkrav för ett systemviktigt kreditinstitut och ett systemriskbuffertkrav ska vara kumulativa och inte längre alternativa, så att endast det högre av de bägge buffertkraven ska tillämpas. Buffertkravens kumulativitet baserar sig på det ändrade kreditinstitutsdirektivet, som inte till den delen lämnar någon nationell prövningsrätt.

Ställandet av olika buffertkrav baserar sig på att de grunder som framgår av lagen föreligger samt på indikatorer som beskriver grunder som offentliggörs i förväg, och som består av element om vilka det utfärdas närmare föreskrifter genom förordning av finansministeriet.

Enligt 11 kap. 6 § i lagförslag 1 fastställs grunderna för ställande av buffertkrav enligt prövning också framöver i lag. Det föreslås att grunderna för ställande av buffertkrav utifrån det ändrade kreditinstitutsdirektivet avgränsas noggrannare än i gällande bestämmelser så att grunden för att ställa det alltid ska vara en särskild bedömning av tillsynsmyndigheten enligt 11 kap. 2 § i lagförslaget eller en granskning enligt de interna modeller kreditinstitutet tillämpar enligt 5 §. Förutsättningarna för utövning av de andra befogenheterna enligt 11 kap. 10 § motsvarar gällande bestämmelser, trots att möjligheterna att utöva befogenheterna i och för sig utvidgas på det sätt som beskrivs i förslaget. De utvidgade befogenheterna har dock sin grund i kreditinstitutsdirektivet.

Tidigare när grundlagsutskottet har bedömt lagstiftning om kreditinstitutsverksamhet har det konstaterat att myndighetstillsynen och den utövning av befogenheter som följer av den är nödvändiga till följd av det omfattande mottagande av medel från allmänheten som är kännetecknande för kreditinstitutsverksamhet, och ansett att det finns godtagbara grunder för bestämmelserna med tanke på systemet med grundläggande fri- och rättigheter, framför allt med avseende på tryggheten av finansmarknadens stabilitet och därmed också kundskyddet (GrUU 24/2002 rd och GrUU 16/2003 rd).

Utskottet har också betonat vikten av att begränsa tillsynsmyndighetens befogenheter och utövandet av dem samt styrningen av myndighetens prövningsrätt. I de föreslagna bestämmelserna styrs myndighetens befogenhet noggrannare än tidigare vid inriktningen av buffertkraven, vilket särskilt framgår av de föreslagna 10 kap. 4 a—4 e § och 11 kap. 6 a §. Befogenheterna enligt den föreslagna 11 kap. 10 § får endast tillämpas om en tillräcklig kapitalbas och likviditet i förhållande till kreditinstitutets totala exponeringsbelopp inte kan säkerställas på något annat ändamålsenligt sätt. Syftet med såväl buffertkraven som de andra myndighetsbefogenheterna är att säkerställa att kreditinstitutet finansiellt och i sin riskhantering på ett tillräckligt sätt bereder sig på risker i verksamheten. Kreditinstitutsverksamhet är innebära betydande kvalitetsrisker, och riskerna kan också vara oförutsägbara. Det är inte möjligt att definiera sådana risker i förväg genom entydiga indikatorer, och det är motiverat att tillsynsmyndigheten ges en viss prövningsrätt till följd av kreditinstitutsverksamhetens natur. Med beaktande av kraven avseende genom-

förändret av kreditinstitutsdirektivet, som förutsätter att myndigheten ges prövningsrätt vid ställande av krav samt prövning att inte ställa krav, är de föreslagna bestämmelserna motiverade och står inte i strid med kraven i grundlagen. Den uppfattningen stöds också av att Finansinspektionens nuvarande befogenheter som beskrivs ovan också innefattar motsvarande prövningsrätt. Utövningen av Finansinspektionens befogenhet styrs i lag och avgränsas på de sätt som framgår av förslaget, såsom genom att beloppsgränser ställs upp för buffertkravet, genom detaljerade bestämmelser i lag om förutsättningarna för att ställa och inrikta krav och genom att de bestäms närmare genom förordning av finansministeriet.

10.4 Administrativa påföljder

Enligt 11 kap. 5 a § 2 mom. i lagförslag 1 samt 8 kap. 9 § 2 och 3 mom. och 18 kap. 1 § i lagförslag 2 ingår preciserade och nya bestämmelser om Verket för finansiell stabilitet och Finansinspektionens befogenhet att meddela administrativa påföljder om minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder underskrids. Enligt bestämmelsen i kreditinstitutslagen får Finansinspektionen vidta tillsynsåtgärder, enligt 18 kap. 1 § i resolutionslagen meddela en påföljdsavgift och enligt 8 kap. 9 § 3 mom. i resolutionslagen antingen bedöma om institutet är oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet eller vidta en åtgärd enligt 11 kap. 10 § i kreditinstitutslagen, om ett institut underskrider det minimikrav som fastställts för det. Om minimikravet underskrids får Verket för finansiell stabilitet med stöd av 8 kap. 9 § 2 mom. vidta åtgärder för att avlägsna hinder för att avveckla institutet och omorganisera verksamheten eller begränsa institutets utdelning.

I grundlagsutskottets praxis har det ansetts att bestämmelser om administrativa sanktioner bör uppfylla de allmänna kraven på exakthet och proportionalitet (bl.a. GrUU 14/2013 rd s. 2/II, GrUU 34/2012 rd s. 3—4, GrUU 17/2012 rd s. 6) och de allmänna förutsättningar för inskränkning av grundläggande fri- och rättigheter som gäller för dem. För administrativa sanktioner ska alltså påvisas ett vägande samhälleligt behov och en grund som är acceptabel utifrån systemet med grundläggande fri- och rättigheter (GrUU 23/1997 rd. s. 2/II). Proportionalitetskravet förutsätter en bedömning av om sanktionen är nödvändig för att skydda det bakomliggande rättsgoda och om motsvarande syfte kan uppnås på något annat sätt som innebär ett mindre ingrepp i de grundläggande fri- och rättigheterna än att föreskriva att en gärning är straffbar (se GrUU 23/1997 rd). Till exempel i fråga om påföljdsavgifter föreskrivs det i lagen exakt och tydligt om grunderna för betalningsskyldigheten och avgiftens belopp samt om den betalningsskyldiges rättsskydd, liksom om grunderna för verkställandet av lagen (GrUU 9/2012 rd. GrUU 57/2010 rd. GrUU 55/2005 rd. GrUU 32/2005 rd). Enligt Europeiska människorättsdomstolens praxis bör när det föreskrivs om administrativa sanktioner särskild vikt också fästas vid vissa principer som ska tillämpas vid en straffrättegång, såsom oskyldighetspresumtionen, förbudet mot dubbel bestraffning och självkriminaliseringsskyddet. Förbudet mot dubbel bestraffning omfattar också administrativa påföljder av straffnatur för samma gärning.

De administrativa påföljder som ingår i propositionen grundar sig på tvingande bestämmelser i artikel 45k i resolutionsdirektivet, och de är nödvändiga främst för att trygga finansmarknadens stabilitet och ett fullvärdigt genomförande av placeransvaret. 8 kap. 9 § 2 och 3 mom. i resolutionslagen är alternativ sinsemellan, liksom de olika administrativa påföljderna enligt de momenten. Verket för finansiell stabilitet och Finansinspektionen ska höra varandra och koordinera sitt samarbete för att meddela en lämplig påföljd. Bestämmelserna möjliggör inte dubbel bestraffning. I 18 kap. 1 § i resolutionslagen föreskrivs om Finansinspektionens rätt att meddela en påföljdsavgift i enlighet med 40 § i lagen om Finansinspektionen, om ett institut underskrider det minimikrav som ställs på det. I 41—44 a § i lagen om Finansinspektionen föreskrivs närmare om verkställighet av påföljdsavgifter och grunderna för avgiftens belopp, och i 73 § om överklagande. Av bestämmelserna framgår tydligt de omständigheter som förutsätts för påförande

av påföljdsavgifter och andra sanktioner enligt grundlagsutskottets praxis, och bestämmelserna om påföljder kan stiftas i vanlig lagstiftningsordning.

10.5 Bestämmelser om personuppgifter

Genom tilläggen till artikel 88.1 e i kreditinstitutsdirektivet åläggs medlemsstaterna att säkerställa att uppgifter om utlåning till kreditinstituts närmaste krets dokumenteras på behörigt sätt och att de uppgifterna vid behov är tillgängliga för tillsynsmyndigheten. Definitionen av den närmaste kretsen enligt direktivet är mer omfattande än i den gällande nationella lagstiftningen, då enligt direktivet också barn och föräldrar till personer i kreditinstitutets ledning samt sådana företag som utövar affärsverksamhet där de som hör till ledningen eller deras närstående sammanlagt har en ägarandel på minst 10 procent eller motsvarande bestämmanderätt hör till den närmaste kretsen.

Det föreslås att skyldigheten att föra en förteckning över kreditinstitutets närmaste krets, om vilken det föreskrivits nationellt för att genomföra tillsynsplikten för förteckningen över den närmaste kretsen enligt kreditinstitutsdirektivet (och i vilken kreditinstitutets ledning och den närstående personer och företag antecknats) utvidgas genom en föreslagen ändring i 15 kap. 13 § i kreditinstitutslagen så att i förteckningen över den närmaste kretsen också ska antecknas de personer och sammanslutningar som beskrivs ovan till den del definitionen av den närstående kretsen i kreditinstitutsdirektivet är vidare än den nationella definitionen.

För det första har förslaget betydelse med tanke på EU:s allmänna dataskyddsförordning. Enligt artikel 6.1 c i dataskyddsförordningen är behandling av personuppgifter laglig om den är nödvändig för att uppfylla en lagstadgad skyldighet. Den föreslagna utvidgningen av definitionen av ett kreditinstituts närmaste krets och skyldigheten att föra förteckning över den behövs för att ge kreditinstitutet och tillsynsmyndigheten en rättsgrund för behandling av personuppgifter för kreditinstitutets närmaste krets enligt allmänna dataskyddsförordningen. Utan en nationell specialbestämmelse är det inte tillåtet att behandla de personuppgifter som behövs för att uppfylla skyldigheterna avseende kreditinstituts närmaste krets med stöd av de allmänna bestämmelserna i allmänna dataskyddsförordningen eller dataskyddslagen.

För det andra har förslaget betydelse med tanke på skyddet för privatlivet enligt 10 § 1 mom. i grundlagen. Av den tillsyn över utlåning till den närmaste kretsen som förutsätts i kreditinstitutsdirektivet följer dock att kreditinstitutet och tillsynsmyndigheten enligt den nationella genomförandelagstiftningen bör ha rätt att behandla personuppgifter för den personkrets som anges i direktivet. Till den delen lämnar direktivet inget nationellt manöverutrymme. Det är inte möjligt att genomföra skyldigheten utan personregister över den närmaste kretsen. Grundlagsutskottet har ansett i sin utlåtandepraxis att det inte ingår i dess konstitutionella uppdrag att bedöma regleringen av den nationella verkställigheten med avseende på den materiella EU-rätten (t.ex. GrUU 31/2017 rd). Allmänt taget är skyldigheten att följa och övervaka utlåning till kreditinstitutets närmaste krets nödvändig med tanke på förtroendet för kreditinstitutsverksamheten och finansmarknaden i allmänhet. Med beaktande av förutsättningarna för utlåning till personer som hör till ett kreditinstituts närmaste krets enligt kreditinstitutsdirektivet bör de föreslagna bestämmelserna också anses ligga i allmänintresset och vara proportionella i förhållande till sitt syfte.

10.6 Delegering av lagstiftningsbehörighet

Enligt 2 a kap. 1 § 4 mom. och 3 § 2 mom., 10 kap. 4 § 8 mom., 4 a § 4 mom. och 4 b § 4 mom. i lagförslag 1 samt 8 kap. 7 b § 4 mom. i lagförslag 2 föreslås bemyndiganden enligt vilka närmare bestämmelser om de frågor som nämns i lagrummen får utfärdas genom förordning av

finansministeriet. I den förordning som utfärdas med stöd av 10 kap. 4 § och 5 § 4 mom. i kreditinstitutslagen, som inte föreslås ändras i denna proposition (gällande förordning 1029/2014) torde det föreskrivas om de ändrade buffertkraven för kreditinstitut och värdepappersföretag och bland annat om de uppgifter som ska bifogas beslut enligt lagrummet och om offentliggörande av beslutet, liksom hittills. Med stöd av delegeringarna i 10 kap. 4 a § 4 mom. och 4 b § 4 mom. i kreditinstitutslagen utfärdas finansministeriets förordning om delgivning och offentliggörande av beslut och närmare om indikatorer för grunderna för fastställande av systemriskbuffertkrav. Vidare innehåller förordningen en detaljerad matematisk formel för närmare kalkylering av det buffertkravet i instituten. Den formeln framgår direkt av den ändrade artikel 133.2 i kreditinstitutsdirektivet. Genom den förordning som utfärdas med stöd av resolutionslagen föreskrivs om beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utifrån det totala skuldexponeringsbeloppet. Förordningen om minimikravet innehåller främst en teknisk formel för beräkning av minimikravet.

Bestämmelserna i förordningarna baserar sig i huvudsak på bestämmelser i kreditinstitutsdirektivet och resolutionsdirektivet, och till följd av deras tekniska natur är det inte ändamålsenligt att ta in dem i lagen. Om de frågor i samband med kreditinstitutslagen som ingår i denna proposition föreskrivs också i en motsvarande förordning av ministeriet med stöd av den gällande lagen.

Bemyndigandena är inte problematiska ur ett grundlagsperspektiv, eftersom i delegeringen inte ingår någon särskild eller omfattande prövningsrätt utan bemyndigandena är noggrant avgränsade så att de gäller frågor av teknisk natur. Enligt praxis får ministerierna bemyndigas att utfärda förordningar om frågor som är av teknisk natur eller av mindre samhällelig och politisk betydelse (RP 1/1998 rd, s. 132/II). Eftersom det är fråga om en fråga av teknisk natur, motsvarar de föreslagna bestämmelserna enligt regeringens uppfattning de principer som förutsätts i grundlagsutskottets tolkningspraxis (GrUU 34/200 rd).

I bemyndigandet i 5 kap. 13 § 3 mom. i lagförslag 1 i denna proposition ges Finansinspektionen befogenhet att utfärda bestämmelser om det anmälningsförfarande om förvärvande av bestämmande inflytande som avses i bestämmelsen, såsom om vilka uppgifter som ska bifogas anmälan och andra motsvarande omständigheter. Bemyndigandet att utfärda bestämmelser är noga avgränsat och berör ett förfarande av teknisk art, om vilket det med beaktande av dess detaljer inte är ändamålsenligt att föreskriva i lag eller förordning. Eftersom bestämmelsen är av teknisk art och berör små detaljer, som inte innefattar utövning av betydande prövningsrätt, kan det anses att den föreslagna bestämmelsen är förenlig med de principer som framförts i grundlagsutskottets tolkningspraxis (GrUU 24/2002 rd, s. 3).

Kläm

Eftersom det i kreditinstitutsdirektivet och i resolutionsdirektivet ingår bestämmelser som föreslås bli genomförda genom lag och föreslås bli kompletterade genom lag, föreläggs riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag

om ändring av kreditinstitutslagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i kreditinstitutslagen (610/2014) 1 kap. 2 § 5 mom., 10 kap. 6 a §, 11 kap. 11 § samt 19 kap. 8 och 9 §,
 av dem 10 kap. 6 a § sådan den lyder i lag 819/2017,
ändras 1 kap. 4 a § 1 mom. 3 och 5 punkten och 15 §, 4 kap. 3 §, 5 kap. 2 § 1 mom. och 13 §, rubriken för 6 kap., 6 kap. 2 § och rubriken för 4 §, 7 kap. 2 § 1 mom. och 3 § 1 mom., 8 kap. 1, 11 och 12 § samt 16 § 1 mom. 3 punkten, 8 a kap. 4 § 2 mom., 9 kap. 15 § och 16 § 1 mom., 10 kap. 3, 4 och 6 §, 8 § 4 och 6 mom. samt 9 och 10 §, 11 kap. 2 § och 3 §, 5 a § 2 mom., 6 §, rubriken för 8 § och 8 § 1 mom., 9 § 4 mom., det inledande stycket i 10 § 1 mom. och 10 § 1 mom. 1, 2 och 11 punkten, 12 § 1 mom. 1 punkten och 13 §, 15 kap. 11 § 5 mom. och 13 §, rubriken för kap. 16 och 16 kap. 1 §, 17 kap. 3 § 5 mom., rubriken för 18 kap. 8 §, 18 kap. 13 § och 21 kap. 1 § 2 mom.,
 av dem 1 kap. 4 a § 1 mom. 3 och 5 punkten sådana de lyder i lag 866/2018, 1 kap. 15 § och 11 kap. 13 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 1199/2014, 8 kap. 12 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1073/2017, 8 a kap. 4 § 2 mom., 10 kap. 8 § 6 mom., 11 kap. 5 a § 2 mom., det inledande stycket i 10 § 1 mom. och 10 § 1 mom. 1, 2 och 11 punkten samt 13 § sådana de lyder i lag 1199/2014, 10 kap. 3, 4 och 9 § sådana de lyder i lag 819/2017, 10 kap. 10 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 819/2017, 11 kap. 2 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 394/2019 och 11 kap. 6 § sådan den lyder i lag 394/2019, samt
fogas till 1 kap. 4 a § 1 mom., sådant det lyder i lag 866/2018, en ny 6 punkt och till 7 § ett nytt 5 mom., till 2 kap. en ny 5 §, till lagen ett nytt 2 a kap., till 6 kap. en ny 4 a §, till 7 kap. 3 § ett nytt 6 mom. samt till 7 kap. en ny 6 a §, till 8 kap. en ny 1 a §, till 16 § 1 mom. en ny 4 punkt, till 10 kap. nya 1 a §, 4 a—4 e § samt nya 10 a och 10 b §, till 11 kap. nya 5 b och 6 a—6 d §, till 10 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1199/2014, nya 12—14 punkter, samt till 18 kap. 8 § ett nytt 3 mom. som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

4 a §

Den ordning i vilken ett kreditinstituts borgenärer ska få betalning

Vid ett kreditinstituts konkurs, med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992),

3) har myndigheternas kostnader för användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter förmånsrätt i förhållande till de fordringar som avses i 2 § i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning,

5) kan det avtalas om den inbördes förmånsrätten mellan fordringar enligt 6 § 1 mom. 3 punkten i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning och om den inbördes förmånsrätten mellan fordringar enligt 4 punkten i det momentet,

6) har fordringar som helt eller delvis hänförs till kapitalbasen sämre förmånsrätt än fordringar som inte hänförs till kapitalbasen.

7 §

Kreditinstitut

Med *globalt systemviktigt institut* avses ett institut enligt definitionen i artikel 4.1 133 i EU:s tillsynsförordning.

15 §

Holdingföretag

Med *holdingföretag* avses i denna lag ett finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1 20 i EU:s tillsynsförordning och ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1 21 i den förordningen.

Finansinspektionen ska föra en förteckning över holdingföretag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som enligt denna lag står under Finansinspektionens tillsyn. Finansinspektionen ska sända förteckningen och ändringar i den för kännedom till utländska EES-tillsynsmyndigheter som avses i 6 § 5 punkten i lag om Finansinspektionen, nedan *EES-tillsynsmyndigheter*, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten.

2 kap.

Rätt till kreditinstitutsverksamhet och annan upplåning hos allmänheten

5 §

Skyldighet att bilda en underkoncern

Ett dotterkreditinstitut inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet till ett moderföretag i ett tredjeland får bedriva kreditinstitutsverksamhet om de kreditinstitut och värdepappersföretag som är dotterföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet bildar en underkoncern.

Det villkor som anges i 1 mom. tillämpas när

1) ett moderföretag i ett tredjeland har två eller flera kreditinstitut eller värdepappersföretag inom EES-området som hör till samma koncern, och

2) det sammanlagda balansräkningsvärdet och de förvaltade medlen för kreditinstitut och värdepappersföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet samt filialer inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet till kreditinstitut och värdepappersföretag i ett tredjeland vilka tillhör samma koncern uppgår till minst 40 miljarder euro.

De kreditinstitut och värdepappersföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som avses i 1 mom. kan med avvikelse från 1 mom. med den behöriga tillsynsmyndighetens tillstånd bilda två parallella underkoncerner, om bildandet av en underkoncern

1) skulle strida mot lagstiftning eller myndighetsföreskrifter som ska tillämpas på moderföretaget i ett tredjeland, eller

2) enligt den behöriga resolutionsmyndighetens bedömning skulle försämra resolutionsförfarandena effektivitet jämfört med två separata underkoncerner.

Ett intermediärt moderföretag i en underkoncern ska vara ett kreditinstitut eller ett holdingföretag med koncession enligt 2 a kap. med säte inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Ett värdepappersföretag ska också vara intermediärt företag om inget av dess dotterföretag är ett kreditinstitut.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om kreditinstitut enligt 1 mom. som omfattas av Finansinspektionens tillsyn i enlighet med artikel 21b.6 i kreditinstitutsdirektivet.

2 a kap.

Tillståndsplikt för holdingföretag

1 §

Tillståndsplikt för holdingföretag

Holdingföretag enligt 1 kap. 15 § och intermediära företag enligt 2 kap. 5 § 4 mom., som inte är kreditinstitut eller värdepappersföretag, ska ansöka om tillstånd enligt detta kapitel för sin verksamhet hos Finansinspektionen eller, om ECB svarar för tillsynen på gruppnivå, hos ECB.

Ett holdingföretag kan dock ansöka om bekräftelse hos Finansinspektionen av att tillstånd enligt 1 mom. inte behövs. Holdingföretaget ska då uppfylla följande villkor:

1) ett finansiellt holdingföretags huvudsakliga verksamhet är att förvärva ägarandelar i dotterföretag, eller ett blandat finansiellt holdingföretags huvudsakliga verksamhet är i fråga om kreditinstitut eller finansiella institut att förvärva ägarandelar i dotterföretag,

2) holdingföretaget har inte definierats som en resolutionsenhet enligt den resolutionsstrategi som resolutionsmyndigheten fastställt,

3) ett kreditinstitut som är holdingföretagets dotterföretag har utsetts att svara för att kraven på gruppnivå uppfylls,

4) holdingföretaget är inte med och fattar administrativa, operativa eller finansiella beslut som berör dotterföretag som är kreditinstitut, och

5) det finns inget hinder för en effektiv gruppbaserad tillsyn.

Om holdingföretaget samtidigt är anmälningsskyldigt för förvärv av andelar eller aktier enligt 3 kap., avbryts den behandlingstid på 60 vardagar som avses i 32 b § 2 mom. i lagen om Finansinspektionen till den del den överstiger 20 vardagar tills tillståndsbehandlingen enligt detta kapitel har slutförts.

Närmare bestämmelser om tillståndsförfarandet och de utredningar som ska åtfölja ansökan får utfärdas genom förordning av finansministeriet.

2 §

Förutsättningar för beviljande av tillstånd för holdingföretag

Ett holdingföretag ska beviljas tillstånd, om det utifrån den erhållna utredningen kan säkerställas att

1) den finansiella företagsgruppens organisation är tillräcklig för att säkerställa att kraven på gruppnivå enligt denna lag och EU:s tillsynsförordning iakttas,

2) gruppens struktur utgör inget hinder för en effektiv tillsyn över de kreditinstitut som ingår i den,

3) holdingföretagets ledning och ägare uppfyller kraven i denna lag.

Finansinspektionen ska besluta om tillstånd inom fyra månader från mottagandet av tillståndsansökan eller, om ansökan är bristfällig, från det att sökanden har lämnat in de handlingar och utredningar som behövs för att avgöra saken.

3 §

Tillsyn över tillståndsförutsättningar

Om Finansinspektionen svarar för tillsynen över den finansiella företagsgruppen, ska den regelbundet följa om holdingföretaget uppfyller villkoren i 1 § 2 mom. eller 2 §. Om holdingföretaget inte uppfyller villkoren, ska det ansöka om tillstånd enligt 1 § 1 mom. Finansinspektionen kan då dessutom vidta åtgärder som föreskrivs i 11 kap. i denna lag eller i 3 och 4 kap. i lagen om Finansinspektionen. Finansinspektionen får också tillfälligt utse ett annat holdingföretag eller ett annat kreditinstitut i den finansiella företagsgruppen att svara för att kraven på gruppnivå uppfylls.

Holdingföretaget ska tillstålla Finansinspektionen de uppgifter som behövs för tillsynen. Närmare bestämmelser om inlämnandet av uppgifter får utfärdas genom förordning av finansministeriet.

4 §

Bestämmelser som ska tillämpas på holdingföretag

Bestämmelserna om kreditinstitut i denna lag och EU:s tillsynsförordning tillämpas i fråga om krav på gruppnivå också på ett holdingföretag med tillstånd enligt 1 § som är moderföretag i en finansiell företagsgrupp och på ett kreditinstitut eller ett annat holdingföretag som utsetts i enlighet med 3 § 1 mom.

Bestämmelserna i detta kapitel tillämpas inte på centralinstitutet enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

5 §

En finansiell företagsgrupp gemensamma beslut om holdingföretag.

Om Finansinspektionen svarar för tillsynen över den finansiella företagsgruppen och ett holdingbolag har säte i en annan EES-stat, ska Finansinspektionen i samråd med tillsynsmyndigheten i det holdingbolagets hemstat sträva efter att uppnå samförstånd om tillämpningen av 1—3 §. Finansinspektionen ska då utarbeta en bedömning av tillståndet, bekräftelsen eller tillsynsåtgärderna enligt 1—3 § och tillstålla tillsynsmyndigheten i hemstaten den bedömningen. Vid behov ska samtycke till beslut enligt detta moment fås av den tillsynsmyndighet som svarar för tillsynen över finans- och försäkringsföretagsgruppen.

Om samförstånd om ett tillstånd, en bekräftelse eller en tillsynsåtgärd enligt 1—3 § inte har uppnåtts inom två månader från att Finansinspektionen har tillstållt tillsynsmyndigheten i hemstaten en bedömning enligt 1 mom., ska ärendet hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten i enlighet med artikel 19 i europeiska banktillsynsförordningen. Om samtycke enligt 1 mom. inte har fått, ska ärendet dessutom hänskjutas till Europeiska försäkrings- och tjänstepensionsmyndigheten.

4 kap.

Beviljande och återkallande av koncession samt begränsning av affärsverksamhet

3 §

Förutsättningar för beviljande av koncession

Koncession ska beviljas om det på basis av den information som kommit in kan säkerställas att kreditinstitutets ägare och grundare uppfyller de krav som föreskrivs i 4 § och ledningen kraven enligt 7 kap. 2, 4 och 5 § och att kreditinstitutet uppfyller kraven enligt 5 kap., 7 kap. 1 §, 8 kap. 3 § samt 9 och 10 kap. i fråga om verksamhet.

Koncession kan beviljas också för ett nytt kreditinstitut innan det registreras.

5 kap.

Allmänna förutsättningar för affärsverksamhet

2 §

Affärsverksamhet som är tillåten för kreditföretag

Kreditföretag får bedriva affärsverksamhet enligt 1 § 1 och 2 mom. i detta kapitel men inte inlåning från allmänheten. Kreditföretag får från allmänheten ta emot andra medel som ska återbetalas på anfordran än insättningar endast i samband med tillhandahållande av betaltjänster och utgivning av elektroniska pengar. Kreditföretag får bedriva hypoteksbanksverksamhet. Bestämmelser om hypoteksbanksverksamhet finns i lagen om hypoteksbanksverksamhet.

13 §

Förvärv av bestämmande inflytande i företag utanför EES

Ett kreditinstitut eller ett företag inom samma finansiella företagsgrupp som detta får inte förvärva bestämmande inflytande enligt 1 kap. 5 § i bokföringslagen i ett sådant kreditinstitut, värdepappersföretag eller fondbolag, en sådan AIF-förvaltare, ett sådant försäkringsbolag eller ett med dessa jämförbart företag, som har säte i en stat utanför EES, om inte företaget eller kreditinstitutet på förhand har anmält detta till Finansinspektionen eller om Finansinspektionen efter att ha fått anmälan har förbjudit förvärvet inom den tid som anges i 2 mom.

Finansinspektionen kan inom tre månader efter att ha mottagit anmälan enligt 1 mom. förbjuda förvärv som avses i 1 mom., om de lagar, förordningar eller administrativa föreskrifter som ska tillämpas på det företag som är föremål för förvärvet väsentligt försvårar en effektiv tillsyn över kreditinstitut eller dess finansiella företagsgrupp.

Finansinspektionen kan utfärda närmare föreskrifter om de uppgifter som ska fogas till en anmälan enligt 1 mom. och om andra motsvarande omständigheter som ska beaktas vid anmälningsförfarandet.

6 kap.

Filialetablering, tillhandahållande av tjänster samt flyttning av säte till utlandet

2 §

Filialetablering i en stat utanför EES

Ett kreditinstitut som har för avsikt att etablera en filial i en stat utanför EES ska hos Finansinspektionen ansöka om etableringstillstånd. Tillståndsbeslutet ska fattas inom 12 månader från mottagandet av ansökan.

Tillståndet ska beviljas om tillräcklig tillsyn över filialen kan ordnas och om filialetableringen, med beaktande av kreditinstitutets administration och finansiella ställning, inte är ägnad att äventyra kreditinstitutets verksamhet. Finansinspektionen har, efter att ha hört sökanden, rätt att förena tillståndet med sådana begränsningar och villkor i fråga om filialens verksamhet som behövs för tillsynen.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs om de utredningar som ska fogas till tillståndsansökan.

4 §

Tillhandahållande av tjänster i en annan EES-stat

4 a §

Tillhandahållande av tjänster i ett tredjeland

Ett kreditinstitut som planerar att tillhandahålla tjänster enligt 5 kap. 1 § 1 mom. i ett tredjeland utan att etablera en filial där, ska i god tid på förhand anmäla till Finansinspektionen vilka tjänster eller vilken verksamhet det kommer att tillhandahålla samt i vilken stat och hur de tillhandahålls. Anmälan ska också göras om dessa uppgifter ändras.

Finansinspektionen kan inom en månad från mottagandet av en anmälan enligt 1 mom. förbjuda tillhandahållandet av tjänster i ett tredjeland av vägande skäl, om tjänsten eller tillhandahållandet av den inte uppfyller kraven enligt det landets lagstiftning, tillhandahållandet av tjänster äventyrar kreditinstitutets soliditet, likviditet eller riskhantering eller efterlevnaden av skyldigheterna enligt denna lag eller EU:s tillsynsförordning eller av något annat motsvarande vägande skäl.

7 kap.

Förvaltnings- och styrningssystem

2 §

Krav som gäller styrelsens sammansättning och arbete

Ett kreditinstituts styrelse ska som helhet ha med tanke på dess uppgifter tillräckliga kunskaper och erfarenheter på basis av vilka styrelsen förstår kreditinstitutets affärsverksamhet och de risker som är förenade med verksamheten. I styrelsen ska finnas företrätt ett tillräckligt brett kunnande med avseende på kreditinstitutets affärsverksamhet och de risker som är förenade med verksamheten. Kreditinstitutet ska använda tillräckliga resurser för att introducera styrelsemedlemmarna i uppdraget.

3 §

Nomineringskommitté

Ett kreditinstitut som är systemviktigt på det sätt som avses i 10 kap. 7 eller 8 § ska ha en nomineringskommitté som består av styrelseledamöter eller personer som utnämnts av aktie- eller andelsägarna. Om kreditinstitutet hör till en finansiell företagsgrupp eller sammanslutning av insättningsbanker som är systemviktig på det sätt som avses ovan, ska endast den finansiella företagsgruppens moderföretag och centralinstitutet i sammanslutningen av insättningsbanker ha en nomineringskommitté.

Trots vad som föreskrivs i denna paragraf får ett kreditinstitut fördela de uppgifter som föreskrivs i 2—4 mom. på två separata kommittéer.

6 a §

Underlåtenhet att uppfylla krav på kreditinstitutets ledning

Kreditinstitutet ska säkerställa att styrelsens sammansättning uppfyller de krav som föreskrivs i 2 § och att de som hör till ledningen uppfyller kraven enligt 4 och 5 §.

Om någon som hör till ledningen inte uppfyller kompetenskraven enligt 4 § eller tidsdispositionskraven enligt 5 §, ska kreditinstitutet ordna behövlig introduktion eller förutsätta att kompetensen påvisas genom tilläggsutbildning eller att åtgärder vidtas för att säkerställa tillräcklig tidsdisposition. När kreditinstitutet får information om en omständighet som kan vara av betydelse för en sådan persons tillförlighet som tillhör ledningen, ska kreditinstitutet utan dröjsmål bedöma huruvida personen i fråga uppfyller tillförlighetskraven enligt 4 §.

Om kreditinstitutets styrelse inte uppfyller kraven på sammansättning och arbete enligt 2 §, ska styrelsen utan dröjsmål företa ändringar i organiseringen av styrelsens arbete eller vidta åtgärder för att bereda val till styrelsen så att styrelsen som helhet uppfyller kraven.

Finansinspektionen ska bedöma om styrelsens sammansättning uppfyller kraven som föreskrivs i 2 § och de som ingår i ledningen kraven i 4 och 5 §, om Finansinspektionen har grundad anledning att misstänka att penningtvätt eller finansiering av terrorism sker i kreditinstitutet, eller om risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism i kreditinstitutet är förhöjd.

Bestämmelser om Finansinspektionens befogenhet att begränsa ett kreditinstituts lednings verksamhet finns i 28 § i lagen om Finansinspektionen.

8 kap.

Ersättningar

1 §

Tillämpning av bestämmelserna

Vid tillämpningen av bestämmelserna i detta kapitel ska kreditinstitutets och dess finansiella företagsgrupps storlek, juridiska och administrativa struktur, verksamhetens art, omfattning och komplexitet och varje ersättningstagares uppgifter och ansvar beaktas.

Detta kapitel 11 och 12 § ska tillämpas endast på ersättningssystem för personer vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil. Till denna personkategori hör åtminstone

- 1) personer som hör till kreditinstitutets ledning,
- 2) personer som sköter ledande uppgifter inom kreditinstitutets interna kontrollfunktioner som avses i 6 § eller i en affärsenhet som är väsentlig för kreditinstitutet,

3) andra personer än de som avses i 1 eller 2 punkten som arbetar i kreditinstitutets affärsenheter och vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på affärsenhetens riskprofil och vars sammanlagda ersättningar uppgår till minst 500 000 euro om året och minst det totala beloppet av den genomsnittliga ersättningen till en person som avses i 1 punkten.

Närmare bestämmelser om sådana personer som avses i 2 mom. vilkas yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil ingår också i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut.

Detta kapitel 11 och 12 § ska inte tillämpas på

1) ett kreditinstitut som inte är ett stort institut enligt artikel 4.1 146 i EU:s tillsynsförordning och vars genomsnittliga balansräkning är högst fem miljarder euro beräknad som ett medelvärde för de fyra räkenskapsperioder som föregick den pågående räkenskapsperioden, eller

2) en sådan ersättningstagare vars rörliga ersättningar på årsnivå är högst 50 000 euro och utgör högst en tredjedel av ersättningstagarens sammanlagda årliga ersättningar.

Kreditinstitutet ska föra en förteckning över personer som avses i 2 mom.

Vad som föreskrivs i 14 § i detta kapitel ska tillämpas endast på ersättningar i samband med kreditinstitut som får statligt stöd enligt lagen om statens säkerhetsfond (379/1992).

Vad som föreskrivs i 7 och 8 § i detta kapitel om aktiebolags bolagsstämma ska också tillämpas på övriga organ i kreditinstitut som utövar den högsta beslutsmakten samt på dess medlemmar.

Om kreditinstitutet har ett förvaltningsråd ska detta svara för styrelsens uppgifter enligt detta kapitel, i den omfattning som förvaltningsrådet enligt bolagsordningen eller stadgarna har tilldelats uppgifter som hör till styrelsen.

1 a §

Tillämpning av bestämmelserna på företag som hör till en koncern eller en finansiell företagsgrupp

Vad som i detta kapitel föreskrivs om kreditinstitut ska tillämpas också på moderföretaget till ett kreditinstituts finansiella företagsgrupp och på övriga företag som hör till dess finansiella företagsgrupp samt på en sammanslutning av inlåningsbanker och dess centralinstitut, med undantag av ett företag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vars ersättningar omfattas av EU-lagstiftning som inte har sin grund i kreditinstitutsdirektivet, eller ett företag i motsvarande ställning som är etablerat i ett tredjeland.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. ska bestämmelserna i detta kapitel tillämpas på ersättningar till personer i positioner som avses i 1 § 2 mom. i företag som hör till samma koncern som ett kreditinstitut eller en sammanslutning av inlåningsbanker, om

1) företaget är ett fondbolag eller fondföretag eller företaget tillhandahåller investeringstjänster i form av värdepappersuppdrag som utförs för kunders räkning, handel för egen räkning, kapitalförvaltningstjänster eller ordnande av emission, och

2) personens verksamhet på grund av personens ställning har direkt inverkan på de kreditinstituts riskprofil eller affärsverksamhet som ingår i koncernen eller den finansiella företagsgruppen.

11 §

Uppskjuten betalning av rörliga ersättningar

En betydande del, som uppgår till minst 40 procent av den beslutade totala rörliga ersättningen ska skjutas upp och betalas tidigast 4—5 år efter det att förtjänstperioden upphört. Då den uppskovsperiod som avses ovan bestäms ska kreditinstitutet beakta sin affärsverksamhetscykel, affärsverksamhetens natur, riskerna samt ersättningstagarens arbetsuppgifter och ansvar. På den

som hör till ledning för ett kreditinstitut som till sin storlek, struktur och riskposition är betydande tillämpas dock en minimitid på fem år efter det att förtjänstperioden upphört.

Om den rörliga ersättningen utgör en särskilt stor andel av det totala beloppet av den fasta och den rörliga ersättningen, ska minst 60 procent av den rörliga ersättningen skjutas upp på motsvarande sätt. Om uppskjuten ersättning betalas i flera poster med olika uppskovsperioder, kan ersättningstagaren få rätt till det totala beloppet av uppskjuten ersättning tidigast pro rata inom ramen för den övergripande uppskovsperioden.

12 §

Betalning av rörliga ersättningar i annan form än pengar samt fastställande av väntetiden

Minst hälften av en bestämd rörlig ersättning ska betalas på annat sätt än kontant. För ändamålet ska på ett balanserat sätt användas

1) aktier, andelar eller motsvarande ägarandelar eller aktierelaterade instrument eller andra motsvarande instrument, och

2) i mån av möjlighet andra finansiella instrument som avses i artikel 52 eller artikel 63 i EU:s tillsynsförordning än sådana som avses i 1 punkten eller andra instrument som till fullo kan konverteras till kärnprimärkapital eller beträffande vilka kapitalbeloppets bokföringsvärde kan nedskrivas, och där man i vartdera fallet på behörigt sätt beaktar det aktuella kreditinstitutets kreditvärdighet och som lämpar sig att användas för rörliga ersättningar.

Närmare bestämmelser om finansiella instrument som kan användas för att betala rörliga ersättningar enligt 1 mom. 2 punkten ingår också i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut.

När rörliga ersättningar betalas med sådana finansiella instrument som avses i denna paragraf ska de förses med en väntetid som ska vara förenlig med de uppskovsperioder som bestäms enligt 11 §.

16 §

Finansinspektionens uppgifter vid övervakningen av ersättningssystem

Finansinspektionen ska följa utvecklingen av kreditinstitutens ersättningssystem och praxis samt överlämna information om ersättningarna till Europeiska bankmyndigheten i den form som denna bestämmer. Finansinspektionen ska avkräva tillsynsobjekten förutom information enligt artikel 450 i EU:s tillsynsförordning, uppgifter om

-
- 3) uppdelning av en ersättning i en fast och rörlig del och villkoren för uppskov med ersättningen samt de övriga centrala uppgifterna om de ersättningssystem som personerna hör till,
4) löneskillnader mellan könen.
-

8 a kap.

Återhämtningsplan

4 §

Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen

Kreditinstitutet ska vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen då de bedömningsgrunder som avses i 1 mom. är uppfyllda, om inte något annat följer av 3 mom. Kreditinstitutet ska utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen om vilka åtgärder det beslutar att vidta.

9 kap.

Riskhantering

15 §

Ränterisken i den finansiella balansräkningen

Ett kreditinstitut ska använda en internmetod eller en standardmetod för att identifiera, utvärdera och hantera exponeringen för risker i anslutning till värderingen av kapitalet samt netto-ränteintäkterna i den finansiella balansräkningen. Finansinspektionen kan besluta att ett kreditinstitut ska använda en standardmetod, om de risker som nämns i detta moment inte kan utvärderas tillräckligt med den internmetod som kreditinstitutet använder.

Ett litet och icke-komplext institut enligt definitionen i artikel 4.1 145 i EU:s tillsynsförordning får dock använda en förenklad standardmetod. Genom beslut av Finansinspektionen ska ett sådant kreditinstitut använda standardmetoden, om den förenklade standardmetoden är otillräcklig för att utvärdera ränterisken i den finansiella balansräkningen.

Kreditinstitutet ska dessutom utvärdera och övervaka de risker i anslutning till värderingen av kapitalet samt nettoränteintäkterna i den finansiella balansräkningen som följer av potentiella förändringar i kreditspreadar.

Närmare bestämmelser om den standardmetod och förenklade standardmetod som avses i denna paragraf ingår också i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens beslut.

16 §

Operativ risk

Ett kreditinstitut ska införa metoder för att identifiera, utvärdera och hantera exponeringen för operativa risker. Institutet ska ha beredskap åtminstone för modellrisk, risker i anslutning till utläggande på entreprenad och för extrema händelser med stor inverkan på institutets verksamhet. Institutet ska tydligt ange vad det betraktar som operativa risker. Det ska ha skriftliga riktlinjer och processer för hantering av operativa risker.

10 kap.

Finansiella förutsättningar

1 a §

Det inbördes förhållandet mellan kapitalbaskraven

Ett kreditinstitut ska täcka de kapitalkrav som gäller kapitalbasen i följande ordning:

- 1) de kapitalkrav som avses i artikel 92.1 a—c i EU:s tillsynsförordning,
- 2) buffertkravet enligt prövning enligt 11 kap. 6 §,
- 3) de buffertkrav som ska beräknas för det sammanlagda buffertkravet enligt 3 § 2 mom.

Den kapitalbas och den konsoliderade kapitalbas som ska räknas med i de krav som avses i 1 mom. får inte samtidigt räknas med för att täcka mer än det krav som avses i en punkt åt gången. Den nämnda kapitalbasen får inte heller samtidigt räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet enligt 3 § 2 mom., det krav som avses i artiklarna 92a eller 92b i EU:s tillsynsförordning eller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a, 7 b och 7 d § i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

Utöver det som föreskrivs i denna paragraf får ett kreditinstitut täcka den riktgivande tilläggs-kapitalrekommendation som avses i 11 kap. 6 d § med sådan kapitalbas som inte har använts för att uppfylla kraven enligt 1 mom.

3 §

Buffertbelopp

Utöver vad som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning ska ett kreditinstitut ha ett kärnprimärkapital och gruppbaserat kärnprimärkapital som täcker de buffertkrav och gruppbaserade buffertkrav som föreskrivs i detta kapitel.

Det sammanlagda buffertkravet består av en kapitalkonserveringsbuffert, en kontracyklisk kapitalbuffert som bestäms utifrån ekonomiska helhetsvariabler, ett systemriskbuffertkrav som fastställs utifrån strukturella egenskaper och ett buffertkrav för systemviktiga kreditinstitut.

Kapitalkonserveringsbufferten utgör 2,5 procent av summan av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

En kontracyklisk kapitalbuffert ska bestämmas med iakttagande av 4, 5 och 6 §. Bufferten får vara högst 2,5 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp, om inte något annat följer av 6 §.

Systemriskbuffertkrav ska bestämmas med iakttagande av 4 a—c §. En buffert enligt detta moment får utgöra högst 5 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för det yttersta finländska moderbolaget i kreditinstitutets finansiella företagsgrupp eller för sammanslutningen av inlåningsbanker eller, till den del som buffertkravet baserar sig på en eller flera riskkoncentrationer som avses i 4 b §, sammanlagt högst 10 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för deras balansposter och poster utanför balansräkningen. De sammanlagda buffertkraven enligt detta moment får dock utgöra högst 5 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp på gruppnivå.

Buffertkravet för ett globalt systemviktigt institut ska bestämmas med iakttagande av 7 och 9 §. Buffertkravet för ett globalt systemviktigt institut får utgöra högst 3,5 procent.

Buffertkravet för andra systemviktiga institut ska bestämmas med iakttagande av 8 och 9 §. Buffertkravet för andra systemviktiga institut får vara högst 3,0 procent av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp.

Vad som föreskrivs i detta kapitel gäller också konsoliderade buffertkrav. Vad som i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade minimikapitalkrav, gäller också kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade fasta kapitalkrav, konsoliderade systemriskbuffertkrav och konsoliderade rörliga kapitalkrav samt sådana konsoliderade buffertkrav för andra systemviktiga institut som avses i 8 §. I 7 § föreskrivs om kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade buffertkrav för globalt systemviktiga institut.

4 §

Fastställande av kontracykliska buffertkrav

Finansinspektionen ställer kontracykliska buffertkrav.

Finansinspektionen ska i samråd med finansministeriet, Finlands Bank och Verket för finansiell stabilitet kvartalsvis bedöma om det finns anledning att ställa ett kontracykliskt buffertkrav

eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom tre kalendermånader efter utgången av varje kvartal.

Finansinspektionen ska dessutom utan dröjsmål ta upp ärenden som gäller ställande eller ändring av buffertkrav, om finansministeriet eller Finlands Bank kräver det eller om Europeiska systemrisknämnden har gett en rekommendation eller varning som är relevant för Finlands finansmarknad.

Finansinspektionen ska innan buffertkravet fastställs samråda med finansministeriet, social- och hälsovårdsministeriet och Finlands Bank samt vid behov med Europeiska systemrisknämnden och Europeiska kommissionen.

Ett i denna paragraf avsett buffertkrav träder i kraft tolv månader efter beslutet, om inte Finansinspektionen av särskilda skäl beslutar om en tidigare tidpunkt för ikraftträdandet. Ett beslut om att sänka eller slopa ett buffertkrav träder i kraft omedelbart. Ett buffertkrav kan ställas med 0,25 procentenheters noggrannhet.

Utöver vad som föreskrivs om beslutsmotivering någon annanstans i lag ska av ett beslut som avses i denna paragraf framgå hur länge det är i kraft, buffertkravets belopp och det sammanlagda buffertkravets belopp samt om beloppen eventuellt ändrats sedan det föregående beslutet, eventuella särskilda skäl för att ikraftträdandet av ändringen tidigare lagts samt andra behövliga uppgifter. Av motiveringen ska dessutom framgå de omständigheter som ligger till grund för att villkoren för ställande av buffertkravet anses vara uppfyllda samt en utredning om buffertkravens inriktning.

Utöver vad som föreskrivs om delgivning av beslut någon annanstans i lag ska Finansinspektionen på sina webbsidor offentliggöra beslut som avses i denna paragraf.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om de uppgifter som ska fogas till beslut som avses i denna paragraf samt om offentliggörande av besluten.

I SSM-förordningen föreskrivs om ECB:s rätt att fastställa buffertkrav som överstiger de buffertkrav som bestämts i enlighet med denna paragraf.

4 a §

Fastställande av systemriskbuffertkrav

Finansinspektionen ställer systemriskbuffertkrav.

Finansinspektionen ska i samråd med finansministeriet, Finlands Bank och Verket för finansiell stabilitet minst vartannat år bedöma om det finns anledning att ställa ett systemriskbuffertkrav eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom sex kalendermånader efter utgången av varje år.

På behandlingen av ärenden, samrådsförfarandet samt ikraftträdandet av, uppgifterna i samt delgivningen och offentliggörandet av beslut som gäller det buffertkrav som avses i denna paragraf tillämpas 4 § 3—7 mom. Ett buffertkrav som avses i denna paragraf dock ställas med 0,5 procentenheters noggrannhet.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om beräkning av buffertkravet och om de uppgifter som ska lämnas i beslutet samt om offentliggörande av beslutet.

I SSM-förordningen föreskrivs om ECB:s rätt att fastställa buffertkrav som överstiger de buffertkrav som bestämts i enlighet med denna paragraf.

4 b §

Grunderna för fastställande av systemriskbuffertkrav

Grunden för fastställande av ett systemriskbuffertkrav är att förhindra och minska risker som inverkar negativt på det finansiella systemets stabila funktion eller realekonomin.

Ett systemriskbuffertkrav kan ställas om

1) den risk som utgörs av långsiktiga faktorer som är oberoende av konjunkturväxlingar eller faktorer som hotar det finansiella systemet eller den totala ekonomin kräver ett större kapitalbehov,

2) den risk som avses i 1 punkten hotar eller kan hota det finansiella systemets störningsfria funktion och stabilitet i Finland,

3) ställande av buffertkravet har endast ringa negativa effekter på de finansiella systemens funktion i andra länder, och

4) de risker som avses i denna paragraf är inte redan täckta med andra buffertkrav.

Finansinspektionen ska vid fastställandet av buffertkravet åtminstone beakta

1) kreditinstitutssektorns riskkoncentrationer när det gäller utlåning, upplåning och andra centrala bankfunktioner,

2) inhemska kreditinstituts inbördes kopplingar när det gäller kreditgivning, betalningsförmedling och andra bankfunktioner som är viktiga med tanke på den finansiella stabiliteten,

3) kreditinstitutssektorns kopplingar till utländska banksystem och finansiella system, centrala motparter och andra aktörer på finansmarknaden,

4) kreditinstitutssektorns kopplingar till risker i finansiella system i Europeiska unionens medlemsstater och andra länder,

5) kreditinstitutssektorns storlek och dess koncentration mätt enligt storleken hos kreditinstitutens balansräkningar samt koncentration när det gäller utlåning och mottagande av insättningar från allmänheten,

6) kreditinstitutssektorns betydelse när det gäller förmedling av finansiering till den inhemska privata sektorn,

7) skuldsättningsgraden hos kreditinstitutens största kundgrupper,

8) åtgärder och omständigheter som minskar sannolikheten för allvarliga störningar för det finansiella systemet.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om indikatorer som anknyter till grunderna för bestämmande av buffertkravet.

4 c §

Inriktningen av systemriskbuffertkrav

Finansinspektionen kan ställa ett systemriskbuffertkrav på basis av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp enligt 1 § 3 mom. och en eller flera riskkoncentrationer eller en kombination av dem.

Ett buffertkrav som ställs på basis av kreditinstitutets riskkoncentration kan ställas utifrån följande balansposter i Finland eller i en annan EES-stat:

1) konsumentkrediter med en bostad som säkerhet,

2) affärsfastighetskrediter med säkerhet,

3) andra konsumentkrediter än sådana som avses i 1 punkten,

4) andra företagskrediter än sådana som avses i 2 punkten,

5) underposter av de balansposter som avses i 1—4 punkten.

Det buffertkrav som ska ställas på basis av det totala exponeringsbeloppet fastställs på samma grunder för alla kreditinstitut. Det buffertkrav som ska ställas på basis av en eller flera riskkoncentrationer fastställs på samma grunder för alla kreditinstitut.

Om Finansinspektionen fastställer ett buffertkrav på basis av exponeringar i andra EU-stater, ska buffertkravet dock fastställas på samma nivå för alla exponeringar inom Europeiska unionen, utom om buffertkravet ställs för officiellt godkännande enligt artikel 134 i kreditinstitutsdirektivet av ett buffertkrav som en annan medlemsstat ställt.

När ett buffertkrav bestäms ska Europeiska bankmyndighetens anvisningar och rekommendationer beaktas, liksom Europeiska systemrisknämndens rekommendationer och varningar till den del de berör Finlands finansmarknad.

Ett buffertkrav enligt denna paragraf får inte fastställas för att täcka en risk som ska täckas enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.

4 d §

Erkännande av ett utländskt buffertkrav

Finansinspektionen kan besluta att ett krav som motsvarar buffertkrav enligt 4 b § och som ställts av tillsynsmyndigheten i en annan EES-stat ska tillämpas på ett kreditinstituts balansposter och åtaganden utanför balansräkningen i den staten.

Finansinspektionen kan begära att Europeiska systemrisknämnden ger en rekommendation till en annan EES-stat om att godkänna ett buffertkrav som ställts med stöd av 4 b §.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska systemrisknämnden om ett beslut som avses i 1 mom.

4 e §

Underrättelse om och erkännande av buffertkrav

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska systemrisknämnden om ett beslut om fastställande av ett systemriskbuffertkrav enligt 4 a § minst en kalendermånad innan beslutet offentliggörs, om det buffertkrav som beräknas på basis av det totala exponeringsbeloppet eller riskkoncentrationen är högst 3 procent.

Om buffertkravet enligt ett beslut som avses i 4 a § är över 3 procent och högst 5 procent, ska Finansinspektionen i den underrättelse som avses i 1 mom. dessutom begära Europeiska kommissionens ståndpunkt till ställande, ändring eller slopande av buffertkravet. Finansinspektionen är inte skyldig att iaktta Europeiska kommissionens negativa ståndpunkt. Om Finansinspektionen inte iakttar Europeiska kommissionens ståndpunkt, ska Finansinspektionen motivera avvikelserna från ståndpunkten.

Om det sammanlagda buffertkravet enligt beslut som avses i 4 a § och 7 eller 8 § är över 5 procent, ska Finansinspektionen i den underrättelse som avses i 1 mom. begära Europeiska kommissionens godkännande av ställandet, ändringen eller slopandet av buffertkravet.

Finansinspektionen ska utan ogrundat dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten när ett beslut som avses i 4 a § tillämpas på ett kreditinstitut vars holdingföretag är etablerat i en annan medlemsstat.

Finansinspektionen ska utan ogrundat dröjsmål underrätta Europeiska systemrisknämnden när ett beslut som avses i 4 a § tillämpas på exponeringar i tredjeländer.

Om mottagaren av en i 4 mom. avsedd underrättelse motsätter sig ställande, ändring eller slopande av ett buffertkrav, kan Finansinspektionen föra ärendet till behandling hos Europeiska bankmyndigheten. Bestämmelser om hur ärendet ska behandlas finns i artikel 19 i europeiska banktillsynsförordningen. Ett beslut enligt detta moment får inte tillämpas förrän Europeiska bankmyndigheten fattat ett interimistiskt beslut i ärendet.

En underrättelse som avses i denna paragraf ska innehålla åtminstone

- 1) de risker som hotar det finansiella systemets stabilitet,
- 2) motiveringen till varför risken kan medföra hot för det finansiella systemets stabilitet,
- 3) motiveringen till varför ställande av ett buffertkrav avses vara en nödvändig, effektiv och proportionell åtgärd,
- 4) en bedömning av buffertkravets positiva och negativa effekter på den inre marknadens funktion,
- 5) buffertkravets storlek och de exponeringar som ligger till grund för beräkningen av kravet,
- 6) de kreditinstitut som buffertkravet tillämpas på,

7) om buffertkravet tillämpas på alla kreditinstitut och deras samtliga exponeringar, motiveringen till varför buffertkravet ställs i stället för det buffertkrav som föreskrivs i 8 §.

6 §

Beaktande av utländska poster vid fastställande av kontracykliska buffertkrav

Om ett kreditinstitut i flera stater har poster som utgör bidrag till totalexponeringen ska det totala exponeringsbeloppet beräknas separat i fråga om varje stat, och varje stats buffertkrav för en på detta sätt beräknad andel ska fastställas i enlighet med respektive stats lagstiftning.

Vid tillämpning av denna paragraf utgör det kontracykliska buffertkravet för kreditinstitutet summan av de kapitalkrav per land som beräknats i enlighet med 1 mom.

Om ett tredjelands myndighet som motsvarar Finansinspektionen har ställt ett buffertkrav som motsvarar ett buffertkrav enligt denna paragraf men som avviker från det krav som beräknats enligt denna lag, kan Finansinspektionen bestämma att kreditinstitutet ska tillämpa det högre kravet, om det behövs för att förhindra alltför stor kreditgivning i den stat är balansposterna finns.

Om kreditinstitutet har poster som utgör bidrag till totalexponeringen i en sådan stat utanför EES där det inte föreskrivs om krav som motsvarar buffertkrav enligt denna paragraf, kan Finansinspektionen ställa ett buffertkrav i enlighet med denna lag.

8 §

Buffertkrav för andra systemviktiga institut

Finansinspektionen ska dela in de kreditinstitut som avses i 1 mom. i sju kategorier, för vilka buffertkravet i enlighet med följande tabell ska beräknas som en procentandel av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp:

Klass	Buffertkrav
1	0 %
2	0,5 %
3	1,0 %
4	1,5 %
5	2,0 %
6	2,5 %
7	3,0 %

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 3 § 8 mom. och i denna paragraf får, om kreditinstitutet är dotterföretag till ett sådant kreditinstitut enligt 7 § eller denna paragraf som är moderföretag inom Europeiska unionen och på vilket kravet enligt detta tillämpas på gruppnivå, får det buffertkrav som ska tillämpas på ett sådant kreditinstitut inte på individuell nivå eller på undergruppsnivå överstiga det lägre av följande:

1) 1 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp ökat med det krav som avses i antingen 7 mom. eller detta moment, beroende på vilket som är större, och som ska tillämpas på koncernen på gruppnivå,

2) 3 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

9 §

Samordning av buffertkrav

Om det är möjligt att tillämpa buffertkrav enligt 7 och 8 § på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla endast det högre av kraven.

Om det är möjligt att tillämpa buffertkrav enligt antingen 7 eller 8 § och ett buffertkrav för att täcka systemriskerna på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla bägge buffertkraven.

Om det är möjligt att tillämpa ett systemriskbuffertkrav som ställts av en tillsynsmyndighet i en annan EES-stat och ett buffertkrav som avses i 4 a § på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla bägge kraven, om kraven riktar sig mot olika exponeringar. Om kraven riktar sig mot samma exponeringar och poster utanför balansräkningen, ska kreditinstitutet uppfylla det högre av kraven.

10 §

Utdelningsrestriktioner

Ett kreditinstitut får inte dela ut medel på ett sådant sätt att det inte längre uppfyller buffertkravet enligt detta kapitel.

Ett kreditinstitut som inte uppfyller buffertkravet enligt detta kapital ska begränsa utdelningen på det sätt som anges i 3 mom.

Om den kapitalbas som ska räknas med för att täcka buffertkravet enligt detta kapital utgör

1) mindre än 25 procent av det buffertkrav som ska tillämpas på kreditinstitutet får kreditinstitutet inte dela ut medel,

2) minst 25 procent, men mindre än 50 procent av det buffertkrav som ska tillämpas på kreditinstitutet, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar kreditinstitutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,2,

3) minst 50 procent, men mindre än 75 procent av det buffertkrav som ska tillämpas på kreditinstitutet, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar kreditinstitutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,4,

4) minst 75 procent, men ändå underskrider buffertkravet, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar kreditinstitutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,6.

Som kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka buffertkravet betraktas i denna paragraf sådant kärnprimärkapital som inte används för att täcka kapitalbaskraven enligt artikel 92.1 a—92.1 c i EU:s tillsynsförordning eller buffertkravet enligt prövning enligt 11 kap. 6 § i denna lag.

Som utdelningsbara medel betraktas i denna paragraf den föregående och innevarande räkenskapsperiodens vinst som inte har räknats som en post i kärnprimärkapitalet och med avdrag för den latent skatteskulden med antagandet att kreditinstitutet inte genomför någon utdelning.

Som utdelning betraktas i denna paragraf följande utdelningssätt som har en minskande inverkan på kärnprimärkapitalet eller vinstmedlen och beträffande vilka utebliven utbetalning inte leder till att kreditinstitutet ska betraktas som insolvent:

1) kontant betalning av utdelning eller ränta, förvärv av egna aktier eller andelar, inlösen av aktier eller andelar, återbetalning av kapital eller någon annan med dessa jämförbar betalning på basis av ett kapitalinstrument som hänförs till primärkapitalet enligt artikel 25 i EU:s tillsynsförordning,

2) åtagande som gäller betalning av rörlig ersättning eller betalning av en del av en rörlig ersättning eller tilläggspension enligt prövning, om kreditinstitutet inte har uppfyllt buffertkravet enligt detta kapitel vid betalningstidpunkten eller under intjäningsperioden för den rörliga ersättningen.

Om ett kreditinstitut har för avsikt att genomföra en utdelning på det sätt som avses i 6 mom., ska det i god tid före utdelningen göra upp en kalkyl över den maximala utdelningen och lämna den till Finansinspektionen. Av kalkylen ska framgå den maximala utdelningen beräknad i enlighet med denna paragraf samt kreditinstitutets kapitalbas enligt slag, den föregående och den innevarande räkenskapsperiodens vinst eller förlust samt den planerade utdelningen och utdelningssättet.

10 a §

Utdelningsrestriktioner när det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden underskrids

Ett globalt systemviktigt institut får inte dela ut medel så att det inte längre uppfyller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt artikel 92.1a i EU:s tillsynsförordning.

Ett globalt systemviktigt institut som inte uppfyller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt 1 mom. ska begränsa utdelningen på det sätt som anges i 3 mom.

Om det primärkapital som ska räknas med för att täcka det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt artikel 429 i EU:s tillsynsförordning är

1) mindre än 25 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden får kreditinstitutet inte dela ut medel,

2) minst 25 procent, men mindre än 50 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar de utdelningsbara medlen multiplicerat med 0,2,

3) minst 50 procent, men mindre än 75 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar de utdelningsbara medlen multiplicerat med 0,4,

4) minst 75 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, men ändå underskrider det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar de utdelningsbara medlen multiplicerat med 0,6.

Som primär kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden betraktas i denna paragraf sådant primärkapital som inte används för att täcka kapitalbaskraven eller bruttosoliditetskraven enligt artikel 92.1 eller 92.1a i EU:s tillsynsförordning eller buffertkravet enligt provning enligt 11 kap. 6 § i denna lag.

Som utdelningsbara medel betraktas utdelningsbara medel som avses i 10 § 5 mom. i detta kapitel. Som utdelning betraktas i denna paragraf sådana utdelningssätt som har en minskande inverkan på primärkapitalet eller vinstmedlen och beträffande vilka utebliven utbetalning inte leder till att kreditinstitutet kan betraktas som insolvent och som uppfyller övriga villkor enligt 10 § 6 mom.

10 b §

Plan för att öka kapitalbasen

Om ett kreditinstitut inte uppfyller buffertkraven enligt detta kapitel eller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt artikel 92.1a i EU:s tillsynsförordning, ska kreditinstitutet utarbeta en plan för att öka kapitalbasen. Plan ska lämnas till Finansinspektionen senast inom fem vardagar, eller med Finansinspektionens tillstånd inom 10 vardagar, efter det att kreditinstitutet har upptäckt att det inte uppfyller dessa krav.

Planen för att öka kapitalbasen ska innehålla prognoser för resultaträkningens och balansräkningens utveckling, de åtgärder som planerats för att öka kapitalbasen jämte tidsplaner samt andra uppgifter som behövs för att bedöma hur kreditinstitutets finansiella ställning utvecklas för att uppfylla olika kapitalbaskrav.

Finansinspektionen ska godkänna kreditinstitutets plan för att öka kapitalbasen, om Finansinspektionen på basis av den bedömer att kreditinstitutet enligt en lämplig tidsplan sannolikt kan uppfylla de buffertkrav och det ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden som ställts på kreditinstitutet.

Om Finansinspektionen inte godkänner planen för att öka kapitalbasen på det sätt som föreskrivs i 3 mom., ska Finansinspektionen vidta åtminstone en av följande åtgärder:

- 1) kräva att kreditinstitutet vidtar åtgärder för att stärka kapitalbasen inom utsatt tid,
- 2) begränsa kreditinstitutets utdelning enligt 11 kap. 10 § 14 punkten.

11 kap.

Tillsyn över finansiell ställning

2 §

Tillsynsmyndighetens bedömning

Finansinspektionen ska regelbundet bedöma vilka risker som riktar sig mot ett kreditinstitut och om kreditinstitutet uppfyller de krav som anges i 9 och 10 kap. samt i EU:s tillsynsförordning.

Tillsynsmyndigheten ska i sin bedömning enligt 1 mom. beakta åtminstone

- 1) kreditinstitutets stresstest, om kreditinstitutet använder interna modeller för beräkning av kapitalbaskrav för kreditrisk eller marknadsrisk,
- 2) kreditinstitutets koncentrationsrisker och hanteringen av dem, motpartsriskernas geografiska spridning samt hanteringen av eventuella spridningseffekter i samband med kapitaltäckningen också i andra avseenden än vad som i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om begränsning av stora exponeringar mot kunder,
- 3) principerna för hantering av restrisker som orsakas av användning av metoder för kreditriskreducering,
- 4) kapitalbaskravet för exponeringar som orsakas av värdepapperiserade poster samt inverkan av transaktioner som innebär att för kreditinstitutet eventuellt återstår en direkt eller indirekt exponering mot sådana poster,
- 5) likviditetsrisker samt principer för analys och hantering av sådana samt den planerade finansieringens tillräcklighet och eventuella inverkan på finansieringssystemets stabilitet i de EES-stater där kreditinstitutet bedriver verksamhet,
- 6) frågan om huruvida handelslagret har värderats tillräckligt försiktigt, så att kreditinstitutet inte drabbas av väsentliga förluster om det inom en kort tid måste avyttra eller säkra sina positioner i handelslagret,
- 7) en beräkning av de risker som följer av otillräcklig soliditet utifrån indikatorer som beskriver denna samt arrangemang och strategier i anslutning till hantering av soliditetsriskerna,
- 8) kreditinstitutets affärsmodell,
- 9) principerna för kreditinstitutets förvaltning samt styrelseledamöternas och verkställande direktörens förutsättningar att utföra sitt uppdrag,
- 10) den ränterisk i den finansiella balansräkningen som riktar sig mot kreditinstitutet.

I omfattningen av tillsynsmyndighetens bedömning och i bedömningsfrekvensen ska beaktas arten, omfattningen och komplexiteten av kreditinstitutets verksamhet samt dess betydelse för finansmarknadens stabilitet. Bedömningen ska dock göras åtminstone årligen i fråga om de kreditinstitut som avses i 3 § 2 mom. Finansinspektionen får skraddarsy de bedömningskriterier som föreskrivs i 2 mom. med beaktande av kreditinstitutets riskprofil. De ska skraddarsys på enhetligt sätt för kreditinstitut med liknande riskprofil. Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om sådana undantag från bedömningskriterierna i enlighet med artikel 97.4a andra stycket i kreditinstitutsdirektivet.

Finansinspektionen ska utifrån tillsynsmyndighetens bedömning vidta åtgärder som avses i 6, 6 d eller 10 § eller förutsätta att kreditinstitutet ändrar de antaganden som använts för att utvärdera ränterisken i den finansiella balansräkningen. Finansinspektionen är skyldig att vidta dessa åtgärder om

1) den nedskrivning av kapitalet i den finansiella balansräkningen som avses i 9 kap. 15 § 1 mom. är över 15 procent av kreditinstitutets primärkapital, och nedskrivningen beror på en oväntad ränteförändring, eller

2) de nettoränteintäkter som avses i 9 kap. 15 § 1 mom. sjunker kraftigt på grund av en oväntad ränteförändring.

Finansinspektionen får låta bli att vidta åtgärder som avses i 4 mom. på grund av ränterisken i den finansiella balansräkningen, om Finansinspektionen anser att de risker som hänför sig till den finansiella balansräkningen hanteras på ett tillräckligt sätt och att ränterisken i den finansiella balansräkningen inte är alltför stor.

Vid bedömningen av 4 mom. 1 och 2 punkten ska kriterierna i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut tillämpas.

3 §

Tillsynsprogram

Finansinspektionen ska åtminstone varje år genom ett beslut för de kreditinstitut som står under dess tillsyn fastställa ett tillsynsprogram varav framgår hur och i vilken omfattning tillsynen över varje kreditinstitut kommer att ske. Av programmet ska dessutom framgå vilka kreditinstitut som kommer att bli föremål för effektiviserad tillsyn enligt 3 mom. samt vilka inspektioner som kommer att utföras i kreditinstitutet samt i deras utländska filialer och dotterbolag.

I den plan som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen ange alla kreditinstitut i vilka det enligt stresstester eller tillsynsmyndighetens bedömning som avses i 2 § finns allvarliga hot mot institutets fortsatta verksamhet eller i vilka man har brutit mot lag, samt andra kreditinstitut som det enligt Finansinspektionens åsikt är skäl att ta med i planen.

Med effektiviserad tillsyn enligt 1 mom. avses

- 1) att ett kreditinstitut inspekteras oftare än brukligt,
- 2) att det för kreditinstitutet tillsätts ett ombud enligt 29 § i lagen om Finansinspektionen eller att en annan representant för Finansinspektionen fortlöpande är närvarande i kreditinstitutet,
- 3) frekventare och mera detaljerad rapportering än brukligt om kreditinstitutets finansiella ställning,
- 4) bedömning av kreditinstitutets strategier och verksamhetsplaner oftare än brukligt,
- 5) granskning av enskilda risker eller riskområden.

5 a §

Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande

Finansinspektionen kan också vidta tillsynsåtgärder enligt 1 mom., om ett kreditinstitut har meddelat att det är i behov av sådant extraordinärt offentligt stöd som avses 4 kap. 1 § 2 mom. 3 punkten i resolutionslagen, eller om ett kreditinstitut inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e § i den lagen.

5 b §

Misstanke om eller ökad risk för penningtvätt eller finansiering av terrorism

Om Finansinspektionen utifrån tillsynsmyndighetens bedömning har grundad anledning att misstänka att penningtvätt eller finansiering av terrorism eller försök till detta har skett, eller att kreditinstitutet är utsatt för ökad risk för detta, ska Finansinspektionen underrätta Europeiska bankmyndigheten om detta. Europeiska bankmyndigheten ska också tillställas en riskbedömning av risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism.

I situationer som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen vidta de åtgärder enligt 6, 6 d, och 10 § samt lagen om Finansinspektionen som iakttagelsen föranleder.

6 §

Buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen ska när de villkor som föreskrivs i 6 a § uppfylls fastställa ett krav på ytterligare kapitalbas för kreditinstitutet utöver det kapitalbaskrav som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning (*buffertkrav enligt prövning*). Buffertkravet enligt prövning ska ställas utifrån tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 §, en översyn av interna metoder enligt 5 § eller en bedömning på grunder som fastställts på förhand.

Finansinspektionen kan ställa ett buffertkrav enligt prövning som ett krav på ytterligare kapitalbas eller ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden eller bägge.

Finansinspektionen kan ställa ett buffertkrav enligt prövning för ett kreditinstitut som är föremål för gruppbaserad tillsyn, på basis av ett sådant kreditinstituts gruppbaseade finansiella ställning.

Finansinspektionen får ställa ett buffertkrav enligt prövning för högst tre år åt gången.

Finansinspektionen ska delge Verket för finansiell stabilitet ett beslut om ställande av buffertkrav enligt prövning.

6 a §

Förutsättningar för ställande av buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen ska ställa buffertkrav enligt prövning om

1) kreditinstitutets verksamhet är exponerat för sådana risker eller riskelement som inte i tillräcklig omfattning täcks av kreditinstitutets kapitalbas på det sätt som avses i 6 b §,

2) kreditinstitutets bedömning av det egna kapitalets tillräcklighet inte uppfyller de krav som ställs på den och det är osannolikt att de andra tillsynsåtgärder som Finansinspektionen förfogar över skulle vara tillräckliga för att rätta till situationen inom en lämplig tidsram,

3) kreditinstitutets förvaltnings- och styrningssystem, riskhanteringssystem, ersättningssystem eller metoder för hantering av stora kundrisker inte uppfyller de krav som ställs på dem och det är osannolikt att de andra tillsynsåtgärder som Finansinspektionen förfogar över skulle vara tillräckliga för att rätta till situationen inom en lämplig tidsram,

4) kreditinstitutets handelslager inte har värderats på det sätt som förutsätts i 2 § 2 mom. 6 punkten i detta kapitel,

5) en inspektion enligt 5 § visar att de interna metoderna inte uppfyller de krav som ställts på dem,

6) kreditinstitutet underlåter upprepade gånger att följa en rekommendation enligt 6 d § för att öka eller bibehålla det riktgivande tilläggskapitalet, eller

7) Finansinspektionen anser att det är motiverat att ställa ett buffertkrav enligt prövning på någon annan väsentlig grund än de som avses i 1—6 punkten.

RP 171/2020 rd

Finansinspektionen får ställa ett buffertkrav enligt prövning för att täcka endast sådana risker som uppkommer i ett enskilt kreditinstituts verksamhet. Som en sådan risk betraktas också den ekonomiska och marknadsutvecklingens inverkan på ett enskilt kreditinstituts riskprofil.

6 b §

Bedömning av kapitalbasens tillräcklighet när buffertkrav enligt prövning ställs

Kreditinstitutets kapitalbas ska anses vara otillräcklig på det sätt som avses i 6 a § 1 mom. 1 punkten, om Finansinspektionen bedömer att

1) den inte räcker till för att täcka de risker och riskelement som anges i delarna tre, fyra och sju i EU:s tillsynsförordning samt i kapitel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, eller

2) det helt saknas täckning för någon väsentlig risk eller ett element av en sådan risk.

Vid bedömningen av kapitalbasens tillräcklighet ska Finansinspektionen beakta sin egen bedömning av kreditinstitutets bedömning av det interna kapitalets tillräcklighet.

6 c §

Täckning av buffertkravet enligt prövning

Kreditinstitutet ska täcka buffertkravet enligt prövning så att minst tre fjärdedelar av buffertkravet består av primärkapital, varav minst tre fjärdedelar ska bestå av kärnprimärkapital.

Finansinspektionen får kräva en större andel primärkapital och kärnprimärkapital än vad som anges i 1 mom., om det behövs med beaktande av kreditinstitutets särskilda omständigheter.

Om buffertkravet enligt prövning har ställts som ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden, ska kreditinstitutet täcka buffertkravet enligt prövning med primärkapital.

6 d §

Riktgivande tilläggskapital

Finansinspektionen ska efter att ha bedömt tillräckligheten av kreditinstitutets interna kapital i enlighet med 9 kap. 1 § vid behov ge kreditinstitutet en rekommendation om behovet av kapitalbas, som överstiger kapitalkraven i denna lag och i EU:s tillsynsförordning (*riktgivande tilläggskapital*).

Rekommendationen om riktgivande tilläggskapital ska ges utifrån sådana kreditinstitutsspecifika risker som inte täcks tillräckligt med buffertkravet enligt prövning i 6 §.

Finansinspektionen får ge en rekommendation om riktgivande tilläggskapital till ett kreditinstitut som är föremål för gruppbaserad till utifrån dess gruppbaseade finansiella ställning.

Finansinspektionen ska delge Verket för finansiell stabilitet en rekommendation om riktgivande tilläggskapital.

8 §

Utdelningsrestriktioner som föranleds av kapitalbasen

Om ett kreditinstituts kapitalbas eller konsoliderade kapitalbas underskrider det kapitalkrav som avses i EU:s tillsynsförordning eller i 6 § i detta kapitel, får kreditinstitutet inte genomföra

utdelning enligt 10 kap. 10 § 6 mom., om inte Finansinspektionen av något särskilt skäl beviljar undantag.

9 §

Tilläggskrav på likviditeten

Finansinspektionen ska vid tillämpningen av denna paragraf beakta att kvaliteten på kreditinstitutets interna process för hantering av likviditeten är tillräcklig samt att kreditinstitutets administrations-, styrnings- och riskhanteringssystem är tillräckligt effektiva från allmän synpunkt.

10 §

Finansinspektionens övriga särskilda befogenheter vid tillsyn över solvens och likviditet

Om det inte på något annat ändamålsenligt sätt är möjligt att säkerställa ett kreditinstituts kapitalbas eller likviditet i förhållande till den totala exponeringen kan Finansinspektionen, utöver vad som föreskrivs i 6, 6 d och 8—9 § och i lagen om Finansinspektionen

1) begränsa summan av kreditinstitutets och till dess finansiella företagsgrupp hörande företags rörliga ersättningar samt avtalsbaserade pensioner i förhållande till räkenskapsperiodens vinst,

2) kräva att kreditinstitutet regelbundet rapporterar sådan information om kreditinstitutets finansiella ställning som avses i EU:s tillsynsförordning och i denna lag, i större utsträckning och mer frekvent än vad som krävs i dem, dock inte till de delar som kreditinstitutet redan i övrigt är skyldigt att rapportera samma information,

11) ålägga kreditinstitutet att i enlighet med 5 kap. i resolutionslagen vidta behövliga åtgärder för värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder,

12) kräva att kreditinstitutet lämnar in en plan för på vilket sätt det åtgärder brister som iakttagits i efterlevnaden av krav enligt denna lag eller EU:s tillsynsförordning,

13) kräva att kreditinstitutet behandlar tillgångar i balansräkningen på ett särskilt sätt med avseende på kapitalbaskraven,

14) förutsätta att kreditinstitutet stärker sin kapitalbas genom att begränsa utdelningen.

12 §

Offentliggörande av tillsynsprinciper och tillämpliga bestämmelser

Finansinspektionen ska

1) offentliggöra de allmänna principerna och metoderna för tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 § samt en beskrivning av på vilket sätt bedömningen sätts i relation till verksamhetens art, omfattning och komplexitet,

13 §

En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om tillsynsbedömning

Om Finansinspektionen svarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen med tillsynsmyndigheten i ett sådant EES-kreditinstituts hemstat försöka nå samförstånd i fråga om tillämpningen av 2, 3, 6, 6 d och 9 § på kreditinstitutets gruppbaseade interna kapitalutvärdering. Finansinspektionen ska begära ett utlåtande om saken från Europeiska bankmyndigheten, om någon av de myndigheter som avses i detta moment begär det.

Om samförstånd inte har nåtts inom fyra månader efter att Finansinspektionen har gjort en sådan utvärdering som avses i 2 § 1 mom. och delgett denna till de myndigheter som avses i 4 mom. i denna paragraf, får Finansinspektionen ensam fatta beslut om tillämpning av de paragrafer som anges i 1 mom. på kreditinstitutets gruppbaseade interna kapitalutvärdering. Finansinspektionen ska utan dröjsmål delge den utvärdering som avses i 2 § och ett beslut som fattats med stöd av 3, 6, 6 d och 9 § till de myndigheter som avses i 4 mom. Om Finansinspektionen eller någon annan av de behöriga myndigheter som avses i det momentet inom den fyra månaders tidsfrist som föreskrivs i detta moment har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten så som föreskrivs i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen invänta Europeiska bankmyndighetens avgörande och handla i enlighet med det.

Om en utländsk EES-tillsynsmyndighet svarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett finländskt kreditinstitut, ska Finansinspektionen höra den utländska EES-tillsynsmyndigheten innan Finansinspektionen gör en sådan utvärdering som avses i 2 § eller fattar ett sådant beslut som avses i 3, 6, 6 d eller 9 §. Om Finansinspektionen eller en annan behörig myndighet som svarar för tillsynen över ett företag som hör till den finansiella företagsgruppen har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten så som föreskrivs i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen invänta Europeiska bankmyndighetens avgörande och handla i enlighet med det.

Utvärderingar och beslut som avses i 1 och 3 mom. ska årligen omprövas med iakttagande av vad som föreskrivs ovan i denna paragraf eller av särskilda skäl oftare än så, om en sådan utländsk EES-tillsynsmyndighet som avses i denna paragraf begär det.

Om Europeiska bankmyndigheten har ombetts ge ett yttrande i ett sådant fall som avses i 1 mom. eller vid tillämpning av 3 mom., ska Finansinspektionen beakta yttrandet i sitt beslut och, om beslutet avsevärt avviker från yttrandet, motivera avvikelserna.

15 kap.

Förfaranden vid kundtransaktioner

11 §

Maximal belåningsgrad

Finansinspektionen får i syfte att begränsa en exceptionell ökning av risker som hotar den finansiella stabiliteten besluta att sänka belåningsgraderna enligt 3 och 4 mom. med högst 10 procentenheter. Finansinspektionen får också begränsa användningen av andra säkerheter än realsäkerheter för beräkning av belåningsgraden, om det behövs för hantering av riskerna enligt detta moment. Finansinspektionen ska åtminstone årligen besluta huruvida beslut som har fattats med stöd av detta moment ska ändras eller om giltighetstiden ska förlängas. Finansinspektionen ska på sina webbsidor informera om principerna för tillämpningen av detta moment. På beredningen av beslut som avses i detta moment ska tillämpas 10 kap. 4 § om beredning av beslut om koncentracyskyliska buffertkrav, med undantag av tidsfristen enligt 10 kap. 4 § 2 mom.

13 §

Utlåning och placering i vissa fall

Beslut som gäller utlåning och därmed jämförbar annan finansiering till en fysisk person, ett företag eller en stiftelse som hör till ett kreditinstituts närmaste krets och beslut om placering i företag som hör till den närmaste kretsen samt de allmänna villkoren för sådan utlåning och sådana placeringar ska godkännas i kreditinstitutets styrelse. På villkoren för i denna paragraf avsedda andra affärstransaktioner än sedvanliga personalkrediter tillämpas 5 kap. 15 § 3 mom.

Till ett kreditinstituts närmaste krets hör

1) den som på grundval av ägande, optionsrätt eller lån mot konvertibla skuldebrev innehar eller kan inneha minst 20 procent av kreditinstitutets aktier eller andelar eller av det röstetal som dessa medför eller motsvarande innehav eller rösträtt i ett företag som hör till kreditinstitutets concern eller i ett företag som utövar bestämmande inflytande i kreditinstitutet, om inte det bolag som innehavet avser är av liten betydelse när det gäller hela koncernen,

2) medlemmarna och suppleanterna i kreditinstitutets styrelse, verkställande direktören och dennes ställföreträdare samt personer som hör till kreditinstitutets operativa ledning,

3) barn, föräldrar samt maken till en person som avses i 2 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i ett registrerat partnerskap eller ett äktenskapsliknande förhållande,

4) medlemmarna i kreditinstitutets förvaltningsråd, revisorerna, revisorssuppleanterna och den person i revisionssammanslutningens anställning som har huvudansvaret för revisionen,

5) minderåriga barn samt maken till en person som avses i 4 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i ett registrerat partnerskap eller äktenskapsliknande förhållande,

6) personer som har en ställning som motsvarar 2 eller 4 punkten i företag som avses i 1 punkten, minderåriga barn samt maken till en person som avses i 2 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i ett äktenskapsliknande förhållande,

7) ett företag som bedriver näringsverksamhet och där en person som avses i 2 och 3 punkten ensam eller tillsammans med någon annan person som nämns i de punkterna har en ägarandel på minst 10 procent, motsvarande bestämmande inflytande eller något annat väsentligt inflytande, eller om personen hör till ett sådant företags ledning i egenskap av styrelsemedlem, verkställande direktör, verkställande direktörens ställföreträdare eller i någon annan uppgift som ankommer på den operativa ledningen,

8) ett annat än i 7 punkten avsett företag och en stiftelse där en person som avses ovan i detta moment ensam eller tillsammans med någon annan som avses i detta moment har sådant bestämmande inflytande som avses i 1 kap. 5 § i bokföringslagen.

Trots vad som föreskrivs i 2 mom. 4 punkten tillämpas på medlemmarna i kreditinstitutets förvaltningsråd vad som i 2 mom. föreskrivs om styrelsemedlemmarna, om uppgifter som enligt denna lag ankommer på styrelsen har överförts på förvaltningsrådet i kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar.

Kreditinstitutet ska föra en förteckning över de fysiska personer, företag och stiftelser som avses i 2 mom. Uppgifterna i förteckningen och förändringar i dem samt de beslut eller villkor som gäller krediter som beviljats fysiska personer, företag och stiftelser som räknas upp i förteckningen samt placeringar i företag och som avses i 1 mom. ska på anmälas till Finansinspektionen då Finansinspektionen kräver det. Skyldigheten att föra en förteckning enligt detta moment tillämpas inte på ett kreditinstitut som inte beviljar krediter till dem som avses i 2 mom. eller placerar i företag som hör till den närmaste kretsen.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om utlåning ska på motsvarande sätt tillämpas på ställande av borgen eller annan säkerhet för betalningen av en kredit som någon annan beviljat.

Finansinspektionen får meddela närmare föreskrifter om registreringen av beslut som avses i 1 mom. och om den förteckning som avses i 4 mom. och om rapporteringen till Finansinspekt-

ionen av uppgifter som avses i det momentet. Finansinspektionen får dessutom meddela närmare föreskrifter om när ett i 2 mom. 1 punkten avsett företag anses vara av liten betydelse när det gäller hela koncernen.

16 kap.

Utländska EES-kreditinstituts och utländska EES-finansinstituts filialetablering och tillhandahållande av tjänster i Finland

1 §

Utländska EES-kreditinstituts och utländska EES-finansinstituts rätt att etablera filialer och tillhandahålla tjänster

Ett utländskt EES-kreditinstitut, ett finansinstitut som beviljats koncession i en annan EES-stat (*utländskt EES-finansinstitut*) och ett dotterföretag till ett sådant finansiellt institut får etablera en filial i Finland eller annars i Finland tillhandahålla sådana tjänster som avses i 5 kap. 1 § som ingår i dess koncession.

Det som i detta kapitel föreskrivs om utländska EES-kreditinstitut gäller också utländska EES-finansinstitut och dotterföretag till sådana finansiella institut.

17 kap.

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera filialer och öppna representationer i Finland

3 §

Beviljande av koncession för en filial

Finansinspektionen ska lämna Europeiska bankmyndigheten, Verket för finansiell stabilitet, insättningsgarantifonden och, om filialen tillhandahåller investeringstjänster, ersättningsfonden för investerarskydd, följande uppgifter om filialer till tredjelands kreditinstitut:

- 1) uppgifter om beviljande och ändring av koncession för en filial,
- 2) de totala tillgångar och skulder som filialerna rapporterat till Finansinspektionen,
- 3) namnet på det kreditinstitut eller kreditinstitutskonglomerat i ett tredje land som filialen tillhör.

18 kap.

Särskilda bestämmelser om utländska kreditinstitut

8 §

Bokslut och rapportering

En filial till ett tredjelands kreditinstitut ska dock, om Finansinspektionen så bestämmer, åtminstone årligen lämna Finansinspektionen följande information:

- 1) de totala tillgångar som motsvarar verksamheten i Finland,

- 2) de instrument som finns tillgängliga för att säkra och behålla likviditeten,
- 3) den kapitalbas som filialen har till sitt förfogande,
- 4) en utredning om den insättningsgaranti som ska tillämpas på insättare,
- 5) en utredning om filialens riskhanteringssystem,
- 6) en utredning om filialens förvaltnings- och styrningssystem samt uppgifter om de personer som hör till filialens operativa ledning och de personer som innehar nyckelfunktioner för filialens verksamhet,
- 7) de återhämtnings- och resolutionsplaner som filialen omfattas av, och
- 8) andra uppgifter än de som avses i 1—7 punkten som Finansinspektionen anser att behövs för tillsynen över filialen.

13 §

Finansinspektionens rätt att företräda insättare mot utländska insättningsgarantifonder

Om ett tredjelands kreditinstitut inte i enlighet med inlåningsavtalet har betalat en insättares förfallna och ostridiga tillgodohavanden som registrerats på ett konto i en finländsk filial till ett tredjelands kreditinstitut, kan insättaren anmäla saken till Finansinspektionen.

Efter att ha fått en anmälan som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen utan dröjsmål framställa krav på ersättning för inlåningen hos den behöriga utländska insättningsgarantifonden eller någon annan myndighet som ansvarar för insättningsgarantin. Finansinspektionen har rätt att föra talan på de i 1 mom. avsedda insättarnas vägnar mot den insättningsgarantifond eller någon annan utländsk myndighet som avses i detta moment.

21 kap.

Skadestånds- och straffbestämmelser

1 §

Skadeståndsskyldighet

Ett kreditinstituts stiftare, medlemmarna av dess förvaltningsråd eller styrelse samt verkställande direktören är skyldiga att ersätta också skada som de i sitt uppdrag uppsåtligt eller av vårdslöshet har orsakat aktieägare, medlemmar, andelsägare, innehavare av grundfondsbevis eller andra personer genom överträdelse av EU:s tillsynsförordning, förordningar och beslut som kommissionen antagit med stöd av EU:s tillsynsförordning eller kreditinstitutsdirektivet, denna lag eller en förordning som utfärdats eller en föreskrift av Finansinspektionen som meddelats med stöd av den, lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, sparbankslagen, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform, lagen om hypoteksbanksverksamhet, lagen om hypoteksföreningar eller kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar. I revisionslagen föreskrivs om revisorers ersättningsansvar.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Ett holdingföretag som har inlett sin verksamhet före den 28 juni 2019 ska ansöka om koncession för holdingföretagsverksamheten i enlighet med 2 a kap. i denna lag senast den 28 juni 2021.

På ett kreditinstitut som har uppfyllt kriterierna enligt 2 kap. 5 § 2 mom. i denna lag den 27 juni 2019 tillämpas villkoret enligt den paragrafen på bildandet av en underkoncern från och med den 30 december 2023.

2.

Lag

om ändring av lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014) 1 kap. 1 § 2 mom., 3 § 1 mom. 26 punkten samt 4 § 4 punkten, 2 kap. 5 § 1 mom., 6 § 1 mom. samt 8 § 4 mom., 3 kap. 1 § 2 och 3 mom., 2 § 2 och 3 mom., 4 § 2 mom. och 4 § 4 mom. 9—11 punkten, 5 § samt 6 § 2 och 4 mom., 4 kap. 2 § 1 mom. och rubriken för 5 §, 5 kap. 1 § 1 mom., 3 §, 7 § 1 och 4 mom. samt 12 §, 6 kap. 1 § 1, 5 och 9 mom., 2 § 1 mom. samt 3 § 1 mom. 3 punkten, 7 kap. 2 § 1 mom. 1 punkten och 2 § 3 mom. samt 6 §, rubriken för 8 kap. 1 § och 1 § 1 mom., 8 kap. 3 § 1 och 3 mom. samt det inledande stycket i 5 mom., 4 § 1 mom. 3 och 7 punkten, 6 § 4 mom. samt 7, 9—11, 12 a och 13 §, 9 kap. 3 § 1 mom., det inledande stycket i 12 kap. 7 § 2 mom. och 7 § 6 mom. samt 8 §, 14 kap. 6 §, rubriken för 17 kap. 4 § och 4 § 1 mom. samt 18 kap. 1 § 1 mom.,

av dem 1 kap. 3 § 1 mom. 26 punkten, 3 kap. 2 § 2 mom., 6 kap. 1 § 1 mom. och 7 kap. 2 § 3 mom. sådana de lyder i lag 821/2017, 3 kap. 1 § 2 mom. sådant det lyder delvis ändrat i lag 821/2017, 6 kap. 1 § 5 mom. sådant det lyder i lag 868/2018, 6 kap. 1 § 9 mom. och 8 kap. 1 § 1 mom. sådana de lyder i lag 406/2019, 7 kap. 6 § sådan den lyder i lag 1084/2017, 8 kap. 7 § sådan den lyder delvis ändrat i lagarna 821/2017 och 868/2018 samt 8 kap. 12 a § sådan den lyder i lag 810/2015, samt

fogas till 1 kap. 3 § 1 mom. nya 27—35 punkter, till 4 § en ny 5 punkt, till 2 kap. 2 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 821/2017, ett nytt 7 mom., till 4 § 4 mom., sådant det lyder delvis ändrat i lag 821/2017, nya 12—13 punkter, till 4 kap. 5 § nya 3 och 4 mom., till 6 kap. 1 §, sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 821/2017, 868/2018 och 406/2019, ett nytt 11 mom., till 3 § 1 mom. en ny 4 punkt och till paragrafen, sådan den lyder delvis ändrad i lag 821/2017, ett nytt 3 mom. samt till kapitlet en ny 7 §, till 8 kap. 4 § en ny 8 punkt och till paragrafen ett nytt 2 mom., till kapitlet nya 7 a—7 g och 10 a §, till 12 § ett nytt 4 mom. samt till kapitlet en ny 14 §, till 9 kap. 3 § ett nytt 5 mom., till 12 kap. 10 § ett nytt 5 mom. och till kapitlet nya 12 och 13 § som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Bestämmelserna om institut i 3 kap. 4 § och 4—18 kap. ska i samband med resolution av institut dessutom tillämpas på

1) finansiella holdingföretag, på blandade finansiella holdingföretag och på holdingföretag med blandad verksamhet, samt på

2) dotterföretag till institut eller till sådana företag som avses i 1 punkten, om de är finansiella institut.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

26) *kritiska funktioner* tjänster och transaktioner som tillhandahålls av institutet till tredje parter och som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänkningskomplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa tjänsters eller transaktioners utbytbarhet,

27) *större dotterföretag* ett större dotterföretag enligt artikel 4.1 135 i EU:s tillsynsförordning,

28) *kärnprimärkapital* kärnprimärkapital enligt artikel 50 i EU:s tillsynsförordning,

29) *nedskrivningsbara skulder* institutets andra skulder och sådana finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen än finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, finansiella instrument i övrigt primärkapital eller finansiella instrument i supplementärkapital eller som inte har ställts utanför tillämpningsområdet för nedskrivning av skuldebrevs värde med stöd av 8 kap. 4 § 1 mom.,

30) *kvalificerade skulder* nedskrivningsbara skulder som uppfyller villkoren enligt 8 kap. 7 e § 4 mom. 4—11 punkten samt i 8 kap. 7 g §, och finansiella instrument i supplementärkapital som uppfyller villkoren enligt artikel 72a.1 b i EU:s tillsynsförordning,

31) *efterställda kvalificerade finansiella instrument* instrument som uppfyller villkoren enligt artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, med undantag av villkoren enligt artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen,

32) *resolutionsenhet*:

a) en i Europeiska unionen etablerad juridisk person för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder, och

b) ett institut som inte utgör en del av en finansiell företagsgrupp som är föremål för grupp-baserad tillsyn enligt 1 kap. 4 § i kreditinstitutslagen, för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder,

33) *resolutionsgrupp* en resolutionsgrupp enligt artikel 3.1 24b i EU:s resolutionsförordning och en sammanslutning av inlåningsbanker enligt 1 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010),

34) *globalt systemviktigt institut* ett institut enligt artikel 4.1 133 i EU:s tillsynsförordning,

35) *sammanlagt buffertkrav* ett sammanlagt buffertkrav enligt 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen.

4 §

Europeiska unionens lagstiftning och Europeiska bankmyndigheten

I denna lag avses med

4) *Europeiska bankmyndigheten* Europeiska bankmyndigheten som avses i Europeiska banktillsynsförordningen,

5) *EU:s resolutionsförordning* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010.

2 kap.

Resolutionsplan

2 §

Uppdatering av resolutionsplanen

En resolutionsplan ska dessutom uppdateras efter tillämpning av resolutionsverktyg eller åtgärder enligt 6 kap.

5 §

Skyldighet att upprätta en koncernresolutionsplan

Om en koncerns moderföretag inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, ska verket upprätta en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens utländska dotterföretag och efter att ha hört resolutionsmyndigheterna i de stater där betydande filialer har sitt säte, i den mån som det är relevant från filialernas synpunkt. Resolutionsplanen ska för varje koncern identifiera resolutionsenheterna och resolutionsgrupperna.

6 §

Vad en koncernresolutionsplan ska innehålla

I koncernresolutionsplanen ska

1) redogöras för resolutionsåtgärder som avser resolutionsenheterna, samt anges åtgärdernas förenlighet med de alternativa förfaranden som avses i 1 § 3 mom. och deras effekter för de andra koncernenheterna samt moder- och dotterföretag,

2) granskas i vilken utsträckning resolutionsverktyg kan användas och resolutionsbefogenheter utövas på ett samordnat sätt i fråga om resolutionsenheterna och granskas åtgärder för att underlätta försäljning av koncernen eller en del av den till en tredje part och identifiera eventuella hinder för en samordnad resolution,

3) vid behov redogöras för samarbetsarrangemang med tredjeländers myndigheter,

4) preciseras åtgärder som är nödvändiga för att underlätta resolutionen,

5) anges vilka ytterligare åtgärder verket har för avsikt att tillämpa på enheter som hör till en resolutionsgrupp,

6) redogöras för hur resolutionsåtgärderna ska finansieras samt principerna för ansvarsfördelningen i samband med dem mellan olika EES-stater,

7) redogöras för resolutionsåtgärder som avser sådana resolutionsenheter som hör till resolutionsgrupper och effekterna för de andra enheterna och resolutionsgrupperna, om gruppen består av flera resolutionsgrupper.

8 §

Godkännande av koncernresolutionsplaner

Verket ska i sådana fall som avses i 3 mom. fatta ett beslut om en separat resolutionsplan för de dotterföretag som omfattas av verkets behörighet, vid behov för en finländsk resolutionsgrupp. Av beslutet ska framgå orsakerna till en tvist som avses i 3 mom. och beaktas de synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har framfört. Verket ska underrätta det i 14 kap. 2 § avsedda resolutionskollegiets övriga medlemmar om sitt beslut.

3 kap.

Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

1 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut

Ett institut kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

- 1) det kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande, eller om
- 2) institutets verksamhet kan omorganiseras i enlighet med denna lag så att kontinuiteten i dess kritiska funktioner säkras.

Avvecklingen eller omorganiseringen av ett institutets verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES:s staters finansiella system.

2 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern

En koncern kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

- 1) de institut som hör till koncernen kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande, eller om
- 2) de resolutionsenheters verksamhet som hör till koncernen kan omorganiseras i enlighet med denna lag så att kontinuiteten i institutens kritiska funktioner säkras antingen så att de separeras från övriga funktioner, om detta kan göras enkelt och utan onödigt dröjsmål, eller på något annat lämpligt sätt.

Avvecklingen eller omorganiseringen av en koncerns verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES-staters finansiella system.

Om verket svarar för koncernresolution och koncernen består av flera resolutionsgrupper, ska verket inte bara i fråga om koncernen utan i fråga om varje resolutionsgrupp bedöma huruvida den kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i 1 §. Vad som i

2 kap. 7 och 8 § föreskrivs om förfaranden och beslutsfattande i anslutning till koncernresolutionsplaner tillämpas också på förfarandet enligt detta moment.

4 §

Undanröjande av hinder för avveckling av ett institut och omorganisering av verksamheten

Instituttet ska inom fyra månader efter att ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom. för verket lägga fram ett förslag till åtgärder för undanröjande av hinder som verket konstaterat. Institutet ska dock inom två veckor efter att ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom. för verket lägga fram förslag till åtgärder och en tidsplan för genomförandet av dessa, för att säkerställa att instituttet efterlever det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som ställts på det samt det sammanlagda buffertkravet. I tidsplanen för genomförandet av de föreslagna åtgärderna ska hänsyn tas till orsakerna till det hinder som verket konstaterat. Institutet ska lägga fram förslaget inom två veckor, om ett väsentligt hinder för möjligheten till resolution har sin grund i en situation där

- 1) instituttet inte uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utökat med det sammanlagda buffertkravet, trots att det uppfyller det sammanlagda buffertkravet, eller
- 2) instituttet inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som föreskrivs i denna lag eller i EU:s tillsynsförordning.

Verket kan kräva att ett institut vidtar följande åtgärder för att undanröja hinder för avveckling av instituttet eller omorganisering av dess verksamhet:

9) instituttet emitterar kvalificerade skuldinstrument enligt 8 kap. i syfte att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder,

10) i syfte att uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder, vidtar andra åtgärder än sådana som avses i 9 punkten, inklusive omförhandlar villkoren framför allt i fråga om kvalificerade skuldinstrument som instituttet emitterat eller i fråga om finansiella instrument som i enlighet med EU:s tillsynsförordning hänförs till kapitalbasen, för att säkerställa att verkets beslut att i enlighet med 6 kap. skriva ned värdet på de finansiella instrumenten kan verkställas i den stat vars lag ska tillämpas på dem,

11) grundar ett separat finansiellt holdingföretag som ges bestämmanderätt över instituttet, om
a) det är nödvändigt för att främja resolutionen av instituttet och för undvikande av att användningen av sådana resolutionsbefogenheter och resolutionsverktyg som avses i denna lag får negativa konsekvenser för andra än finansiella företag som hör till koncernen, och

b) instituttet är dotterföretag till ett blandat finansiellt holdingföretag,

12) lämnar in en plan för att återställa efterlevnad av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder samt, i förekommande fall, av det sammanlagda buffertkravet,

13) ändrar följande löptidsprofiler för efterlevnad av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder:

a) för finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen efter godkännande från Finansinspektionen, och

b) för sådana kvalificerade skulder som avses i 8 kap. 7 g § och 7 e § 4 mom. 3—11 punkten.

5 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern

Om verket ansvarar för koncernresolutionen av ett institut ska det i ett resolutionskollegium som avses i 14 kap. 2 § i samråd med de övriga myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernföretagen om möjligt göra en sådan bedömning som avses i 2 § i detta kapitel och gemensamt besluta om åtgärder enligt 4 § 4 mom. som ska vidtas i resolutionsenheterna och deras dotterföretag. Det som ovan i denna paragraf föreskrivs om dotterföretag tillämpas också på sådana företag som avses i 1 kap. 1 § 2 mom. 1 punkten som är dotterföretag till en resolutionsenhet. I samband med beslutet ska det tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen (878/2008) höras samt, i fråga om betydande filialer, också de behöriga resolutionsmyndigheterna, om beslutet får väsentliga konsekvenser för filialen.

Verket ska i samband med tillämpningen av denna paragraf i överensstämmelse med artikel 25.1 i Europeiska banktillsynsförordningen i samråd med Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten upprätta en rapport och sända den till koncernens moderföretag, de myndigheter som ansvarar för resolutionen av dotterföretagen och till resolutionsmyndigheterna i betydande filialers hemstater. I samband med rapporten ska de myndigheter höras som ansvarar för tillsynen över de institut som hör till koncernen. I rapporten ska behandlas väsentliga hinder för en effektiv användning av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna i koncernen och resolutionsgruppen samt konsekvenserna för koncernens affärsverksamhet, samt rekommenderas lämpliga och riktade åtgärder som verket anser vara behövliga för undanröjande av hindren.

Koncernens moderföretag kan inom fyra månader från den dag då den tagit emot rapporten enligt 2 mom., för verket föreslå alternativa åtgärder för undanröjande av de hinder som preciseras i rapporten.

Om de hinder som konstaterats i rapporten har sin grund i att gruppen befinner sig i en sådan situation som avses i 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten ska koncernens moderföretag inom två veckor efter mottagandet av rapporten enligt 2 mom. föreslå verket möjliga åtgärder och tidsplanen för dessas genomförande i syfte att säkerställa att institutet uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder och, i förekommande fall, det sammanlagda buffertkravet. I tidsplanen för genomförandet av de föreslagna åtgärderna ska hänsyn tas till orsakerna till det väsentliga hinder som verket konstaterat. Verket ska bedöma huruvida de åtgärder som koncernens moderföretag föreslagit effektivt minskar eller avlägsnar det väsentliga det hinder enligt 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten som verket konstaterat. Verket ska samråda med Finansinspektionen när bedömningen görs.

Om moderföretaget i enlighet med 3 eller 4 mom. har föreslagit alternativa åtgärder ska verket underrätta Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten samt resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen och betydande filialer, om åtgärderna får väsentliga konsekvenser för filialen. Verket ska sträva efter att resolutionskollegiet inom fyra månader efter moderföretagets alternativa åtgärder enligt 3 mom. fattar ett gemensamt beslut om de väsentliga hindren och om vilka åtgärder som krävs för undanröjande av dem. Om koncernens moderföretag inte har föreslagit alternativa åtgärder, ska ett gemensamt beslut fattas inom en månad efter utgången av den tidsfrist på fyra månader som föreskrivs i 3 mom. Det gemensamma beslutet ska fattas inom två veckor från koncernens moderföretags åtgärdsförslag enligt 4 mom. I beslutet ska beaktas åtgärdernas eventuella inverkan i alla de EES-stater där koncernen bedriver verksamhet. I samband med beslutet ska verket samråda med de behöriga resolutions- och tillsynsmyndigheterna för filialerna. Verket ska skriftligen delge det gemensamma beslutet till koncernens moderföretag.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som avses i 5 mom. ska verket besluta om åtgärder som avses i 4 § 4 mom. och ska genomföras på koncernnivå. I verkets beslut ska beaktas synpunkter och reservationer som framförts av andra resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till koncernens moderföretag.

Om en annan resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i denna paragraf till Europeiska bankmyndigheten, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Den tidsfrist som föreskrivs i 5 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ett ärende kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den tidsfrist som nämns i 5 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 6 mom.

Vad som föreskrivs i 6—8 mom. tillämpas också på verket när det är behörig resolutionsmyndighet för en resolutionsenhet. Verkets beslut ska då delges till resolutionsenheten i stället för till koncernens moderföretag.

6 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat

Om något gemensamt beslut inte har fattats inom den tidsfrist som avses i 5 § 5 mom. ska verket besluta om åtgärder enligt 4 § 4 mom. som ska riktas mot det finländska dotterföretaget. Verket ska beakta synpunkter som framförts av de övriga resolutionsmyndigheterna. Verket ska delge beslutet till det finländska dotterföretaget och till den resolutionsmyndighet som ansvarar för planeringen av koncernresolutionen och resolutionen av resolutionsenheten.

Den tidsfrist som föreskrivs i 5 § 5 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den tidsfristen eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 2 mom.

4 kap.

Ställande av institut under resolutionsförvaltning

2 §

Beslut om resolutionsförvaltning av ett institut

Verket ska, efter att det från Finansinspektionen fått ett sådant meddelande som avses i 1 § 4 eller 5 mom. eller i 11 kap. 5 a § 4 mom. i kreditinstitutslagen eller efter samråd med Finansinspektionen, på eget initiativ bedöma om de villkor som anges i 1 § i detta kapitel är uppfyllda. Om verket bedömer att villkoren inte är uppfyllda ska det besluta att institutet inte ska ställas under resolutionsförvaltning. Om villkoren är uppfyllda ska verket besluta att institutet ska ställas under resolutionsförvaltning. Av beslutet om resolutionsförvaltning ska framgå åtminstone

5 §

Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp, av resolutionsgrupper och av en resolutionsgrupps medlemskreditföretag

Verket får ställa ett centralinstitut och dess medlemskreditföretag som ingår i samma resolutionsgrupp under resolutionsförvaltning, om gruppen som helhet uppfyller de villkor som fastställs i 1 §.

Verket får ställa finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet samt motsvarande företag som är moderföretag under resolutionsförvaltning, om

- 1) företaget är en resolutionsenhet,
- 2) företagets dotterföretag uppfyller villkoren i 1 § 1 mom.,
- 3) fallissemang för ett dotterföretag som avses i 2 punkten medför en risk för resolutionsgruppen, och
- 4) resolution av ett dotterföretag eller en resolutionsgrupp förutsätter åtgärder gentemot företaget.

5 kap.

Värdering av tillgångar och skulder

1 §

Värdering

Verket ska utan dröjsmål, innan värdet på aktier, andelar och andra balansposter skrivs ned i enlighet med 6 kap. och innan resolutionsåtgärder vidtas, se till att institutets tillgångar och skulder värderas så som föreskrivs i detta kapitel (*värdering*). Verket kan följa bestämmelserna i detta kapitel också innan institutet ställs under resolutionsförvaltning.

3 §

Värderingens syfte

Syftet med värderingen är att skapa förutsättningar för verkets beslut om

- 1) huruvida de villkor för nedskrivning av värdet på aktier, andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder som föreskrivs i denna lag eller villkoren för ställande under resolutionsförvaltning är uppfyllda,
- 2) vilka resolutionsåtgärder som eventuellt ska vidtas,
- 3) huruvida värdet på aktier, andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder och antalet aktier som innehas av varje aktie- eller andelsägare ska skrivas ned och hur mycket,
- 4) huruvida skuldernas nominella belopp ska skrivas ned och skulderna konverteras till aktier eller andelar och i vilken utsträckning,
- 5) vilka tillgångar och skulder som ska överföras i samband med inrättandet av ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag samt hur stort vederlag som ska betalas till ett institut som ställts under resolutionsförvaltning och till dess aktie- eller andelsägare,
- 6) vilka av institutets tillgångar och skulder som ska överföras i samband med affärsverksamheten samt vilket nettovärde de tillgångar som ska överföras har på marknaden,
- 7) hur stort antal aktier eller andelar som ska överföras samt överföringspriset vid överföring av affärsverksamhet som sker genom överföring av institutets aktier eller andelar så som avses i 9 kap. 1 § 2 mom.

Dessutom ska det vid värderingen säkerställas att institutets alla eventuella förluster fastställs vid den tidpunkt då resolutionsverktygen tillämpas eller värdet på aktier, andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder skrivs ned.

7 §

Preliminär värdering

Om en värdering enligt 1 § på grund av ärendets brådslande natur eller av något annat vägande skäl inte kan göras före nedskrivning av värdet på aktierna, andelarna, de andra balansposterna eller de kvalificerade skulderna innan resolutionsåtgärder vidtas, ska verket värdera tillgångarna och skulderna preliminärt (*preliminär värdering*).

Verket kan trots vad som föreskrivs i 1 § skriva ned värdet på aktier, andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder samt vidta resolutionsåtgärder på basis av den preliminära värderingen.

12 §

Bedömning av bemötandet av aktieägare, andelsägare och borgenärer

Verket ska utan dröjsmål efter det att en nedskrivning och konvertering av värdet enligt 6 kap. eller resolutionsåtgärder enligt 8—11 kap. har vidtagits, göra en bedömning av om aktieägare, andelsägare och borgenärer på basis av beslutet får samma, bättre eller sämre bemötande än i det fall att institutet i stället för en nedskrivning av värdet eller resolution skulle ha försatts i konkurs. Bedömningen ska göras separat från den värdering som avses i 1 §.

I fråga om den som gör bedömningen och godkännandet av bedömningen ska tillämpas vad som i 2 § föreskrivs om värderare och i 6 § om godkännande av värdering.

6 kap.

Nedskrivning och konvertering av värdet på aktier, andelar och vissa andra balansposter samt indragning av aktier och andelar

1 §

Skyldighet att skriva ned det nominella värdet på poster i eget kapital samt att skriva ned och konvertera vissa andra balansposter

Verket ska utan dröjsmål efter det att ett institut har ställts under resolutionsförvaltning och värderats enligt 5 kap. 1 § besluta om täckande av institutets förluster samt indragning av aktier och andelar samt om nedskrivning och konvertering av i artikel 51 i EU:s tillsynsförordning avsett övrigt primärkapital eller i artikel 62 i den förordningen avsett supplementärkapital till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet. Verket ska täcka institutets förluster genom att skriva ned det nominella värdet på institutets aktier eller andelar och på andra poster i institutets eget kapital samt, under de förutsättningar som föreskrivs i 3 § i detta kapitel, det nominella värdet på aktier eller andelar och på andra poster som hänförs till det egna kapitalet i företag som hör till samma grupp som institutet, eller det bokföringsmässiga motvärdet om aktierna eller andelarna inte har något nominellt värde. Samtidigt ska verket dra in varje aktie- eller andelsägares aktier eller andelar i samma förhållande som institutets förluster har täckts i enlighet med detta moment, om inte verket beslutar att aktierna eller andelarna ska överlåtas till sådana borgenärer vilkas fordringar har skrivits ned eller i enlighet med denna lag konverterats

till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet. Verket får i syfte att genomföra en konvertering av balansposter som avses i detta moment kräva att institutet eller dess moderföretag emitterar nya aktier eller andelar.

Antalet aktier eller andelar i institutet ska minskas och andra i 1 mom. avsedda finansiella instrument skrivs ned och konverteras i omvänd förmånsrättsordning jämfört med förmånsrättsordningen vid en konkurs i de poster i eget kapital som avses i det momentet. Det första som nedskrivs och konverteras är sådant kärnprimärkapital som avses i artikel 26 i EU:s tillsynsförordning, det andra sådant övrigt primärkapital som avses i artikel 51 och det tredje sådant supplementärkapital som avses i artikel 62, om inte något annat följer av artikel 54, och det sista kvalificerade skulder som föreskrivs i 11 mom. i denna paragraf. Nedskrivning av värdet på aktier, andelar och andra poster i eget kapital eller kvalificerade skulder ändrar inte ägarens ansvar för förpliktelser som hänför sig till det nedskrivna värdet eller för eventuell skadeståndsskyldighet till följd av överklagande av sådana åtgärder som avses i 1 mom.

Verket kan i samband med beslut om tillämpningen av åtgärder enligt denna paragraf också besluta att ett kreditinstitut i andelslagsform ska ombildas till ett andelsbanksaktiebolag enligt 18 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) eller till ett aktiebolag, att ett centralinstitut i andelslagsform enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker ska ombildas till ett aktiebolag och att en sparbank ska ombildas till ett sparbanksaktiebolag enligt 91 § i sparbankslagen (1502/2001). När ett centralinstitut i andelslagsform enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker ombildas till ett aktiebolag förfaller centralinstitutets koncession enligt 11 § 1 mom. i den lagen.

Vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. tillämpas också på sådana kvalificerade skulder som uppfyller villkoren i 8 kap. 7 e § 4 mom. 4—11 punkten, med undantag av villkoret som gäller återstående löptid för skuldinstrument i artikel 72c.1 i EU:s tillsynsförordning.

2 §

Samråd med övriga myndigheter

Före ett sådant beslut som avses i 1 § ska verket underrätta Finansinspektionen om saken. Om institutet som är föremål för beslutet hör till en grupp vars gruppbaseade tillsyn en annan EES-stats tillsynsmyndighet ansvarar för, ska verket samråda med resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och inom ett dygn från samrådet underrätta, utöver Finansinspektionen, också denna tillsynsmyndighet samt motsvarande myndighet i den andra EES-staten samt resolutionsmyndigheterna för de enheter som ingår i resolutionsgruppen.

3 §

Nedskrivning av eget kapital och nedskrivning och konvertering av vissa andra balansposter i företag som hör till samma grupp

Då ett institut hör till samma grupp som ett institut i en annan EES-stat ska verket besluta om åtgärder som avses i 1 §, om institutet är

3) ett moderföretag och de poster som avses i 1 mom. i den paragrafen har beaktats såväl vid beräkningen av moderföretagets kapitalbas som vid beräkningen av det konsoliderade kapitalkravet och om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen, och att verket anser

att det är nödvändigt att vidta åtgärderna för att trygga förutsättningarna för gruppens fortsatta verksamhet, och

4) ett dotterföretag som är registrerat i Finland, och aktier, andelar, andra poster i eget kapital och kvalificerade skulder beaktas i det minimikrav som ställts för dotterföretag med stöd av 8 kap. 7 e §.

Verket ska fatta beslut om åtgärder enligt 1 § 1 mom. samtidigt för moderföretaget och resolutionsenheten, om den senare har förvärvat kvalificerade skulder, poster i eget kapital eller andra balansposter genom enheter inom samma resolutionsgrupp. Förlusterna ska då överföras på resolutionsenheten.

7 §

Beaktande av nedskrivning och konvertering när resolutionsfonden används

Om resolutionsverktyg tillämpas i en resolutionsenhet eller, under exceptionella omständigheter med avvikelse från resolutionsplanen, i ett institut som inte är föremål för resolution, ska nedskrivningen av denna enhets värde i enlighet med vad som föreskrivs i 1 § beaktas vid beräkningen av de minimibelopp som föreskrivs i 8 kap. 6 § 4 mom. 1 punkten och 6 mom. 1 punkten.

7 kap.

Allmänna principer för resolutionsverktyg

2 §

Resolutionsverktyg

Resolutionsverktyg är

1) nedskrivning av det nominella värdet på ett instituts eller tillfälligt instituts skulder och konvertering av skulderna till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet i syfte att förbättra institutets solvens eller överföra dess tillgångar i enlighet med 2—4 punkten, med iakttagande av 8 kap. (*nedskrivning och konvertering av skulder*),

Verket kan besluta ta ut en rimlig ersättning som motsvarar självkostnadsvärdet för sina kostnader för användningen av resolutionsverktyg hos institutet eller det tillfälliga institutet eller dra av ersättningen från det inlösenpris som gäller inlösen enligt 1 mom. 2 och 3 punkten. Verkets fordringar enligt detta moment ska betalas vid institutets, det tillfälliga institutets eller egendomsförvaltningsbolagets konkurs med den förmånsrätt som anges i 1 kap. 4 a § 1 mom. 3 punkten i kreditinstitutslagen.

6 §

Tillämpning av bestämmelserna om ägartillsyn

När skulder konverteras till aktier eller andelar på det sätt som avses i 6 eller 8 kap. eller när aktier eller andelar överförs med stöd av 9 kap., tillämpas 3 kap. i kreditinstitutslagen, 6 a kap. 1 § i lagen om investeringstjänster och 32 a—32 c § i lagen om Finansinspektionen, om inte något annat föreskrivs nedan i denna paragraf.

Finansinspektionen ska utan obefogat dröjsmål besluta om den förbjuder ett förvärv eller begränsar rättigheter som är baserade på aktier eller andelar. I sin prövning ska Finansinspektionen beakta hur brådskande konverteringen av skulder eller överföringen av affärsverksamhet är samt behovet att uppnå syftet med resolutionen. Finansinspektionens beslut ska delges verket och den anmälningsskyldige.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i kreditinstitutslagen och i lagen om investeringstjänster kan verket med stöd av bestämmelserna i 6, 8 och 9 kap. i denna lag överföra aktier och andelar innan Finansinspektionen har fattat beslut enligt 3 kap. 2 § 2 mom. i kreditinstitutslagen eller beviljat tillstånd enligt 6 a kap. 2 § 2 mom. i lagen om investeringstjänster. Verket har emellertid uteslutande rätt att utöva de rättigheter som är förenade med aktierna och andelarna till dess att Finansinspektionen har beviljat nämnda tillstånd eller har beslutat om den förbjuder överlåtelsen av aktierna eller andelarna eller till utgången av den tidsfrist som avses i 32 b § i lagen om Finansinspektionen.

8 kap.

Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument

1 §

Rätt att skriva ned det nominella värdet av skulder och konvertera dem till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet

Verket kan genom sitt beslut, med de undantag som anges i 5 och 6 §, helt eller delvis skriva ned det nominella värdet av andra skuldinstrument i institut, tillfälliga institut enligt 10 kap. och egendomsförvaltningsbolag enligt 11 kap. än sådana som avses i 4 §, nedan *nedskrivningsbara skulder*, och konvertera de nedskrivna skulderna till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet på det sätt som föreskrivs i detta kapitel.

3 §

Genomförande av nedskrivning och konvertering av skulder

När verket skriver ned skuldernas nominella värde och konverterar det belopp som motsvarar nedskrivningen till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, ska verket på basis av en värdering enligt 5 kap. uppskatta det totalbelopp varmed de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde ska skrivas ned och under de förutsättningar som föreskrivs i 4 mom. konvertera det till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet. När nedskrivningen och konverteringen beräknas ska också beaktas eventuella stabilitetsavgifter som finansierats med stabilitetsavgifter enligt 4 kap. 8 § 1 mom. 4 punkten i verkslagen.

Dessutom ska verket skriva ned skuldernas nominella värde och konvertera ett mot nedskrivningen svarande belopp till kärnprimärkapitalinstrument. Konvertering ska göras på ett sådant belopp som efter nedskrivningen av skuldernas bokföringsvärde enligt 2 mom. behövs för att öka institutets eller det tillfälliga institutets kapitalbas till ett sådant tröskelvärde som gör det möjligt att trygga marknadsens förtroende för institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet för ett år framåt.

När skulder i enlighet med 1 mom. konverteras till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet kan verket använda olika konverteringsförhållande för skulder som vid konkurs har olika förmånsrätt. Verket ska då iakta den ena av följande principer:

4 §

Skulder vars nominella värde inte kan skrivas ned

Detta kapitel ska inte tillämpas på följande skulder:

3) skulder baserade på anställningsförhållanden, med undantag för sådana rörliga ersättningar som avses i 8 kap. 2 § 4 punkten i kreditinstitutslagen om vilka det inte har kommits överens i ett kollektivavtal,

7) insättningsgarantiavgifter enligt 5 kap. 4 § 1 mom. i verkslagen,
8) skulder till enheter som ingår i samma resolutionsgrupp utan att själva utgöra resolutionsenheter, oberoende av deras löptider.

Det som föreskrivs i 1 mom. 8 punkten tillämpas inte om skuldens förmånsrätt vid en konkurs är i enlighet med eller sämre än 2 § i betalningsordningslagen.

6 §

Användning av resolutionsfonden i särskilda fall

Resolutionsfondens medel kan användas för sådana syften som avses i 2 mom. endast efter det att de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde i enlighet med 1 § har skrivits ned med minst ett belopp som motsvarar åtta procent av det sammanlagda beloppet av det under resolutionsförvaltning ställda institutets skulder och kapitalbas som beräknats enligt 5 kap. Medel kan användas dock högst till ett belopp som

1) behövs för att trygga de finansiella verksamhetsförutsättningarna för institutet som har ställts under resolutionsförvaltning, och som

2) motsvarar högst fem procent av det sammanlagda beloppet av institutets som har ställts under resolutionsförvaltning skulder och kapitalbas beräknat enligt 5 kap., om inte något annat följer av 5 mom. i denna paragraf.

7 §

Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder

Ett institut ska i enlighet med 7 a—7 g § ständigt ha en kapitalbas och kvalificerade skulder som sammanlagt uppgår till ett sådant belopp som verket bestämmer och som beräknats i enlighet med 7 a § 1 mom. eller 7 d § 1 och 2 mom. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det fastställer kapitalkravet.

Minimikravet för institutets kapitalbas och kvalificerade skulder ska vara tillräckligt för att

1) till fullo täcka institutets förväntade förluster, och

2) vid behov säkerställa att en resolutionsenhet eller dess dotterföretag har tillräckligt med kapital för att bedriva koncessionsenlig verksamhet i ett år.

Om institutet enligt resolutionsplanen ska försättas i likvidation eller konkurs, får verket med avvikelse från 2 mom. fastställa kravet så att det är högst så stort som det som föreskrivs i 2 mom. 1 punkten, om verket bedömer att detta är motiverat.

Verket ska när det fastställer kravet enligt 1 mom. beakta åtminstone

1) behovet att säkerställa uppnåendet av målen för resolutionen,

2) behovet att, i det fall att skulderna nedskrivs och konverteras, säkerställa att institutet, resolutionsenheten eller dess dotterföretag har tillräckligt med kapitalbas och kvalificerade skulder för att täcka skulderna och institutets kapitalbas ökas till ett tröskelvärde som tryggar institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet,

3) behovet att, i det fall att de kvalificerade skulderna inte nedskrivs eller konverteras i enlighet med resolutionsplanen, säkerställa att resolutionsenheten har tillräckligt med kapitalbas och kvalificerade skulder för att täcka förlusterna och öka enhetens kapitalbas till ett tröskelvärde som tryggar dess fortsatta verksamhet,

4) institutets eller resolutionsenhetens storlek, affärs- och finansieringsmodell, riskprofil, stabilitet och hur institutet eller enheten främjar ekonomin,

5) vilka negativa konsekvenser det skulle få för den finansiella stabiliteten, övriga institut eller det finansiella systemet om institutets verksamhet upphör,

6) marknadsdjupet för resolutionsenhetens finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen och efterställda kvalificerade instrument, prissättningen för sådana instrument och den tid som behövs för att genomföra transaktioner enligt beslutet,

7) beloppet av sådana kvalificerade skuldinstrument som uppfyller villkoren i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning och som har en återstående löptid på mindre än ett år vid tidpunkten för beslutet om justering av minimikravet,

8) tillgången till och beloppet av sådana finansiella instrument som uppfyller villkoren i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, med undantag av artikel 72b.2 d i den förordningen,

9) huruvida det skuldbelopp som i 4 § är undantaget från tillämpningen av nedskrivning eller konvertering och som, vid förmånsrättsordningen i ett konkursförfarande, rangordnas lika högt som eller under de högst rangordnade kvalificerade skulderna är betydande jämfört med resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder,

10) den inverkan som eventuella omorganiseringskostnader kan ha på resolutionsenhetens rekapitalisering.

Vid bedömningen av skuldernas betydelsegrad enligt 4 mom. 9 punkten ska beloppet av skulder som undantas från tillämpningsområdet för 4 mom. inte anses betydande, om beloppet inte överstiger 5 procent av beloppet av resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder. Om det tröskelvärdet överskrids, ska de undantagna skuldernas betydelsegrad bedömas av resolutionsmyndigheterna.

Kravet enligt 1 mom. ska inte tillämpas på hypoteksbanker som avses i 2 kap. i lagen om hypoteksbanksverksamhet (688/2010), om hypoteksbanken i enlighet med resolutionsplanen ska försättas i likvidation eller konkurs. Hypoteksbanken räknas då inte med i det konsoliderade kravet enligt 7 a § 4 mom.

7 a §

Fastställande av minimikravet

Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder består av

1) ett krav som baserar sig på det totala riskexponeringsbeloppet och som utgör summan av
a) det belopp av förluster som ska täckas och som motsvarar det krav för institutets kapitalbas som avses i artikel 92.1 c i EU:s tillsynsförordning och det buffertkrav enligt prövning som föreskrivs i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen, och

b) ett sådant rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för institutet att efter resolution eller nedskrivning eller konvertering av skulder uppfylla de krav som avses i underpunkt a, och

2) ett krav som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som används vid beräkning av bruttosoliditetsgraden och som utgör summan av

a) det belopp av förluster som ska täckas och som motsvarar bruttosoliditetskravet för institutet enligt artikel 92.1 d i EU:s tillsynsförordning, och

b) ett sådant rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för institutet att efter resolution eller nedskrivning eller konvertering av skulder uppfylla det krav som avses i underpunkt a.

Det krav som anges i 1 mom. 1 punkten ska uttryckas i procentandelar av det totala riskexponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning och det krav som anges i 2 punkten i det momentet ska uttryckas i procentandelar av det totala exponeringsmåttet enligt artiklarna 429 och 429a i den förordningen.

När verket beräknar det krav enligt 1 mom. 2 punkten som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden ska det beakta kraven i 6 § 4 och 6 mom.

Resolutionsenheter ska uppfylla kraven i 1 mom. 1 och 2 punkten på gruppnivå. Verket beslutar på vilka enheter som ingår i en resolutionsgrupp minimikravet ställs för att det ska säkerställas att gruppen som helhet uppfyller kravet på gruppnivå, och hur de ska uppfylla kravet i överensstämmelse med resolutionsplanen. Om ett krav enligt 1 mom., 7 d § 1 och 2 mom. eller 7 b § 1 mom. efter denna prövning inte ställs på en resolutionsenhet på gruppnivå, ska enheten uppfylla minimikravet enligt 1 mom. 1 och 2 punkten på individuell basis.

Om det enligt verkets bedömning är osannolikt att värdet av de kvalificerade skulderna nedskrivs med stöd av 5 § 2 mom. eller att de överförs, ska institutet uppfylla minimikravet med kapitalbasen eller kvalificerade skulder, som räcker till för att täcka beloppet av skulder som ställts utanför nedskrivningen samt för att säkerställa att kraven i 7 § 2 mom. uppfylls.

När verket beräknar de rekapitaliseringsbelopp som anges i 1 mom. ska det

1) använda de senast rapporterade uppgifterna om det totala riskexponeringsbeloppet eller det totala exponeringsmåttet, justerade för förändringar till följd av resolutionsåtgärder som anges i resolutionsplanen, och

2) efter samråd med Finansinspektionen sänka eller höja det belopp som motsvarar buffertkravet enligt prövning i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen för att fastställa det krav som ska tillämpas på institutet efter resolution eller nedskrivning eller konvertering av skulder.

Verket kan höja det belopp som föreskrivs i underpunkt b i 1 mom. 1-punkten för att säkerställa att institutet kan bibehålla tillräckligt marknadsförtroende under ett år efter resolutionen eller nedskrivningen eller konverteringen av skulder. Det förhöjda beloppet ska motsvara det sammanlagda buffertkravet som ska tillämpas efter tillämpning av resolutionsverktyg eller nedskrivning eller konvertering av skulder, minskat med det kontracykliska buffertkrav som föreskrivs i 10 kap. 3 § 4 mom. i kreditinstitutslagen. Det förhöjda beloppet kan dock sänkas eller höjas om verket, efter samrådet med Finansinspektionen, anser att ett lägre belopp är tillräckligt eller ett högre belopp krävs för att behålla marknadsförtroendet och säkerställa att institutet förmår fortsätta tillhandahålla av kritiska funktioner och få tillgång till finansiering efter resolution.

Verket ska utan dröjsmål justera minimikravet eller det ytterligare krav som anges i 7 b § 2 mom. när en ändring av det buffertkrav enligt prövning som föreskrivs i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen träder i kraft.

7 b §

Minimikravet för globala systemviktiga institut, större dotterföretag och andra stora institut

Minimikravet på ett globalt systemviktigt institut eller ett institut som ingår i ett sådant består av kraven i artiklarna 92a och 494 i EU:s tillsynsförordning och av de ytterligare krav som verket ställer i enlighet med 2 mom. Minimikravet på ett dotterföretag med säte i en EES-stat till ett globalt systemviktigt institut utanför EES-staterna består av kraven enligt artikel 92b och 494 i EU:s tillsynsförordning samt de ytterligare krav som verket ställer enligt 2 mom., vilket ska uppfyllas med kapitalbas och skulder som uppfyller villkoren enligt 7 e § och 14 kap. 6 § 5 mom.

Verket får ställa ett ytterligare krav enbart för att säkerställa att villkoren i 7 a § och 7 § 2 och 4 mom. uppfylls och om kravet enligt 1 mom. i denna paragraf inte räcker till för att uppfylla villkoren i de paragraferna.

Om flera resolutionsenheter som tillhör samma globalt systemviktiga institut är föremål för resolution, ska verket beräkna det ytterligare kravet för varje resolutionsenhet samt för ett moderföretag med säte i en EES-stat.

Ett globalt systemviktigt institut samt en resolutionsenhet, på vilken 7 d § 1 eller 3 mom. tillämpas, ska utöver minimikravet uppfylla ett krav som utgör minst åtta procent av det totala beloppet av skulderna och kapitalbasen med kapitalbasen, efterställda kvalificerade finansiella instrument eller de skulder som avses i 7 g § 4 mom. Verket får fastställa en lägre andel som krav, men den ska ändå vara större än det resultat som erhållits med den formel som föreskrivs i finansministeriets förordning, om villkoren i artikel 72b.3 i EU:s tillsynsförordning uppfylls. Närmare bestämmelser om beräkandet av det totala skuldbeloppet med beaktande av eventuella avdrag enligt artikel 72b.3 i EU:s tillsynsförordning för fastställandet av ett lägre krav utfärdas genom förordning av finansministeriet.

Det krav som kompletterar minimikravet och som ska uppfyllas på det sätt som föreskrivs i 4 mom. kan för de resolutionsenheter som anges i 7 d § 1 mom. dock vara högst 27 procent av det totala riskexponeringsbeloppet, om

1) tillgång till finansieringsarrangemang inte övervägs som ett alternativ i resolutionsplanen för enheten, och

2) minimikravet gör det möjligt för enheten att uppfylla de krav som anges i 6 § 4 eller 5 mom.

När verket bedömer huruvida förutsättningarna enligt 5 mom. 1 och 2 punkten uppfylls ska det beakta inverkan på enhetens affärsmodell.

Med avvikelse från det som föreskrivs i 4 mom. får verket besluta att det krav som kompletterar minimikravet i sin helhet ska uppfyllas av de institut och enheter som avses där med kapitalbasen, efterställda kvalificerade instrument eller skulder som avses i punkt 7 g § 4 mom., i den mån som summan av dem inte överstiger det som är högst av

1) åtta procent av enhetens totala skulder och kapitalbas, eller

2) det sammanlagda buffertkravet tillsammans med två gånger det buffertkrav enligt prövning som föreskrivs i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen samt tillsammans med två gånger det kapitalbaskrav på åtta procent som avses i artikel 92.1 c i EU:s tillsynsförordning.

Verket får tillämpa 7 mom. på högst 30 procent av alla institut och enheter som avses i 4 mom. Dessutom förutsätts att minst ett av följande villkor uppfylls:

1) om det i bedömningen av möjligheten till resolution har identifierats väsentliga hinder för möjligheten till resolution och

a) inga korrigerande åtgärder har vidtagits efter de åtgärder som anges i 3 kap. 4 § 4 mom. inom den tidsfrist som krävs av verket, eller

b) de identifierade väsentliga hindren inte kan åtgärdas genom åtgärder som avses i 3 kap. 4 § 4 mom. och tillämpningen av 7 mom. i denna paragraf helt eller delvis skulle kompensera för de väsentliga hindrens negativa effekter på möjligheten till resolution,

2) verket bedömer att det är osäkert om resolutionsplanen för resolutionsenheten är genomförbar och tillförlitlig, med hänsyn tagen till enhetens storlek, enhetens sammanlänkning, verksamhetens slag, omfattning, risk och komplexitet samt enhetens rättsliga status och aktieägarstruktur, eller

3) buffertkravet enligt prövning i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen återspeglar det faktum att resolutionsenheten i risktermer är bland topp 20 procent av de institut för vilka verket fastställer ett minimikrav.

7 c §

Krav som kompletterar minimikravet för andra resolutionsenheter

Verket får besluta att andra än globala systemviktiga institut eller resolutionsenheter som avses i 7 d § utöver minimikravet med kapitalbasen, efterställda kvalificerade instrument eller sådana skulder som avses i 7 g § 4 mom. ska uppfylla ett krav som är högst åtta procent av de

totala skulderna och kapitalbasen eller det belopp som erhållits vid tillämpning av 7 b § 7 mom. 2 punkten. Verket får fatta ett sådant beslut, om

1) de icke-efterställda skulder som avses i 7 g § 1—3 mom. har samma förmånsrätt vid en konkurs som någon av de skulder vars nominella värde i enlighet med 4 eller 5 § inte kan skrivas ned,

2) det finns en risk för att nedskrivning av sådana icke-efterställda skulder som inte i 4 § undantas från tillämpningsområdet för nedskrivning åsamkar borgenärerna större förluster än de skulle åsamkas vid ett konkursförfarande,

3) beloppet av kapitalbas och andra efterställda skulder överstiger inte det belopp som krävs för att säkerställa att borgenärer enligt 2 punkten inte åsamkas större förluster än de skulle åsamkas vid ett konkursförfarande.

Verket ska bedöma den risk som anges i 1 mom. 2 punkten, om beloppet av de skulder som sannolikt undantas från tillämpningsområdet för nedskrivning eller konvertering i enlighet med 4 eller 5 § är över tio procent av den totala kategorin av skulder i fråga.

En resolutionsenhets kapitalbas som används för att uppfylla det sammanlagda buffertkravet ska räknas till godo även för det krav som anges i 1 mom. och i 7 b § 4 och 7 mom.

7 d §

Minimikrav för nationellt stora kreditinstitut

För en resolutionsenhet som inte är ett globalt systemviktigt institut och som ingår i en resolutionsgrupp vars sammanlagda tillgångar överstiger 100 miljarder euro ska minimikravet enligt 7 a § vara åtminstone 13,5 procent av enhetens totala riskvägda exponeringsbelopp och 5 procent av det totala exponeringsmättet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden.

Resolutionsenheter ska uppfylla kravet enligt 1 mom. med kapitalbasen, efterställda kvalificerade finansiella instrument eller de skulder som avses i 7 g § 4 mom.

Verket får efter samråd med Finansinspektionen besluta att tillämpa 1 mom. även på en sådan resolutionsenhet som av verket har bedömts utgöra en sannolik systemrisk. Då ska verket beakta i vilken utsträckning

- 1) enheten har insättningar och skuldinstrument,
- 2) tillgången till kapitalmarknaderna för kvalificerade skuldinstrument som enheten emitterat är begränsad, och
- 3) enheten är beroende av kärnprimärkapital för att uppfylla kravet i 7 a § 4 mom.

7 e §

Minimikrav för dotterföretag

Dotterföretag till en resolutionsenhet eller till ett institut som inte har säte i en EES-stat ska uppfylla minimikravet på individuell basis. Om ett dotterföretag emellertid samtidigt också är ett moderföretag som är verksamt i en EES-stat ska det uppfylla minimikravet på gruppnivå.

Verket får i egenskap av resolutionsmyndighet för dotterföretaget avvika från vad som i 1 mom. föreskrivs om dotterföretag, om

- 1) både dotterföretaget och moderföretaget eller resolutionsenheten ingår i samma resolutionsgrupp och de är registrerade och underkastade tillsyn i Finland,
- 2) resolutionsenheten eller moderföretaget uppfyller minimikravet i Finland på basis av den konsoliderade finansiella ställningen,
- 3) det finns inga hinder eller förväntade hinder för att moderföretaget eller resolutionsenheten ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till dotterföretaget,

4) dotterföretaget leds enligt sunda och försiktiga affärsprinciper och moderföretaget eller resolutionsenheten svarar med Finansinspektionens samtycke för dotterföretagets åtaganden, eller så löper dotterföretaget endast försumbara risker,

5) moderföretagets eller resolutionsenhetens förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget,

6) moderföretaget eller resolutionsenheten har bestämmande inflytande i dotterföretaget på det sätt som avses i 1 kap. 5 § 1 mom. i bokföringslagen, och

7) dotterföretaget inte självt är en resolutionsenhet.

Minimikravet på ett dotterföretag som avses i denna paragraf ställs med iakttagande av det förfarande som föreskrivs i 10 § och i 14 kap.

Institut som avses i 1 mom. ska uppfylla minimikravet med följande kapitalbas eller skulder:

1) kärnprimärkapital,

2) kapitalbas som emitteras till och förvärvas av enheter som ingår i samma resolutionsgrupp,

3) kapitalbas eller skulder som emitteras till och förvärvas av enheter som inte ingår i samma resolutionsgrupp eller aktieägare, om nedskrivning eller konvertering av skulderna inte inverkar på resolutionsenhetens bestämmande inflytande i dotterföretaget,

4) skulder som emitteras till och direkt eller indirekt förvärvas av resolutionsenheten,

5) skulder som uppfyller de krav som föreskrivs i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, utom i fråga om artikel 72b.2 b, c, k, l och m och artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen,

6) skulder som i enlighet med betalningsordningslagen rangordnas lägre än skulder som inte uppfyller de krav som avses i 3 punkten och som inte kan medräknas i kapitalbaskraven,

7) nedskrivnings- eller konverteringsbara skulder,

8) skulder vars förvärv inte har finansierats direkt eller indirekt av ett institut som avses i 1 mom.,

9) skulder på vilka ett institut som avses i 1 mom. inte skulle tillämpa köption, inlösen, återköp eller återbetalning i förtid, utom när institutet är försatt i likvidation eller konkurs,

10) skulder vars ränta eller kapital inte kan avkortas i förtid, utom i samband med ett likvidations- eller konkursförfarande i ett institut som avses i 1 mom.,

11) skulder där storleken på den ränta eller utdelning som ska betalas inte ändras beroende på kreditvärdigheten hos ett institut som avses i 1 mom. eller dess moderföretag.

Verket får besluta att dotterföretagets minimikrav helt eller delvis uppfylls med en garanti som resolutionsenheten tillhandahåller, om

1) villkoren i 2 mom. 1 och 2 punkten uppfylls,

2) garantibeloppet är minst lika stort som den andel som ersätter minimikravet,

3) det villkor av följande som infaller först uppfylls:

a) verket har fattat ett sådant beslut som avses i 6 kap. 1 § om nedskrivning av det nominella värdet på poster i dotterbolagets eget kapital och om nedskrivning av kvalificerade skulder eller

b) garantin utlöses om dotterföretaget inte kan betala sina skulder när de förfaller till betalning,

4) garantin säkerställs genom ett avtal om finansiellt säkerhetsställande som avses i 1 § i lagen om finansiella säkerheter (11/2004) till en andel på minst 50 procent av dess belopp,

5) de säkerheter som ställs för garantin uppfyller kraven i artikel 197 i EU:s tillsynsförordning, vilket efter nedsättningar är tillräckligt för att täcka den säkerhet som avses i 4 punkten i detta moment,

6) de säkerheter som ställs för garantin är inte intecknade och används inte som säkerhet för någon annan garanti,

7) säkerheternas löptid uppfyller kraven enligt artikel 72c.1 i EU:s tillsynsförordning, och

8) det inte finns några hinder för överföring av säkerheterna från resolutionsenheten till dotterföretaget, trots att resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.

Resolutionsenheten ska, på begäran av verket, tillhandahålla ett oberoende juridiskt yttrande eller ska på annat sätt styrka att det inte finns några sådana hinder som anges i 5 mom. 8 punkten.

Det som i 4 mom. föreskrivs om institut tillämpas också på sådana centralinstitut, medlemsinstitut enligt 7 f § 2 mom. och resolutionsenheter enligt 7 a § 4 mom. för vilka ett minimikrav ställs på individuell basis.

7 f §

Undantag för sammanslutningar av inlåningsbanker

Verket får besluta att helt eller delvis undanta ett centralinstitut eller dess medlemskreditinstitut från tillämpningen av 7 e §, om förutsättningarna enligt 3 § 1—3 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker uppfylls och

- 1) centralinstitutet och institutet ingår i samma resolutionsgrupp,
- 2) minimikravet för medlemskreditinstitut övervakas som en helhet grundat på deras konso-
liderade bokslut,
- 3) resolutionsgruppen uppfyller det minimikrav som föreskrivs i 7 a § 4 mom. på gruppnivå,
och
- 4) det inte finns några väsentliga hinder eller förväntade väsentliga hinder för överföring av
medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder mellan centralinstitutet och medlemskre-
ditinstitutet vid resolutionen.

Ett centralinstituts medlemskreditinstitut som inte är en resolutionsenhet ska uppfylla mini-
mikravet på individuell basis.

7 g §

Kvalificerade skulder som ingår i minimikravet

Nedskrivningsbara skulder kan räknas med i det totala belopp av kapitalbas och kvalificerade
skulder som avses 7 § 1 mom. bara om de uppfyller villkoren i artiklarna 72a—72c i EU:s
tillsynsförordning, med undantag av artikel 72b.2 d i den förordningen.

Kvalificerade skulder för ett globalt systemviktigt institut utgörs med avvikelse från 1 mom.
av kvalificerade skulder enligt definitionen i artiklarna 72a—72k i EU:s tillsynsförordning.

På skulder med inbäddade derivat som räknas med i det totala beloppet av kapitalbas och
kvalificerade skulder tillämpas artikel 45b.2 i resolutionsdirektivet.

Skulder som emitterats av ett dotterföretag och som tecknats av aktieägare som inte ingår i en
resolutionsgrupp räknas med i resolutionsenhetens totala belopp av kapitalbas och kvalificerade
skulder bara om

- 1) skulderna emitteras i enlighet med 7 e § 4 mom. 3—11 punkten,
- 2) nedskrivning eller konvertering i enlighet med 6 kap. 1 och 2 § inte inverkar på resolu-
tionsenhetens bestämmande inflytande i dotterföretaget, och
- 3) skuldbeloppet är mindre än skillnaden mellan följande belopp:
 - a) summan som fås genom att addera de skulder som emitteras till och förvärvas av resolu-
tionsenheten, direkt eller indirekt, och beloppet av kapitalbas som emitteras i enlighet med 7 e §
4 mom. 1—3 punkten,
 - b) det belopp som föreskrivs i 7 e § 1 mom.

9 §

Tillsyn över minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder

Ett institut ska ha tillräckliga system för att säkerställa att verket fortlöpande kan övervaka att
institutet eller företaget uppfyller de krav som föreskrivs i 7 §. Verket ska i samråd med Finans-
inspektionen fortlöpande övervaka att kraven efterlevs.

Verket får efter samråd med Finansinspektionen vidta någon av följande åtgärder, om ett institut inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e §:

1) åtgärder för undanröjande av hinder för avveckling och för omorganisering av verksamheten i enlighet med 3 kap. 4 §, eller

2) förbjuda vinstutdelning och annan utdelning av medel i enlighet med 12 kap. 13 §.

I stället för det som föreskrivs i 2 mom. får Finansinspektionen alternativt vidta någon av följande åtgärder:

1) en åtgärd som föreskrivs i 11 kap. 10 § i kreditinstitutslagen, eller

2) en bedömning av om institutet är oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet på det sätt som anges i 4 kap. 1 § 2 mom.

10 §

Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter

Verket ska agera tillsammans med resolutionsmyndigheten för gruppen, resolutionsenheten och dotterföretagen för att åstadkomma ett beslut om minimikravet

1) för resolutionsenheten på moderföretagets konsoliderade nivå, och

2) på individuell basis för ett sådant institut i en resolutionsgrupp som inte är en resolutionsenhet.

I det gemensamma beslutet får det överenskommas, i det fall detta står i överensstämmelse med resolutionsplanen för resolutionsenheten, att dotterföretaget i stället för resolutionsenheten uppfyller en del av minimikravet med sådana finansiella instrument enligt 7 e § 4 mom. som har förvärvats av enheter som inte ingår i resolutionsgruppen.

Om mer än en resolutionsenhet tillhörande samma globalt systemviktiga institut är föremål för resolution, ska resolutionsmyndigheten vid behov besluta om avdrag från kvalificerade skuldposter i enlighet med artikel 72e i EU:s tillsynsförordning. Resolutionsmyndigheterna får samtidigt besluta om åtgärder för att minimera skillnaden mellan de minimikrav som beräknats i enlighet med 7 b § 3 mom. i detta kapitel för varje resolutionsenhet och de minimikrav som beräknats för moderföretaget med säte i en EES-stat, så att artikel 12a i EU:s tillsynsförordning dessutom iakttas vid beräkningarna. Minimikravet för en resolutionsenhet får dock inte vara lägre än minimikravet för moderföretaget med säte i en EES-stat. Resolutionsmyndigheterna får fatta beslutet, om det är i överensstämmelse med resolutionsplanen för ett globalt systemviktigt institut.

Resolutionsmyndigheterna får besluta om minskning av skillnaderna mellan minimikraven på det sätt som föreskrivs i 3 mom. genom att ändra nivån på minimikravet för att utjämna skillnader mellan medlemsstaterna i det totala riskexponeringsbeloppet. Beslutet får inte fattas för att undanröja sådana skillnader som beror på exponeringar mellan resolutionsgrupper.

10 a §

Bestämmelser som kompletterar resolutionsmyndigheternas samarbete

Om de myndigheter som avses i 10 § 1 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses där och verket är ansvarig myndighet för resolutionsenheten, ska verket fatta beslut om ett minimikrav enligt 7 a § 4 mom. på gruppnivå. I beslutet ska beaktas resolutionsmyndighetens bedömning på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheternas anmärkningar om dotterföretagen i resolutionsgruppen.

Om en resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett gemensamt beslut till Europeiska bankmyndigheten för avgörande,

ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Om resolutionsmyndigheterna inte inom fyra månader har fattat ett gemensamt beslut ska verket fatta beslut om minimikravet enligt 7 e § i fråga om ett sådant dotterföretag tillhörande en resolutionsgrupp som hör till dess behörighet. I beslutet ska beaktas anmärkningar från resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och en eventuell koncernresolutionsmyndighet.

Om resolutionsenheten eller koncernresolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i 3 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt eget beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut. Ärendet får dock inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten, om dotterbolagets krav är i överensstämmelse med 7 a § 1 mom. i detta kapitel och med högst två procentenheter skiljer sig från det totala riskvägda exponeringsbeloppet som har beräknats i enlighet med artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning utifrån kravet i 7 a § 4 mom.

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 1 och 3 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter denna tidsfrist eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 1 eller 3 mom.

Verket ska fatta de beslut som föreskrivs i denna paragraf samtidigt som resolutionsplanerna och besluten ska omprövas minst en gång per år.

11 §

Övergångsarrangemang

Verket ska fastställa en lämplig övergångsperiod, som verket får ändra, för att ett institut ska uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder och ett eventuellt krav som kompletterar det. Institutet ska uppfylla minimikravet och det kompletterande kravet den dag som verket bestämmer, dock senast den 1 januari 2024. Verket får vid behov fastställa en mellanliggande målnivå för minimikravet och det kompletterande kravet för institutet, som ska vara uppnådd den 1 januari 2022.

Verket får dock vid behov fastställa en övergångsperiod för ett institut som löper ut senare med beaktande av följande omständigheter:

- 1) utvecklingen av institutets finansiella situation,
- 2) utsikterna för att minimikravet uppfylls inom en rimlig tidsram, och
- 3) huruvida enheten är i stånd att ersätta skulder som inte längre uppfyller de fastställda kvalificerings- eller löptidskriterierna, och, om inte, huruvida en eventuell oförmåga är av idiosynkratisk art eller beror på marknadsomfattande störningar.

Trots vad som föreskrivs 1 mom. ska en enhet som avses i 7 d § 1 och 3 mom. uppfylla minimikravet och det kompletterande kravet den 1 januari 2022. Dessa enheter behöver dock inte uppfylla minimikravet under en tvåårsperiod från dagen då

- 1) verket skrev ned enhetens skulder, eller
- 2) enheten har verkställt en alternativ åtgärd genom vilken kapitalinstrument och andra skulder har skrivits ned eller konverterats till kärnprimärkapitalinstrument, eller på vilka befogenheten att skriva ned eller konvertera har utövats i syfte att rekapitalisera enheten.

Resolutionsenheten eller den grupp som enheten är en del av behöver inte uppfylla minimikravet under en treårsperiod från den dag då enheten eller gruppen anses ha blivit ett globalt systemviktigt institut eller ett sådant institut som avses i 7 d § 1 eller 3 mom.

Verket ska fastställa en lämplig övergångsperiod för att ett institut ska uppfylla minimikravet och det kompletterande kravet också när verket har använt resolutionsverktyg eller skrivit ned eller konverterat institutets skulder.

När verket fastställer de övergångsperioder som föreskrivs i denna paragraf ska det meddela institutet det målsatta minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje tolv månadersperiod. Verket får ändra dessa periodmål. När verket fastställer de övergångsperioder som föreskrivs i denna paragraf ska det beakta

- 1) insättningarnas belopp och skuldinstrument i finansieringsmodellen,
- 2) tillgången till kapitalmarknaderna för kvalificerade skulder och
- 3) i vilken utsträckning kärnprimärkapital används för att uppfylla minimikravet.

12 §

Hur nedskrivning och konvertering tillämpas på derivat

När det krav enligt 7 b § 4 eller 7 mom. eller 7 c § 1 mom. som kompletterar minimikravet ställs räknas skulder som baserar sig på derivat till godo i det totala beloppet av skulder så att nettningssrättigheterna erkänns fullt ut.

12 a §

Avtalsenligt erkännande av nedskrivning och konvertering av kvalificerade skulder

Ett institut ska använda sig av ett avtalsvillkor i avtalet enligt vilket institutets borgenär erkänner och godkänner att kapitalbeloppet eller det utestående beloppet minskas, konverteras eller avskrivs genom beslut av verket, om följande förutsättningar uppfylls:

- 1) skulden är inte en sådan skuld som avses i 4 §,
- 2) skulden är inte en ersättningsberättigad insättning som gjorts av en fysisk person eller av någon annan juridisk person än en sådan som avses i 2 kap. 5 § 2 punkten i revisionslagen (1141/2015),
- 3) på skulden tillämpas lagstiftningen i en stat som inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, och
- 4) skuldinstrumentet har emitterats den 1 juli 2015 eller därefter.

Verket får besluta att avtalsvillkoret inte används, om kravet för institutets kapitalbas och kvalificerade skulder är lika med det belopp för förlusttäckning som föreskrivs i 7 § 2 mom. 1 punkten och en skuld enligt 1 mom. i denna paragraf inte beaktas när minimikravet beräknas.

Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas inte om verket bedömer att ett sådant i 15 kap. 1 § avsett avtal med ett tredjeland eller ett tredjelands lagstiftning som tillåter nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ska tillämpas på det avtal som institutet ingått.

Institutet ska underrätta verket om ett avtalsvillkor enligt 1 mom. är ogörligt i avtalet. I underrättelsen ska det anges en motivering samt vilken förmånsrätt den fastställda skulden har. Avvikelse från skyldigheten att ta med avtalsvillkoren kan tillåtas endast om avtalet gäller skulder som har bättre förmånsrätt än sådana fordringar som avses i 1 kap. 4 a § 1 mom. 4 punkten i kreditinstitutslagen. Institutet ska förse verket med all information som verket begär för att inverkan av underrättelsen ska kunna bedömas. Skyldigheten att ta med ett avtalsvillkor i enlighet med 1 mom. avbryts för det aktuella avtalets del under den tid som underrättelsen behandlas. Avtalsvillkoret ska tas med i avtalet inom en rimlig tidsfrist efter underrättelsen, om verket beslutar att det inte är ogörligt att ta med avtalsvillkoret med hänsyn till säkerställande av möjligheterna till avveckling och omorganisering av institutet. Verket får dessutom kräva att institutet ändrar sin praxis avseende användning av avtalsvillkoret.

Verket får ange de kategorier av skulder för vilka det på det sätt som avses i 4 mom. är ogörligt att ta med ett avtalsvillkor enligt vad som bestäms i de tekniska standarder som utfärdats med stöd av artikel 10 i Europeiska banktillsynsförordningen.

Det som föreskrivs i 4 mom. tillämpas inte om skulden innehåller sådana finansiella instrument som hänförs till övrigt primärkapital eller supplementärkapital eller obligationer som utgör skulder utan säkerhet.

Om inom en kategori av skulder som omfattar kvalificerade skulder det skuldbelopp som inte inbegriper det avtalsvillkor som avses i 1 mom. tillsammans med de skulder som är undantagna från nedskrivning i enlighet med 4 § eller som verket sannolikt kommer att undanta från nedskrivning i enlighet med artikel 5 § 2 mom. uppgår till mer än tio procent av den kategorin av skulder, ska verket omedelbart bedöma hur det inverkar på möjligheten till avveckling och omorganisering av institutet. Vad som föreskrivs i 3 kap. 4 § ska tillämpas, om verket bedömer att de skulder som inte innehåller ett skuldvillkor enligt 1 mom. utgör ett väsentligt hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av verksamheten.

Skulder för vilka ett avtalsvillkor enligt 1 mom. inte tas med medräknas inte i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Verket har rätt att skriva ned, konvertera och avskriva skulder i enlighet med denna lag, även om institutet inte använder ett i 1 mom. avsett avtalsvillkor.

Institutet ska på begäran ge verket ett utlåtande om det i 1 mom. avsedda avtalsvillkorets verkställbarhet och verkan.

13 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 12 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om de minimikrav som institut och moderföretag enligt artikel 8 och 9 ska vara skyldiga att följa när det gäller kapitalbas och nedskrivningsbara skulder som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter. I artikel 27 i den förordningen föreskrivs om nedskrivning av skulder och om konvertering av skulder till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet.

14 §

Offentliggörande samt rapportering till verket och Europeiska bankmyndigheten

Instituten ska rapportera till verket och Finansinspektionen

1) en gång i halvåret beloppet av kvalificerade skulder och det i 7 e § 4 mom. 1—3 punkten föreskrivna beloppet av kapitalbas,

2) en gång i året beloppet av andra nedskrivningsbara skulder, och

3) en gång i året sammansättningen av skulder och kapitalbas enligt 1 och 2 punkten, deras förmånsrättsordning vid konkurs samt huruvida lagstiftningen i ett tredjeland tillämpas på dem och innehåller de ett avtalsvillkor om erkännande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter.

Utöver det som bestäms i 1 mom. ska ett institut rapportera de omständigheter som regleras där på verkets eller Finansinspektionens begäran. Ett institut är inte skyldigt att rapportera beloppet av nedskrivningsbara skulder som avses i 1 mom. 2 punkten, om institutet vid tidpunkten för rapporteringen innehar belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som anges i 1 mom. 1 punkten till minst 150 procent av minimikravet.

Ett institut ska minst en gång i året offentliggöra

1) den information som anges i 1 mom. 1 punkten samt posternas sammansättning och löptidsprofil samt förmånsrättsordning vid likvidation och konkurs, och

2) det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställs i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e §.

Bestämmelserna i 1 och 3 mom. tillämpas inte på institut som enligt resolutionsplanen inte ska ställas under resolutionsförvaltning.

Om resolutionsbefogenheter eller i 6 kap. 1 § föreskrivna nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder har utövats i fråga om institutet, ska institutet offentliggöra informationen i enlighet med 3 mom. i denna paragraf från och med den dag då institutet i enlighet med 11 § ska uppfylla det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som har fastställts i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e §.

Verket ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om de minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som med stöd 7 a § 4 mom. eller 7 e § fastställts för instituten.

9 kap.

Överföring av affärsverksamhet

3 §

Förfarandet vid överföring av affärsverksamhet

Verket ska offentligt bjuda ut sådan affärsverksamhet till försäljning som ska överföras eller separat bjuda ut varje del av verksamheten, om inte något annat följer av 2 eller 5 mom.

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. tillämpas inte om affärsverksamhet överförs till ett medlemskreditinstitut enligt 2 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker som tillhör samma sammanslutning.

12 kap.

Verkets befogenheter

7 §

Hur vissa avtalsvillkor påverkas av resolution och tidigt ingripande

En resolutionsåtgärd som avses i 1 mom. och en händelse som har direkt samband med tillämpning av det momentet eller ett i 8 § avsett uppskjutande av fullgörandet av betalnings- och leveransskyldigheter berättigar inte åtgärder som syftar till att

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. tillämpas trots ett avbrott eller en begränsning enligt 8 och 9 §.

8 §

Befogenhet att skjuta upp genomförandet av avtal

Verket har rätt att vid resolutionsförvaltning skjuta upp fullgörandet av ett instituts avtalade betalnings- eller leveransskyldigheter från och med den dag då en underrättelse om saken offentliggörs till utgången av ett sådant närmast därpå följande dygn som är en bankdag.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. har verket motsvarande uppskovsrätt efter samråd med Finansinspektionen, om

1) institutet i enlighet med 4 kap. 1 § 1 mom. 1 punkten har bedömts vara oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet,

2) någon annan i 4 kap. 1 § 1 mom. 2 punkten avsedd annan åtgärd som skulle säkerställa institutets fortsatta verksamhet inte är omedelbart tillgänglig, och

3) uppskov är nödvändigt för att hindra att institutets finansiella ställning försämrats samt för att

- a) säkerställa ett viktigt allmänt intresse som avses i 4 kap. 1 § 1 mom. 3 punkten,
- b) välja resolutionsåtgärd, eller
- c) säkerställa att resolutionsverktyget används effektivt.

När verket fattar ett uppskogsbeslut enligt 2 mom. ska det beakta huruvida institutet försätts i likvidation eller görs ansökan om att det ska försättas i konkurs i enlighet med 23 a § 2 mom. i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, 120 a § 3 mom. i sparbankslagen eller 33 § 2 mom. i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform och beakta tryggheten av borgenärernas rättigheter och jämlika behandling.

När verket fattar ett uppskogsbeslut i enlighet med 1 eller 2 mom. ska det beakta omständigheterna i det enskilda fallet, skjuta upp fullgörandet av betalnings- och leveransskyldigheterna för så kort tid som möjligt och bedöma om det är ändamålsenligt att utsträcka uppskovet till garanterade insättningar som avses i 5 kap. 8 § i verkslagen, särskilt fysiska personers samt mikroföretags och små och medelstora företags garanterade insättningar.

Verket ska utan dröjsmål underrätta institutet och de myndigheter som avses i 4 kap. 3 § om ett uppskov enligt 2 mom. Uppskogsbeslutet ska offentliggöras i enlighet med 4 kap. 4 § 1 mom. 1—4 punkten samt 2, 5 och 7 mom.

Om genomförandet av ett avtal skjuts upp i enlighet med 1 eller 2 mom. skjuts också motpartens betalnings- och leveransskyldigheter upp för samma tid.

Om en förpliktelse som avses i 1 eller 2 mom. enligt avtal skulle ha förfallit under uppskovstiden, anses förpliktelsen ha förfallit omedelbart efter utgången av uppskovstiden.

Utöver uppskov enligt 2 mom. får verket dessutom i enlighet med 9 § begränsa borgenärs möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande och i enlighet med 10—11 § tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal för den tid som föreskrivs i 1 mom.

Om verket har beslutat att skjuta upp fullgörandet av betalnings- och leveransskyldighet på det sätt som föreskrivs i 2 mom. eller om begränsningar eller uppskov som avses 8 mom. och om efter beslutet resolutionsbefogenheter har utövats med avseende på institutet, kan verket inte längre utöva de befogenheter som föreskrivs i 1 mom. eller i 9 eller 10 §.

Vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. ska inte tillämpas på betalnings- och leveransskyldigheter där förmånstagare är avvecklingssystem som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel, deltagare i sådana system, motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater eller deltagare i dem eller centrala motparter eller centralbanker.

10 §

Befogenhet att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal

Bestämmelserna i 1 mom. ska tillämpas trots uppskov eller begränsning enligt 8 eller 9 §.

12 §

Avtalsenligt erkännande av anståndsbebefogenheter

Ett institut ska i finansiella avtal som regleras av tredjelands lagstiftning ta med ett avtalsvillkor enligt vilket parterna erkänner konsekvenserna av 7 § på avtalet och enligt vilket verket kan utöva uppskofs-, begränsnings- och anståndsbebefogenheter enligt 8—11 § med avseende på avtalet.

Ett avtalsvillkor som avses i 1 mom. ska tas med i alla finansiella avtal

- 1) som medför en ny förpliktelse eller en väsentlig ändring av en befintlig förpliktelse, eller

2) genom vilka överenskommelse träffas om att häva det finansiella avtalet eller göra säkerhetsrätt gällande.

Ett moderföretag med säte i en EES-stat ska dessutom se till att villkoret tas med i finansiella avtal som ingås av dotterföretag i tredjeländer, om dotterföretaget är ett institut, ett finansiellt institut eller ett värdepappersföretag. Av villkoret ska det framgå att om verket utövar de uppskovs-, begränsnings- och anståndsbefogenheter som avses i 8—11 § med avseende på moderföretaget, medför detta inte rätt att vidta en åtgärd vars syfte är att säga upp, häva eller ändra dotterföretagets avtal, skjuta upp genomförandet av avtalet, netta betalningsförpliktelser, kvitta skulder eller göra säkerhetsrätt gällande.

Verket får tillämpa 7—11 § på det finansiella avtalet trots att institutet inte använder det avtalsvillkor som avses i 1 mom.

13 §

Begränsning av utdelningen

Verket kan förbjuda ett institut att dela ut mer än det högsta utdelningsbara belopp som avser minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 3 mom. Verket kan förbjuda utdelning, trots att institutet uppfyller det sammanlagda buffertkravet och minimikravet för kapitalbas enligt artikel 92.1 a—c i EU:s tillsynsförordning, om det inte uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a § 1 mom. 1 punkten i denna lag eller den mellanliggande målnivån för minimikravet enligt 11 § 1 mom. i det kapitlet utökade med det sammanlagda buffertkravet. Om institutet befinner sig i en sådan situation ska det omedelbart underrätta verket.

Som utdelning betraktas i denna paragraf följande utdelningssätt:

1) kontant betalning av utdelning eller ränta, förvärv av egna aktier eller andelar, inlösen av aktier eller andelar, återbetalning av kapital eller någon annan med dessa jämförbar betalning på basis av ett finansiellt instrument som hänförs till primärkapitalet enligt artikel 25 i EU:s tillsynsförordning,

2) åtagande som gäller betalning av rörlig ersättning eller betalning av en del av en rörlig ersättning eller tilläggspension enligt prövning, om kreditinstitutet inte har uppfyllt det sammanlagda buffertkravet betalningstidpunkten eller under intjäningsperioden för den rörliga ersättningen.

Om den kapitalbas som ska räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet är

1) mindre än 25 procent av det sammanlagda buffertkrav som ska tillämpas på institutet får institutet inte dela ut medel,

2) minst 25 procent men mindre än 50 procent av det sammanlagda buffertkrav som ska tillämpas på institutet, får institutet dela ut högst ett belopp som motsvarar institutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,2,

3) minst 50 procent men mindre än 75 procent av det sammanlagda buffertkrav som ska tillämpas på institutet, får institutet dela ut högst ett belopp som motsvarar institutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,4,

4) minst 75 procent men ändå underskrider det sammanlagda buffertkravet, får institutet dela ut högst ett belopp som motsvarar institutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,6.

Som kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet betraktas i denna paragraf sådant primärkapital som inte används för att täcka minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artikel 92a i EU:s tillsynsförordning och 8 kap. 7 a, 7 b och 7 d § i denna lag.

Som utdelningsbara medel enligt 3 mom. betraktas den del av den föregående och innevarande räkenskapsperiodens vinst som inte har räknats som en post i kärnprimärkapitalet och med avdrag för den latent skatteskulden med antagandet att kreditinstitutet inte genomför någon utdelning.

Verket ska efter samråd med Finansinspektionen utan onödigt dröjsmål bedöma huruvida det meddelar ett förbud enligt 1 mom. med beaktande av samtliga följande omständigheter:

1) skälen till underlåtelsen, dess varaktighet och omfattning samt dess inverkan på möjligheterna till avveckling och omorganisering,

2) utvecklingen av institutets finansiella situation och sannolikheten för att det inom en överblickbar framtid kommer att vara i enlighet med 4 kap. 1 § 1 mom. oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet,

3) sannolikheten för att institutet kommer att kunna säkerställa efterlevnad av kraven i 1 mom. inom en rimlig tidsram,

4) huruvida oförmåga att ersätta skulder som inte längre uppfyller de kvalificerings- eller löptidskriterier som fastställs i artiklarna 72b och 72c i EU:s tillsynsförordning eller 8 kap. 7 e § 4 mom. eller 7 g § i denna lag är idiosynkratisk eller beror på marknadsomfattande störningar,

5) huruvida förbudet enligt en helhetsbedömning är den mest ändamålsenliga åtgärden för att ta itu med institutets situation med beaktande av dess potentiella inverkan på både finansieringsvillkoren samt möjligheterna till avveckling och omorganisering.

Verket ska göra den bedömning som avses i 6 mom. åtminstone en gång i månaden så länge institutet inte uppfyller kraven enligt 1 mom.

Verket ska efter samråd med Finansinspektionen meddela ett förbud enligt 1 mom., om institutet fortfarande inte uppfyller villkoren enligt 1 mom. nio månader efter det att underrättelse om situationen lämnades av institutet.

Med avvikelse från 8 mom. behöver förbud dock inte meddelas om verket efter en bedömning finner att minst två av följande villkor är uppfyllda:

1) underlåtelsen beror på allvarliga störningar av de finansiella marknadernas funktion, som orsakar omfattande finansiella påfrestningar på marknaden i flera segment av de finansiella marknaderna,

2) de störningar som avses i 1 punkten leder till ökad prisvolatilitet för institutets kapitalbasinstrument och kvalificerade skuldinstrument eller ökade kostnader för institutet samt till att marknaderna helt eller delvis stängs, vilket hindrar institutet från att emittera sådana finansiella instrument på dessa marknader,

3) den stängning av marknaden som avses i 2 punkten tillämpas också på flera andra institut,

4) den störning som avses i 1 punkten hindrar institutet från att emittera kapitalbasinstrument och kvalificerade skuldinstrument för att avhjälpa underlåtelsen, eller

5) förbudet leder till negativa spridningseffekter för en del av banksektorn, vilket potentiellt underminerar den finansiella stabiliteten.

Verket ska underrätta Finansinspektionen om sitt beslut att tillämpa ett undantag enligt 9 mom. och varje månad upprepa sin bedömning av huruvida undantaget är tillämpligt.

14 kap.

Koncernresolution

6 §

Europeiska resolutionskollegier

Om ett institut som är auktoriserat i ett tredjeland har dotterföretag i EES-stat eller minst två filialer som resolutionsmyndigheten betraktar som betydande i en EES-stat eller ett moderföretag i minst två EES-stater, ska resolutionsmyndigheterna i EES-staterna inrätta ett europeiskt resolutionskollegium.

Ordförande i kollegiet är resolutionsmyndigheten för den EES-stat där moderföretaget är etablerat eller till vars behörighet det dotterföretag hör som har den största balansräkningen. Ord-

förande i det europeiska resolutionskollegiet är dock resolutionsmyndigheten för den medlemsstat där moderföretaget är etablerat i EES-staterna, om moderföretaget innehar samtliga dotterföretag inom EES-staterna till ett moderföretag från tredjeland.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. kan EES-staternas resolutionsmyndigheter fatta ett gemensamt beslut om att inte inrätta ett europeiskt resolutionskollegium, om ett annat kollegium eller motsvarande organ sköter de uppgifter som avses i denna paragraf och i 4 § samt iakttar villkor och procedurbestämmelser som motsvarar vad som föreskrivs i detta kapitel.

På kollegiet tillämpas 3 och 4 § när det utför sina uppgifter eller riktar åtgärder mot företag eller filialer som avses i 1 mom.

Vid ställandet av det minimikrav som avses i 8 kap. ska det europeiska resolutionskollegiet beakta den globala resolutionsstrategi som eventuellt antagits av myndigheter i tredjeländer.

Om kollegiet godkänner den globala resolutionsstrategin och dotterföretag i EES-staterna eller ett moderföretag i en EES-stat och dess dotterföretag enligt strategin inte är resolutionsenheter, ska ett dotterföretag som är etablerat i en EES-stat eller moderföretaget som är verksamt i en EES-stat uppfylla minimikravet enligt 7 e § 1 mom. genom att emittera sådana tillgångar eller skulder som avses i 4 mom. i den paragrafen till moderföretaget som är etablerat i ett tredjeland eller till dettas dotterföretag som är etablerade i samma land eller till andra enheter. Om ett moderföretag som är verksamt i en EES-stat uppfyller detta minimikrav, ska det göra det på gruppnivå.

17 kap.

Sekretess och överklagande

4 §

Inverkan på likvidation och konkurs

Om ett institut har ställts under resolutionsförvaltning får institutet och företag som hör till samma grupp som institutet inte försättas i likvidation eller konkurs, om inte verket tagit initiativ till förfarandet och om inte något annat föreskrivs i 3 mom.

18 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift påförs för försummelse eller överträdelse av bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen och dessutom av 2 kap. 4 § i denna lag om uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan, av 4 kap. 1 § 4 mom. om skyldighet att underrätta Finansinspektionen och av underskridande av det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e §.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Beslut om kapitalbas och kvalificerade skulder som fattats före ikraftträdandet av denna lag är i kraft tills verket meddelar institutet ett nytt beslut efter lagens ikraftträdande. På det förstnämnda beslutet tillämpas det 8 kap. som gällde vid ikraftträdandet tills ett nytt beslut har meddelats.

8 kap. 14 § 3 mom. i denna lag tillämpas från och med den 1 januari 2024. Om verket har fastställt en övergångsperiod för institutet i enlighet med 11 § 2 mom. i det kapitlet som löper ut efter den 1 januari 2024, tillämpas 14 § 3 mom. från och med den dag då övergångsperioden löper ut.

3.

Lag

om ändring av lagen om Finansinspektionen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 65 d och 65 e §, sådana de lyder i lag 820/2017,

ändras 4 § 2 mom. 13 punkten och 3 mom., 10 § 1 mom. 6 punkten, 26 § 1 mom. 2 punkten samt 59 och 65 b §,

av dem 4 § 2 mom. 13 punkten sådan den lyder i lag 1108/2018, 4 § 3 mom. sådant det lyder i lag 752/2012, 10 § 1 mom. 6 punkten sådan den lyder i lag 820/2017, 26 § 1 mom. 2 punkten sådan den lyder i lag 311/2015, 59 § sådan den lyder i lag 893/2017 och 65 b § sådan den lyder i lagarna 985/2013 och 311/2015, samt

fogas till 4 § 2 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013, 170/2014, 311/2015, 1055/2016, 352/2017, 1071/2017, 1108/2018, 215/2019 och 296/2019, en ny 14 punkt, till 26 §, sådan den lyder i lagarna 170/2014, 611/2014, 311/2015, 1442/2016 och 575/2017, ett nytt 9 mom. och till 31 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1071/2017, ett nytt 5 mom. som följer:

4 §

Tillsynsobjekt

Med *koncessionstillsynsobjekt* avses i denna lag

13) en sammanslutning enligt artikel 27.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, nedan *värdepapperiseringsförordningen*, som har beviljats verksamhetstillstånd enligt artikel 28 i den förordningen,

14) holdingföretag som har beviljats tillstånd för holdingföretagsverksamhet på det sätt som föreskrivs i 2 a kap. i kreditinstitutslagen.

Med auktoriserade tillsynsobjekt jämställs vid tillämpningen av 3 kap. också försäkringsföreningar enligt lagen om försäkringsföreningar (1250/1987), försäkringskassor enligt lagen om försäkringskassor (1164/1992), pensionsstiftelser enligt lagen om pensionsstiftelser

(1774/1995), kreditinstituts, värdepappersföretags, försäkringsbolags och försäkringsföreningars andra än i 2 mom. 14 punkten avsedda holdingföretag samt konglomerats holdingsammanslutningar enligt lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat (699/2004), i enlighet med vad som föreskrivs i det nämnda kapitlet.

10 §

Direktionens uppgifter

Direktionen ska i fråga om tillsynen över finansmarknaden

6) fatta beslut som gäller ställande, ändring eller bibehållande av buffertkrav enligt 10 kap. 4, 4 a, 7 och 8 § i kreditinstitutslagen, erkännande av buffertkrav enligt 4 d §, förfarandet enligt 4 e §, förfarandet enligt 6 § eller den maximala belåningsgraden enligt 15 kap. 11 § 5 mom. i den lagen eller erkännande av buffertkrav eller ställande av högre kapitalkrav än minimikravet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, nedan *EU:s tillsynsförordning*, när det gäller sådana krediter enligt artiklarna 124 och 164 i den förordningen som är säkrade genom panträtt i fast egendom, eller ändring av ett tidigare beslut som gäller detta eller tillämpning av artikel 458 i den förordningen.

26 §

Återkallande av verksamhetstillstånd och registrering samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet

Finansinspektionen får återkalla ett tillsynsobjekts verksamhetstillstånd eller, då ECB eller någon annan myndighet är behörig tillståndsmyndighet, framställa att denna ska återkalla tillståndet, om uppnåendet av de för tillsynen över finansmarknaden i 1 § uppställda målen inte tillräckligt väl kan tryggas genom begränsning av tillsynsobjektets verksamhet i enlighet med 27 § eller genom andra åtgärder enligt denna lag eller genom åtgärder som föreskrivs någon annanstans i lag, och om

2) tillsynsobjektet inte inom utsatt tid har kunnat genomföra de åtgärder som anges i en återhämtningsplan enligt 8 a kap. i kreditinstitutslagen, en plan för att återställa konglomeratets kapitaltäckning enligt 25 § i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat eller en sådan plan för återställande av en sund finansiell ställning eller en sådan kortfristig finansieringsplan som avses i 25 kap. 5 eller 6 § eller i 26 kap. 11 § i försäkringsbolagslagen, i 20 § i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, i 46 § i lagen om utländska försäkringsbolag eller i 12 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar, eller om genomförandet av en sådan plan har försumrats, eller

Verksamhetstillståndet för ett globalt systemviktigt institut kan inte återkallas och det kan inte förordnas att verksamheten ska avslutas endast på den grunden att kreditinstitutet inte uppfyller kraven i artikel 92a och 92b i EU:s tillsynsförordning.

31 §

Revisorernas anmälningsskyldighet

Finansinspektionen kan kräva att ett auktoriserat tillsynsobjekt ska byta ut tillsynsobjektets revisor, om revisorn försummar den anmälningsskyldighet som föreskrivs i denna paragraf. Om en revisionssammanslutning har utsetts till revisor för ett auktoriserat tillsynsobjekt, avser kravet den person i revisionssammanslutningens anställning som bär huvudansvaret för revisionen av tillsynsobjektet. Finansinspektionen ska lämna sitt krav till det auktoriserade tillsynsobjektets revisionskommitté eller, om det auktoriserade tillsynsobjektet inte har någon revisionskommitté, till tillsynsobjektets styrelse. Framställandet av ett krav som avses i detta moment hindrar inte Finansinspektionen eller Patent- och registercentralens revisionstillsyn från att vidta åtgärder enligt revisionslagen.

59 §

Anmälan till hemstatens tillsynsmyndighet om villkoren för utländska EES-filialers och andra utländska EES-tillsynsobjekts verksamhet

Finansinspektionen ska inom två månader från det att den av en utländsk EES-filial eller utländsk EES-tillsynsmyndighet informerats om att filialen inlett verksamhet i Finland eller att det skett betydande förändringar i denna verksamhet informera den utländska EES-filialen och den myndighet som svarar för tillsynen över den EES-filialen eller, om det är fråga om ett utländskt försäkringsbolag som beviljats koncession med säte i en annan EES-stat än Finland, den myndighet som svarar för tillsynen över det försäkringsbolaget, om de krav som gäller filialens verksamhet och tillsynskraven samt om de i allmänt intresse uppställda villkor som det utländska EES-tillsynsobjektet ska iaktta i sin verksamhet i Finland. Vad som föreskrivs i denna paragraf ska inte tillämpas på utländska värdepappersföretags, utländska betalningsinstitut eller utländska fondbolags filialetableringar i Finland. Bestämmelser om inledande av tilläggspensionsverksamhet i Finland finns i lagen om utländska försäkringsbolag.

65 b §

Inrättande av ett tillsynskollegium

Finansinspektionen ska inrätta ett tillsynskollegium, om

1) Finansinspektionen svarar för grupp-tillsynen över ett tillsynsobjekt och gruppen omfattar ett tillsynsobjekt som beviljats koncession i en annan EES-stat, ett tillsynsobjekt som hör till gruppen har etablerat en betydande filial i en annan EES-stat eller ett tillsynsobjekt omfattas av skyldigheten att bilda en underkoncern som avses i 2 kap. 5 § i kreditinstitutslagen, eller

2) ett finländskt kreditinstitut som inte omfattas av den grupp-baserade tillsynen har etablerat en betydande filial i en annan EES-stat.

De utländska EES-tillsynsmyndigheter som utövar tillsyn över tillsynsobjekt, filialer och holdingföretag som avses i 1 mom. och Europeiska tillsynsmyndigheten har rätt att delta i tillsynskollegiet. Till tillsynskollegiet kan Finansinspektionen vid behov kalla representanter för EES-staternas centralbanker och tillsynsmyndigheter som motsvarar Finansinspektionen i andra stater än EES-stater.

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av lagen om myndigheten för finansiell stabilitet

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014) 4 kap. 5 § 5 mom., 5 kap. 4 § 2 mom. och 6 kap. 1 § 3 mom. som följer:

4 kap.

EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden

5 §

Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden

Om stabilitetsavgifternas belopp efter den tidsfrist som anges i 2 mom. sjunker under målnivån, ska verket ta ut stabilitetsavgifter till dess att målnivån har nåtts. Om stabilitetsavgifternas belopp efter tidsfristen sjunker under 2/3 av målnivån, bestäms den andel som avses i 3 mom. så att resolutionsfondens medel uppnår miniminivån enligt 2 mom. senast det sjätte kalenderåret efter det att beloppet underskred 2/3 av målnivån.

5 kap.

Insättningsgaranti

4 §

Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift

En ny inlåningsbank ska betala insättningsgarantisystemets anslutningsavgift som utgör 0,8 procent av inlåningsbankens sammanlagda garanterade insättningar. Anslutningsavgiften ska i sin helhet betalas inom sex år från anslutningen så att inlåningsbanken varje år betalar minst en sjättedel av den totala avgiften. Det första året ska betalas ett belopp som motsvarar minst en sjättedel av det sammanlagda avgiftsbeloppet beräknat på basis av inlåningsbankens kalkvlerade garanterade insättningar vid utgången av det andra kalenderåret efter anslutningsåret. Den årliga anslutningsavgiften ska ökas eller minskas i samma förhållande som beloppet av inlåningsbankens garanterade insättningar ökar eller minskar under respektive år.

6 kap.

Fondens bokslut och revision

1 §

Fondens bokslut och revision

Finansministeriet ska för tre år åt gången för revisionen av fondens förvaltning, ekonomi och räkenskaper tillsätta två revisorer som ska vara antingen revisorer som är godkända av Centralhandelskammaren eller revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin.

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001) 6 § 2 mom., 20 § 1 och 5 mom. samt 20 a, 21 och 23 a §,
av dem 6 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1204/2014, 20 § 1 mom. och 5 mom. sådana de lyder i lag 642/2006, 20 a och 23 a § sådana de lyder i lag 408/2004 samt 21 § sådan den lyder i lagarna 1204/2014 och 869/2018,
som följer:

6 §

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att om en insättares sammanlagda inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014), ska på insättningsgarantin tillämpas 13 § i det kapitlet. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas, om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 mom. i den paragrafen betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i 1 mom. i den paragrafen.

20 §

När Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet beslutar att ett kreditinstitut ska försättas i likvidation ska de samtidigt utse en eller flera likvidatorer. På likvidatorerna tillämpas i övrigt 20 kap. 9 § 1 och 3 mom. i aktiebolagslagen. Också Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet kan ansöka om ett sådant förordnande som avses i 3 mom. i den paragrafen.

Likvidatorerna ska till Finansinspektionen samt till Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, för kännedom lämna slutredovisningen samt den anmälan som avses i 20 kap. 17 § 1 mom. i aktiebolagslagen.

20 a §

Registermyndigheten, Finansinspektionen, Verket för finansiell stabilitet och domstolen ska när de utser en likvidator ge denne ett intyg över valet till uppdraget. Ett utdrag ur eller en kopia av bolagsstämmans protokoll utgör bevis på att bolagsstämman har utsett likvidatorn till uppdraget.

21 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på egen ansökan eller på ansökan av en borgenär eller Verket för finansiell stabilitet, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkurslagen (120/2004) och nedan i detta kapitel.

23 a §

Behöriga att besluta om försättande av ett kreditinstitut i likvidation är kreditinstitutets bolagsstämma, registermyndigheten, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet med iakttagande av denna lag och aktiebolagslagen. Det föreskrivs särskilt om behörigheten för finska domstolar att försätta ett kreditinstitut i konkurs. Det ovan föreskrivna förfarandet gäller också ett kreditinstituts filialer i andra EES-stater.

Verket för finansiell stabilitet ska besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka hos domstol om försättande av kreditinstitutet i konkurs, om villkoren för ställande av kreditinstitutet under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014) är uppfyllda, men Verket för finansiell stabilitet beslutar att inte ställa kreditinstitutet under resolution, eftersom det i enlighet med 3 punkten i det momentet inte anses behövas för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse. Verket för finansiell stabilitet ska också besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka om att det ska försättas i konkurs, om den nämnd som avses i artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 i enlighet med artikel 18.8 i den förordningen inte ställer kreditinstitutet under resolutionsförvaltning. Verket för finansiell stabilitet ska samråda med Finansinspektionen innan den beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. Likvidationen börjar när Verket för finansiell stabilitet har fattat sitt beslut.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av sparbankslagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i sparbankslagen (1502/2001) 69 § 2 mom., 104, 104 a och 108 §, 114 § 3 mom., 118 § och 120 a § 1 mom.,

av dem 69 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1206/2014, 104 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 590/2003, 104 a § och 120 a § 1 mom. sådana de lyder i lag 410/2004 och 108 § sådan den lyder i lag 614/2014 och 118 § sådan den lyder i lagarna 1206/2014 och 871/2018, samt *fogas* till 120 a §, sådan den lyder i lag 410/2004, ett nytt 3 mom. som följer:

69 §

Av det meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att bestämmelserna i 5 kap. 13 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014) tillämpas på insättningsgarantin, om en insättares sammanlagda inlåning i de sparbanks som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i den lagen. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas om de överlåtande sparbanks på det sätt som avses i 5 mom. i den paragrafen betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns på insättningsgarantin som avses i 1 mom. i den nämnda paragrafen.

104 §

I samband med sparbanks, Finansinspektionens eller Verket för finansiell stabilitets likvidationsbeslut skall utses en eller flera likvidatorer i stället för styrelsen, verkställande direktören och ett eventuellt förvaltningsråd. Vad som någon annanstans i lag föreskrivs om styrelsen och dess medlemmar tillämpas också på likvidatorerna, om inte något annat följer av bestämmelserna i detta kapitel.

Om en sparbanks som har trätt i likvidation saknar i registret införda behöriga likvidatorer, ska registermyndigheten förordna likvidatorer. Sådant förordnande kan sökas av Finansinspektionen, Verket för finansiell stabilitet samt av den vars rätt kan vara beroende av att kreditinstitutet har någon som företräder det.

Likvidatorerna skall omedelbart efter att Finansinspektionen har fattat beslut om återkallelse av koncessionen sammankalla sparbanks principaler för att besluta om åtgärder med anledning av att sparbanks fusioneras med en annan sparbanks eller för att i något annat avseende rätta till koncessionsförutsättningarna eller för att upplösa sparbanks.

104 a §

Registermyndigheten, Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet skall när de utser en likvidator ge denne ett intyg över valet till uppdraget. Ett utdrag ur eller en kopia av principalmötets protokoll utgör bevis på att principalmötet har utsett likvidatorn till uppdraget.

108 §

När principalmötet, Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet har beslutat att sparbanks ska träda i likvidation, ska likvidatorerna utan dröjsmål göra registreringsanmälan om likvidationsbeslutet och om valet av likvidatorer. Anmälan ska dessutom göras till insättningsgarantifonden och, om likvidationsbeslutet har fattats av principalerna, till Finansinspektionen. Anmälan ska göras också till säkerhetsfonden och till ersättningsfonden för investerarskydd, om sparbanks är medlem i fonden.

114 §

Likvidatorerna ska tillställa Finansinspektionen samt Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, slutredovisningen för kännedom.

118 §

En sparbanks egendom kan avträdas till konkurs genom beslut av styrelsen eller, om sparbanken är i likvidation, genom beslut av likvidatorerna eller på ansökan av Verket för finansiell stabilitet. Under konkursen företräds sparbanken såsom konkursgäldenär av styrelsen och verkställande direktören eller av de likvidatorer som utsetts innan konkursen började. Under konkursen kan dock nya styrelsemedlemmar eller nya likvidatorer väljas.

120 a §

Behöriga att besluta om försättande av en sparbank i likvidation är principalmötet. Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet med iakttagande av denna lag. Det föreskrivs särskilt om finska domstolars behörighet att besluta om försättande av en sparbank i konkurs. Det ovan föreskrivna förfarandet gäller också en sparbanks filialer i andra EES-stater.

Verket för finansiell stabilitet ska besluta att försätta en sparbank i likvidation eller ansöka hos domstol om försättande av sparbanken i konkurs, om villkoren för ställande av sparbanken under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag är uppfyllda, men Verket för finansiell stabilitet beslutar att inte ställa sparbanken under resolution, eftersom det i enlighet med 3 punkten i det momentet inte anses behövas för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse. Verket för finansiell stabilitet ska också besluta att försätta en sparbank i likvidation eller ansöka om att den ska försättas i konkurs, om den nämnd som avses i artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 i enlighet med artikel 18.8 i den förordningen inte ställer sparbanken under resolutionsförvaltning. Verket för finansiell stabilitet ska samråda med Finansinspektionen innan den beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. Likvidationen börjar när Verket för finansiell stabilitet har fattat sitt beslut.

Denna lag träder i kraft den 20 .

7.

Lag

om ändring av lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) 51 §
3 mom. samt

ändras 9 § 2 mom., 26 § 1 och 5 mom., 27 §, 29 § 1 mom. och 33 §, av dem 9 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1205/2014, som följer:

9 §

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att om det sammanlagda beloppet av en insättares inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014), ska 13 § i detta kapitel tillämpas på insättningsgarantin. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, oberoende av de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 mom. i den paragrafen betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i den nämnda paragrafens 1 mom.

26 §

När Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet beslutar om försättande av ett kreditinstitut i likvidation ska de samtidigt utse en eller flera likvidatorer. På likvidatorerna tillämpas i övrigt 23 kap. 9 § i lagen om andelslag. Också Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet kan ansöka om ett sådant förordnande som avses i 3 mom. i den paragrafen.

Likvidatorerna ska för kännedom tillställa Finansinspektionen samt Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, slutredovisningen och den anmälan som avses i 23 kap. 17 § 1 mom. i lagen om andelslag.

27 §

Registermyndigheten, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet ska när de utser en likvidator ge denne ett intyg över detta. Ett utdrag ur eller en kopia av andelsstämmans protokoll utgör bevis på att stämman har utsett en likvidator.

29 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på ansökan av kreditinstitutet, dess borgenärer eller Verket för finansiell stabilitet, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkurslagen (120/2004) och nedan i detta kapitel.

33 §

Behöriga att besluta om försättande av ett kreditinstitut i likvidation är andelsstämman, registermyndigheten, Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet med iakttagande av denna lag och lagen om andelslag. Det föreskrivs särskilt om behörigheten för finska domstolar att besluta om försättande av ett kreditinstitut i konkurs. Det förfarandet gäller också ett kreditinstituts filialer i andra EES-stater.

Verket för finansiell stabilitet ska besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka hos domstol om försättande av kreditinstitutet i konkurs, om villkoren för ställande av kreditinstitutet under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om reso-

lution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014) är uppfyllda, men Verket för finansiell stabilitet beslutar att inte ställa kreditinstitutet under resolution, eftersom det i enlighet med 3 punkten i det momentet inte anses behövas för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse. Verket för finansiell stabilitet ska också besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka om att det ska försättas i konkurs, om den nämnd som avses i artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 i enlighet med artikel 18.8 i den förordningen inte ställer kreditinstitutet under resolutionsförvaltning. Verket för finansiell stabilitet ska samråda med Finansinspektionen innan den beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. Likvidationen börjar när Verket för finansiell stabilitet har fattat sitt beslut.

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) 27 § 1 mom. samt
fogas till lagen nya 27 a § och 39 a § som följer:

27 §

Centralinstitutets skyldighet att betala medlemskreditinstituts skulder som förfallit till betalning

En borgenär som inte av ett medlemskreditinstitut har fått betalning för en fordran som förfallit till betalning (*huvudskuld*) kan kräva betalning av centralinstitutet i samma förmånsrättsordning som av medlemskreditinstitutet när huvudskulden har förfallit till betalning.

27 a §

Ett medlemsinstituts ansvar vid resolution

Om ett medlemsinstitut ställs under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 5 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, får dess kapitalbas och kvalificerade skulder användas för att täcka skulder och rekapitalisera centralinstitutet eller ett annat medlemsinstitut. I situationer enligt denna paragraf tillämpas inte 30 § i denna lag.

39 a §

Inbördes utlåning och förbud mot insättningar i vissa fall

En andelsbank eller ett andelsbanksaktiebolag som hör till en sammanslutning av inlåningsbanker får inte ta emot insättning eller kredit från en annan andelsbank eller ett annat andelsbanksaktiebolag.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. får en andelsbank och ett andelsbanksaktiebolag förvärva obligationer som emitterats av en annan andelsbank eller ett annat andelsbanksaktiebolag.

Bestämmelserna i denna paragraf tillämpas endast på sådana andelsbanker och andelsbanksaktiebolag som är medlemmar i en sammanslutning av inlåningsbanker som inlett sin verksamhet som en sammanslutning av andelsbanker före den 1 juli 2010.

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

9.

Lag

om upphävande av lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genom denna lag upphävs lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001).

2 §

Denna lag träder i kraft den 20 . _____

10.

Lag

om upphävande av 2 § 3 mom. i lagen om företagssanering

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

Genom denna lag upphävs i lagen om företagssanering (47/1993) 2 § 3 mom., sådant det lyder i lag 1211/2014.

2 §

Denna lag träder i kraft den 20 .

11.

Lag

om ändring av 2 och 6 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem (1084/1999) 6 § 1 och 4 mom., sådana de lyder, 1 mom. i lag 1513/2001 och 4 mom. i lag 639/2014, samt
ändras 2 § 7 mom. och 6 § 2 och 3 mom., av dem 6 § 2 mom. sådant det lyder i lag 887/2010, som följer:

2 §

Definitioner

Med *inledande av insolvensförfarande* avses inledande av konkurs, företagssanering eller skuldsanering för privatpersoner, beslut om att det skall träda i likvidation, att ett kreditinstitut skall stängas eller att dess koncession skall återkallas samt andra med dessa jämförbara myndighetsbeslut om inledande av exekution.

6 §

Nettning vid insolvensförfarande i fråga om kreditinstitut

Förpliktelser som för avveckling har anmälts i enlighet med avvecklingssystemets regler efter att insolvensförfarande i fråga om ett kreditinstitut som är deltagare i avvecklingssystemet har inletts, får nettas och nettningen har bindande verkan vid insolvensförfarandet, om

1) förpliktelserna nettas på den avvecklingsdag enligt avvecklingssystemets regler då insolvensförfarandet inleddes, och

2) den som upprätthåller avvecklingssystemet kan visa att den, då de uppdrag som gäller förpliktelserna enligt avvecklingssystemets regler blev oåterkalleliga, varken hade eller borde ha haft kännedom om att insolvensförfarandet hade inletts.

Rättigheter som hänför sig till säkerhet som ställts i enlighet med avvecklingsavtal som inbegriper säkerhet kan göras gällande utan hinder av de lagrum som nämns i 1 mom., fastän insolvensförfarande har inletts i fråga om det kreditinstitut som har ställt säkerheten.

Denna lag träder i kraft den 20 .

12.

Lag

om ändring av 11 § i lagen om värdepapperskonton

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om värdepapperskonton (750/2012) 11 § 3 mom. som följer:

11 §

Förvarares konkurs och annan insolvens

Vad som i denna paragraf föreskrivs om förvararens konkurs ska i tillämpliga delar tillämpas vid sådant företagssaneringsförfarande för förvararen som avses i lagen om företagssanering.

Denna lag träder i kraft den 20 .

13.

Lag

om ändring av 3 § i lagen om finansiella säkerheter

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om finansiella säkerheter (11/2004) 3 § 1 mom. 4 punkten som följer:

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

4) *inledande av insolvensförfarande* påbörjandet av en konkurs eller företagssanering samt andra beslut om att inleda med dessa jämförbar verkställighet som förutsätter ingripande från myndigheternas sida och begränsar gäldenärens bestämmanderätt,

Denna lag träder i kraft den 20 .

14.

Lag

om ändring av 2 kap. 25 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet (348/2017) 2 kap. 25 §
som följer:

2 kap.

En värdepapperscentralers verksamhetstillstånd, ägare, förvaltning och verksamhet samt centrala motparter

25 §

Avtal för en eventuell insolvens hos den centrala motpartens clearingmedlem

Avtal enligt artikel 48 i EMIR-förordningen om överföring av tillgångar och kontrakt som tillhör kunder hos en central motparts clearingmedlem till en annan clearingmedlem kan verkställas trots konkurs, företagssanering och andra med dessa jämförbara förfaranden som gäller den förstnämnda clearingmedlemmen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

15.

Lag

om ändring av 11 och 26 § i lagen om Finlands Bank

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om Finlands Bank (214/1998) 11 § 2 mom. 6 punkten och 26 § 4 mom., av
dem 26 § 4 mom. sådant det lyder i lag 619/2014, som följer:

11 §

Bankfullmäktiges uppgifter

Bankfullmäktige ska i fråga om Finlands Banks förvaltning

6) på framställning av direktionen meddela föreskrifter om skötseln av bankens pensionsansvar,

26 §

Rätt att få och skyldighet att lämna upplysningar

Finlands Bank ska, trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om sekretess, omedelbart underrätta Finansinspektionen och de myndigheter som avses i 71 § 1 mom. 1 och 3 punkten i lagen om Finansinspektionen (878/2008), om Finlands Bank får vetskap om att det i Finland uppkommit en sådan krissituation som avses i artikel 18 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, eller en därmed jämförbar krissituation.

Denna lag träder i kraft den 20 .

16.

Lag

om ändring av lagen om investeringstjänster

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om investeringstjänster (747/2012) 1 kap. 4 § 2 mom., 5 § 1 och 2 mom., 6 § 1 mom. och 7 § 1 mom.,
av dem 1 kap. 4 § 2 mom. sådant det lyder i lag 513/2019, 1 kap. 5 § 1 mom. sådant det lyder i lag 397/2019 samt 1 kap. 5 § 2 mom., 6 § 1 mom. och 7 § 1 mom. sådana de lyder i lag 1069/2017, samt
fogas till 10 kap. en ny 4 a § som följer:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

4 §

Bestämmelser som tillämpas på kreditinstitut, fondbolag och AIF-förvaltare

På fondbolag som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om placeringsfonder ska i fråga om dess tjänster tillämpas vad som föreskrivs om värdepappersföretag i 2 kap. 2 §, 6 kap. 1 § 2 mom. samt 2 § 1, 2 och 4 mom., 6 b kap. 5 och 6 §, 7 kap. 2, 5, 7—9, 12—14 och 16 §, 9 kap., 10 kap. 1—4, 4 a, 5—7, 15 och 16 § samt 11, 12 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag samt i artikel 26 i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument. På AIF-

förvaltare som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 6 kap. 1 § 2 mom. samt 2 § 1, 2 och 4 mom., 6 b kap. 5 och 6 §, 7 kap. 2, 5, 7—9, 12—14 och 16 § samt 9, 9a, 10, 11 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag samt i artikel 26 i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument föreskrivs om värdepappersföretag.

5 §

Bestämmelser som tillämpas på utländska EES-värdepappersföretag och utländska EES-kreditinstitut

Bestämmelser om utländska EES-värdepappersföretags rätt att tillhandahålla investerings-tjänster eller bedriva investeringsverksamhet samt att i Finland tillhandahålla sidotjänster via filialer och om de krav som ska ställas på sådan verksamhet finns i 13 §, 2 kap. 2 § 1 mom., 4 kap. 1 § 1—3 och 6 mom., 7 kap. 2 § 6 mom. samt 7, 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—4, 4 a, 5—9, 11—14 och 16 §, 11 kap. 18, 19 och 22—25 §, 12 kap. 3 a och 4 §, 14 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 §.

På utländska EES-kreditinstitut som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet samt via filialer tillhandahåller sidotjänster i Finland ska i fråga om tjänsterna och verksamheten tillämpas 13 §, 2 kap. 2 § 1 mom., 4 kap. 1 § 4—6 mom., 7 kap. 2 § 6 mom. samt 7, 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—4, 4a, 5—9, 11—14 och 16 § samt 11 kap. 18, 19 och 22—25 §, 12 kap. 4 §, 14 och 15 kap. samt 16 kap. 2 och 3 §.

6 §

Bestämmelser som tillämpas på utländska EES-fondbolag och EES-baserade AIF-förvaltare

På sådana utländska EES-fondbolag som avses i lagen om placeringsfonder och som tillhandahåller investeringstjänster i Finland samt på sådana EES-baserade AIF-förvaltare som avses i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och som via en filial tillhandahåller investeringstjänster i Finland ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 7 kap. 2 § 6 mom. och 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—4, 4 a, 5—9, 11—14 och 16 § samt i 11 kap. 18, 19 och 22—25 § i denna lag föreskrivs om utländska EES-värdepappersföretag och vad som i 15 kap. föreskrivs om utländska värdepappersföretag samt i 16 kap. 2 § i denna lag.

7 §

Bestämmelser som tillämpas på tredjelandsföretag

På tredjelandsföretag som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet i Finland via filialer ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 5 kap. 7 kap. 2, 4, 5, 7, 9, 15 och 16 §, 7 a kap., 9 kap., 10 kap. 1—4, 4 a, 5—8 §, 9 § 1 och 2 mom., 11—13, 15 och 16 §, 11 kap. 20—25 §, 12 kap. 4 §, 14 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag föreskrivs om värdepappersföretag och tredjelandsföretag, vad som i 5 kap. i lagen om handel med finansiella instrument föreskrivs om värdepappersföretag och tredjelandsföretag samt vad som i 7 kap. 6 § i kreditinstitutslagen föreskrivs om kreditinstitut. I artiklarna 3—17, 17 a och 18—26 och avdelning VII i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument föreskrivs dessutom om de krav som ställs på tredjelandsföretags verksamhet.

10 kap.

Förfaranden i kundförhållanden

4 a §

Erbjudande av kvalificerade skulder enligt EU:s tillsynsförordning till icke-professionella kunder

Om sådana kvalificerade skulder som avses i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning och som uppfyller kraven i den artikeln, med undantag av artikel 72a.1 b, och artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen, erbjuds till icke-professionella kunder, ska det nominella värdet av sådana skulder vara minst 50 000 euro.

Denna lag träder i kraft den 20 .

10 kap. 4 a § i denna lag tillämpas på kvalificerade skulder som emitteras efter ikraftträdandet.

17.

Lag

om ändring av 4 och 5 § i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet (1197/2014) 4 § 1 mom. och 5 § 1 mom., sådana de lyder i lag 360/2017, som följer:

4 §

Proportionell förvaltningsavgift

Avgiftsgrunden för en proportionell förvaltningsavgift och avgiftens belopp i procent av avgiftsgrunden samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

Avgiftsskyldiga	Avgiftsgrund	Avgiftsbelopp i procent av avgiftsgrunden
inlåningsbank enligt kreditinstitutslagen	balansomslutning	0,0008
kreditföretag enligt kreditinstitutslagen	balansomslutning	0,0008
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori A	omslutning av den kalkylmässiga balansräkningen	0,0002

RP 171/2020 rd

filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori B	omslutning av den kalkymässiga balansräkningen	0,0006
filial till ett tredjelands kreditinstitut	omslutning av den kalkymässiga balansräkningen	0,0006
värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	omsättning	0,03
tredjeländers värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	omsättning	0,03

5 §

Grundavgift

Grundavgiftens belopp i euro samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

Avgiftsskyldiga	Avgift i euro
affärsbank enligt lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), sparbanksaktiebolag enligt sparbankslagen (1502/2001) och andelsbanksaktiebolag enligt lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013)	1 000
sparbank enligt 1 § i sparbankslagen	1 000
andelsbank eller kreditinstitut i andelslagsform enligt 1 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	1 000
annat kreditinstitut	1 000
centralinstitut för en sammanslutning av inlåningsbanker enligt lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010)	1 000
holdingföretag för ett kreditinstitut	1 000
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori A	1 000
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori B	1 000
filial till ett tredjelands kreditinstitut	1 000
värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	1 000
tredjeländers värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	1 000
värdepapperscentral	25 000

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 15 oktober 2020

RP 171/2020 rd

Statsminister

Sanna Marin

Finansminister Matti Vanhanen

1.

Lag

om ändring av kreditinstitutslagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i kreditinstitutslagen (610/2014) 1 kap. 2 § 5 mom., 10 kap. 6 a §, 11 kap. 11 § samt 19 kap. 8 och 9 §,

av dem 10 kap. 6 a § sådan den lyder i lag 819/2017,

ändras 1 kap. 4 a § 1 mom. 3 och 5 punkten och 15 §, 4 kap. 3 §, 5 kap. 2 § 1 mom. och 13 §, rubriken för 6 kap., 6 kap. 2 § och rubriken för 4 §, 7 kap. 2 § 1 mom. och 3 § 1 mom., 8 kap. 1, 11 och 12 § samt 16 § 1 mom. 3 punkten, 8 a kap. 4 § 2 mom., 9 kap. 15 § och 16 § 1 mom., 10 kap. 3, 4 och 6 §, 8 § 4 och 6 mom. samt 9 och 10 §, 11 kap. 2 § och 3 §, 5 a § 2 mom., 6 §, rubriken för 8 § och 8 § 1 mom., 9 § 4 mom., det inledande stycket i 10 § 1 mom. och 10 § 1 mom. 1, 2 och 11 punkten, 12 § 1 mom. 1 punkten och 13 §, 15 kap. 11 § 5 mom. och 13 §, rubriken för kap. 16 och 16 kap. 1 §, 17 kap. 3 § 5 mom., rubriken för 18 kap. 8 §, 18 kap. 13 § och 21 kap. 1 § 2 mom.,

av dem 1 kap. 4 a § 1 mom. 3 och 5 punkten sådana de lyder i lag 866/2018, 1 kap. 15 § och 11 kap. 13 § sådana de lyder delvis ändrade i lag 1199/2014, 8 kap. 12 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 1073/2017, 8 a kap. 4 § 2 mom., 10 kap. 8 § 6 mom., 11 kap. 5 a § 2 mom., det inledande stycket i 10 § 1 mom. och 10 § 1 mom. 1, 2 och 11 punkten samt 13 § sådana de lyder i lag 1199/2014, 10 kap. 3, 4 och 9 § sådana de lyder i lag 819/2017, 10 kap. 10 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 819/2017, 11 kap. 2 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 394/2019 och 11 kap. 6 § sådan den lyder i lag 394/2019, samt

fogas till 1 kap. 4 a § 1 mom., sådant det lyder i lag 866/2018, en ny 6 punkt och till 7 § ett nytt 5 mom., till 2 kap. en ny 5 §, till lagen ett nytt 2 a kap., till 6 kap. en ny 4 a §, till 7 kap. 3 § ett nytt 6 mom. samt till 7 kap. en ny 6 a §, till 8 kap. en ny 1 a §, till 16 § 1 mom. en ny 4 punkt, till 10 kap. nya 1 a §, 4 a—4 e § samt nya 10 a och 10 b §, till 11 kap. nya 5 b och 6 a—6 d §, till 10 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1199/2014, nya 12—14 punkter, samt till 18 kap. 8 § ett nytt 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap

1 kap

Allmänna bestämmelser

Allmänna bestämmelser

2 §

2 §

Annan lagstiftning om kreditinstitutsverksamhet

Annan lagstiftning om kreditinstitutsverksamhet

Gällande lydelse

I lagen om statens säkerhetsfond (379/1992) och i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) föreskrivs om tryggande av inlåningsbankers verksamhet då dessa har råkat i ekonomiska svårigheter.

Föreslagen lydelse

(5 mom. upphävs)

4 a §

Den ordning i vilken ett kreditinstituts borgenärer ska få betalning

Vid ett kreditinstituts konkurs, med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992),

3) har ersättningar som avses i 7 kap. 2 § 3 mom. i resolutionslagen förmånsrätt i förhållande till de fordringar som avses i 2 § i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning,

5) kan det avtalas om den inbördes förmånsrätten mellan fordringar enligt 6 § 1 mom. 3 punkten i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning och om den inbördes förmånsrätten mellan fordringar enligt 4 punkten i den paragrafen.

7 §

Kreditinstitut

15 §

Holdingföretag

4 a §

Den ordning i vilken ett kreditinstituts borgenärer ska få betalning

Vid ett kreditinstituts konkurs, med avvikelse från vad som föreskrivs i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning (1578/1992),

3) har myndigheternas kostnader för användning av resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter förmånsrätt i förhållande till de fordringar som avses i 2 § i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning,

5) kan det avtalas om den inbördes förmånsrätten mellan fordringar enligt 6 § 1 mom. 3 punkten i lagen om den ordning i vilken borgenärer skall få betalning och om den inbördes förmånsrätten mellan fordringar enligt 4 punkten i *det momentet*,

6) har fordringar som helt eller delvis hänförs till kapitalbasen sämre förmånsrätt än fordringar som inte hänförs till kapitalbasen.

7 §

Kreditinstitut

*Med **globalt systemviktigt institut** avses ett institut enligt definitionen i artikel 4.1 133 i EU:s tillsynsförordning.*

15 §

Holdingföretag

Med **holdingföretag** avses i denna lag ett finansieellt holdingföretag enligt definitionen i

Gällande lydelse

Med **holdingföretag** avses i denna lag ett företag enligt definitionen i artikel 4.1.20—21 i EU:s tillsynsförordning.

Finansinspektionen ska, efter att ha fått kännedom om att ett företag som inte är ett kreditinstitut eller värdepappersföretag har blivit moderföretag till ett kreditinstitut, utan dröjsmål besluta om huruvida företaget ska betraktas som ett holdingföretag.

Finansinspektionen ska föra en förteckning över holdingföretag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som enligt denna lag står under Finansinspektionens tillsyn. Finansinspektionen ska sända förteckningen och ändringar i den för kännedom till utländska EES-tillsynsmyndigheter som avses i 6 § 5 punkten i lag om Finansinspektionen, nedan **EES-tillsynsmyndigheter**, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten.

2 kap

Rätt till kreditinstitutsverksamhet och annan upplåning hos allmänheten

Föreslagen lydelse

artikel 4.1 20 i EU:s tillsynsförordning och ett *blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 4.1 21 i den förordningen.*

(2 mom. upphävs)

Finansinspektionen ska föra en förteckning över holdingföretag som är moderföretag i en sådan finansiell företagsgrupp som enligt denna lag står under Finansinspektionens tillsyn. Finansinspektionen ska sända förteckningen och ändringar i den för kännedom till utländska EES-tillsynsmyndigheter som avses i 6 § 5 punkten i lag om Finansinspektionen, nedan **EES-tillsynsmyndigheter**, Europeiska kommissionen och Europeiska bankmyndigheten.

2 kap

Rätt till kreditinstitutsverksamhet och annan upplåning hos allmänheten

5 §

Skyldighet att bilda en underkoncern

Ett dotterkreditinstitut inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet till ett moderföretag i ett tredjeland får bedriva kreditinstitutsverksamhet om de kreditinstitut och värdepappersföretag som är dotterföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet bildar en underkoncern.

Det villkor som anges i 1 mom. tillämpas när

1) ett moderföretag i ett tredjeland har två eller flera kreditinstitut eller värdepappersföretag inom EES-området som hör till samma koncern, och

2) det sammanlagda balansräkningsvärdet och de förvaltade medlen för kreditinstitut och värdepappersföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet samt filialer inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet till kreditinstitut och värdepappersföretag i ett

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

tredjeland vilka tillhör samma koncern uppgår till minst 40 miljarder euro.

De kreditinstitut och värdepappersföretag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som avses i 1 mom. kan med avvikelse från 1 mom. med den behöriga tillsynsmyndighetens tillstånd bilda två parallella underkoncerner, om bildandet av en underkoncern

1) skulle strida mot lagstiftning eller myndighetsföreskrifter som ska tillämpas på moderföretaget i ett tredjeland, eller

2) enligt den behöriga resolutionsmyndighetens bedömning skulle försämra resolutionsförfarandena effektivitet jämfört med två separata underkoncerner.

Ett intermediärt moderföretag i en underkoncern ska vara ett kreditinstitut eller ett holdingföretag med koncession enligt 2 a kap. med säte inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Ett värdepappersföretag ska också vara intermediärt företag om inget av dess dotterföretag är ett kreditinstitut.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om kreditinstitut enligt 1 mom. som omfattas av Finansinspektionens tillsyn i enlighet med artikel 21b.6 i kreditinstitutsdirektivet.

Fogas till ett nytt 2 a kap.

4 kap

4 kap.

Beviljande och återkallande av koncession samt begränsning av affärsverksamhet

Beviljande och återkallande av koncession samt begränsning av affärsverksamhet

3 §

3 §

Förutsättningar för beviljande av koncession

Förutsättningar för beviljande av koncession

Koncession ska beviljas om det på basis av den information som kommit in kan säkerställas att kreditinstitutets ägare och grundare uppfyller de krav som föreskrivs i 4 § och att kreditinstitutet uppfyller kraven enligt 5 och 10 kap. i fråga om verksamhet och finansiell ställning. Koncession kan beviljas också för ett nytt kreditinstitut innan det registreras.

Koncession ska beviljas om det på basis av den information som kommit in kan säkerställas att kreditinstitutets ägare och grundare uppfyller de krav som föreskrivs i 4 § och *ledningen kraven enligt 7 kap. 2, 4 och 5 § och att kreditinstitutet uppfyller kraven enligt 5 kap., 7 kap. 1 §, 8 kap. 3 § samt 9 och 10 kap. i fråga om verksamhet.*

Koncession kan beviljas också för ett nytt kreditinstitut innan det registreras.

Gällande lydelse

5 kap

Allmänna förutsättningar för affärsverksamhet

2 §

Affärsverksamhet som är tillåten för kreditföretag

Kreditföretag får bedriva affärsverksamhet enligt 1 § 1 mom. i detta kapitel men inte inlåning från allmänheten. Kreditföretag får från allmänheten ta emot andra medel som ska återbetalas på anfordran än insättningar endast i samband med tillhandahållande av betaltjänster och utgivning av elektroniska pengar. Kreditföretag får bedriva hypoteksbanksverksamhet. Bestämmelser om hypoteksbanksverksamhet finns i lagen om hypoteksbanksverksamhet.

13 §

Förvärv av bestämmande inflytande i utländska företag

Ett kreditinstitut eller ett företag inom samma finansiella företagsgrupp som detta får inte förvärva bestämmande inflytande enligt 1 kap. 5 § i bokföringslagen i ett annat utländskt företag än ett utländskt EES-kreditinstitut, ett utländskt EES-värdepappersföretag, ett utländskt EES-betalningsinstitut, ett utländskt EES-fondbolag, en utländsk AIF-förvaltare eller ett utländskt EES-försäkringsbolag, om inte företaget på förhand har anmält detta till Finansinspektionen eller om Finansinspektionen efter att ha fått anmälan har förbjudit förvärvet inom den tid som anges i 2 mom.

Finansinspektionen kan inom tre månader efter att ha mottagit anmälan enligt 1 mom. förbjuda förvärv som avses i 1 mom., om de lagar, förordningar eller administrativa föreskrifter som ska tillämpas på det företag som är föremål för förvärvet väsentligt försvårar en effektiv tillsyn över kreditinstitut eller dess finansiella företagsgrupp.

Föreslagen lydelse

5 kap

Allmänna förutsättningar för affärsverksamhet

2 §

Affärsverksamhet som är tillåten för kreditföretag

Kreditföretag får bedriva affärsverksamhet enligt 1 § 1 *och 2 mom.* i detta kapitel men inte inlåning från allmänheten. Kreditföretag får från allmänheten ta emot andra medel som ska återbetalas på anfordran än insättningar endast i samband med tillhandahållande av betaltjänster och utgivning av elektroniska pengar. Kreditföretag får bedriva hypoteksbanksverksamhet. Bestämmelser om hypoteksbanksverksamhet finns i lagen om hypoteksbanksverksamhet.

13 §

Förvärv av bestämmande inflytande i företag utanför EES

Ett kreditinstitut eller ett företag inom samma finansiella företagsgrupp som detta får inte förvärva bestämmande inflytande enligt 1 kap. 5 § i bokföringslagen i ett *sådant kreditinstitut, värdepappersföretag eller fondbolag, en sådan AIF-förvaltare, ett sådant försäkringsbolag eller ett med dessa jämförbart företag, som har säte i en stat utanför EES*, om inte företaget *eller kreditinstitutet* på förhand har anmält detta till Finansinspektionen eller om Finansinspektionen efter att ha fått anmälan har förbjudit förvärvet inom den tid som anges i 2 mom.

Finansinspektionen kan inom tre månader efter att ha mottagit anmälan enligt 1 mom. förbjuda förvärv som avses i 1 mom., om de lagar, förordningar eller administrativa föreskrifter som ska tillämpas på det företag som är föremål för förvärvet väsentligt försvårar en effektiv tillsyn över kreditinstitut eller dess finansiella företagsgrupp.

Gällande lydelse

6 kap

Filialetablering, tillhandahållande av tjänster i Finland samt flyttning av säte till utlandet

2 §

Filialetablering i en stat utanför EES

Ett kreditinstitut som har för avsikt att etablera en filial i en stat utanför EES ska hos Finansinspektionen ansöka om etableringstillstånd. Tillståndet ska beviljas om tillräcklig tillsyn över filialen kan ordnas och om filialetableringen, med beaktande av kreditinstitutets administration och finansiella ställning, inte är ägnad att äventyra kreditinstitutets verksamhet. Finlands Banks yttrande ska begäras om tillståndsansökan. Finansinspektionen har, efter att ha hört sökanden, rätt att förena tillståndet med sådana begränsningar och villkor i fråga om filialens verksamhet som behövs för tillsynen.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs om de utredningar som ska fogas till tillståndsansökan.

4 §

Tillhandahållande av tjänster

Föreslagen lydelse

Finansinspektionen kan utfärda närmare föreskrifter om de uppgifter som ska fogas till en anmälan enligt 1 mom. och om andra motsvarande omständigheter som ska beaktas vid anmälningsförfarandet.

6 kap.

Filialetablering, tillhandahållande av tjänster samt flyttning av säte till utlandet

2 §

Filialetablering i en stat utanför EES

Ett kreditinstitut som har för avsikt att etablera en filial i en stat utanför EES ska hos Finansinspektionen ansöka om etableringstillstånd. *Tillståndsbeslutet ska fattas inom 12 månader från mottagandet av ansökan.*

Tillståndet ska beviljas om tillräcklig tillsyn över filialen kan ordnas och om filialetableringen, med beaktande av kreditinstitutets administration och finansiella ställning, inte är ägnad att äventyra kreditinstitutets verksamhet. Finansinspektionen har, efter att ha hört sökanden, rätt att förena tillståndet med sådana begränsningar och villkor i fråga om filialens verksamhet som behövs för tillsynen.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs om de utredningar som ska fogas till tillståndsansökan.

4 §

Tillhandahållande av tjänster i en annan EES-stat

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

4 a §

**Tillhandahållande av tjänster i ett tredje-
land**

Ett kreditinstitut som planerar att tillhandahålla tjänster enligt 5 kap. 1 § 1 mom. i ett tredjeland utan att etablera en filial där, ska i god tid på förhand anmäla till Finansinspektionen vilka tjänster eller vilken verksamhet det kommer att tillhandahålla samt i vilken stat och hur de tillhandahålls. Anmälan ska också göras om dessa uppgifter ändras.

Finansinspektionen kan inom en månad från mottagandet av en anmälan enligt 1 mom. förbjuda tillhandahållandet av tjänster i ett tredjeland av vägande skäl, om tjänsten eller tillhandahållandet av den inte uppfyller kraven enligt det landets lagstiftning, tillhandahållandet av tjänster äventyrar kreditinstitutets soliditet, likviditet eller riskhantering eller efterlevnaden av skyldigheterna enligt denna lag eller EU:s tillsynsförordning eller av något annat motsvarande vägande skäl.

7 kap

7 kap.

Förvaltnings- och styrningssystem

Förvaltnings- och styrningssystem

2 §

2 §

Krav som gäller styrelsens sammansättning och arbete

Krav som gäller styrelsens sammansättning och arbete

Ett kreditinstituts styrelse ska ha med tanke på dess uppgifter tillräckliga och mångsidiga kunskaper och erfarenheter när det gäller den affärsverksamhet som kreditinstitutet bedriver samt de risker som är förenade med dess verksamhet. Kreditinstitutet ska använda tillräckliga resurser för att introducera styrelsemedlemmarna i uppdraget

Ett kreditinstituts styrelse ska *som helhet* ha med tanke på dess uppgifter tillräckliga *kunskaper och erfarenheter på basis av vilka styrelsen förstår kreditinstitutets affärsverksamhet* och de risker som är förenade med verksamheten. *I styrelsen ska finnas företrätt ett tillräckligt brett kunnande med avseende på kreditinstitutets affärsverksamhet och de risker som är förenade med verksamheten.* Kreditinstitutet ska använda tillräckliga resurser för att introducera styrelsemedlemmarna i uppdraget.

Gällande lydelse

3 §

Nomineringskommitté

Ett kreditinstitut som är systemviktigt på det sätt som avses i 10 kap. 7 eller 8 § ska ha en nomineringskommitté som består av styrelsemedlemmar eller personer som utses av aktieägarna. Om kreditinstitutet hör till en finansiell företagsgrupp eller sammanslutning av inlåningsbanker som är systemviktig på det sätt som avses ovan, ska endast den finansiella företagsgruppens moderföretag eller centralinstitutet för sammanslutningen av inlåningsbanker ha en nomineringskommitté.

Föreslagen lydelse

3 §

Nomineringskommitté

Ett kreditinstitut som är systemviktigt på det sätt som avses i 10 kap. 7 eller 8 § ska ha en nomineringskommitté som består av styrelseledamöter eller personer som utnämns av *aktie- eller andelsägarna*. Om kreditinstitutet hör till en finansiell företagsgrupp eller sammanslutning av insättningsbanker som är systemviktig på det sätt som avses ovan, ska endast den finansiella företagsgruppens moderföretag och centralinstitutet i sammanslutningen av insättningsbanker ha en nomineringskommitté.

Trots vad som föreskrivs i denna paragraf får ett kreditinstitut fördela de uppgifter som föreskrivs i 2—4 mom. på två separata kommittéer.

6 a §

Underlåtenhet att uppfylla krav på kreditinstitutets ledning

Kreditinstitutet ska säkerställa att styrelsens sammansättning uppfyller de krav som föreskrivs i 2 § och att de som hör till ledningen uppfyller kraven enligt 4 och 5 §.

Om någon som hör till ledningen inte uppfyller kompetenskraven enligt 4 § eller tidsdispositionskraven enligt 5 §, ska kreditinstitutet ordna behövlig introduktion eller förutsätta att kompetensen påvisas genom tilläggsutbildning eller att åtgärder vidtas för att säkerställa tillräcklig tidsdisposition. När kreditinstitutet får information om en omständighet som kan vara av betydelse för en sådan persons tillförlighet som tillhör ledningen, ska kreditinstitutet utan dröjsmål bedöma huruvida personen i fråga uppfyller tillförlighetskraven enligt 4 §.

Om kreditinstitutets styrelse inte uppfyller kraven på sammansättning och arbete enligt 2 §, ska styrelsen utan dröjsmål företa ändringar i organiseringen av styrelsens arbete eller vidta åtgärder för att bereda val till styrelsen så att styrelsen som helhet uppfyller kraven.

Gällande lydelse

8 kap.
Ersättningar
1 §

Tillämpning av bestämmelserna

Vid tillämpningen av bestämmelserna i detta kapitel ska kreditinstitutets och dess finansiella företagsgrupps storlek, juridiska och administrativa struktur, verksamhetens art, omfattning och komplexitet och varje ersättningstagares uppgifter och ansvar beaktas.

Detta kapitel 11 och 12 § ska tillämpas endast på ersättningssystem för personer vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil. Till denna personkategori hör

- 1) verkställande direktören och den övriga verkställande ledningen,
- 2) övriga personer vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil,
- 3) personer som i kreditinstitutet sköter interna kontrollfunktioner som avses i 6 §,
- 4) andra personer vars totala ersättning inte avsevärt avviker från den totalersättning som bestäms för personer som avses i 1 eller 2 punkten.

Föreslagen lydelse

Finansinspektionen ska bedöma om styrelsens sammansättning uppfyller kraven som föreskrivs i 2 § och de som ingår i ledningen kraven i 4 och 5 §, om Finansinspektionen har grundad anledning att misstänka att penningtvätt eller finansiering av terrorism sker i kreditinstitutet, eller om risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism i kreditinstitutet är förhöjd.

Bestämmelser om Finansinspektionens befogenhet att begränsa ett kreditinstituts lednings verksamhet finns i 28 § i lagen om Finansinspektionen.

8 kap.
Ersättningar
1 §

Tillämpning av bestämmelserna

Vid tillämpningen av bestämmelserna i detta kapitel ska kreditinstitutets och dess finansiella företagsgrupps storlek, juridiska och administrativa struktur, verksamhetens art, omfattning och komplexitet och varje ersättningstagares uppgifter och ansvar beaktas.

Detta kapitel 11 och 12 § ska tillämpas endast på ersättningssystem för personer vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil. Till denna personkategori hör *åtminstone*

- 1) *personer som hör till kreditinstitutets ledning,*
- 2) *personer som sköter ledande uppgifter inom kreditinstitutets interna kontrollfunktioner som avses i 6 § eller i en affärsenhet som är väsentlig för kreditinstitutet,*
- 3) *andra personer än de som avses i 1 eller 2 punkten som arbetar i kreditinstitutets affärsenheter och vars yrkesutövning har väsentlig inverkan på affärsenhetens riskprofil och vars sammanlagda ersättningar uppgår till minst 500 000 euro om året och minst det totala beloppet av den genomsnittliga ersättningen till en person som avses i 1 punkten.*

Närmare bestämmelser om sådana personer som avses i 2 mom. vilkas yrkesutövning har

Gällande lydelse

Kreditinstitutet ska föra en förteckning över personer som avses i 2 mom.

Vad som föreskrivs i 14 § i detta kapitel ska tillämpas endast på ersättningar i samband med kreditinstitut som får statligt stöd enligt lagen om statens säkerhetsfond (379/1992).

Vad som i detta kapitel föreskrivs om kreditinstitut ska tillämpas också på moderföretaget till ett kreditinstituts finansiella företagsgrupp och på övriga företag som hör till dess finansiella företagsgrupp samt på sammanslutningen av inlåningsbanker och dess centralinstitut.

Vad som föreskrivs i 7 och 8 § i detta kapitel om aktiebolags bolagsstämma ska också tillämpas på övriga organ i kreditinstitut som utövar den högsta beslutsmakten samt på dess medlemmar.

Om kreditinstitutet har ett förvaltningsråd ska detta svara för styrelsens uppgifter enligt detta kapitel, i den omfattning som förvaltningsrådet enligt bolagsordningen eller stadgarna har tilldelats uppgifter som hör till styrelsen.

Föreslagen lydelse

väsentlig inverkan på kreditinstitutets riskprofil ingår också i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut.

Detta kapitel 11 och 12 § ska inte tillämpas på

1) ett kreditinstitut som inte är ett stort institut enligt artikel 4.1 146 i EU:s tillsynsförordning och vars genomsnittliga balansräkning är högst fem miljarder euro beräknad som ett medelvärde för de fyra räkenskapsperioder som föregick den pågående räkenskapsperioden, eller

2) en sådan ersättningstagare vars rörliga ersättningar på årsnivå är högst 50 000 euro och utgör högst en tredjedel av ersättningstagarens sammanlagda årliga ersättningar.

Kreditinstitutet ska föra en förteckning över personer som avses i 2 mom.

Vad som föreskrivs i 14 § i detta kapitel ska tillämpas endast på ersättningar i samband med kreditinstitut som får statligt stöd enligt lagen om statens säkerhetsfond (379/1992).

(5 mom. upphävs)

Vad som föreskrivs i 7 och 8 § i detta kapitel om aktiebolags bolagsstämma ska också tillämpas på övriga organ i kreditinstitut som utövar den högsta beslutsmakten samt på dess medlemmar.

Om kreditinstitutet har ett förvaltningsråd ska detta svara för styrelsens uppgifter enligt detta kapitel, i den omfattning som förvaltningsrådet enligt bolagsordningen eller stadgarna har tilldelats uppgifter som hör till styrelsen.

1 a §

Tillämpning av bestämmelserna på företag som hör till en koncern eller en finansiell företagsgrupp

Vad som i detta kapitel föreskrivs om kreditinstitut ska tillämpas också på moderföretaget

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

till ett kreditinstituts finansiella företagsgrupp och på övriga företag som hör till dess finansiella företagsgrupp samt på en sammanslutning av inlåningsbanker och dess centralinstitut, med undantag av ett företag inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vars ersättningar omfattas av EU-lagstiftning som inte har sin grund i kreditinstitutsdirektivet, eller ett företag i motsvarande ställning som är etablerat i ett tredjeland.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. ska bestämmelserna i detta kapitel tillämpas på ersättningar till personer i positioner som avses i 1 § 2 mom. i företag som hör till samma koncern som ett kreditinstitut eller en sammanslutning av inlåningsbanker, om

1) företaget är ett fondbolag eller fondföretag eller företaget tillhandahåller investerings tjänster i form av värdepappersuppdrag som utförs för kunders räkning, handel för egen räkning, kapitalförvaltningstjänster eller ordnande av emission, och

2) personens verksamhet på grund av personens ställning har direkt inverkan på de kreditinstituts riskprofil eller affärsverksamhet som ingår i koncernen eller den finansiella företagsgruppen.

11 §

11 §

Uppskjuten betalning av rörliga ersättningar

Uppskjuten betalning av rörliga ersättningar

En betydande del, som uppgår till minst 40 procent av den beslutade totala rörliga ersättningen ska skjutas upp och betalas tidigast 3—5 år efter det att förtjänstperioden upphört. Då den uppskovsperiod som avses ovan bestäms ska kreditinstitutet beakta sin affärsverksamhetscykel, affärsverksamhetens natur, riskerna samt ersättningstagarens arbetsuppgifter och ansvar. Om den rörliga ersättningen utgör en särskilt stor andel av det totala beloppet av den fasta och den rörliga ersättningen, ska minst 60 procent av den rörliga ersättningen skjutas upp på motsvarande sätt. Om uppskjuten ersättning betalas i flera poster med olika uppskovsperioder, kan ersättningstagaren få rätt till det totala beloppet av uppskjuten ersättning tidigast pro rata inom ramen för den övergripande uppskovsperioden.

En betydande del, som uppgår till minst 40 procent av den beslutade totala rörliga ersättningen ska skjutas upp och betalas tidigast 4—5 år efter det att förtjänstperioden upphört. Då den uppskovsperiod som avses ovan bestäms ska kreditinstitutet beakta sin affärsverksamhetscykel, affärsverksamhetens natur, riskerna samt ersättningstagarens arbetsuppgifter och ansvar. *På den som hör till ledning för ett kreditinstitut som till sin storlek, struktur och riskposition är betydande tillämpas dock en minimitid på fem år efter det att förtjänstperioden upphört.*

Gällande lydelse

12 §

Betalning av rörliga ersättningar i annan form än pengar och fastställande av väntetiden

Minst hälften av en bestämd rörlig ersättning ska betalas på annat sätt än kontant. För ändamålet ska på ett balanserat sätt användas aktier eller, om kreditinstitutets aktier inte är föremål för handel på en reglerad marknad enligt 1 kap. 2 § 1 mom. 5 punkten i lagen om handel med finansiella instrument, andra därmed jämförbara finansiella instrument som emitterats av kreditinstitutet och avses i artiklarna 52 och 63 i EU:s tillsynsförordning och som kan konverteras till primärkapital eller vilkas bokföringsvärde kan skrivas ner. De använda finansiella instrumentens värde ska återspegla förändringar i kreditinstitutets eller i ett till dess finansiella företagsgrupp hörande företags egna kapital eller kreditvärdighet.

När rörliga ersättningar betalas med finansiella instrument enligt denna paragraf ska en väntetid som är förenlig med de uppskovsperioder som bestäms enligt 11 § kopplas till instrumenten.

16 §

Föreslagen lydelse

Om den rörliga ersättningen utgör en särskilt stor andel av det totala beloppet av den fasta och den rörliga ersättningen, ska minst 60 procent av den rörliga ersättningen skjutas upp på motsvarande sätt. Om uppskjuten ersättning betalas i flera poster med olika uppskovsperioder, kan ersättningstagaren få rätt till det totala beloppet av uppskjuten ersättning tidigast pro rata inom ramen för den övergripande uppskovsperioden.

12 §

Betalning av rörliga ersättningar i annan form än pengar samt fastställande av väntetiden

Minst hälften av en bestämd rörlig ersättning ska betalas på annat sätt än kontant. För ändamålet ska på ett balanserat sätt användas

1) aktier, andelar eller motsvarande ägarandelar eller aktierelaterade instrument eller andra motsvarande instrument, och

2) i mån av möjlighet andra finansiella instrument som avses i artikel 52 eller artikel 63 i EU:s tillsynsförordning än sådana som avses i 1 punkten eller andra instrument som till fullo kan konverteras till kärnprimärkapital eller beträffande vilka kapitalbeloppets bokföringsvärde kan nedskrivas, och där man i vardera fallet på behörigt sätt beaktar det aktuella kreditinstitutets kreditvärdighet och som lämpar sig att användas för rörliga ersättningar.

Närmare bestämmelser om finansiella instrument som kan användas för att betala rörliga ersättningar enligt 1 mom. 2 punkten ingår också i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut.

När rörliga ersättningar betalas med sådana finansiella instrument som avses i denna paragraf ska de förses med en väntetid som ska vara förenlig med de uppskovsperioder som bestäms enligt 11 §.

16 §

Gällande lydelse

Finansinspektionens uppgifter vid övervakningen av ersättningssystem

Finansinspektionen ska följa utvecklingen av kreditinstitutens ersättningssystem och praxis samt överlämna information om ersättningarna till Europeiska bankmyndigheten i den form som denna bestämmer. Finansinspektionen ska avkräva tillsynsobjekten förutom information enligt artikel 450 i EU:s tillsynsförordning, uppgifter om

3) uppdelning av en ersättning i en fast och rörlig del och villkoren för uppskov med ersättningen samt de övriga centrala uppgifterna om de ersättningssystem som personerna hör till.

8 a kap

Återhämtningsplan

4 §

Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen

Kreditinstitutet ska vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen då de bedömningsgrunder som avses i 1 mom. är uppfyllda, om inte något annat följer av 3 mom.

9 kap

Riskhantering

15 §

Ränterisken i den finansiella balansräkningen

Föreslagen lydelse

Finansinspektionens uppgifter vid övervakningen av ersättningssystem

Finansinspektionen ska följa utvecklingen av kreditinstitutens ersättningssystem och praxis samt överlämna information om ersättningarna till Europeiska bankmyndigheten i den form som denna bestämmer. Finansinspektionen ska avkräva tillsynsobjekten förutom information enligt artikel 450 i EU:s tillsynsförordning, uppgifter om

3) uppdelning av en ersättning i en fast och rörlig del och villkoren för uppskov med ersättningen samt de övriga centrala uppgifterna om de ersättningssystem som personerna hör till,

4) löneskillnader mellan könen.

8 a kap.

Återhämtningsplan

4 §

Återhämtningsplanens indikatorer och genomförandet av planen

Kreditinstitutet ska vidta åtgärder i enlighet med återhämtningsplanen då de bedömningsgrunder som avses i 1 mom. är uppfyllda, om inte något annat följer av 3 mom. *Kreditinstitutet ska utan dröjsmål underrätta Finansinspektionen om vilka åtgärder det beslutar att vidta.*

9 kap.

Riskhantering

15 §

Ränterisken i den finansiella balansräkningen

Gällande lydelse

Ett kreditinstitut ska införa system för identifiering, värdering och hantering av sådana risker från potentiella ändringar av räntesatser som påverkar institutets finansiella balansräkning. Kreditinstitutet ska ha dokumenterade riktlinjer och processer för hantering av ränterisken i den finansiella balansräkningen.

Föreslagen lydelse

Ett kreditinstitut ska använda en internmetod eller en standardmetod för att identifiera, utvärdera och hantera exponeringen för risker i anslutning till värderingen av kapitalet samt nettoränteintäkterna i den finansiella balansräkningen. Finansinspektionen kan besluta att ett kreditinstitut ska använda en standardmetod, om de risker som nämns i detta moment inte kan utvärderas tillräckligt med den internmetod som kreditinstitutet använder.

Ett litet och icke-komplext institut enligt definitionen i artikel 4.1 145 i EU:s tillsynsförordning får dock använda en förenklad standardmetod. Genom beslut av Finansinspektionen ska ett sådant kreditinstitut använda standardmetoden, om den förenklade standardmetoden är otillräcklig för att utvärdera ränterisken i den finansiella balansräkningen.

Kreditinstitutet ska dessutom utvärdera och övervaka de risker i anslutning till värderingen av kapitalet samt nettoränteintäkterna i den finansiella balansräkningen som följer av potentiella förändringar i kreditspreadar.

Närmare bestämmelser om den standardmetod och förenklade standardmetod som avses i denna paragraf ingår också i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens beslut.

16 §

Operativ risk

Ett kreditinstitut ska införa metoder för att identifiera, utvärdera och hantera exponeringen för operativa risker. Institutet ska ha beredskap åtminstone för modellrisk och för extrema händelser med stor inverkan på institutets verksamhet. Institutet ska tydligt ange vad det betraktar som operativa risker. Det ska ha skriftliga riktlinjer och processer för hantering av operativa risker.

16 §

Operativ risk

Ett kreditinstitut ska införa metoder för att identifiera, utvärdera och hantera exponeringen för operativa risker. Institutet ska ha beredskap åtminstone för modellrisk, *risker i anslutning till utläggande på entreprenad* och för extrema händelser med stor inverkan på institutets verksamhet. Institutet ska tydligt ange vad det betraktar som operativa risker. Det ska ha skriftliga riktlinjer och processer för hantering av operativa risker.

10 kap

Finansiella förutsättningar

10 kap

Finansiella förutsättningar

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1 a §

Det inbördes förhållandet mellan kapitalbaskraven

Ett kreditinstitut ska täcka de kapitalkrav som gäller kapitalbasen i följande ordning:

1) de kapitalkrav som avses i artikel 92.1 a—c i EU:s tillsynsförordning,

2) buffertkravet enligt prövning enligt 11 kap. 6 §,

3) de buffertkrav som ska beräknas för det sammanlagda buffertkravet enligt 3 § 2 mom.

Den kapitalbas och den konsoliderade kapitalbas som ska räknas med i de krav som avses i 1 mom. får inte samtidigt räknas med för att täcka mer än det krav som avses i en punkt åt gången. Den nämnda kapitalbasen får inte heller samtidigt räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet enligt 3 § 2 mom., det krav som avses i artiklarna 92a eller 92b i EU:s tillsynsförordning eller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a, 7 b och 7 d § i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag.

Utöver det som föreskrivs i denna paragraf få ett kreditinstitut täcka den riktgivande tilläggs kapitalrekommendation som avses i 11 kap. 6 d § med sådan kapitalbas som inte har använts för att uppfylla kraven enligt 1 mom.

3 §

Buffertbelopp

Ett kreditinstitut ska utöver det kärnprimärkapital och konsoliderade kärnprimärkapital som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning ha en kapitalbas som täcker de buffertkrav och konsoliderade buffertkrav som föreskrivs i detta kapitel.

Det sammanlagda buffertkravet utgörs av en kapitalkonserveringsbuffert, en kontracyklisk kapitalbuffert, en systemriskbuffert samt buffertkraven för systemviktiga institut.

En kapitalkonserveringsbuffert utgör 2,5 procent av summan av kreditinstitutets totala

3 §

Buffertbelopp

Utöver vad som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning ska ett kreditinstitut ha ett kärnprimärkapital och gruppbaserat kärnprimärkapital som täcker de buffertkrav och gruppbaserade buffertkrav som föreskrivs i detta kapitel.

Det sammanlagda buffertkravet består av en kapitalkonserveringsbuffert, en kontracyklisk kapitalbuffert som bestäms utifrån ekonomiska helhetsvariabler, ett systemriskbuffertkrav som fastställs utifrån strukturella egenskaper och ett buffertkrav för systemviktiga kreditinstitut.

Kapitalkonserveringsbufferten utgör 2,5 procent av summan av kreditinstitutets totala

Gällande lydelse

riskvägda exponeringsbelopp.

En kontracyklisk kapitalbuffert ska bestämmas med iakttagande av 4—6 §. Bufferten får utgöra högst 2,5 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

Ett systemriskbuffertkrav ska bestämmas med iakttagande av 4 och 6 a §. En buffert enligt detta moment ska utgöra *minst 1 procent* och högst 5 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för det yttersta finländska moderbolaget i kreditinstitutets finansiella företagsgrupp eller för sammanslutningen av inlåningsbanker eller, till den del som buffertkravet baserar sig på en riskkoncentration som avses i 6 a § 3 mom. 1 punkten, av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för de balansposter och poster utanför balansräkningen som utgör riskkoncentrationen.

Buffertkravet för ett systemviktigt institut ska bestämmas med iakttagande av 7—9 §. Buffertkravet för ett globalt systemviktigt institut får utgöra högst 3,5 procent och buffertkravet för andra systemviktiga institut högst 2,0 procent av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp.

Vad som föreskrivs i 1—6 mom. gäller också konsoliderade buffertkrav. Vad som i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade minimikapitalkrav, gäller också kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade fasta kapitalkrav, konsoliderade systemriskbuffertkrav och konsoliderade rörliga kapitalkrav samt sådana konsoliderade buffertkrav för andra systemviktiga institut som avses i 8 §. I 7 § föreskrivs om kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade buffertkrav för globalt systemviktiga institut.

Föreslagen lydelse

riskvägda exponeringsbelopp.

En kontracyklisk kapitalbuffert ska bestämmas med iakttagande av 4, 5 och 6 §. Bufferten *får vara* högst 2,5 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp, *om inte något annat följer av 6 §.*

Systemriskbuffertkrav ska bestämmas med iakttagande av 4 *a—c* §. En buffert enligt detta moment *får* utgöra högst 5 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för det yttersta finländska moderbolaget i kreditinstitutets finansiella företagsgrupp eller för sammanslutningen av inlåningsbanker eller, till den del som buffertkravet baserar sig på *en eller flera riskkoncentrationer* som avses i 4 *b* §, *sammanlagt högst 10 procent* av det totala riskvägda exponeringsbeloppet för *deras* balansposter och poster utanför balansräkningen. *De sammanlagda buffertkraven enligt detta moment får dock utgöra högst 5 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp på gruppnivå.*

Buffertkravet för ett *globalt* systemviktigt institut ska bestämmas med iakttagande av 7 och 9 §. Buffertkravet för ett globalt systemviktigt institut får utgöra högst 3,5 procent.

Buffertkravet för andra systemviktiga institut ska bestämmas med iakttagande av 8 och 9 §. Buffertkravet för andra systemviktiga institut får vara högst 3,0 procent av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp.

Vad som föreskrivs *i detta kapitel* gäller också konsoliderade buffertkrav. Vad som i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade minimikapitalkrav, gäller också kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade fasta kapitalkrav, konsoliderade systemriskbuffertkrav och konsoliderade rörliga kapitalkrav samt sådana konsoliderade buffertkrav för andra systemviktiga institut som avses i 8 §. I 7 § föreskrivs om kreditinstituts skyldighet att uppfylla konsoliderade buffertkrav för globalt systemviktiga institut.

Gällande lydelse

4 §

*Fastställande av konkracykliska buffertkrav
och systemriskbuffertkrav*

Finansinspektionen ställer konkracykliska buffertkrav *och systemriskbuffertkrav*.

Finansinspektionen ska i samråd med finansministeriet och Finlands Bank kvartalsvis bedöma om det finns anledning att ställa ett konkracykliskt buffertkrav eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom tre kalendermånader efter utgången av varje kvartal.

Finansinspektionen ska i samarbete med finansministeriet och Finlands Bank årligen bedöma om det finns anledning att ställa ett systemriskbuffertkrav eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom sex kalendermånader efter utgången av varje år.

Finansinspektionen ska *utöver vad som föreskrivs i 2 och 3 mom.* utan dröjsmål ta upp ärenden som gäller ställande eller ändring av buffertkrav, om finansministeriet eller Finlands Bank kräver det eller om Europeiska systemrisknämnden har gett en rekommendation eller varning som är relevant för Finlands finansmarknad.

Finansinspektionen ska före beslut som avses i 2 och 3 mom. samråda med finansministeriet, social- och hälsovårdsministeriet samt Finlands Bank.

Ett i denna paragraf avsett buffertkrav träder i kraft tolv månader efter beslutet, om inte Finansinspektionen av särskilda skäl beslutar om en tidigare tidpunkt för ikraftträdandet. Ett beslut om att sänka eller slopa ett buffertkrav träder i kraft omedelbart. Ett buffertkrav kan ställas så att det ökar med 0,5 procentenheter med sex månaders stigande intervaller fram till dess att den förutsatta kapitalkravnivån har uppnåtts.

Av ett beslut som avses i denna paragraf ska framgå hur länge det är i kraft, buffertkravets sammanlagda belopp och om beloppet eventuellt ändrats sedan det föregående beslutet, beslutsmotiveringen, eventuella särskilda skäl

Föreslagen lydelse

4 §

Fastställande av konkracykliska buffertkrav

Finansinspektionen ställer konkracykliska buffertkrav.

Finansinspektionen ska i samråd med finansministeriet, Finlands Bank och *Verket för finansiell stabilitet* kvartalsvis bedöma om det finns anledning att ställa ett konkracykliskt buffertkrav eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom tre kalendermånader efter utgången av varje kvartal.

(flyttas till 4 a §)

Finansinspektionen ska *dessutom* utan dröjsmål ta upp ärenden som gäller ställande eller ändring av buffertkrav, om finansministeriet eller Finlands Bank kräver det eller om Europeiska systemrisknämnden har gett en rekommendation eller varning som är relevant för Finlands finansmarknad.

Finansinspektionen ska *innan buffertkravet fastställs* samråda med finansministeriet, social- och hälsovårdsministeriet och Finlands Bank *samt vid behov med Europeiska systemrisknämnden och Europeiska kommissionen.*

Ett i denna paragraf avsett buffertkrav träder i kraft tolv månader efter beslutet, om inte Finansinspektionen av särskilda skäl beslutar om en tidigare tidpunkt för ikraftträdandet. Ett beslut om att sänka eller slopa ett buffertkrav träder i kraft omedelbart. Ett buffertkrav kan ställas *med 0,25 procentenheters noggrannhet.*

Utöver vad som föreskrivs om beslutsmotivering någon annanstans i lag ska av ett beslut som avses i denna paragraf framgå hur länge det är i kraft, buffertkravets belopp och det sammanlagda buffertkravets belopp samt

Gällande lydelse

för att ikraftträdandet av ändringen tidigare lagts samt andra behövliga uppgifter.

Finansinspektionen ska på sina webbsidor offentliggöra beslut som avses i denna paragraf.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om de uppgifter som ska fogas till beslut som avses i denna paragraf samt om offentliggörande av besluten.

I SSM-förordningen föreskrivs om ECB:s rätt att fastställa buffertkrav som överstiger de buffertkrav som bestämts i enlighet med denna paragraf.

Föreslagen lydelse

om beloppen eventuellt ändrats sedan det föregående beslutet, eventuella särskilda skäl för att ikraftträdandet av ändringen tidigare lagts samt andra behövliga uppgifter. Av motiveringen ska dessutom framgå de omständigheter som ligger till grund för att villkoren för ställande av buffertkravet anses vara uppfyllda samt en utredning om buffertkravens inriktning.

Utöver vad som föreskrivs om delgivning av beslut någon annanstans i lag ska Finansinspektionen på sina webbsidor offentliggöra beslut som avses i denna paragraf.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om de uppgifter som ska fogas till beslut som avses i denna paragraf samt om offentliggörande av besluten.

I SSM-förordningen föreskrivs om ECB:s rätt att fastställa buffertkrav som överstiger de buffertkrav som bestämts i enlighet med denna paragraf.

4 a §

Fastställande av systemriskbuffertkrav

Finansinspektionen ställer systemriskbuffertkrav.

Finansinspektionen ska i samråd med finansministeriet, Finlands Bank och Verket för finansiell stabilitet minst vartannat år bedöma om det finns anledning att ställa ett systemriskbuffertkrav eller att ändra eller hålla i kraft gällande krav. Beslut om saken ska fattas inom sex kalendermånader efter utgången av varje år.

På behandlingen av ärenden, samrådsförfarandet samt ikraftträdandet av, uppgifterna i samt delgivningen och offentliggörandet av beslut som gäller det buffertkrav som avses i denna paragraf tillämpas 4 § 3—7 mom. Ett buffertkrav som avses i denna paragraf dock ställas med 0,5 procentenheters noggrannhet.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om beräkning av buffertkravet och om de uppgifter som ska lämnas i beslutet samt om offentliggörande av beslutet.

I SSM-förordningen föreskrivs om ECB:s rätt att fastställa buffertkrav som överstiger

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

de buffertkrav som bestämts i enlighet med denna paragraf.

4 b §

Grunderna för fastställande av systemriskbuffertkrav

Grunden för fastställande av ett systemriskbuffertkrav är att förhindra och minska risker som inverkar negativt på det finansiella systemets stabila funktion eller realekonomin.

Ett systemriskbuffertkrav kan ställas om

1) den risk som utgörs av långsiktiga faktorer som är oberoende av konjunkturväxlingar eller faktorer som hotar det finansiella systemet eller den totala ekonomin kräver ett större kapitalbehov,

2) den risk som avses i 1 punkten hotar eller kan hota det finansiella systemets störningsfria funktion och stabilitet i Finland,

3) ställande av buffertkravet har endast ringa negativa effekter på de finansiella systemens funktion i andra länder, och

4) de risker som avses i denna paragraf är inte redan täckta med andra buffertkrav.

Finansinspektionen ska vid fastställandet av buffertkravet åtminstone beakta

1) kreditinstitutssektorns riskkoncentrationer när det gäller utlåning, upplåning och andra centrala bankfunktioner,

2) inhemska kreditinstituts inbördes kopplingar när det gäller kreditgivning, betalningsförmedling och andra bankfunktioner som är viktiga med tanke på den finansiella stabiliteten,

3) kreditinstitutssektorns kopplingar till utländska banksystem och finansiella system, centrala motparter och andra aktörer på finansmarknaden,

4) kreditinstitutssektorns kopplingar till risker i finansiella system i Europeiska unionens medlemsstater och andra länder,

5) kreditinstitutssektorns storlek och dess koncentration mätt enligt storleken hos kreditinstitutens balansräkningar samt koncentration när det gäller utlåning och mottagande av insättningar från allmänheten,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

6) kreditinstitutssektorns betydelse när det gäller förmedling av finansiering till den inhemska privata sektorn,

7) skuldsättningsgraden hos kreditinstitutens största kundgrupper,

8) åtgärder och omständigheter som minskar sannolikheten för allvarliga störningar för det finansiella systemet.

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om indikatorer som anknyter till grunderna för bestämmande av buffertkravet.

4 c §

Inriktningen av systemriskbuffertkrav

Finansinspektionen kan ställa ett systemriskbuffertkrav på basis av kreditinstitutets totala exponeringsbelopp enligt 1 § 3 mom. och en eller flera riskkoncentrationer eller en kombination av dem.

Ett buffertkrav som ställs på basis av kreditinstitutets riskkoncentration kan ställas utifrån följande balansposter i Finland eller i en annan EES-stat:

1) konsumentkrediter med en bostad som säkerhet,

2) affärsfastighetskrediter med säkerhet,

3) andra konsumentkrediter än sådana som avses i 1 punkten,

4) andra företagskrediter än sådana som avses i 2 punkten,

5) underposter av de balansposter som avses i 1—4 punkten.

Det buffertkrav som ska ställas på basis av det totala exponeringsbeloppet fastställs på samma grunder för alla kreditinstitut. Det buffertkrav som ska ställas på basis av en eller flera riskkoncentrationer fastställs på samma grunder för alla kreditinstitut.

Om Finansinspektionen fastställer ett buffertkrav på basis av exponeringar i andra EÜ-stater, ska buffertkravet dock fastställas på samma nivå för alla exponeringar inom Europeiska unionen, utom om buffertkravet ställs för officiellt godkännande enligt artikel 134 i kreditinstitutsdirektivet av ett buffertkrav som en annan medlemsstat ställt.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

När ett buffertkrav bestäms ska Europeiska bankmyndighetens anvisningar och rekommendationer beaktas, liksom Europeiska systemrisknämndens rekommendationer och varningar till den del de berör Finlands finansmarknad.

Ett buffertkrav enligt denna paragraf får inte fastställas för att täcka en risk som ska täckas enligt någon annan bestämmelse i detta kapitel.

4 d §

Erkännande av ett utländskt buffertkrav

Finansinspektionen kan besluta att ett krav som motsvarar buffertkrav enligt 4 b § och som ställts av tillsynsmyndigheten i en annan EES-stat ska tillämpas på ett kreditinstituts balansposter och åtaganden utanför balansräkningen i den staten.

Finansinspektionen kan begära att Europeiska systemrisknämnden ger en rekommendation till en annan EES-stat om att godkänna ett buffertkrav som ställts med stöd av 4 b §.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska systemrisknämnden om ett beslut som avses i 1 mom.

4 e §

Underrättelse om och erkännande av buffertkrav

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska systemrisknämnden om ett beslut om fastställande av ett systemriskbuffertkrav enligt 4 a § minst en kalendermånad innan beslutet offentliggörs, om det buffertkrav som beräknas på basis av det totala exponeringsbeloppet eller riskkoncentrationen är högst 3 procent.

Om buffertkravet enligt ett beslut som avses i 4 a § är över 3 procent och högst 5 procent, ska Finansinspektionen i den underrättelse som avses i 1 mom. dessutom begära Europeiska kommissionens ståndpunkt till ställande, ändring eller slopande av buffertkravet. Finansinspektionen är inte skyldig att iaktta Europeiska kommissionens negativa ståndpunkt. Om Finansinspektionen inte iakttar

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Europeiska kommissionens ståndpunkt, ska Finansinspektionen motivera avvikelser från ståndpunkten.

Om det sammanlagda buffertkravet enligt beslut som avses i 4 a § och 7 eller 8 § är över 5 procent, ska Finansinspektionen i den underrättelse som avses i 1 mom. begära Europeiska kommissionens godkännande av ställandet, ändringen eller slopandet av buffertkravet.

Finansinspektionen ska utan ogrundat dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten när ett beslut som avses i 4 a § tillämpas på ett kreditinstitut vars holdingföretag är etablerat i en annan medlemsstat.

Finansinspektionen ska utan ogrundat dröjsmål underrätta Europeiska systemrisknämnden när ett beslut som avses i 4 a § tillämpas på exponeringar i tredjeländer.

Om mottagaren av en i 4 mom. avsedd underrättelse motsätter sig ställande, ändring eller slopande av ett buffertkrav, kan Finansinspektionen föra ärendet till behandling hos Europeiska bankmyndigheten. Bestämmelser om hur ärendet ska behandlas finns i artikel 19 i europeiska banktillsynsförordningen. Ett beslut enligt detta moment får inte tillämpas förrän Europeiska bankmyndigheten fattat ett interimistiskt beslut i ärendet.

En underrättelse som avses i denna paragraf ska innehålla åtminstone

1) de risker som hotar det finansiella systemets stabilitet,

2) motiveringen till varför risken kan medföra hot för det finansiella systemets stabilitet,

3) motiveringen till varför ställande av ett buffertkrav avses vara en nödvändig, effektiv och proportionell åtgärd,

4) en bedömning av buffertkravets positiva och negativa effekter på den inre marknadens funktion,

5) buffertkravets storlek och de exponeringar som ligger till grund för beräkningen av kravet,

6) de kreditinstitut som buffertkravet tillämpas på,

Gällande lydelse

6 §

Beaktande av utländska poster vid fastställande av kontracykliska buffertkrav

Om ett kreditinstitut i flera stater har poster som utgör bidrag till totalexponeringen ska det totala exponeringsbeloppet beräknas separat i fråga om varje stat, och varje stats buffertkrav för en på detta sätt beräknad andel ska fastställas i enlighet med respektive stats lagstiftning.

Vid tillämpning av denna paragraf utgör det kontracykliska buffertkravet för kreditinstitutet summan av de kapitalkrav per land som beräknats i enlighet med 1 mom.

Om kreditinstitutet har poster som utgör bidrag till totalexponeringen i en sådan stat utanför EES där det inte föreskrivs om buffertkrav enligt denna paragraf, ska buffertkravet ställas i enlighet med denna lag.

6 a §

Grunderna för fastställande av systemriskbuffertkrav

Om man inte för det yttersta finländska moderbolaget i ett kreditinstituts finansiella företagsgrupp eller en sammanslutning av inlåningsbanker på något annat ändamålsenligt sätt kan säkerställa tillräckligheten hos kapitalbasen i förhållande till en systemrisk, kan Finansinspektionen ställa ett i 4 § avsett systemriskbuffertkrav.

Föreslagen lydelse

7) om buffertkravet tillämpas på alla kreditinstitut och deras samtliga exponeringar, motiveringen till varför buffertkravet ställs i stället för det buffertkrav som föreskrivs i 8 §.

6 §

Beaktande av utländska poster vid fastställande av kontracykliska buffertkrav

Om ett kreditinstitut i flera stater har poster som utgör bidrag till totalexponeringen ska det totala exponeringsbeloppet beräknas separat i fråga om varje stat, och varje stats buffertkrav för en på detta sätt beräknad andel ska fastställas i enlighet med respektive stats lagstiftning.

Vid tillämpning av denna paragraf utgör det kontracykliska buffertkravet för kreditinstitutet summan av de kapitalkrav per land som beräknats i enlighet med 1 mom.

Om ett tredjelands myndighet som motsvarar Finansinspektionen har ställt ett buffertkrav som motsvarar ett buffertkrav enligt denna paragraf men som avviker från det krav som beräknats enligt denna lag, kan Finansinspektionen bestämma att kreditinstitutet ska tillämpa det högre kravet, om det behövs för att förhindra alltför stor kreditgivning i den stat är balansposterna finns.

Om kreditinstitutet har poster som utgör bidrag till totalexponeringen i en sådan stat utanför EES där det inte föreskrivs om krav som motsvarar buffertkrav enligt denna paragraf, kan Finansinspektionen ställa ett buffertkrav i enlighet med denna lag.

(6 a § upphävs)

Gällande lydelse

Ett systemriskbuffertkrav kan ställas om

1) den risk som utgörs av långsiktiga faktorer som är oberoende av konjunkturväxlingar eller faktorer som hotar det finansiella systemet eller den totala ekonomin kräver ett större kapitalbehov,

2) den risk som avses i 1 punkten hotar eller kan på nationell nivå hota det finansiella systemets störningsfria funktion och stabilitet, och

3) andra medel för makrotillsyn, med undantag av de medel som avses i artiklarna 458 och 459 i EU:s tillsynsförordning, inte har varit tillräckliga eller annars lämpliga för att täcka kapitalbehovet.

Finansinspektionen ska vid tillämpningen av denna paragraf beakta

1) kreditinstitutssektorns riskkoncentrationer när det gäller utlåning, upplåning och andra centrala bankfunktioner,

2) inhemska kreditinstituts inbördes kopplingar när det gäller kreditgivning, betalningsförmedling och andra bankfunktioner som är viktiga med tanke på den finansiella stabiliteten,

3) kreditinstitutssektorns kopplingar till utländska banksystem och finansiella system, centrala motparter och andra aktörer på finansmarknaden,

4) kreditinstitutssektorns kopplingar till risker i finansiella system i Europeiska unionens medlemsstater och andra länder,

5) kreditinstitutssektorns storlek och dess koncentration mätt enligt storleken hos kreditinstitutens balansräkningar samt koncentration när det gäller utlåning och mottagande av insättningar från allmänheten,

6) kreditinstitutssektorns betydelse när det gäller förmedling av finansiering till den inhemska privata sektorn,

7) skuldsättningsgraden hos kreditinstitutens största kundgrupper.

Buffertkravet ska vara skäligt och proportionerligt i förhållande till den risk som avses i 1 mom.

När ett buffertkrav bestäms ska Europeiska systemrisknämndens rekommendationer och varningar beaktas, till den del de berör Finlands finansmarknad.

Föreslagen lydelse

Gällande lydelse

Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om faktorer som anknyter till grunderna för bestämmande av buffertkravet.

8 §

Buffertkrav för andra systemviktiga institut

Finansinspektionen ska dela in de kreditinstitut som avses i 1 mom. i fem klasser, för vilka buffertkravet i enlighet med följande tabell ska beräknas som en procentandel av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp:

Klass	Buffertkrav
1	0 %
2	0,5 %
3	1,0 %
4	1,5 %
5	2,0 %

Med avvikelse från vad som föreskrivs ovan i denna paragraf gäller följande:

1) om ett kreditinstitut är ett dotterföretag enligt 2 mom. i denna paragraf till ett utländskt kreditinstitut (*moderföretag*) som beviljats auktorisation i en annan EES-stat och som motsvarar ett kreditinstitut som avses i 7 § 1 mom. eller 1 mom. i denna paragraf, och den myndighet i den andra EES-staten ansvarar för den gruppbaseade tillsynen över moderföretaget, är kravet på kreditinstitutets buffertkapital enligt denna paragraf högst en procent av dess totala exponeringsbelopp eller högst ett belopp som motsvarar det i 7 § eller i denna paragraf avsedda konsoliderade buffertkrav som ska tillämpas på moderföretaget, beroende på vilket som är högre,

2) om ett kreditinstitut är ett dotterföretag enligt 3 mom. i denna paragraf till ett utländskt kreditinstitut (*moderföretag*) som beviljats auktorisation i en annan EES-stat och som motsvarar ett kreditinstitut som avses i denna paragraf, och en myndighet i den andra EES-staten ansvarar för den gruppbaseade

Föreslagen lydelse

8 §

Buffertkrav för andra systemviktiga institut

Finansinspektionen ska dela in de kreditinstitut som avses i 1 mom. i *sju* kategorier, för vilka buffertkravet i enlighet med följande tabell ska beräknas som en procentandel av institutets totala riskvägda exponeringsbelopp:

Klass	Buffertkrav
1	0 %
2	0,5 %
3	1,0 %
4	1,5 %
5	2,0 %
6	2,5 %
7	3,0 %

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 3 § 8 mom. och i denna paragraf får, om kreditinstitutet är dotterföretag till ett sådant kreditinstitut enligt 7 § eller denna paragraf som är moderföretag inom Europeiska unionen och på vilket kravet enligt detta tillämpas på grupp-nivå, får det buffertkrav som ska tillämpas på ett sådant kreditinstitut inte på individuell nivå eller på undergruppsnivå överstiga det lägre av följande:

1) 1 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp ökat med det krav som avses i antingen 7 mom. eller detta moment, beroende på vilket som är större, och som ska tillämpas på koncernen på grupp-nivå,

2) 3 procent av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp.

Gällande lydelse

tillsynen över moderföretaget, är kravet på kreditinstitutets konsoliderade buffertkapital enligt denna paragraf högst en procent av dess totala konsoliderade exponeringsbelopp eller högst ett belopp som motsvarar det i 7 § eller i denna paragraf avsedda konsoliderade buffertkrav som ska tillämpas på moderföretaget, beroende på vilket som är högre.

9 §

Samordning av buffertkrav för systemviktiga institut och systemriskbuffertkrav

Om det är möjligt att tillämpa buffertkrav enligt såväl 7 som 8 § på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla endast det högre av kraven.

Om det är möjligt att på ett kreditinstitut tillämpa buffertkrav enligt antingen 7 eller 8 § samt ett systemriskbuffertkrav, och det senare buffertkravet bestäms på basis av kreditinstitutets totala riskvägda exponeringsbelopp, ska kreditinstitutet uppfylla endast det högre av kraven.

Om det är möjligt att på ett kreditinstitut tillämpa buffertkrav enligt antingen 7 eller 8 § samt ett systemriskbuffertkrav, och det senare buffertkravet täcker endast kreditinstitutets balansposter och poster utanför balansräkningen i Finland och i tredjeländer, ska kreditinstitutet uppfylla båda kraven.

10 §

Underskridande av buffertkrav

Med avvikelse från vad som föreskrivs i 11 kap. 8 § är ett kreditinstitut som lämnar endast det kapitalkrav ouppfyllt som avses i detta kapitel, skyldigt att stärka sin kapitalbas genom att begränsa vinstutdelningen enligt 2 mom.

Det minimibelopp som enligt 1 mom. krävs för att stärka kapitalbasen ska beräknas så att beloppet av de utdelningsbara tillgångarna multipliceras med någon av koefficienterna i följande tabell. Då buffertkravet underskrids

Föreslagen lydelse

9 §

Samordning av buffertkrav

Om det är möjligt att tillämpa buffertkrav enligt 7 och 8 § på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla endast det högre av kraven.

Om det är möjligt att tillämpa buffertkrav enligt antingen 7 eller 8 § och ett buffertkrav för att täcka systemriskerna på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla bägge buffertkraven.

Om det är möjligt att tillämpa ett systemriskbuffertkrav som ställts av en tillsynsmyndighet i en annan EES-stat och ett buffertkrav som avses i 4 a § på ett kreditinstitut, ska kreditinstitutet uppfylla bägge kraven, om kraven riktar sig mot olika exponeringar. Om kraven riktar sig mot samma exponeringar och poster utanför balansräkningen, ska kreditinstitutet uppfylla det högre av kraven.

10 §

Utdelningsrestriktioner

Ett kreditinstitut får inte dela ut medel på ett sådant sätt att det inte längre uppfyller buffertkravet enligt detta kapitel.

Ett kreditinstitut som inte uppfyller buffertkravet enligt detta kapital ska begränsa utdelningen på det sätt som anges i 3 mom.

Om den kapitalbas som ska räknas med för att täcka buffertkravet enligt detta kapital utgör

Gällande lydelse

ska underskridningens relativa andel av kravet ange koefficienten varmed de utdelningsbara tillgångarna ska multipliceras för att ange det minimibelopp varmed kapitalbasen ska stärkas. Koefficienten bestäms enligt följande:

0 — under 25 procent	0
25 — under 50 procent	0,2
50 — under 75 procent	0,4
75 — under 100 procent	0,5

Ett kreditinstitut som avses i 1 mom. ska inom fem vardagar eller, med tillstånd av Finansinspektionen, inom 10 vardagar efter att det konstaterat att det inte uppfyller buffertkravet, i enlighet med 11 kap. 7 § upprätta och tillställa Finansinspektionen en plan varav framgår vilka åtgärder kreditinstitutet ämnar vidta för att uppfylla kravet.

Om kreditinstitutet inte inom föreskriven tid har tillställt Finansinspektionen en plan, kan Finansinspektionen ålägga kreditinstitutet ett buffertkrav enligt 11 kap. 6 §. Ett buffertkrav enligt detta moment får inte överskrida det belopp varmed kreditinstitutets kapitalbas enligt 1 § i detta kapitel underskrider summan av minimikapitalkravet enligt EU:s tillsynsförordning och buffertkraven enligt 3 § samt ett eventuellt tidigare med stöd av 11 kap. 6 § ställt buffertkrav.

Finansinspektionen meddelar närmare föreskrifter om skyldigheten att i enlighet med 1 mom. stärka kapitalbasen och om sådana rapporter till Finansinspektionen som behövs för tillsynen samt om de krav som ställs på innehållet i en plan som avses i 3 mom.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om kapitalbas och kapitalkrav gäller också konsoliderade buffertkrav och konsoliderad kapitalbas.

Föreslagen lydelse

1) mindre än 25 procent av det buffertkrav som ska tillämpas på kreditinstitutet får kreditinstitutet inte dela ut medel,

2) minst 25 procent, men mindre än 50 procent av det buffertkrav som ska tillämpas på kreditinstitutet, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar kreditinstitutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,2,

3) minst 50 procent, men mindre än 75 procent av det buffertkrav som ska tillämpas på kreditinstitutet, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar kreditinstitutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,4,

4) minst 75 procent, men ändå underskrider buffertkravet, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar kreditinstitutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,6.

Som kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka buffertkravet betraktas i denna paragraf sådant kärnprimärkapital som inte används för att täcka kapitalbaskraven enligt artikel 92.1 a—92.1 c i EU:s tillsynsförordning eller buffertkravet enligt prövning enligt 11 kap. 6 § i denna lag.

Som utdelningsbara medel betraktas i denna paragraf den föregående och innevarande räkenskapsperiodens vinst som inte har räknats som en post i kärnprimärkapitalet och med avdrag för den latent skatteskulden med antagandet att kreditinstitutet inte genomför någon utdelning.

Som utdelning betraktas i denna paragraf följande utdelningssätt som har en minskande inverkan på kärnprimärkapitalet eller vinstmedlen och beträffande vilka utebliven utbetalning inte leder till att kreditinstitutet ska betraktas som insolvent:

1) kontant betalning av utdelning eller ränta, förvärv av egna aktier eller andelar, inlösen av aktier eller andelar, återbetalning av kapital eller någon annan med dessa jämförbar betalning på basis av ett kapitalinstrument som hänförs till primärkapitalet enligt artikel 25 i EU:s tillsynsförordning,

2) åtagande som gäller betalning av rörlig ersättning eller betalning av en del av en rörlig ersättning eller tilläggs pension enligt prövning, om kreditinstitutet inte har uppfyllt

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

buffertkravet enligt detta kapitel vid betalningstidpunkten eller under intjäningsperioden för den rörliga ersättningen.

Om ett kreditinstitut har för avsikt att genomföra en utdelning på det sätt som avses i 6 mom., ska det i god tid före utdelningen göra upp en kalkyl över den maximala utdelningen och lämna den till Finansinspektionen. Av kalkylen ska framgå den maximala utdelningen beräknad i enlighet med denna paragraf samt kreditinstitutets kapitalbas enligt slag, den föregående och den innevarande räkenskapsperiodens vinst eller förlust samt den planerade utdelningen och utdelningssättet.

10 a §

Utdelningsrestriktioner när det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden underskrids

Ett globalt systemviktigt institut får inte dela ut medel så att det inte längre uppfyller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt artikel 92.1a i EU:s tillsynsförordning.

Ett globalt systemviktigt institut som inte uppfyller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt 1 mom. ska begränsa utdelningen på det sätt som anges i 3 mom.

Om det primärkapital som ska räknas med för att täcka det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt artikel 429 i EU:s tillsynsförordning är

1) mindre än 25 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden får kreditinstitutet inte dela ut medel,

2) minst 25 procent, men mindre än 50 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar de utdelningsbara medlen multiplicerat med 0,2,

3) minst 50 procent, men mindre än 75 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar de utdelningsbara medlen multiplicerat med 0,4,

4) minst 75 procent av det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden, men ändå underskrider det ytterligare kravet avseende

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

bruttosoliditetsgraden, får kreditinstitutet dela ut högst ett belopp som motsvarar de utdelningsbara medlen multiplicerat med 0,6.

Som primär kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden betraktas i denna paragraf sådant primärkapital som inte används för att täcka kapitalbaskraven eller bruttosoliditetskraven enligt artikel 92.1 eller 92.1a i EU:s tillsynsförordning eller buffertkravet enligt prövning enligt 11 kap. 6 § i denna lag.

Som utdelningsbara medel betraktas utdelningsbara medel som avses i 10 § 5 mom. i detta kapitel. Som utdelning betraktas i denna paragraf sådana utdelningssätt som har en minskande inverkan på primärkapitalet eller vinstmedlen och beträffande vilka utebliven utbetalning inte leder till att kreditinstitutet kan betraktas som insolvent och som uppfyller övriga villkor enligt 10 § 6 mom.

10 b §

Plan för att öka kapitalbasen

Om ett kreditinstitut inte uppfyller buffertkraven enligt detta kapitel eller det ytterligare kravet avseende bruttosoliditetsgraden enligt artikel 92.1a i EU:s tillsynsförordning, ska kreditinstitutet utarbeta en plan för att öka kapitalbasen. Plan ska lämnas till Finansinspektionen senast inom fem vardagar, eller med Finansinspektionens tillstånd inom 10 vardagar, efter det att kreditinstitutet har upptäckt att det inte uppfyller dessa krav.

Planen för att öka kapitalbasen ska innehålla prognoser för resultaträkningens och balansräkningens utveckling, de åtgärder som planerats för att öka kapitalbasen jämte tidsplaner samt andra uppgifter som behövs för att bedöma hur kreditinstitutets finansiella ställning utvecklas för att uppfylla olika kapitalbaskrav.

Finansinspektionen ska godkänna kreditinstitutets plan för att öka kapitalbasen, om Finansinspektionen på basis av den bedömer att kreditinstitutet enligt en lämplig tidsplan san-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

nolikt kan uppfylla de buffertkrav och det ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden som ställts på kreditinstitutet.

Om Finansinspektionen inte godkänner planen för att öka kapitalbasen på det sätt som föreskrivs i 3 mom., ska Finansinspektionen vidta åtminstone en av följande åtgärder:

1) kräva att kreditinstitutet vidtar åtgärder för att stärka kapitalbasen inom utsatt tid,

2) begränsa kreditinstitutets utdelning enligt 11 kap. 10 § 14 punkten.

11 kap

11 kap.

Tillsyn över finansiell ställning

Tillsyn över finansiell ställning

2 §

2 §

Kapitaltäcknings- och likviditetsbedömning

Tillsynsmyndighetens bedömning

Finansinspektionen ska regelbundet bedöma om ett kreditinstitut uppfyller de krav som anges i 9 och 10 kap. samt i EU:s tillsynsförordning. *I fråga om bedömningens omfattning och frekvens ska beaktas verksamhetens art, omfattning och komplexitet samt den betydelse som kreditinstitutet har för stabiliteten på finansmarknaden. Bedömningen ska göras minst en gång per år i fråga om kreditinstitut som avses i 3 § 2 mom.*

Finansinspektionen ska regelbundet bedöma *vilka risker som riktar sig mot ett kreditinstitut* och om kreditinstitutet uppfyller de krav som anges i 9 och 10 kap. samt i EU:s tillsynsförordning.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. ska bedömningen åtminstone omfatta

Tillsynsmyndigheten ska i sin bedömning enligt 1 mom. beakta åtminstone

1) kreditinstitutets stresstest, om kreditinstitutet använder interna modeller för beräkning av kapitalbaskrav för kreditrisk eller marknadsrisk,

1) kreditinstitutets stresstest, om kreditinstitutet använder interna modeller för beräkning av kapitalbaskrav för kreditrisk eller marknadsrisk,

2) kreditinstitutets koncentrationsrisker och hanteringen av dem, motpartsriskernas geografiska spridning samt hanteringen av eventuella spridningseffekter i samband med kapitaltäckningen också i andra avseenden än vad som i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om begränsning av stora exponeringar mot kunder,

2) kreditinstitutets koncentrationsrisker och hanteringen av dem, motpartsriskernas geografiska spridning samt hanteringen av eventuella spridningseffekter i samband med kapitaltäckningen också i andra avseenden än vad som i EU:s tillsynsförordning föreskrivs om begränsning av stora exponeringar mot kunder,

3) principerna för hantering av restrisker som orsakas av användning av metoder för kreditriskreducering,

3) principerna för hantering av restrisker som orsakas av användning av metoder för kreditriskreducering,

4) kapitalbaskravet för exponeringar som orsakas av värdepapperiserade poster samt inverkan av transaktioner som innebär att för

4) kapitalbaskravet för exponeringar som orsakas av värdepapperiserade poster samt inverkan av transaktioner som innebär att för

Gällande lydelse

kreditinstitutet eventuellt återstår en direkt eller indirekt exponering mot sådana poster,

5) likviditetsrisker samt principer för analys och hantering av sådana samt den planerade finansieringens tillräcklighet och eventuella inverkan på finansieringssystemets stabilitet i de EES-stater där kreditinstitutet bedriver verksamhet,

6) frågan om huruvida handelslagret har värderats tillräckligt försiktigt, så att kreditinstitutet inte drabbas av väsentliga förluster om det inom en kort tid måste avyttra eller säkra sina positioner i handelslagret,

7) en beräkning av de sammanlagda riskvägda tillgångarna i balansräkningen på basis av bruttosoliditetsgraden, risken för alltför låg bruttosoliditet, systemrisken och andra indikatorer på balansrisker,

8) kreditinstitutets affärsmodell,

9) principerna för kreditinstitutets förvaltning samt styrelsemedlemmarnas och verkställande direktörens förutsättningar att utföra sitt uppdrag.

Bedömningen ska dessutom avse kreditinstitutets exponering för ränterisker i samband med annan verksamhet än handel. Om utfallet av en sådan ränterisk som en plötslig och oväntad ränteförändring på 2 procentenheter eller som en annan förändring som definieras i Europeiska bankmyndighetens anvisningar leder till att kreditinstitutets kapitalbas eller konsoliderade kapitalbas minskar med mer än 20 procent, ska Finansinspektionen kräva att kreditinstitutet redogör för vilka åtgärder det ämnar vidta med anledning av ränterisken.

Finansinspektionen ska, med beaktande av verksamhetens art, omfattning och komplexitet, i sin tillsynsverksamhet främja den interna kontrollen av kundernas kreditvärdighet och användningen av interna kreditbetyg vid kapitalutvärderingen, i synnerhet i fråga om motpartsrisker och specifika risker i anslutning till värdepapper som är föremål för handel samt

Föreslagen lydelse

kreditinstitutet eventuellt återstår en direkt eller indirekt exponering mot sådana poster,

5) likviditetsrisker samt principer för analys och hantering av sådana samt den planerade finansieringens tillräcklighet och eventuella inverkan på finansieringssystemets stabilitet i de EES-stater där kreditinstitutet bedriver verksamhet,

6) frågan om huruvida handelslagret har värderats tillräckligt försiktigt, så att kreditinstitutet inte drabbas av väsentliga förluster om det inom en kort tid måste avyttra eller säkra sina positioner i handelslagret,

7) en beräkning av *de risker som följer av otillräcklig soliditet utifrån indikatorer som beskriver denna samt arrangemang och strategier i anslutning till hantering av soliditetsriskerna*,

8) kreditinstitutets affärsmodell,

9) principerna för kreditinstitutets förvaltning samt styrelseledamöternas och verkställande direktörens förutsättningar att utföra sitt uppdrag,

10) *den ränterisk i den finansiella balansräkningen som riktar sig mot kreditinstitutet.*

I omfattningen av tillsynsmyndighetens bedömning och i bedömningsfrekvensen ska beaktas arten, omfattningen och komplexiteten av kreditinstitutets verksamhet samt dess betydelse för finansmarknadens stabilitet. Bedömningen ska dock göras åtminstone årligen i fråga om de kreditinstitut som avses i 3 § 2 mom. Finansinspektionen får skräddarsy de bedömningskriterier som föreskrivs i 2 mom. med beaktande av kreditinstitutets riskprofil. De ska skräddarsys på enhetligt sätt för kreditinstitut med liknande riskprofil. Finansinspektionen ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om sådana undantag från bedömningskriterierna i enlighet med artikel 97.4a andra stycket i kreditinstitutsdirektivet.

Finansinspektionen ska utifrån tillsynsmyndighetens bedömning vidta åtgärder som avses i 6, 6 d eller 10 § eller förutsätta att kreditinstitutet ändrar de antaganden som använts för att utvärdera ränterisken i den finansiella balansräkningen. Finansinspektionen är skyldig att vidta dessa åtgärder om

1) den nedskrivning av kapitalet i den finansiella balansräkningen som avses i 9 kap. 15

Gällande lydelse

användningen av interna metoder för kreditinstitutets likviditetshantering.

Föreslagen lydelse

§ 1 mom. är över 15 procent av kreditinstitutets primärkapital, och nedskrivningen beror på en oväntad ränteförändring, eller

2) de nettoränteintäkter som avses i 9 kap. 15 § 1 mom. sjunker kraftigt på grund av en oväntad ränteförändring.

Finansinspektionen får låta bli att vidta åtgärder som avses i 4 mom. på grund av ränterisken i den finansiella balansräkningen, om Finansinspektionen anser att de risker som hänför sig till den finansiella balansräkningen hanteras på ett tillräckligt sätt och att ränterisken i den finansiella balansräkningen inte är alltför stor.

Vid bedömningen av 4 mom. 1 och 2 punkten ska kriterierna i tekniska standarder som antas genom Europeiska kommissionens förordning eller beslut tillämpas.

3 §

Tillsynsprogram

Finansinspektionen ska varje år genom ett beslut för de kreditinstitut som står under dess tillsyn fastställa ett tillsynsprogram varav framgår hur och i vilken omfattning tillsynen över varje kreditinstitut kommer att ske under året. Av programmet ska dessutom framgå vilka kreditinstitut som kommer att bli föremål för effektiviserad tillsyn enligt 3 mom. samt vilka inspektioner som kommer att utföras i kreditinstitutet samt i deras utländska filialer och dotterbolag.

I den plan som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen ange

1) alla kreditinstitut i vilka det enligt stress-tester eller bedömning enligt 2 § finns allvarliga hot mot institutets fortsatta verksamhet eller i vilka man har brutit mot lag,

2) alla globalt systemviktiga institut,

3) andra kreditinstitut som det enligt Finansinspektionens åsikt är skäl att ta med i planen.

Med effektiviserad tillsyn enligt 1 mom. avses

1) att ett kreditinstitut inspekteras oftare än brukligt,

2) att det för kreditinstitutet tillsätts ett ombud enligt 29 § i lagen om Finansinspektionen

3 §

Tillsynsprogram

Finansinspektionen ska åtminstone varje år genom ett beslut för de kreditinstitut som står under dess tillsyn fastställa ett tillsynsprogram varav framgår hur och i vilken omfattning tillsynen över varje kreditinstitut kommer att ske. Av programmet ska dessutom framgå vilka kreditinstitut som kommer att bli föremål för effektiviserad tillsyn enligt 3 mom. samt vilka inspektioner som kommer att utföras i kreditinstitutet samt i deras utländska filialer och dotterbolag.

I den plan som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen ange *alla kreditinstitut i vilka det enligt stresstester eller tillsynsmyndighetens bedömning som avses i 2 § finns allvarliga hot mot institutets fortsatta verksamhet eller i vilka man har brutit mot lag, samt andra kreditinstitut som det enligt Finansinspektionens åsikt är skäl att ta med i planen.*

Med effektiviserad tillsyn enligt 1 mom. avses

1) att ett kreditinstitut inspekteras oftare än brukligt,

2) att det för kreditinstitutet tillsätts ett ombud enligt 29 § i lagen om Finansinspektionen

Gällande lydelse

eller att en annan representant för Finansinspektionen fortlöpande är närvarande i kreditinstitutet,

3) frekventare och mera detaljerad rapportering än brukligt om kreditinstitutets finansiella ställning,

4) bedömning av kreditinstitutets strategier och verksamhetsplaner oftare än brukligt,

5) granskning av enskilda risker eller riskområden.

5 a §

Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande

Finansinspektionen kan utöver vad som föreskrivs i 1 mom. vidta där nämnda tillsynsåtgärder, om ett kreditinstitut har meddelat att det är i behov av sådant extraordinärt offentligt stöd som avses 4 kap. 1 § 2 mom. 3 punkten i resolutionslagen.

Föreslagen lydelse

eller att en annan representant för Finansinspektionen fortlöpande är närvarande i kreditinstitutet,

3) frekventare och mera detaljerad rapportering än brukligt om kreditinstitutets finansiella ställning,

4) bedömning av kreditinstitutets strategier och verksamhetsplaner oftare än brukligt,

5) granskning av enskilda risker eller riskområden.

5 a §

Allmänna förutsättningar för tidigt ingripande

Finansinspektionen kan *också vidta tillsynsåtgärder enligt 1 mom.*, om ett kreditinstitut har meddelat att det är i behov av sådant extraordinärt offentligt stöd som avses 4 kap. 1 § 2 mom. 3 punkten i resolutionslagen, *eller om ett kreditinstitut inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e § i den lagen.*

5 b §

Misstanke om eller ökad risk för penningtvätt eller finansiering av terrorism

Om Finansinspektionen utifrån tillsynsmyndighetens bedömning har grundad anledning att misstänka att penningtvätt eller finansiering av terrorism eller försök till detta har skett, eller att kreditinstitutet är utsatt för ökad risk för detta, ska Finansinspektionen underrätta Europeiska bankmyndigheten om detta. Europeiska bankmyndigheten ska också tillställas en riskbedömning av risken för penningtvätt eller finansiering av terrorism.

I situationer som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen vidta de åtgärder enligt 6, 6 d, och 10 § samt lagen om Finansinspektionen som iakttagelsen föranleder.

Gällande lydelse

6 §

Buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen ska i de fall som avses i 2 mom. bestämma en högre kärnprimärkapitalnivå för kreditinstitutet än vad som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning, om Finansinspektionen anser att kravet är nödvändigt för att täcka de väsentliga risker som riktas mot kreditinstitutet. Ett buffertkrav enligt denna paragraf kan fastställas för högst tre år åt gången.

Finansinspektionen kan ställa buffertkrav enligt denna paragraf, om

1) Finansinspektionen på basis av en bedömning enligt 2 § eller en bedömning på grunder som ställts på förhand anser att

a) kreditinstitutets kapitalbas inte räcker för att uppfylla det kapitalbehov som kreditinstitutet enligt 9 kap. 1 § har beräknat för sin totalexponering eller denna beräkning inte uppfyller de krav som ställts på den i den paragrafen,

b) kreditinstitutet har bedömt sitt i underpunkt a avsedda kapitalbehov och sitt därpå baserade kapitalmål eller den kapitalbas som krävs för täckningen av de stora exponeringar mot kunder som avses i EU:s tillsynsförordning på ett väsentligen bristfälligt eller felaktigt sätt, eller om

c) kreditinstitutets riskhanteringssystem inte uppfyller de krav som ställs på det i 9 kap. 2 §,

2) kreditinstitutet har sådana tillgångar eller åtaganden utanför balansräkningen som är förenade med risker för vilka något kapitalkrav inte har ställts i 10 kap. eller i EU:s tillsynsförordning eller kreditinstitutet har exponeringar för vilka uppenbart otillräckliga kapitalkrav har fastställts,

3) brister hos kreditinstitutets förvaltnings- och styrningssystem eller kreditinstitutets affärsmodell medför risker som inte annars berörs av något buffertkrav, eller

4) de förutsättningar som avses i 5 a § 1 mom. 1 punkten är uppfyllda.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. kan Finansinspektionen under de förutsättningar som föreskrivs i 1 mom., på basis av ett sådant

Föreslagen lydelse

6 §

Buffertkrav enligt prövning

*Finansinspektionen ska när de villkor som föreskrivs i 6 a § uppfylls fastställa ett krav på ytterligare kapitalbas för kreditinstitutet utöver det kapitalbaskrav som föreskrivs i EU:s tillsynsförordning (**buffertkrav enligt prövning**). Buffertkravet enligt prövning ska ställas utifrån tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 §, en översyn av interna metoder enligt 5 § eller en bedömning på grunder som fastställts på förhand.*

Finansinspektionen kan ställa ett buffertkrav enligt prövning som ett krav på ytterligare kapitalbas eller ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden eller bägge.

Finansinspektionen kan ställa ett buffertkrav enligt prövning för ett kreditinstitut som är föremål för gruppbasead tillsyn, på basis av ett sådant kreditinstituts gruppbaseade finansiella ställning.

Finansinspektionen får ställa ett buffertkrav enligt prövning för högst tre år åt gången.

Finansinspektionen ska delge Verket för finansiell stabilitet ett beslut om ställande av buffertkrav enligt prövning.

Gällande lydelse

kreditinstituts gruppbaseade finansiella ställning som är föremål för gruppbasead tillsyn, ålägga detta ett konsoliderat buffertkrav.

Finansinspektionen ska vid tillämpningen av denna paragraf beakta

1) huruvida kvaliteten är tillräcklig på de förfaranden genom vilka det säkerställs att kreditinstitutets interna kapital enligt 9 kap. 1 § är tillräckligt högt och den målsättning för kapitalbasens storlek som kreditinstitutet ställt enligt den paragrafen,

2) huruvida kreditinstitutets administrations-, styrnings- och riskhanteringssystem allmänt taget är tillräckligt effektiva,

3) de risker som kreditinstitutets verksamhet eventuellt utgör för hela det finansiella systemets stabilitet.

Föreslagen lydelse

6 a §

Förutsättningar för ställande av buffertkrav enligt prövning

Finansinspektionen ska ställa buffertkrav enligt prövning om

1) kreditinstitutets verksamhet är exponerat för sådana risker eller riskelement som inte i tillräcklig omfattning täcks av kreditinstitutets kapitalbas på det sätt som avses i 6 b §,

2) kreditinstitutets bedömning av det egna kapitalets tillräcklighet inte uppfyller de krav som ställs på den och det är osannolikt att de andra tillsynsåtgärder som Finansinspektionen förfogar över skulle vara tillräckliga för att rätta till situationen inom en lämplig tidsram,

3) kreditinstitutets förvaltnings- och styrningssystem, riskhanteringssystem, ersättningssystem eller metoder för hantering av stora kundrisker inte uppfyller de krav som ställs på dem och det är osannolikt att de andra tillsynsåtgärder som Finansinspektionen förfogar över skulle vara tillräckliga för att rätta till situationen inom en lämplig tidsram,

4) kreditinstitutets handelslager inte har värderats på det sätt som förutsatts i 2 § 2 mom. 6 punkten i detta kapitel,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5) en inspektion enligt 5 § visar att de interna metoderna inte uppfyller de krav som ställts på dem,

6) kreditinstitutet underlåter upprepade gånger att följa en rekommendation enligt 6 d § för att öka eller bibehålla det riktgivande tilläggskapitalet, eller

7) Finansinspektionen anser att det är motiverat att ställa ett buffertkrav enligt prövning på någon annan väsentlig grund än de som avses i 1–6 punkten.

Finansinspektionen får ställa ett buffertkrav enligt prövning för att täcka endast sådana risker som uppkommer i ett enskilt kreditinstituts verksamhet. Som en sådan risk betraktas också den ekonomiska och marknadsutvecklingens inverkan på ett enskilt kreditinstituts riskprofil.

6 b §

Bedömning av kapitalbasens tillräcklighet när buffertkrav enligt prövning ställs

Kreditinstitutets kapitalbas ska anses vara otillräcklig på det sätt som avses i 6 a § 1 mom. 1 punkten, om Finansinspektionen bedömer att

1) den inte räcker till för att täcka de risker och riskelement som anges i delarna tre, fyra och sju i EU:s tillsynsförordning samt i kapitel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, eller

2) det helt saknas täckning för någon väsentlig risk eller ett element av en sådan risk.

Vid bedömningen av kapitalbasens tillräcklighet ska Finansinspektionen beakta sin egen bedömning av kreditinstitutets bedömning av det interna kapitalets tillräcklighet.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

6 c §

Täckning av buffertkravet enligt prövning

Kreditinstitutet ska täcka buffertkravet enligt prövning så att minst tre fjärdedelar av buffertkravet består av primärkapital, varav minst tre fjärdedelar ska bestå av kärnprimärkapital.

Finansinspektionen får kräva en större andel primärkapital och kärnprimärkapital än vad som anges i 1 mom., om det behövs med beaktande av kreditinstitutets särskilda omständigheter.

Om buffertkravet enligt prövning har ställts som ett ytterligare krav avseende bruttosoliditetsgraden, ska kreditinstitutet täcka buffertkravet enligt prövning med primärkapital.

6 d §

Riktgivande tilläggskapital

Finansinspektionen ska efter att ha bedömt tillräckligheten av kreditinstitutets interna kapital i enlighet med 9 kap. 1 § vid behov ge kreditinstitutet en rekommendation om behovet av kapitalbas, som överstiger kapitalkraven i denna lag och i EU:s tillsynsförordning (riktgivande tilläggskapital).

Rekommendationen om riktgivande tilläggskapital ska ges utifrån sådana kreditinstitutsspecifika risker som inte täcks tillräckligt med buffertkravet enligt prövning i 6 §.

Finansinspektionen får ge en rekommendation om riktgivande tilläggskapital till ett kreditinstitut som är föremål för gruppbaserad till utifrån dess gruppbaseade finansiella ställning.

Finansinspektionen ska delge Verket för finansiell stabilitet en rekommendation om riktgivande tilläggskapital.

8 §

Utdelningsrestriktioner som föranleds av kapitalbasen

8 §

Utdelningsrestriktioner som föranleds av kapitalbasen

Gällande lydelse

Om ett kreditinstituts kapitalbas eller konso-
liderade kapitalbas underskrider det kapital-
krav som avses i EU:s tillsynsförordning eller
i 6 §, får kreditinstitutet inte dela ut vinst eller
annan avkastning på det egna kapitalet och
inte heller använda vinstmedel för inlösen el-
ler för annat förvärv av egna aktier eller betala
ersättningar som baserar sig på resultatet, om
inte Finansinspektionen av något särskilt skäl
beviljar undantag *för en viss tid*.

9 §

Tilläggskrav på likviditeten

Finansinspektionen ska vid tillämpningen
av denna paragraf beakta

1) att kvaliteten på kreditinstitutets interna
process för hantering av likviditeten är till-
räcklig,

2) att kreditinstitutets administrations-, styr-
nings- och riskhanteringssystem är tillräckligt
effektiva från allmän synpunkt,

3) de risker som kreditinstitutets verksamhet
eventuellt utgör för hela det finansiella syste-
mets stabilitet.

10 §

*Finansinspektionens övriga särskilda befo-
genheter vid tillsyn över solvens och likvidi-
tet*

Om det inte på något annat ändamålsenligt
sätt är möjligt att säkerställa ett kreditinstituts
kapitalbas eller likviditet i förhållande till den
totala exponeringen kan Finansinspektionen,
utöver vad som föreskrivs i 6—9 § och i lagen
om Finansinspektionen, *i enlighet med 6 § 5
mom.*

1) begränsa summan av kreditinstitutets och
till dess finansiella företagsgrupp hörande fö-
retags till räkenskapsperioden hänförliga, re-
sultatrelaterade löner och ersättningar samt
avtalsbaserade pensioner i förhållande till fö-
retagets avkastning under räkenskapspe-
rioden; *vad som föreskrivs i detta moment ska*

Föreslagen lydelse

Om ett kreditinstituts kapitalbas eller konso-
liderade kapitalbas underskrider det kapital-
krav som avses i EU:s tillsynsförordning eller
i 6 § *i detta kapitel*, får kreditinstitutet inte ge-
nomföra utdelning enligt 10 kap. 10 § 6 mom.,
om inte Finansinspektionen av något särskilt
skäl beviljar undantag.

9 §

Tilläggskrav på likviditeten

*Finansinspektionen ska vid tillämpningen
av denna paragraf beakta att kvaliteten på
kreditinstitutets interna process för hantering
av likviditeten är tillräcklig samt att kreditin-
stitutets administrations-, styrnings- och risk-
hanteringssystem är tillräckligt effektiva från
allmän synpunkt.*

10 §

*Finansinspektionens övriga särskilda befo-
genheter vid tillsyn över solvens och likvidi-
tet*

Om det inte på något annat ändamålsenligt
sätt är möjligt att säkerställa ett kreditinstituts
kapitalbas eller likviditet i förhållande till den
totala exponeringen kan Finansinspektionen,
utöver vad som föreskrivs i 6, *6 d och 8—9 §*
och i lagen om Finansinspektionen

1) begränsa summan av kreditinstitutets och
till dess finansiella företagsgrupp hörande fö-
retags *rörliga* ersättningar samt avtalsbase-
rade pensioner i förhållande till *räkenskapspe-
riodens vinst*,

Gällande lydelse

inte tillämpas på löner, ersättningar och pensioner som ska betalas enligt bindande avtal som gäller när denna lag träder i kraft,

2) kräva att kreditinstitutet regelbundet rapporterar sådan information om kreditinstitutets finansiella ställning som avses i EU:s tillsynsförordning och i denna lag, i större utsträckning och mer frekvent än vad som krävs i den nämnda förordningen eller i denna lag eller i bestämmelser eller föreskrifter som utfärdats med stöd av dem,

11) ålägga kreditinstitutet att i enlighet med 5 kap. i resolutionslagen vidta behövliga åtgärder för värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder.

Föreslagen lydelse

2) kräva att kreditinstitutet regelbundet rapporterar sådan information om kreditinstitutets finansiella ställning som avses i EU:s tillsynsförordning och i denna lag, i större utsträckning och mer frekvent än vad som krävs i *dem, dock inte till de delar som kreditinstitutet redan i övrigt är skyldigt att rapportera samma information,*

11) ålägga kreditinstitutet att i enlighet med 5 kap. i resolutionslagen vidta behövliga åtgärder för värdering av kreditinstitutets tillgångar och skulder,

12) kräva att kreditinstitutet lämnar in en plan för på vilket sätt det åtgärder brister som iakttagits i efterlevnaden av krav enligt denna lag eller EU:s tillsynsförordning,

13) kräva att kreditinstitutet behandlar tillgångar i balansräkningen på ett särskilt sätt med avseende på kapitalbaskraven,

14) förutsätta att kreditinstitutet stärker sin kapitalbas genom att begränsa utdelningen.

11 §

Samtidig tillämpning av befogenheter på flera kreditinstitut

Om Finansinspektionen tillämpar 6 eller 9 § på ett eller flera kreditinstitut, kan Finansinspektionen också utan en bedömning enligt 2 § vidta samma åtgärder enligt 6, 9 och 10 § i fråga om andra kreditinstitut vilkas affärsverksamhet och risker motsvarar de förstnämnda kreditinstitutens affärsverksamhet och risker.

12 §

Offentliggörande av tillsynsprinciper och tillämpliga bestämmelser

Finansinspektionen ska
1) offentliggöra de allmänna principerna för bedömning enligt 2 §,

(11 § upphävs)

12 §

Offentliggörande av tillsynsprinciper och tillämpliga bestämmelser

Finansinspektionen ska
1) offentliggöra de allmänna principerna och metoderna för tillsynsmyndighetens bedömning enligt 2 § samt en beskrivning av på

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

vilket sätt bedömningen sätts i relation till verksamhetens art, omfattning och komplexitet,

13 §

En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om tillsynsbedömning

Om Finansinspektionen svarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen med tillsynsmyndigheten i ett sådant EES-kreditinstituts hemstat försöka nå samförstånd i fråga om tillämpningen av 2 och 3 § på kreditinstitutets gruppbaseade interna kapitalutvärdering. Finansinspektionen ska begära ett utlåtande om saken från Europeiska bankmyndigheten, om någon av de myndigheter som avses i detta moment begär det.

Om samförstånd *angående tillämpningen av 2 eller 3 §* inte har nåtts inom fyra månader efter att Finansinspektionen har gjort en sådan utvärdering som avses i 2 § 1 mom. och delgett denna till de myndigheter som avses i 4 mom. i denna paragraf, får Finansinspektionen ensam fatta beslut om tillämpning av 2 och 3 § på kreditinstitutets gruppbaseade interna kapitalutvärdering. Finansinspektionen ska utan dröjsmål delge den utvärdering som avses i 2 § och det beslut om fastställande av ett tillsynsprogram som avses i 3 § till de myndigheter som avses i 3 mom. Om Finansinspektionen eller någon annan av de behöriga myndigheter som avses i det momentet inom den fyra månaders tidsfrist som föreskrivs i detta moment har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten så som föreskrivs i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen invänta Europeiska bankmyndighetens avgörande och handla i enlighet med det.

Om en utländsk EES-tillsynsmyndighet svarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett finländskt kreditinstitut, ska Fi-

13 §

En finansiell företagsgrupps gemensamma beslut om tillsynsbedömning

Om Finansinspektionen svarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett eller flera utländska EES-kreditinstitut, ska Finansinspektionen med tillsynsmyndigheten i ett sådant EES-kreditinstituts hemstat försöka nå samförstånd i fråga om tillämpningen av 2, 3, 6, 6 d och 9 § på kreditinstitutets gruppbaseade interna kapitalutvärdering. Finansinspektionen ska begära ett utlåtande om saken från Europeiska bankmyndigheten, om någon av de myndigheter som avses i detta moment begär det.

Om samförstånd inte har nåtts inom fyra månader efter att Finansinspektionen har gjort en sådan utvärdering som avses i 2 § 1 mom. och delgett denna till de myndigheter som avses i 4 mom. i denna paragraf, får Finansinspektionen ensam fatta beslut om tillämpning *av de paragrafer som anges i 1 mom.* på kreditinstitutets gruppbaseade interna kapitalutvärdering. Finansinspektionen ska utan dröjsmål delge den utvärdering som avses i 2 § och ett beslut som *fattats med stöd av 3, 6, 6 d och 9 §* till de myndigheter som avses i 4 mom. Om Finansinspektionen eller någon annan av de behöriga myndigheter som avses i det momentet inom den fyra månaders tidsfrist som föreskrivs i detta moment har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten så som föreskrivs i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen invänta Europeiska bankmyndighetens avgörande och handla i enlighet med det.

Om en utländsk EES-tillsynsmyndighet svarar för den gruppbaseade tillsynen över ett kreditinstitut till vars finansiella företagsgrupp hör ett finländskt kreditinstitut, ska Fi-

Gällande lydelse

nansinspektionen höra den utländska EES-tillsynsmyndigheten innan Finansinspektionen gör en sådan utvärdering som avses i 2 § eller fattar ett sådant beslut som avses i 3 §. Om Finansinspektionen eller en annan behörig myndighet som svarar för tillsynen över ett företag som hör till den finansiella företagsgruppen har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten så som föreskrivs i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen invänta Europeiska bankmyndighetens avgörande och handla i enlighet med det.

Utvärderingar och beslut som avses i 1 och 3 mom. ska årligen omprövas med iakttagande av vad som föreskrivs ovan i denna paragraf eller av särskilda skäl oftare än så, om en sådan utländsk EES-tillsynsmyndighet som avses i denna paragraf begär det.

Om Europeiska bankmyndigheten har ombetts ge ett yttrande i ett sådant fall som avses i 1 mom. eller vid tillämpning av 3 mom., ska Finansinspektionen beakta yttrandet i sitt beslut och, om beslutet avsevärt avviker från yttrandet, motiverat avvikelserna.

15 kap

Förfaranden vid kundtransaktioner

11 §

Maximal belåningsgrad

Finansinspektionen får i syfte att begränsa en exceptionell ökning av risker som hotar den finansiella stabiliteten besluta sänka belåningsgraderna enligt 3 och 4 mom. med högst 10 procentenheter. Finansinspektionen får också begränsa användningen av andra säkerheter än realsäkerheter för beräkning av belåningsgraden, om det behövs för hantering av riskerna enligt detta moment. Finansinspektionen ska kvartalsvis besluta huruvida beslut som har fattats med stöd av detta moment ska ändras eller om giltighetstiden ska förlängas. Finansinspektionen ska på sina webbsidor informera om principerna för tillämpningen av detta moment. På beredningen av beslut som

Föreslagen lydelse

nansinspektionen höra den utländska EES-tillsynsmyndigheten innan Finansinspektionen gör en sådan utvärdering som avses i 2 § eller fattar ett sådant beslut som avses i 3, 6, 6 d eller 9 §. Om Finansinspektionen eller en annan behörig myndighet som svarar för tillsynen över ett företag som hör till den finansiella företagsgruppen har hänskjutit ärendet till Europeiska bankmyndigheten så som föreskrivs i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen, ska Finansinspektionen invänta Europeiska bankmyndighetens avgörande och handla i enlighet med det.

Utvärderingar och beslut som avses i 1 och 3 mom. ska årligen omprövas med iakttagande av vad som föreskrivs ovan i denna paragraf eller av särskilda skäl oftare än så, om en sådan utländsk EES-tillsynsmyndighet som avses i denna paragraf begär det.

Om Europeiska bankmyndigheten har ombetts ge ett yttrande i ett sådant fall som avses i 1 mom. eller vid tillämpning av 3 mom., ska Finansinspektionen beakta yttrandet i sitt beslut och, om beslutet avsevärt avviker från yttrandet, motivera avvikelserna.

15 kap.

Förfaranden vid kundtransaktioner

11 §

Maximal belåningsgrad

Finansinspektionen får i syfte att begränsa en exceptionell ökning av risker som hotar den finansiella stabiliteten besluta att sänka belåningsgraderna enligt 3 och 4 mom. med högst 10 procentenheter. Finansinspektionen får också begränsa användningen av andra säkerheter än realsäkerheter för beräkning av belåningsgraden, om det behövs för hantering av riskerna enligt detta moment. Finansinspektionen ska *åtminstone årligen* besluta huruvida beslut som har fattats med stöd av detta moment ska ändras eller om giltighetstiden ska förlängas. Finansinspektionen ska på sina webbsidor informera om principerna för

Gällande lydelse

avses i detta moment ska tillämpas 10 kap. 4 §.

Föreslagen lydelse

tillämpningen av detta moment. På beredningen av beslut som avses i detta moment ska tillämpas 10 kap. 4 § *om beredning av beslut om koncentracyskyliska buffertkrav, med undantag av tidsfristen enligt 10 kap. 4 § 2 mom.*

13 §

Utlåning och placering i vissa fall

Beslut som gäller utlåning och därmed jämförbar annan finansiering till en fysisk person, ett företag eller en stiftelse som hör till ett kreditinstituts närmaste krets och beslut om placering i företag som hör till den närmaste kretsen samt de allmänna villkoren för sådan utlåning och sådana placeringar ska godkännas i kreditinstitutets styrelse. På villkoren för i denna paragraf avsedda andra affärstransaktioner än sedvanliga personalkrediter tillämpas 5 kap. 15 § 3 mom.

Till ett kreditinstituts närmaste krets hör

1) den som på grundval av ägande, optionsrätt eller lån mot konvertibla skuldebrev innehar eller kan inneha minst 20 procent av kreditinstitutets aktier eller andelar eller av det röstetal som dessa medför eller motsvarande innehav eller rösträtt i ett företag som hör till kreditinstitutets koncern eller i ett företag som utövar bestämmande inflytande i kreditinstitutet, om inte det bolag som innehavet avser är av liten betydelse när det gäller hela koncernen,

2) medlemmarna i kreditinstitutets förvaltningsråd, medlemmarna och suppleanterna i styrelsen, verkställande direktören och dennes ställföreträdare, revisorerna, revisorssuppleanterna och den person i revisionssammanslutningens anställning som har huvudansvaret för revisionen, samt personer som har motsvarande ställning i företag som avses i 1 punkten,

3) *minderåriga* barn samt maken till en person som avses i 2 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i ett äktenskapsliknande förhållande,

4) ett företag och en stiftelse där en person som avses ovan i detta moment ensam eller

13 §

Utlåning och placering i vissa fall

Beslut som gäller utlåning och därmed jämförbar annan finansiering till en fysisk person, ett företag eller en stiftelse som hör till ett kreditinstituts närmaste krets och beslut om placering i företag som hör till den närmaste kretsen samt de allmänna villkoren för sådan utlåning och sådana placeringar ska godkännas i kreditinstitutets styrelse. På villkoren för i denna paragraf avsedda andra affärstransaktioner än sedvanliga personalkrediter tillämpas 5 kap. 15 § 3 mom.

Till ett kreditinstituts närmaste krets hör

1) den som på grundval av ägande, optionsrätt eller lån mot konvertibla skuldebrev innehar eller kan inneha minst 20 procent av kreditinstitutets aktier eller andelar eller av det röstetal som dessa medför eller motsvarande innehav eller rösträtt i ett företag som hör till kreditinstitutets koncern eller i ett företag som utövar bestämmande inflytande i kreditinstitutet, om inte det bolag som innehavet avser är av liten betydelse när det gäller hela koncernen,

2) *medlemmarna och suppleanterna i kreditinstitutets styrelse, verkställande direktören och dennes ställföreträdare samt personer som hör till kreditinstitutets operativa ledning,*

3) barn, *föräldrar* samt maken till en person som avses i 2 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i *ett registrerat partnerskap* eller ett äktenskapsliknande förhållande,

4) *medlemmarna i kreditinstitutets förvaltningsråd, revisorerna, revisorssuppleanterna och den person i revisionssammanslutningens*

Gällande lydelse

tillsammans med någon annan har sådant bestämmande inflytande som avses i 1 kap. 5 § i bokföringslagen.

Kreditinstitutet ska föra en förteckning över de fysiska personer, företag och stiftelser som avses i 2 mom. Uppgifterna i förteckningen och förändringar i dem samt de beslut eller villkor som gäller krediter som beviljats fysiska personer, företag och stiftelser som räknas upp i förteckningen samt placeringar i företag och som avses i 1 mom. ska anmälas till Finansinspektionen.

Föreslagen lydelse

anställning som har huvudansvaret för revisionen,

5) minderåriga barn samt maken till en person som avses i 4 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i ett registrerat partnerskap eller äktenskapsliknande förhållande,

6) personer som har en ställning som motsvarar 2 eller 4 punkten i företag som avses i 1 punkten, minderåriga barn samt maken till en person som avses i 2 punkten eller den med vilken personen i fråga lever i ett äktenskapsliknande förhållande,

7) ett företag som bedriver näringsverksamhet och där en person som avses i 2 och 3 punkten ensam eller tillsammans med någon annan person som nämns i de punkterna har en ägarandel på minst 10 procent, motsvarande bestämmande inflytande eller något annat väsentligt inflytande, eller om personen hör till ett sådant företags ledning i egenskap av styrelsemedlem, verkställande direktör, verkställande direktörens ställföreträdare eller i någon annan uppgift som ankommer på den operativa ledningen,

8) ett annat än i 7 punkten avsett företag och en stiftelse där en person som avses ovan i detta moment ensam eller tillsammans med någon annan som avses i detta moment har sådant bestämmande inflytande som avses i 1 kap. 5 § i bokföringslagen.

Trots vad som föreskrivs i 2 mom. 4 punkten tillämpas på medlemmarna i kreditinstitutets förvaltningsråd vad som i 2 mom. föreskrivs om styrelsemedlemmarna, om uppgifter som enligt denna lag ankommer på styrelsen har överförts på förvaltningsrådet i kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar.

Kreditinstitutet ska föra en förteckning över de fysiska personer, företag och stiftelser som avses i 2 mom. Uppgifterna i förteckningen och förändringar i dem samt de beslut eller villkor som gäller krediter som beviljats fysiska personer, företag och stiftelser som räknas upp i förteckningen samt placeringar i företag och som avses i 1 mom. ska på anmälas till Finansinspektionen *då Finansinspektionen kräver det. Skyldigheten att föra en förteckning enligt detta moment tillämpas inte på ett kreditinstitut som inte beviljar krediter till*

Gällande lydelse

Vad som i denna paragraf föreskrivs om utlåning ska på motsvarande sätt tillämpas på ställande av borgen eller annan säkerhet för betalningen av en kredit som någon annan beviljat.

Finansinspektionen får meddela närmare föreskrifter om registreringen av beslut som avses i 1 mom. och om den förteckning som avses i 3 mom. och om rapporteringen till Finansinspektionen av uppgifter som avses i det momentet. Finansinspektionen får dessutom meddela närmare föreskrifter om när ett i 2 mom. 1 punkten avsett bolag anses vara av liten betydelse när det gäller hela koncernen.

16 kap

Utländska EES-kreditinstituts filialetablering och tillhandahållande av tjänster i Finland

1 §

Utländska EES-kreditinstituts rätt att etablera filialer och tillhandahålla tjänster

Utländska EES-kreditinstitut får etablera filialer i Finland eller i övrigt i Finland tillhandahålla koncessionsenliga tjänster enligt 5 kap. 1 §.

17 kap

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera filialer och öppna representationer i Finland

3 §

Föreslagen lydelse

dem som avses i 2 mom. eller placerar i företag som hör till den närmaste kretsen.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om utlåning ska på motsvarande sätt tillämpas på ställande av borgen eller annan säkerhet för betalningen av en kredit som någon annan beviljat.

Finansinspektionen får meddela närmare föreskrifter om registreringen av beslut som avses i 1 mom. och om den förteckning som avses i 4 mom. och om rapporteringen till Finansinspektionen av uppgifter som avses i det momentet. Finansinspektionen får dessutom meddela närmare föreskrifter om när ett i 2 mom. 1 punkten avsett företag anses vara av liten betydelse när det gäller hela koncernen.

16 kap.

Utländska EES-kreditinstituts och utländska EES-finansinstituts filialetablering och tillhandahållande av tjänster i Finland

1 §

Utländska EES-kreditinstituts och utländska EES-finansinstituts rätt att etablera filialer och tillhandahålla tjänster

Ett utländskt EES-kreditinstitut, ett finansinstitut som beviljats koncession i en annan EES-stat (utländskt EES-finansinstitut) och ett dotterföretag till ett sådant finansiellt institut får etablera en filial i Finland eller annars i Finland tillhandahålla sådana tjänster som avses i 5 kap. 1 § som ingår i dess koncession.

Det som i detta kapitel föreskrivs om utländska EES-kreditinstitut gäller också utländska EES-finansinstitut och dotterföretag till sådana finansiella institut.

17 kap.

Tredjeländers kreditinstituts rätt att etablera filialer och öppna representationer i Finland

3 §

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Beviljande av koncession för en filial

Beviljande av koncession för en filial

Finansinspektionen ska underrätta *Europeiska kommissionen*, Europeiska bankmyndigheten, *Europeiska bankkommittén*, insättningsgarantifonden och, om filialen tillhandahåller investeringstjänster, ersättningsfonden för investerarskydd om att koncession för en filial har beviljats

Finansinspektionen ska lämna Europeiska bankmyndigheten, *Verket för finansiell stabilitet*, insättningsgarantifonden och, om filialen tillhandahåller investeringstjänster, ersättningsfonden för investerarskydd, *följande uppgifter om filialer till tredjelands kreditinstitut:*

- 1) *uppgifter om beviljande och ändring av koncession för en filial,*
- 2) *de totala tillgångar och skulder som filialerna rapporterat till Finansinspektionen,*
- 3) *namnet på det kreditinstitut eller kreditinstitutskonglomerat i ett tredje land som filialen tillhör.*

18 kap

18 kap.

Särskilda bestämmelser om utländska kreditinstitut

Särskilda bestämmelser om utländska kreditinstitut

8 §

8 §

Bokslut och kompletterande information

*Bokslut och **rapportering***

En filial till ett tredjelands kreditinstitut ska dock, om Finansinspektionen så bestämmer, åtminstone årligen lämna Finansinspektionen följande information:

- 1) *de totala tillgångar som motsvarar verksamheten i Finland,*
- 2) *de instrument som finns tillgängliga för att säkra och behålla likviditeten,*
- 3) *den kapitalbas som filialen har till sitt förfogande,*
- 4) *en utredning om den insättningsgaranti som ska tillämpas på insättare,*
- 5) *en utredning om filialens riskhanterings-system,*
- 6) *en utredning om filialens förvaltnings- och styrningssystem samt uppgifter om de personer som hör till filialens operativa ledning och de personer som innehar nyckelfunktioner för filialens verksamhet,*
- 7) *de återhämtnings- och resolutionsplaner som filialen omfattas av, och*

Gällande lydelse

13 §

Finansinspektionens rätt att företräda insättare mot utländska insättningsgarantifonder

Om ett utländskt kreditinstitut inte i enlighet med inlåningsavtalet har betalat en insättares förfallna och ostridiga tillgodohavanden som registrerats på ett konto i det utländska kreditinstitutets finländska filial, kan insättaren anmäla saken till Finansinspektionen.

Efter att ha fått en anmälan som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen utan dröjsmål framställa krav på ersättning för inlåningen hos den behöriga utländska insättningsgarantifonden eller någon annan myndighet som ansvarar för insättningsgarantin. Finansinspektionen har rätt att föra talan på de i 1 mom. avsedda insättarnas vägnar mot den insättningsgarantifond eller någon annan utländska myndighet som avses i detta moment.

19 kap

Omstrukturerings och avveckling av utländska kreditinstitut

8 §

Temporärt avbrytande av verksamheten vid en filial till ett tredjelandets kreditinstitut

Finansinspektionen kan för högst en månad avbryta verksamheten vid en filial till ett tredjelandets kreditinstitut som är berättigat att ta emot inlåning, om det är uppenbart att en fortsättning av verksamheten allvarligt skulle skada finansmarknadens stabilitet, betalningssystemens störningsfria funktion eller borgenärernas intressen. Finansinspektionen kan av särskilda skäl fatta beslut om att avbrottet ska fortgå högst en månad i sänder, dock högst tills sex månader har förflutit från det beslut som avses i detta moment.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål underrätta tillsynsmyndigheterna i de övriga

Föreslagen lydelse

8) andra uppgifter än de som avses i 1—7 punkten som Finansinspektionen anser att behövs för tillsynen över filialen.

13 §

Finansinspektionens rätt att företräda insättare mot utländska insättningsgarantifonder

Om ett *tredjelandets* kreditinstitut inte i enlighet med inlåningsavtalet har betalat en insättares förfallna och ostridiga tillgodohavanden som registrerats på ett konto i *en finländsk filial till ett tredjelandets kreditinstitut*, kan insättaren anmäla saken till Finansinspektionen.

Efter att ha fått en anmälan som avses i 1 mom. ska Finansinspektionen utan dröjsmål framställa krav på ersättning för inlåningen hos den behöriga utländska insättningsgarantifonden eller någon annan myndighet som ansvarar för insättningsgarantin. Finansinspektionen har rätt att föra talan på de i 1 mom. avsedda insättarnas vägnar mot den insättningsgarantifond eller någon annan utländsk myndighet som avses i detta moment.

19 kap

Omstrukturerings och avveckling av utländska kreditinstitut

(8 § upphävs)

Gällande lydelse

EES-stater där ett kreditinstitut som avses i 1 mom. har en filial om ett avbrott i verksamheten och om förfarandets eventuella följder. En motsvarande underrättelse ska göras när avbrottet har upphört.

Det ombud som avses i 5 § i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet ska utan dröjsmål informera om avbrytandet av verksamheten i Europeiska unionens officiella tidning. En motsvarande underrättelse ska göras när avbrottet har upphört av en annan orsak än till följd av att den tidsfrist som anges i avbrottsbeslutet har löpt ut. Underrättelsen om att detta förfarande har inletts ska också innehålla information om förfarandets syfte, den tillämpliga lagstiftningen, tidsfristerna för att överklaga och den myndighet som är behörig att pröva ett överklagande. Avbrytandet av verksamheten är dock gällande oberoende av om informationen har offentliggjorts eller inte.

I fråga om avbrytandet av verksamheten iakttas i övrigt det som i 1—3 kap., 11 § 1 mom. och 5 kap. i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet, med undantag för 1 och 1 a § i den lagen, föreskrivs om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet. Den lagens bestämmelser om finansministeriet gäller på motsvarande sätt Finansinspektionen. Innan ett beslut om avbrytande av verksamheten fattas eller återkallas ska Finansinspektionen dessutom, utöver det som föreskrivs i den lagen, höra finansministeriet.

9 §

Föreslagen lydelse

(9 § upphävs)

Överklagande av beslut om att temporärt avbryta verksamheten vid en filial till ett tredjelands kreditinstitut

Finansinspektionens avbrottsbeslut enligt 8 § får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol inom 30 dagar efter det att beslutet har publicerats i Europeiska unionens officiella tidning. Bestämmelser om överklagande finns till övriga delar i 73 § 1 och 2 mom. i lagen om Finansinspektionen.

Gällande lydelse

21 kap

Skadestånds- och straffbestämmelser

1 §

Skadeståndsskyldighet

Ett kreditinstituts stiftare, medlemmarna av dess förvaltningsråd eller styrelse samt verkställande direktören är skyldiga att ersätta också skada som de i sitt uppdrag uppsåtligen eller av vårdslöshet har orsakat aktieägare, medlemmar, andelsägare, innehavare av grundfondsbevis eller andra personer genom överträdelse av EU:s tillsynsförordning, förordningar och beslut som kommissionen antagit med stöd av EU:s tillsynsförordning eller kreditinstitutsdirektivet, denna lag eller en förordning som utfärdats eller en föreskrift av Finansinspektionen som meddelats med stöd av den, lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, sparbankslagen, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform, lagen om hypoteksbanksverksamhet, lagen om hypoteksföreningar, *lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet* eller kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar. I revisionslagen föreskrivs om revisorers ersättningsansvar.

Föreslagen lydelse

21 kap.

Skadestånds- och straffbestämmelser

1 §

Skadeståndsskyldighet

Ett kreditinstituts stiftare, medlemmarna av dess förvaltningsråd eller styrelse samt verkställande direktören är skyldiga att ersätta också skada som de i sitt uppdrag uppsåtligen eller av vårdslöshet har orsakat aktieägare, medlemmar, andelsägare, innehavare av grundfondsbevis eller andra personer genom överträdelse av EU:s tillsynsförordning, förordningar och beslut som kommissionen antagit med stöd av EU:s tillsynsförordning eller kreditinstitutsdirektivet, denna lag eller en förordning som utfärdats eller en föreskrift av Finansinspektionen som meddelats med stöd av den, lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, sparbankslagen, lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform, lagen om hypoteksbanksverksamhet, lagen om hypoteksföreningar eller kreditinstitutets bolagsordning eller stadgar. I revisionslagen föreskrivs om revisorers ersättningsansvar.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Ett holdingföretag som har inlett sin verksamhet före den 28 juni 2019 ska ansöka om koncession för holdingföretagsverksamheten i enlighet med 2 a kap. i denna lag senast den 28 juni 2021.

På ett kreditinstitut som har uppfyllt kriterierna enligt 2 kap. 5 § 2 mom. i denna lag den 27 juni 2019 tillämpas villkoret enligt den paragrafen på bildandet av en underkoncern från och med den 30 december 2023.

2.

Lag

om ändring av lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014) 1 kap. 1 § 2 mom., 3 § 1 mom. 26 punkten samt 4 § 4 punkten, 2 kap. 5 § 1 mom., 6 § 1 mom. samt 8 § 4 mom., 3 kap. 1 § 2 och 3 mom., 2 § 2 och 3 mom., 4 § 2 mom. och 4 § 4 mom. 9—11 punkten, 5 § samt 6 § 2 och 4 mom., 4 kap. 2 § 1 mom. och rubriken för 5 §, 5 kap. 1 § 1 mom., 3 §, 7 § 1 och 4 mom. samt 12 §, 6 kap. 1 § 1, 5 och 9 mom., 2 § 1 mom. samt 3 § 1 mom. 3 punkten, 7 kap. 2 § 1 mom. 1 punkten och 2 § 3 mom. samt 6 §, rubriken för 8 kap. 1 § och 1 § 1 mom., 8 kap. 3 § 1 och 3 mom. samt det inledande stycket i 5 mom., 4 § 1 mom. 3 och 7 punkten, 6 § 4 mom. samt 7, 9—11, 12 a och 13 §, 9 kap. 3 § 1 mom., det inledande stycket i 12 kap. 7 § 2 mom. och 7 § 6 mom. samt 8 §, 14 kap. 6 §, rubriken för 17 kap. 4 § och 4 § 1 mom. samt 18 kap. 1 § 1 mom.,

av dem 1 kap. 3 § 1 mom. 26 punkten, 3 kap. 2 § 2 mom., 6 kap. 1 § 1 mom. och 7 kap. 2 § 3 mom. sådana de lyder i lag 821/2017, 3 kap. 1 § 2 mom. sådant det lyder delvis ändrat i lag 821/2017, 6 kap. 1 § 5 mom. sådant det lyder i lag 868/2018, 6 kap. 1 § 9 mom. och 8 kap. 1 § 1 mom. sådana de lyder i lag 406/2019, 7 kap. 6 § sådan den lyder i lag 1084/2017, 8 kap. 7 § sådan den lyder delvis ändrat i lagarna 821/2017 och 868/2018 samt 8 kap. 12 a § sådan den lyder i lag 810/2015, samt

fogas till 1 kap. 3 § 1 mom. nya 27—35 punkter, till 4 § en ny 5 punkt, till 2 kap. 2 § ett nytt 3 mom., till 3 kap. 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 821/2017, ett nytt 7 mom., till 4 § 4 mom., sådant det lyder delvis ändrat i lag 821/2017, nya 12—13 punkter, till 4 kap. 5 § nya 3 och 4 mom., till 6 kap. 1 §, sådan den lyder delvis ändrad i lagarna 821/2017, 868/2018 och 406/2019, ett nytt 11 mom., till 3 § 1 mom. en ny 4 punkt och till paragrafen, sådan den lyder delvis ändrad i lag 821/2017, ett nytt 3 mom. samt till kapitlet en ny 7 §, till 8 kap. 4 § en ny 8 punkt och till paragrafen ett nytt 2 mom., till kapitlet nya 7 a—7 g och 10 a §, till 12 § ett nytt 4 mom. samt till kapitlet en ny 14 §, till 9 kap. 3 § ett nytt 5 mom., till 12 kap. 10 § ett nytt 5 mom. och till kapitlet nya 12 och 13 § som följer:

Gällande lydelse

1 kap

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Föreslagen lydelse

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Bestämmelserna om institut i 4—18 kap. ska i samband med resolution av institut dessutom tillämpas på

Bestämmelserna om institut i 3 kap. 4 § och 4—18 kap. ska i samband med resolution av institut dessutom tillämpas på

Gällande lydelse

- 1) finansiella holdingföretag som är moderföretag för institut, på blandade finansiella holdingföretag och på holdingföretag med blandad verksamhet, samt på
- 2) dotterföretag till institut eller till sådana företag som avses i 1 punkten, om de är finansiella institut.

Föreslagen lydelse

- 1) finansiella holdingföretag, på blandade finansiella holdingföretag och på holdingföretag med blandad verksamhet, samt på
- 2) dotterföretag till institut eller till sådana företag som avses i 1 punkten, om de är finansiella institut.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

26) **kritiska funktioner** tjänster och transaktioner som tillhandahålls av institutet till tredje parter och som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänknings, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa tjänsters eller transaktioners utbytbarhet.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

26) **kritiska funktioner** tjänster och transaktioner som tillhandahålls av institutet till tredje parter och som om de upphörde sannolikt skulle leda till störningar av tjänster som är avgörande för realekonomin eller störa den finansiella stabiliteten på grund av institutets eller koncernens storlek, marknadsandel, externa och interna sammanlänknings, komplexitet eller gränsöverskridande verksamhet, i en eller flera medlemsstater, särskilt med avseende på dessa tjänsters eller transaktioners utbytbarhet,

27) **större dotterföretag** ett större dotterföretag enligt artikel 4.1 135 i EU:s tillsynsförordning,

28) **kärnprimärkapital** kärnprimärkapital enligt artikel 50 i EU:s tillsynsförordning,

29) **nedskrivningsbara skulder** institutets andra skulder och sådana finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen än finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, finansiella instrument i övrigt primärkapital eller finansiella instrument i supplementärkapital eller som inte har ställts ut för tillämpningsområdet för nedskrivning av skuldebrevs värde med stöd av 8 kap. 4 § 1 mom.,

30) **kvalificerade skulder** nedskrivningsbara skulder som uppfyller villkoren enligt 8 kap. 7 e § 4 mom. 4—11 punkten samt i 8 kap. 7 g §, och finansiella instrument i supplementärkapital som uppfyller villkoren enligt artikel 72a.1 b i EU:s tillsynsförordning,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

31) **efterställda kvalificerade finansiella instrument** instrument som uppfyller villkoren enligt artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, med undantag av villkoren enligt artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen,

32) **resolutionsenhet**:

a) en i Europeiska unionen etablerad juridisk person för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder, och

b) ett institut som inte utgör en del av en finansiell företagsgrupp som är föremål för gruppbaserad tillsyn enligt 1 kap. 4 § i kreditinstitutslagen, för vilken resolutionsplanen föreskriver resolutionsåtgärder,

33) **resolutionsgrupp** en resolutionsgrupp enligt artikel 3.1 24b i EU:s resolutionsförordning och en sammanslutning av inlåningsbanker enligt 1 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010),

34) **globalt systemviktigt institut** ett institut enligt artikel 4.1 133 i EU:s tillsynsförordning,

35) **sammanlagt buffertkrav** ett sammanlagt buffertkrav enligt 10 kap. 3 § 2 mom. i kreditinstitutslagen.

4 §

Europeiska unionens lagstiftning och Europeiska bankmyndigheten

I denna lag avses med

4) **Europeiska bankmyndigheten** Europeiska bankmyndigheten som avses i Europeiska banktillsynsförordningen.

2 kap

Resolutionsplan

4 §

Europeiska unionens lagstiftning och Europeiska bankmyndigheten

I denna lag avses med

4) **Europeiska bankmyndigheten** Europeiska bankmyndigheten som avses i Europeiska banktillsynsförordningen,

5) **EU:s resolutionsförordning** Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010.

2 kap.

Resolutionsplan

Gällande lydelse

2 §

Uppdatering av resolutionsplanen

5 §

Skyldighet att upprätta en koncernresolutionsplan

Om en koncerns moderföretag inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, ska verket upprätta en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens utländska dotterföretag och efter att ha hört resolutionsmyndigheterna i de stater där betydande filialer har sitt säte, i den mån som det är relevant från filialernas synpunkt. I koncernresolutionsplanen ska tas in en för hela koncernen gällande plan för eventuell resolution på moderföretagets nivå eller uppdelad på dotterföretagens nivå.

6 §

Vad en koncernresolutionsplan ska innehålla

I koncernresolutionsplanen ska

1) redogöras för resolutionsåtgärder som avser de enskilda koncernföretagen, samt anges åtgärdernas förenlighet med de alternativa förfaranden som avses i 1 § 3 mom.,

2) granskas i vilken utsträckning resolutionsverktyg som omfattar hela koncernen kan användas och resolutionsbefogenheter utövas på ett samordnat sätt i fråga om koncernföretagen, inklusive åtgärder för att underlätta försäljning av koncernen eller en del av den till en tredje part och identifiera eventuella hinder i dessa avseenden,

3) vid behov redogöras för samarbetsarrangemang med tredjeländers myndigheter,

Föreslagen lydelse

2 §

Uppdatering av resolutionsplanen

En resolutionsplan ska dessutom uppdateras efter tillämpning av resolutionsverktyg eller åtgärder enligt 6 kap.

5 §

Skyldighet att upprätta en koncernresolutionsplan

Om en koncerns moderföretag inte är dotterföretag till ett moderföretag som är beläget i en annan EES-stat, ska verket upprätta en koncernresolutionsplan i samråd med de myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernens utländska dotterföretag och efter att ha hört resolutionsmyndigheterna i de stater där betydande filialer har sitt säte, i den mån som det är relevant från filialernas synpunkt. Resolutionsplanen ska för varje koncern identifiera resolutionsenheterna och resolutionsgrupperna.

6 §

Vad en koncernresolutionsplan ska innehålla

I koncernresolutionsplanen ska

1) redogöras för resolutionsåtgärder som avser *resolutionsenheterna*, samt anges åtgärdernas förenlighet med de alternativa förfaranden som avses i 1 § 3 mom. *och deras effekter för de andra koncernenheterna samt moder- och dotterföretag,*

2) granskas i vilken utsträckning resolutionsverktyg kan användas och resolutionsbefogenheter utövas på ett samordnat sätt i fråga om *resolutionsenheterna och granskas åtgärder* för att underlätta försäljning av koncernen eller en del av den till en tredje part och identifiera eventuella hinder *för en samordnad resolution,*

3) vid behov redogöras för samarbetsarrangemang med tredjeländers myndigheter,

Gällande lydelse

4) preciseras åtgärder som är nödvändiga för att underlätta resolutionen,

5) anges vilka ytterligare åtgärder verket har för avsikt att vidta i samband med resolutionen,

6) redogörs för hur resolutionsåtgärderna ska finansieras och enligt vilka principer det finansiella ansvaret ska fördelas mellan olika EES-stater.

Föreslagen lydelse

4) preciseras åtgärder som är nödvändiga för att underlätta resolutionen,

5) anges vilka ytterligare åtgärder verket har för avsikt att *tillämpa på enheter som hör till en resolutionsgrupp*,

6) redogörs för hur resolutionsåtgärderna ska finansieras och enligt vilka principer det finansiella ansvaret ska fördelas mellan olika EES-stater,

7) *redogörs för resolutionsåtgärder som avser sådana resolutionsenheter som hör till resolutionsgrupper och effekterna för de andra enheterna och resolutionsgrupperna, om gruppen består av flera resolutionsgrupper.*

8 §

Godkännande av koncernresolutionsplaner

Verket ska i sådana fall som avses i 3 mom. fatta ett beslut om en separat resolutionsplan för de dotterföretag som omfattas av verkets behörighet. Av beslutet ska framgå orsakerna till en tvist som avses i 3 mom. och beaktas de synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har framfört. Verket ska underrätta det i 14 kap. 2 § avsedda resolutionskollegiets övriga medlemmar om sitt beslut.

8 §

Godkännande av koncernresolutionsplaner

Verket ska i sådana fall som avses i 3 mom. fatta ett beslut om en separat resolutionsplan för de dotterföretag som omfattas av verkets behörighet, *vid behov för en finländsk resolutionsgrupp*. Av beslutet ska framgå orsakerna till en tvist som avses i 3 mom. och beaktas de synpunkter och reservationer som de övriga resolutionsmyndigheterna har framfört. Verket ska underrätta det i 14 kap. 2 § avsedda resolutionskollegiets övriga medlemmar om sitt beslut.

3 kap

Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

1 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut

Ett institut kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

3 kap.

Bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

1 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av institut

Ett institut kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

Gällande lydelse

1) det kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande,

2) institutets verksamhet kan omstruktureras genom företagssanering, eller om

3) institutets verksamhet kan omorganiseras i enlighet med denna lag så att kontinuiteten i dess kritiska funktioner säkras.

Avvecklingen, saneringen eller omorganiseringen av ett institutets verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES:s staters finansiella system.

2 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern

En koncern kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

1) de institut som hör till koncernen kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande,

2) de institutets verksamhet som hör till koncernen kan omstruktureras genom företagssanering, eller om

3) de instituts verksamhet som hör till koncernen kan omorganiseras i enlighet med denna lag så att kontinuiteten i institutens kritiska funktioner säkras antingen så att de separeras från övriga funktioner, om detta kan göras enkelt och utan onödigt dröjsmål, eller på något annat lämpligt sätt.

Avvecklingen, omstruktureringen eller omorganiseringen av en koncerns verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES-staters finansiella system.

Föreslagen lydelse

1) det kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande, eller om

2) institutets verksamhet kan omorganiseras i enlighet med denna lag så att kontinuiteten i dess kritiska funktioner säkras.

Avvecklingen eller omorganiseringen av ett institutets verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES:s staters finansiella system.

2 §

Skyldighet att bedöma möjligheterna till avveckling och omorganisering av en koncern

En koncern kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i denna lag, om

1) de institut som hör till koncernen kan avvecklas i ett likvidations- eller konkursförfarande, eller om

2) de resolutionsenheters verksamhet som hör till koncernen kan omorganiseras i enlighet med denna lag så att kontinuiteten i institutens kritiska funktioner säkras antingen så att de separeras från övriga funktioner, om detta kan göras enkelt och utan onödigt dröjsmål, eller på något annat lämpligt sätt.

Avvecklingen eller omorganiseringen av en koncerns verksamhet ska genomföras så att den får så få negativa konsekvenser som möjligt för stabiliteten i Finlands eller övriga EES-staters finansiella system.

Om verket svarar för koncernresolution och koncernen består av flera resolutionsgrupper, ska verket inte bara i fråga om koncernen utan i fråga om varje resolutionsgrupp bedöma huruvida den kan avvecklas eller dess verksamhet omorganiseras på det sätt som avses i

Gällande lydelse

4 §

Undanröjande av hinder för avveckling av ett institut och omorganisering av verksamheten

Institutet ska inom fyra månader efter att ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom., för verket lägga fram ett förslag till åtgärder för undanröjande av hinder som verket konstaterat.

Verket kan kräva att ett institut vidtar följande åtgärder för att undanröja hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av dess verksamhet:

- 9) institutet *eller dess moderföretag* emitterar nedskrivningsbara skuldinstrument enligt 8 kap. i syfte att uppfylla villkoren i 8 kap. 7 §,
10) i syfte att uppfylla villkoren i 8 kap. 7 §, vidtar andra åtgärder än sådana som avses i 9

Föreslagen lydelse

1 §. Vad som i 2 kap. 7 och 8 § föreskrivs om förfaranden och beslutsfattande i anslutning till koncernresolutionsplaner tillämpas också på förfarandet enligt detta moment.

4 §

Undanröjande av hinder för avveckling av ett institut och omorganisering av verksamheten

Institutet ska inom fyra månader efter att ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom. för verket lägga fram ett förslag till åtgärder för undanröjande av hinder som verket konstaterat. *Institutet ska dock inom två veckor efter att ha fått ett sådant meddelande som avses i 1 mom. för verket lägga fram förslag till åtgärder och en tidsplan för genomförandet av dessa, för att säkerställa att institutet efterlever det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som ställts på det samt det sammanlagda buffertkravet. I tidsplanen för genomförandet av de föreslagna åtgärderna ska hänsyn tas till orsakerna till det hinder som verket konstaterat. Institutet ska lägga fram förslaget inom två veckor, om ett väsentligt hinder för möjligheten till resolution har sin grund i en situation där*

1) institutet inte uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utökat med det sammanlagda buffertkravet, trots att det uppfyller det sammanlagda buffertkravet, eller

2) institutet inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som föreskrivs i denna lag eller i EU:s tillsynsförordning.

Verket kan kräva att ett institut vidtar följande åtgärder för att undanröja hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av dess verksamhet:

- 9) institutet emitterar *kvalificerade* skuldinstrument enligt 8 kap. i syfte att uppfylla *minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder*,
10) i syfte att *uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder*, vidtar

Gällande lydelse

punkten, inklusive omförhandlar villkoren framför allt i fråga om nedskrivningsbara skuldinstrument som institutet emitterat eller i fråga om finansiella instrument som i enlighet med EU:s tillsynsförordning hör till de egna medlen, för att säkerställa att verkets beslut att i enlighet med 6 kap. skriva ned värdet på de finansiella instrumenten kan verkställas i den stat vars lag ska tillämpas på dem,

11) grundar ett separat finansiellt holdingföretag som ges bestämmanderätt över institutet, om

a) det är nödvändigt för att främja resolutionen av institutet och för undvikande av att användningen av sådana resolutionsbefogenheter och resolutionsverktyg som avses i denna lag får negativa konsekvenser för andra än finansiella företag som hör till koncernen,

b) institutet är dotterföretag till ett blandat finansiellt holdingföretag

Föreslagen lydelse

andra åtgärder än sådana som avses i 9 punkten, inklusive omförhandlar villkoren framför allt i fråga om *kvalificerade* skuldinstrument som institutet emitterat eller i fråga om finansiella instrument som i enlighet med EU:s tillsynsförordning *hänförs till kapitalbasen*, för att säkerställa att verkets beslut att i enlighet med 6 kap. skriva ned värdet på de finansiella instrumenten kan verkställas i den stat vars lag ska tillämpas på dem,

11) grundar ett separat finansiellt holdingföretag som ges bestämmanderätt över institutet, om

a) det är nödvändigt för att främja resolutionen av institutet och för undvikande av att användningen av sådana resolutionsbefogenheter och resolutionsverktyg som avses i denna lag får negativa konsekvenser för andra än finansiella företag som hör till koncernen, och

b) institutet är dotterföretag till ett blandat finansiellt holdingföretag,

12) *lämnar in en plan för att återställa efterlevnad av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder samt, i förekommande fall, av det sammanlagda buffertkravet,*

13) *ändrar följande löptidsprofiler för efterlevnad av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder:*

a) *för finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen efter godkännande från Finansinspektionen, och*

b) *för sådana kvalificerade skulder som avses i 8 kap. 7 g § och 7 e § 4 mom. 3—11 punkten.*

5 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern

Om verket ansvarar för koncernresolutionen av ett institut ska det i ett resolutionskollegium som avses i 14 kap. 2 § i samråd med de övriga myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernföretagen om möjligt göra en sådan bedömning som avses i 2 § i detta kapitel och gemensamt besluta om åtgärder enligt

5 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern

Om verket ansvarar för koncernresolutionen av ett institut ska det i ett resolutionskollegium som avses i 14 kap. 2 § i samråd med de övriga myndigheter som ansvarar för resolutionen av koncernföretagen om möjligt göra en sådan bedömning som avses i 2 § i detta kapitel och gemensamt besluta om åtgärder enligt

Gällande lydelse

4 § 4 mom. som ska vidtas i koncernföretagen. I samband med beslutet ska det tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen (878/2008) höras och, i fråga om betydande filialer, också de behöriga resolutionsmyndigheterna, om det är relevant från filialernas synpunkt.

Verket ska i samband med tillämpningen av denna paragraf i överensstämmelse med artikel 25.1 i Europeiska banktillsynsförordningen i samråd med Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten upprätta en rapport och sända den till koncernens moderföretag, de myndigheter som ansvarar för resolutionen av dotterföretagen och till resolutionsmyndigheterna i betydande filialers hemstater. I samband med rapporten ska de myndigheter höras som ansvarar för tillsynen över de institut som hör till koncernen. I rapporten ska behandlas väsentliga hinder för en effektiv användning av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna i koncernen samt konsekvenserna för institutets affärsverksamhet, och rekommenderas lämpliga och riktade åtgärder som verket anser vara behövliga för undanröjande av hindren.

Koncernens moderföretag kan inom fyra månader från den dag då den tagit emot rapporten enligt 2 mom., för verket föreslå alternativa åtgärder för undanröjande av de hinder som preciseras i rapporten.

Föreslagen lydelse

4 § 4 mom. som ska vidtas i *resolutionsenheterna och deras dotterföretag*. *Det som ovan i denna paragraf föreskrivs om dotterföretag tillämpas också på sådana företag som avses i 1 kap. 1 § 2 mom. 1 punkten som är dotterföretag till en resolutionsenhet.* I samband med beslutet ska det tillsynskollegium som avses i 65 b § i lagen om Finansinspektionen (878/2008) höras samt, i fråga om betydande filialer, också de behöriga resolutionsmyndigheterna, om *beslutet får väsentliga konsekvenser för filialen*.

Verket ska i samband med tillämpningen av denna paragraf i överensstämmelse med artikel 25.1 i Europeiska banktillsynsförordningen i samråd med Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten upprätta en rapport och sända den till koncernens moderföretag, de myndigheter som ansvarar för resolutionen av dotterföretagen och till resolutionsmyndigheterna i betydande filialers hemstater. I samband med rapporten ska de myndigheter höras som ansvarar för tillsynen över de institut som hör till koncernen. I rapporten ska behandlas väsentliga hinder för en effektiv användning av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna i koncernen *och resolutionsgruppen* samt konsekvenserna för *koncernens* affärsverksamhet, samt rekommenderas lämpliga och riktade åtgärder som verket anser vara behövliga för undanröjande av hindren.

Koncernens moderföretag kan inom fyra månader från den dag då den tagit emot rapporten enligt 2 mom., för verket föreslå alternativa åtgärder för undanröjande av de hinder som preciseras i rapporten.

Om de hinder som konstaterats i rapporten har sin grund i att gruppen befinner sig i en sådan situation som avses i 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten ska koncernens moderföretag inom två veckor efter mottagandet av rapporten enligt 2 mom. föreslå verket möjliga åtgärder och tidsplanen för dessas genomförande i syfte att säkerställa att institutet uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder och, i förekommande fall, det sammanlagda buffertkravet. I tidsplanen för genomförandet av de föreslagna åtgärderna ska hänsyn tas till orsakerna till det väsentliga

Gällande lydelse

Om moderföretaget i enlighet med 3 mom. har föreslagit alternativa åtgärder ska verket underrätta Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten samt resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen och betydande filialer, om detta är relevant från filialernas synpunkt. Verket ska sträva efter att resolutionskollegiet inom fyra månader efter rapporten fattar ett gemensamt beslut om de väsentliga hindren och om vilka åtgärder som krävs för undanröjande av dem. I beslutet ska beaktas åtgärdernas eventuella inverkan i alla de EES-stater där koncernen bedriver verksamhet. I samband med beslutet ska verket samråda med de behöriga resolutions- och tillsynsmyndigheterna för filialerna. Verket ska skriftligen delge det gemensamma beslutet till koncernens moderföretag.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som avses i 4 mom. ska verket besluta om åtgärder som avses i 4 § 4 mom. och ska genomföras på koncernnivå. I verkets beslut ska beaktas synpunkter och reservationer som framförts av andra resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till koncernens moderföretag.

Om en annan resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i denna paragraf till Europeiska bankmyndigheten, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i

Föreslagen lydelse

hinder som verket konstaterat. Verket ska bedöma huruvida de åtgärder som koncernens moderföretag föreslagit effektivt minskar eller avlägsnar det väsentliga det hinder enligt 4 § 3 mom. 1 eller 2 punkten som verket konstaterat. Verket ska samråda med Finansinspektionen när bedömningen görs.

Om moderföretaget i enlighet med 3 eller 4 mom. har föreslagit alternativa åtgärder ska verket underrätta Finansinspektionen och Europeiska bankmyndigheten samt resolutionsmyndigheterna för dotterföretagen och betydande filialer, om *åtgärderna får väsentliga konsekvenser för filialen*. Verket ska sträva efter att resolutionskollegiet inom fyra månader efter *moderföretagets alternativa åtgärder enligt 3 mom.* fattar ett gemensamt beslut om de väsentliga hindren och om vilka åtgärder som krävs för undanröjande av dem. *Om koncernens moderföretag inte har föreslagit alternativa åtgärder, ska ett gemensamt beslut fattas inom en månad efter utgången av den tidsfrist på fyra månader som föreskrivs i 3 mom. Det gemensamma beslutet ska fattas inom två veckor från koncernens moderföretags åtgärdsförslag enligt 4 mom.* I beslutet ska beaktas åtgärdernas eventuella inverkan i alla de EES-stater där koncernen bedriver verksamhet. I samband med beslutet ska verket samråda med de behöriga resolutions- och tillsynsmyndigheterna för filialerna. Verket ska skriftligen delge det gemensamma beslutet till koncernens moderföretag.

Om ett gemensamt beslut inte har fattats inom den tid som avses i 5 mom. ska verket besluta om åtgärder som avses i 4 § 4 mom. och ska genomföras på koncernnivå. I verkets beslut ska beaktas synpunkter och reservationer som framförts av andra resolutionsmyndigheter. Verket ska delge beslutet till koncernens moderföretag.

Om en annan resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i denna paragraf till Europeiska bankmyndigheten, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Gällande lydelse

överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Den tidsfrist *på fyra månader* som avses i 4 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ett ärende kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den tidsfrist *på fyra månader* som nämns i 4 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 4 mom.

6 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat

Om något gemensamt beslut inte har fattats inom den *fyra månaders* tidsfrist som avses i 5 § 4 mom. ska verket besluta om åtgärder enligt 4 § 4 mom. som ska riktas mot det finländska dotterföretaget. Verket ska beakta synpunkter som framförts av de övriga resolutionsmyndigheterna. Verket ska delge beslutet till det finländska dotterföretaget och till den resolutionsmyndighet som ansvarar för planeringen av koncernresolutionen.

Den tidsfrist *på fyra månader* som avses i 5 § 4 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den nämnda tidsfristen *på fyra månader* eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 3 mom.

Föreslagen lydelse

Den tidsfrist som *föreskrivs* i 5 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ett ärende kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den tidsfrist som nämns i 5 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 6 mom.

Vad som föreskrivs i 6—8 mom. tillämpas också på verket när det är behörig resolutionsmyndighet för en resolutionsenhet. Verkets beslut ska då delges till resolutionsenheten i stället för till koncernens moderföretag.

6 §

Undanröjande av hinder för avveckling och omorganisering av en koncern i en situation där planeringen av koncernresolutionen ska skötas av resolutionsmyndigheten i en annan EES-stat

Om något gemensamt beslut inte har fattats inom den tidsfrist som avses i 5 § 5 mom. ska verket besluta om åtgärder enligt 4 § 4 mom. som ska riktas mot det finländska dotterföretaget. Verket ska beakta synpunkter som framförts av de övriga resolutionsmyndigheterna. Verket ska delge beslutet till det finländska dotterföretaget och till den resolutionsmyndighet som ansvarar för planeringen av koncernresolutionen *och resolutionen av resolutionsenheten*.

Den tidsfrist som *föreskrivs* i 5 § 5 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den tidsfristen eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 2 mom.

Gällande lydelse

4 kap

Ställande av institut under resolutionsförvaltning

2 §

Beslut om resolutionsförvaltning av ett institut

Verket ska, efter att det från Finansinspektionen fått ett sådant meddelande som avses i 1 § 4 mom. eller i 11 kap. 5 a § 4 mom. i kreditinstitutslagen eller efter samråd med Finansinspektionen, på eget initiativ bedöma om de villkor som anges i 1 § är uppfyllda. Om verket bedömer att villkoren i 1 § inte är uppfyllda ska det besluta att institutet inte ska ställas under resolutionsförvaltning. Om villkoren är uppfyllda ska verket besluta att institutet ska ställas under resolutionsförvaltning. Av beslutet om resolutionsförvaltning ska framgå åtminstone

5 §

Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp

Föreslagen lydelse

4 kap.

Ställande av institut under resolutionsförvaltning

2 §

Beslut om resolutionsförvaltning av ett institut

Verket ska, efter att det från Finansinspektionen fått ett sådant meddelande som avses i 1 § 4 *eller 5 mom.* eller i 11 kap. 5 a § 4 mom. i kreditinstitutslagen eller efter samråd med Finansinspektionen, på eget initiativ bedöma om de villkor som anges i 1 § *i detta kapitel* är uppfyllda. Om verket bedömer att villkoren inte är uppfyllda ska det besluta att institutet inte ska ställas under resolutionsförvaltning. Om villkoren är uppfyllda ska verket besluta att institutet ska ställas under resolutionsförvaltning. Av beslutet om resolutionsförvaltning ska framgå åtminstone

5 §

Resolutionsförvaltning av företag som hör till en grupp, av resolutionsgrupper och av en resolutionsgrupps medlemskreditföretag

Verket får ställa ett centralinstitut och dess medlemskreditföretag som ingår i samma resolutionsgrupp under resolutionsförvaltning, om gruppen som helhet uppfyller de villkor som fastställs i 1 §.

Verket får ställa finansiella holdingföretag, blandade finansiella holdingföretag och holdingföretag med blandad verksamhet samt motsvarande företag som är moderföretag under resolutionsförvaltning, om

- 1) företaget är en resolutionsenhet,*
- 2) företagets dotterföretag uppfyller villkoren i 1 § 1 mom.,*
- 3) fallissemang för ett dotterföretag som avses i 2 punkten medför en risk för resolutionsgruppen, och*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

4) resolution av ett dotterföretag eller en resolutionsgrupp förutsätter åtgärder gentemot företaget.

5 kap

5 kap.

Värdering av tillgångar och skulder

Värdering av tillgångar och skulder

1 §

1 §

Värdering

Värdering

Verket ska utan dröjsmål, innan värdet på aktier *och* andelar skrivs ned i enlighet med 6 kap. och innan resolutionsåtgärder vidtas, se till att institutets tillgångar och skulder värderas så som föreskrivs i detta kapitel (***värdering***). Verket kan följa bestämmelserna i detta kapitel också innan institutet ställs under resolutionsförvaltning.

Verket ska utan dröjsmål, innan värdet på aktier, *andelar och andra balansposter* skrivs ned i enlighet med 6 kap. och innan resolutionsåtgärder vidtas, se till att institutets tillgångar och skulder värderas så som föreskrivs i detta kapitel (***värdering***). Verket kan följa bestämmelserna i detta kapitel också innan institutet ställs under resolutionsförvaltning.

3 §

3 §

Värderingens syfte

Värderingens syfte

Syftet med värderingen är att skapa förutsättningar för verkets beslut om

Syftet med värderingen är att skapa förutsättningar för verkets beslut om

1) huruvida de villkor för nedskrivning av värdet på aktier *och* andelar som föreskrivs i denna lag eller villkoren för ställande under resolutionsförvaltning är uppfyllda,

1) huruvida de villkor för nedskrivning av värdet på aktier, *andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder* som föreskrivs i denna lag eller villkoren för ställande under resolutionsförvaltning är uppfyllda,

2) vilka resolutionsåtgärder som eventuellt ska vidtas,

2) vilka resolutionsåtgärder som eventuellt ska vidtas,

3) huruvida värdet på aktier *och* andelar och antalet aktier som innehas av varje aktie- eller andelsägare ska skrivas ned och hur mycket,

3) huruvida värdet på aktier, *andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder* och antalet aktier som innehas av varje aktie- eller andelsägare ska skrivas ned och hur mycket,

4) huruvida skuldernas nominella belopp ska skrivas ned och skulderna konverteras till aktier eller andelar och i vilken utsträckning,

4) huruvida skuldernas nominella belopp ska skrivas ned och skulderna konverteras till aktier eller andelar och i vilken utsträckning,

5) vilka tillgångar och skulder som ska överföras i samband med inrättandet av ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag samt hur stort vederlag som ska betalas till ett institut som ställts under resolutionsförvaltning och till dess aktie- eller andelsägare,

5) vilka tillgångar och skulder som ska överföras i samband med inrättandet av ett tillfälligt institut eller egendomsförvaltningsbolag samt hur stort vederlag som ska betalas till ett institut som ställts under resolutionsförvaltning och till dess aktie- eller andelsägare,

Gällande lydelse

6) vilka av institutets tillgångar och skulder som ska överföras i samband med affärsverksamheten samt vilket nettovärde de tillgångar som ska överföras har på marknaden,

7) hur stort antal aktier eller andelar som ska överföras samt överföringspriset vid överföring av affärsverksamhet som sker genom överföring av institutets aktier eller andelar så som avses i 9 kap. 1 § 2 mom.

Dessutom ska det vid värderingen säkerställas att institutets alla eventuella förluster fastställs vid den tidpunkt då resolutionsverktygen tillämpas eller värdet på aktier *eller* andelar skrivs ned.

7 §

Preliminär värdering

Om en värdering enligt 1 § på grund av ärendets brådskande natur eller av något annat vägande skäl inte kan göras före nedskrivning av värdet på aktierna *eller* andelarna eller innan resolutionsåtgärder vidtas, ska verket värdera tillgångarna och skulderna preliminärt (*preliminär värdering*).

Verket kan trots vad som föreskrivs i 1 § skriva ned värdet på aktier *och* andelar samt vidta resolutionsåtgärder på basis av den preliminära värderingen.

12 §

Bedömning av bemötandet av aktieägare, andelsägare och borgenärer

Verket ska utan dröjsmål efter det att resolutionsåtgärder enligt 8—11 kap. har vidtagits, göra en bedömning av om aktieägare, andelsägare och borgenärer på basis av beslutet får samma, bättre eller sämre bemötande än i det fall att institutet i stället för resolution skulle ha försatts i konkurs. Bedömningen ska göras separat från den värdering som avses i 1 §.

Föreslagen lydelse

6) vilka av institutets tillgångar och skulder som ska överföras i samband med affärsverksamheten samt vilket nettovärde de tillgångar som ska överföras har på marknaden,

7) hur stort antal aktier eller andelar som ska överföras samt överföringspriset vid överföring av affärsverksamhet som sker genom överföring av institutets aktier eller andelar så som avses i 9 kap. 1 § 2 mom.

Dessutom ska det vid värderingen säkerställas att institutets alla eventuella förluster fastställs vid den tidpunkt då resolutionsverktygen tillämpas eller värdet på *aktier, andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder* skrivs ned.

7 §

Preliminär värdering

Om en värdering enligt 1 § på grund av ärendets brådskande natur eller av något annat vägande skäl inte kan göras före nedskrivning av värdet på aktierna, *andelarna, de andra balanspostererna eller de kvalificerade skulderna* innan resolutionsåtgärder vidtas, ska verket värdera tillgångarna och skulderna preliminärt (*preliminär värdering*).

Verket kan trots vad som föreskrivs i 1 § skriva ned värdet på aktier, *andelar, andra balansposter eller kvalificerade skulder* samt vidta resolutionsåtgärder på basis av den preliminära värderingen.

12 §

Bedömning av bemötandet av aktieägare, andelsägare och borgenärer

Verket ska utan dröjsmål efter det att *en nedskrivning och konvertering av värdet enligt 6 kap. eller* resolutionsåtgärder enligt 8—11 kap. har vidtagits, göra en bedömning av om aktieägare, andelsägare och borgenärer på basis av beslutet får samma, bättre eller sämre bemötande än i det fall att institutet i stället för *en nedskrivning av värdet eller* resolution skulle ha försatts i konkurs. Bedömningen ska

Gällande lydelse

I fråga om den som gör bedömningen och godkännandet av bedömningen ska tillämpas vad som i 2 § föreskrivs om värderare och i 6 § om godkännande av värdering.

6 kap

Nedskrivning och konvertering av värdet på aktier, andelar och vissa andra balansposter samt indragning av aktier och andelar

1 §

Skyldighet att skriva ned det nominella värdet på poster i eget kapital samt att skriva ned och konvertera vissa andra balansposter

Verket ska utan dröjsmål efter det att ett institut har ställts under resolutionsförvaltning och värderats enligt 5 kap. 1 § besluta om täckande av institutets förluster samt indragning av aktier och andelar samt om nedskrivning och konvertering av i artikel 51 i tillsynsförordningen avsett övrigt primärkapital eller i artikel 62 i tillsynsförordningen avsett supplementärkapital till kapitalbasinstrument. Verket ska täcka institutets förluster genom att skriva ned det nominella värdet på institutets aktier eller andelar och på andra poster i institutets eget kapital samt, under de förutsättningar som föreskrivs i 3 §, det nominella värdet på aktier eller andelar i företag som hör till samma grupp som institutet och på andra poster i eget kapital, eller det bokföringsmässiga motvärdet om aktierna eller andelarna inte har något nominellt värde. Samtidigt ska verket dra in varje aktie- eller andelsägares aktier eller andelar i samma förhållande som institutets förluster har täckts i enlighet med detta moment, om inte verket beslutar att aktierna eller andelarna ska överlåtas till sådana borgenärer vilkas fordringar har skrivits ned eller i enlighet med denna lag konverterats till finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen.

Föreslagen lydelse

göras separat från den värdering som avses i 1 §.

I fråga om den som gör bedömningen och godkännandet av bedömningen ska tillämpas vad som i 2 § föreskrivs om värderare och i 6 § om godkännande av värdering.

6 kap.

Nedskrivning och konvertering av värdet på aktier, andelar och vissa andra balansposter samt indragning av aktier och andelar

1 §

Skyldighet att skriva ned det nominella värdet på poster i eget kapital samt att skriva ned och konvertera vissa andra balansposter

Verket ska utan dröjsmål efter det att ett institut har ställts under resolutionsförvaltning och värderats enligt 5 kap. 1 § besluta om täckande av institutets förluster samt indragning av aktier och andelar samt om nedskrivning och konvertering av i artikel 51 i EU:s tillsynsförordning avsett övrigt primärkapital eller i artikel 62 i den förordningen avsett supplementärkapital till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet. Verket ska täcka institutets förluster genom att skriva ned det nominella värdet på institutets aktier eller andelar och på andra poster i institutets eget kapital samt, under de förutsättningar som föreskrivs i 3 § i detta kapitel, det nominella värdet på aktier eller andelar och på andra poster som hänförs till det egna kapitalet i företag som hör till samma grupp som institutet, eller det bokföringsmässiga motvärdet om aktierna eller andelarna inte har något nominellt värde. Samtidigt ska verket dra in varje aktie- eller andelsägares aktier eller andelar i samma förhållande som institutets förluster har täckts i enlighet med detta moment, om inte verket beslutar att aktierna eller andelarna ska överlåtas till sådana borgenärer vilkas fordringar har skrivits ned eller i enlighet med denna lag konverterats till finansiella in-

Gällande lydelse

Antalet aktier eller andelar i institutet ska minskas och andra i 1 mom. avsedda finansiella instrument skrivs ned och konverteras i omvänd förmånsrättsordning jämfört med förmånsrättsordningen vid en konkurs i de poster i eget kapital som avses i det momentet. Det första som nedskrivs och konverteras är sådant kärnprimärkapital som avses i artikel 26 i EU:s tillsynsförordning, det andra sådant övrigt primärkapital som avses i artikel 51 och det tredje sådant supplementärkapital som avses i artikel 62, om inte något annat följer av artikel 54. Nedskrivning av värdet på aktier, andelar och andra poster i eget kapital ändrar inte ägarens ansvar för förpliktelser som hänför sig till det nedskrivna värdet eller för eventuell skadeståndsskyldighet till följd av överklagande av sådana åtgärder som avses i 1 mom.

Verket kan i samband med beslut om tillämpningen av åtgärder enligt denna paragraf också besluta att ett kreditinstitut i andelslagsform ska ombildas till ett andelsbanksaktiebolag enligt 18 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013), att ett centralinstitut i andelslagsform enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker ska ombildas till ett aktiebolag och att en sparbank ska ombildas till ett sparbanksaktiebolag enligt 91 § i sparbankslagen (1502/2001). När ett centralinstitut i andelslagsform enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker ombildas till ett aktiebolag förfaller centralinstitutets koncession enligt 11 § 1 mom. i den lagen.

Föreslagen lydelse

strument som hänförs till kärnprimärkapitalet. Verket får i syfte att genomföra en konvertering av balansposter som avses i detta moment kräva att institutet eller dess moderföretag emitterar nya aktier eller andelar.

Antalet aktier eller andelar i institutet ska minskas och andra i 1 mom. avsedda finansiella instrument skrivs ned och konverteras i omvänd förmånsrättsordning jämfört med förmånsrättsordningen vid en konkurs i de poster i eget kapital som avses i det momentet. Det första som nedskrivs och konverteras är sådant kärnprimärkapital som avses i artikel 26 i EU:s tillsynsförordning, det andra sådant övrigt primärkapital som avses i artikel 51 och det tredje sådant supplementärkapital som avses i artikel 62, om inte något annat följer av artikel 54, och det sista kvalificerade skulder som föreskrivs i 11 mom. i denna paragraf. Nedskrivning av värdet på aktier, andelar och andra poster i eget kapital eller kvalificerade skulder ändrar inte ägarens ansvar för förpliktelser som hänför sig till det nedskrivna värdet eller för eventuell skadeståndsskyldighet till följd av överklagande av sådana åtgärder som avses i 1 mom.

Verket kan i samband med beslut om tillämpningen av åtgärder enligt denna paragraf också besluta att ett kreditinstitut i andelslagsform ska ombildas till ett andelsbanksaktiebolag enligt 18 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) eller till ett aktiebolag, att ett centralinstitut i andelslagsform enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker ska ombildas till ett aktiebolag och att en sparbank ska ombildas till ett sparbanksaktiebolag enligt 91 § i sparbankslagen (1502/2001). När ett centralinstitut i andelslagsform enligt 4 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker ombildas till ett aktiebolag förfaller centralinstitutets koncession enligt 11 § 1 mom. i den lagen.

Vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. tillämpas också på sådana kvalificerade skulder som uppfyller villkoren i 8 kap. 7 e § 4 mom. 4—11 punkten, med undantag av villkoret som

Gällande lydelse

2 §

Samråd med övriga myndigheter

Före ett sådant beslut som avses i 1 § ska verket underrätta Finansinspektionen om saken. Om institutet som är föremål för beslutet hör till en grupp vars gruppbaseade tillsyn en annan EES-stats tillsynsmyndighet ansvarar för, ska verket underrätta också denna tillsynsmyndighet samt motsvarande myndighet i den andra EES-staten.

3 §

Nedskrivning av eget kapital och nedskrivning och konvertering av vissa andra balansposter i företag som hör till samma grupp

Då ett institut hör till samma grupp som ett institut i en annan EES-stat ska verket besluta om åtgärder som avses i 1 §, om institutet är

3) ett moderföretag och de poster som avses i 1 § 1 mom. har beaktats såväl vid beräkningen av moderföretagets kapitalbas som vid beräkningen av det konsoliderade kapitalkravet och om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen, och att verket anser att det är nödvändigt att vidta åtgärderna för att trygga förutsättningarna för gruppens fortsatta verksamhet.

Föreslagen lydelse

gäller återstående löptid för skuldinstrument i artikel 72c.1 i EU:s tillsynsförordning.

2 §

Samråd med övriga myndigheter

Före ett sådant beslut som avses i 1 § ska verket underrätta Finansinspektionen om saken. Om institutet som är föremål för beslutet hör till en grupp vars gruppbaseade tillsyn en annan EES-stats tillsynsmyndighet ansvarar för, ska verket *samråda med resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och inom ett dygn från samrådet underrätta, utöver Finansinspektionen, också denna tillsynsmyndighet samt motsvarande myndighet i den andra EES-staten samt resolutionsmyndigheterna för de enheter som ingår i resolutionsgruppen.*

3 §

Nedskrivning av eget kapital och nedskrivning och konvertering av vissa andra balansposter i företag som hör till samma grupp

Då ett institut hör till samma grupp som ett institut i en annan EES-stat ska verket besluta om åtgärder som avses i 1 §, om institutet är

3) ett moderföretag och de poster som avses i 1 mom. i den paragrafen har beaktats såväl vid beräkningen av moderföretagets kapitalbas som vid beräkningen av det konsoliderade kapitalkravet och om Finansinspektionen ansvarar för den gruppbaseade tillsynen, och att verket anser att det är nödvändigt att vidta åtgärderna för att trygga förutsättningarna för gruppens fortsatta verksamhet, och

4) ett dotterföretag som är registrerat i Finland, och aktier, andelar, andra poster i eget kapital och kvalificerade skulder beaktas i det minimikrav som ställts för dotterföretag med stöd av 8 kap. 7 e §.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Verket ska fatta beslut om åtgärder enligt 1 § 1 mom. samtidigt för moderföretaget och resolutionsenheten, om den senare har förvärvat kvalificerade skulder, poster i eget kapital eller andra balansposter genom enheter inom samma resolutionsgrupp. Förlusterna ska då överföras på resolutionsenheten.

7 §

Beaktande av nedskrivning och konvertering när resolutionsfonden används

Om resolutionsverktyg tillämpas i en resolutionsenhet eller, under exceptionella omständigheter med avvikelse från resolutionsplanen, i ett institut som inte är föremål för resolution, ska nedskrivningen av denna enhets värde i enlighet med vad som föreskrivs i 1 § beaktas vid beräkningen av de minimibelopp som föreskrivs i 8 kap. 6 § 4 mom. 1 punkten och 6 mom. 1 punkten.

7 kap

7 kap.

Allmänna principer för resolutionsverktyg

Allmänna principer för resolutionsverktyg

2 §

2 §

Resolutionsverktyg

Resolutionsverktyg

Resolutionsverktyg är

Resolutionsverktyg är

1) nedskrivning av det nominella värdet på ett instituts eller tillfälligt instituts skulder och konvertering av skulderna till kapitalbasinstrument i syfte att förbättra institutets solvens eller överföra dess tillgångar i enlighet med 2—4 punkten, så som föreskrivs i 8 kap. (***nedskrivning och konvertering av skulder***),

1) nedskrivning av det nominella värdet på ett instituts eller tillfälligt instituts skulder och konvertering av skulderna till *finansIELLA instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet* i syfte att förbättra institutets solvens eller överföra dess tillgångar i enlighet med 2—4 punkten, med iakttagande av 8 kap. (***nedskrivning och konvertering av skulder***),

Verket kan besluta ta ut en rimlig ersättning som motsvarar självkostnadsvärdet för sina kostnader för användningen av resolutionsverktyg hos institutet eller det tillfälliga institutet eller dra av ersättningen från det inlösenpris som gäller inlösen enligt 1 mom. 2 och 3 punkten. Verkets fordringar enligt detta moment ska betalas vid institutets konkurs eller

Verket kan besluta ta ut en rimlig ersättning som motsvarar självkostnadsvärdet för sina kostnader för användningen av resolutionsverktyg hos institutet eller det tillfälliga institutet eller dra av ersättningen från det inlösenpris som gäller inlösen enligt 1 mom. 2 och 3 punkten. Verkets fordringar enligt detta moment ska betalas vid institutets, *det tillfälliga*

Gällande lydelse

vid avveckling av institutet eller bolaget enligt 1 mom. 3 eller 4 punkten, med bästa förmånsrätt efter garanterad insättning enligt verklagen och sådana fordringar som avses i 5 § i betalningsordningslagen.

Föreslagen lydelse

institutets eller egendomsförvaltningsbolagets konkurs med den förmånsrätt som anges i 1 kap. 4 a § 1 mom. 3 punkten i kreditinstitutslagen.

6 §

Tillämpning av bestämmelserna om ägartillsyn

När skulder konverteras till aktier eller andelar på det sätt som avses i 8 kap. eller när aktier eller andelar överförs med stöd av 9 kap., tillämpas 3 kap. i kreditinstitutslagen, 6 a kap. 1 § i lagen om investeringstjänster och 32 a—32 c § i lagen om Finansinspektionen, om inte något annat föreskrivs nedan i denna paragraf.

Finansinspektionen ska utan obefogat dröjsmål besluta om den förbjuder ett förvärv eller begränsar rättigheter som är baserade på aktier eller andelar. I sin prövning ska Finansinspektionen beakta hur brådsående konverteringen av skulder eller överföringen av affärsverksamhet är samt behovet att uppnå syftet med resolutionen. Finansinspektionens beslut ska delges verket och den anmälningsskyldige.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i kreditinstitutslagen och i lagen om investeringstjänster kan verket med stöd av bestämmelserna i 8 och 9 kap. i denna lag överföra aktier och andelar innan Europeiska centralbanken har fattat beslut enligt 3 kap. 2 § 2 mom. i kreditinstitutslagen eller Finansinspektionen har beviljat tillstånd enligt 6 a kap. 2 § 2 mom. i lagen om investeringstjänster. Verket har emellertid uteslutande rätt att utöva de rättigheter som är förenade med aktierna och andelarna till dess att *Europeiska centralbanken har fattat sitt beslut eller* Finansinspektionen har beviljat nämnda tillstånd eller har beslutat om den förbjuder överlåtelsen av aktierna eller andelarna eller till utgången av den tidsfrist som avses i 32 b § i lagen om Finansinspektionen.

6 §

Tillämpning av bestämmelserna om ägartillsyn

När skulder konverteras till aktier eller andelar på det sätt som avses i 6 eller 8 kap. eller när aktier eller andelar överförs med stöd av 9 kap., tillämpas 3 kap. i kreditinstitutslagen, 6 a kap. 1 § i lagen om investeringstjänster och 32 a—32 c § i lagen om Finansinspektionen, om inte något annat föreskrivs nedan i denna paragraf.

Finansinspektionen ska utan obefogat dröjsmål besluta om den förbjuder ett förvärv eller begränsar rättigheter som är baserade på aktier eller andelar. I sin prövning ska Finansinspektionen beakta hur brådsående konverteringen av skulder eller överföringen av affärsverksamhet är samt behovet att uppnå syftet med resolutionen. Finansinspektionens beslut ska delges verket och den anmälningsskyldige.

Med avvikelse från vad som föreskrivs i kreditinstitutslagen och i lagen om investeringstjänster kan verket med stöd av bestämmelserna i 6, 8 och 9 kap. i denna lag överföra aktier och andelar innan *Finansinspektionen* har fattat beslut enligt 3 kap. 2 § 2 mom. i kreditinstitutslagen eller beviljat tillstånd enligt 6 a kap. 2 § 2 mom. i lagen om investeringstjänster. Verket har emellertid uteslutande rätt att utöva de rättigheter som är förenade med aktierna och andelarna till dess att Finansinspektionen har beviljat nämnda tillstånd eller har beslutat om den förbjuder överlåtelsen av aktierna eller andelarna eller till utgången av den tidsfrist som avses i 32 b § i lagen om Finansinspektionen.

Gällande lydelse

8 kap

Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument

1 §

Rätt att skriva ned det nominella värdet av skulder och konvertera dem till kapitalbasinstrument

Verket kan genom sitt beslut, med de undantag som anges i 5 och 6 §, helt eller delvis skriva ned det nominella värdet av andra skuldinstrument i institut, tillfälliga institut enligt 10 kap. och egendomsförvaltningsbolag enligt 11 kap. än sådana som avses i 4 §, nedan **nedskrivningsbara skulder**, och konvertera de nedskrivna skulderna till kapitalbasinstrument på det sätt som föreskrivs i detta kapitel.

3 §

Genomförande av nedskrivning och konvertering av skulder

När verket skriver ned skulders nominella värde och konverterar det belopp som motsvarar nedskrivningen till kapitalbasinstrument, ska verket på basis av en värdering enligt 5 kap. uppskatta det totalbelopp varmed de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde ska skrivas ned och, under de förutsättningar som föreskrivs i 4 mom., konvertera det till kapitalbasinstrument.

Dessutom ska verket skriva ned skuldernas nominella värde och konvertera ett mot nedskrivningen svarande belopp till kärnprimärkapitalinstrument. Konvertering ska göras på ett sådant belopp som efter nedskrivningen av

Föreslagen lydelse

8 kap.

Skuldnedskrivning och konvertering av skulder till kapitalbasinstrument

1 §

*Rätt att skriva ned det nominella värdet av skulder och konvertera dem till **finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet***

Verket kan genom sitt beslut, med de undantag som anges i 5 och 6 §, helt eller delvis skriva ned det nominella värdet av andra skuldinstrument i institut, tillfälliga institut enligt 10 kap. och egendomsförvaltningsbolag enligt 11 kap. än sådana som avses i 4 §, nedan **nedskrivningsbara skulder**, och konvertera de nedskrivna skulderna till *finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet* på det sätt som föreskrivs i detta kapitel.

3 §

Genomförande av nedskrivning och konvertering av skulder

När verket skriver ned skulders nominella värde och konverterar det belopp som motsvarar nedskrivningen till finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet, ska verket på basis av en värdering enligt 5 kap. uppskatta det totalbelopp varmed de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde ska skrivas ned och under de förutsättningar som föreskrivs i 4 mom. konvertera det till *finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet*. När nedskrivningen och konverteringen beräknas ska också beaktas eventuella stabilitetsavgifter som finansierats med stabilitetsavgifter enligt 4 kap. 8 § 1 mom. 4 punkten i verkslagen.

Dessutom ska verket skriva ned skuldernas nominella värde och konvertera ett mot nedskrivningen svarande belopp till kärnprimärkapitalinstrument. Konvertering ska göras på ett sådant belopp som efter nedskrivningen av

Gällande lydelse

skuldernas nominella värde enligt 2 mom. behövs för att öka institutets eller det tillfälliga institutets kapitalbas till ett sådant tröskelvärde som gör det möjligt att trygga marknadens förtroende för institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet.

När skulder i enlighet med 1 mom. konverteras till kapitalbasinstrument kan verket använda olik konverteringsförhållande för skulder som vid konkurs har olika förmånsrätt. Verket ska då iakta den ena av följande principer:

4 §

Skulder vars nominella värde inte kan skrivas ned

Detta kapitel ska inte tillämpas på följande skulder:

3) skulder baserade på anställningsförhållanden, med undantag för rörliga ersättningar som avses i 8 kap. 2 § 4 punkten i kreditinstitutslagen,

7) insättningsgarantiavgifter enligt 5 kap. 4 § 1 mom. i verklagen.

6 §

Användning av resolutionsfonden i särskilda fall

Resolutionsfondens medel kan användas för sådana syften som avses i 2 mom. endast efter det att de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde i enlighet med 1 § har skrivits ned

Föreslagen lydelse

skuldernas bokföringsvärde enligt 2 mom. behövs för att öka institutets eller det tillfälliga institutets kapitalbas till ett sådant tröskelvärde som gör det möjligt att trygga marknadens förtroende för institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet *för ett år framåt.*

När skulder i enlighet med 1 mom. konverteras till *finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet* kan verket använda olik konverteringsförhållande för skulder som vid konkurs har olika förmånsrätt. Verket ska då iakta den ena av följande principer:

4 §

Skulder vars nominella värde inte kan skrivas ned

Detta kapitel ska inte tillämpas på följande skulder:

3) skulder baserade på anställningsförhållanden, med undantag för *sådana* rörliga ersättningar som avses i 8 kap. 2 § 4 punkten i kreditinstitutslagen *om vilka det inte har kommits överens i ett kollektivavtal,*

7) insättningsgarantiavgifter enligt 5 kap. 4 § 1 mom. i verklagen,

8) *skulder till enheter som ingår i samma resolutionsgrupp utan att själva utgöra resolutionsenheter, oberoende av deras löptider.*

Det som föreskrivs i 1 mom. 8 punkten tillämpas inte om skuldens förmånsrätt vid en konkurs är i enlighet med eller sämre än 2 § i betalningsordningslagen.

6 §

Användning av resolutionsfonden i särskilda fall

Resolutionsfondens medel kan användas för sådana svften som avses i 2 mom. endast efter det att de nedskrivningsbara skuldernas nominella värde i enlighet med 1 § har skrivits ned

Gällande lydelse

med minst ett belopp som motsvarar åtta procent av det under resolutionsförvaltning ställda institutets balansomslutning som beräknats enligt 5 kap. Medel kan användas dock högst till ett belopp som

1) behövs för att trygga de finansiella verksamhetsförutsättningarna för institutet som har ställts under resolutionsförvaltning *på det sätt som avses i 7 kap. 1 §*, och som

2) motsvarar högst fem procent av institutets som har ställts under resolutionsförvaltning balansomslutning beräknad enligt 5 kap., om inte något annat följer av 5 mom. i denna paragraf.

7 §

Minimikrav för kapitalbas och nedskrivningsbara skulder

Ett institut ska ständigt ha en kapitalbas och nedskrivningsbara skulder som sammanlagt uppgår till minst ett sådant belopp av institutets balansomslutning som verket bestämmer. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det fastställer kapitalkravet. Verket ska när det fastställer kravet beakta åtminstone

1) behovet att säkerställa uppnåendet av målen för resolutionen,

2) behovet att, i det fall att skulderna nedskrivs och konverteras, säkerställa att institutet har tillräckligt med nedskrivningsbara skulder för att institutets kapitalbas ska kunna ökas till ett tröskelvärde som tryggar institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet samt marknadens förtroende,

3) institutets storlek, affärs- och finansieringsmodell samt riskprofil,

4) i vilken utsträckning resolutionen kan finansieras ur insättningsgarantifonden i enlighet med 5 kap. 14 § i verklagen,

5) vilka negativa konsekvenser det skulle få för den finansiella stabiliteten, övriga institut eller det finansiella systemet om institutets verksamhet upphör,

Föreslagen lydelse

med minst ett belopp som motsvarar åtta procent av det *sammanlagda beloppet av det under resolutionsförvaltning ställda institutets skulder och kapitalbas* som beräknats enligt 5 kap. Medel kan användas dock högst till ett belopp som

1) behövs för att trygga de finansiella verksamhetsförutsättningarna för institutet som har ställts under resolutionsförvaltning, och som

2) motsvarar högst fem procent av det *sammanlagda beloppet av institutets som har ställts under resolutionsförvaltning skulder och kapitalbas beräknat* enligt 5 kap., om inte något annat följer av 5 mom. i denna paragraf.

7 §

Minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder

Ett institut ska i enlighet med 7 a—7 g § ständigt ha en kapitalbas och kvalificerade skulder som sammanlagt uppgår till ett sådant belopp som verket bestämmer och som beräknats i enlighet med 7 a § 1 mom. eller 7 d § 1 och 2 mom. Verket ska samråda med Finansinspektionen innan det fastställer kapitalkravet.

Minimikravet för institutets kapitalbas och kvalificerade skulder ska vara tillräckligt för att

1) till fullo täcka institutets förväntade förluster, och

2) vid behov säkerställa att en resolutionsenhet eller dess dotterföretag har tillräckligt med kapital för att bedriva koncessionsenlig verksamhet i ett år.

Om institutet enligt resolutionsplanen ska försättas i likvidation eller konkurs, får verket med avvikelse från 2 mom. fastställa kravet så att det är högst så stort som det som föreskrivs i 2 mom. 1 punkten, om verket bedömer att detta är motiverat.

Verket ska när det fastställer kravet enligt 1 mom. beakta åtminstone

1) behovet att säkerställa uppnåendet av målen för resolutionen,

Gällande lydelse

6) det att derivatskulder inkluderas i balansomslutningen på basis av att nettningsrättigheter gentemot motparter erkänns fullt ut.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om ett instituts kapitalbas, nedskrivningsbara skulder och balansomslutning ska tillämpas på institutets konsoliderade kapitalbas, konsoliderade nedskrivningsbara skulder och konsoliderade balansomslutning.

De nedskrivningsbara skulderna kan räknas in i det sammanlagda belopp som avses i 1 mom. endast om

1) det finansiella instrumentet är till fullo betalt,

2) institutet inte direkt eller indirekt har beviljat kredit eller ställt säkerhet för förvärv av de finansiella instrument som skulden är baserad på,

3) skuldens återstående löptid är minst ett år; tiden anses löpa ut när borgenären tidigast har rätt att kräva återbetalning av skulden,

4) skulden inte hänförs till ett derivat,

5) skulden inte är baserad på en garanterad insättning enligt 5 kap. 8 § i verklagen eller på insättningar som avses i 1 kap. 4 a § 1 mom. 1 punkten i kreditinstitutslagen,

6) institutet inte har någon fordringsrätt och inte har ställt säkerhet eller gått i borgen för skulden.

Om ett tredjelandets lag tillämpas på en skuld kan verket förutsätta att skulden ska betraktas som en nedskrivningsbar skuld endast i det fall att verkets eventuella beslut om nedskrivning och konvertering av skulden anses vara bindande och giltigt enligt tredjelandets lagstiftning. På yrkande av verket ska institutet lägga fram utredning om saken.

Denna paragraf ska inte tillämpas på hypoteksbanker som avses i 2 kap. i lagen om hypoteksbanksverksamhet (688/2010).

Föreslagen lydelse

2) behovet att, i det fall att skulderna nedskrivs och konverteras, säkerställa att institutet, resolutionsenheten eller dess dotterföretag har tillräckligt med kapitalbas och kvalificerade skulder för att täcka skulderna och institutets kapitalbas ökas till ett tröskelvärde som tryggar institutets eller det tillfälliga institutets fortsatta verksamhet,

3) behovet att, i det fall att de kvalificerade skulderna inte nedskrivs eller konverteras i enlighet med resolutionsplanen, säkerställa att resolutionsenheten har tillräckligt med kapitalbas och kvalificerade skulder för att täcka förlusterna och öka enhetens kapitalbas till ett tröskelvärde som tryggar dess fortsatta verksamhet,

4) institutets eller resolutionsenhetens storlek, affärs- och finansieringsmodell, riskprofil, stabilitet och hur institutet eller enheten främjar ekonomin,

5) vilka negativa konsekvenser det skulle få för den finansiella stabiliteten, övriga institut eller det finansiella systemet om institutets verksamhet upphör,

6) marknadsdjupet för resolutionsenhetens finansiella instrument som hänförs till kapitalbasen och efterställda kvalificerade instrument, prissättningen för sådana instrument och den tid som behövs för att genomföra transaktioner enligt beslutet,

7) beloppet av sådana kvalificerade skuldinstrument som uppfyller villkoren i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning och som har en återstående löptid på mindre än ett år vid tidpunkten för beslutet om justering av minimikravet,

8) tillgången till och beloppet av sådana finansiella instrument som uppfyller villkoren i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, med undantag av artikel 72b.2 d i den förordningen,

9) huruvida det skuldbelopp som i 4 § är undantaget från tillämpningen av nedskrivning eller konvertering och som, vid förmånsrättsordningen i ett konkursförfarande, rangordnas lika högt som eller under de högst rangordnade kvalificerade skulderna är betydande jämfört med resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

10) den inverkan som eventuella omorganiseringskostnader kan ha på resolutionsenhetens rekapitalisering.

Vid bedömningen av skuldernas betydelsegrad enligt 4 mom. 9 punkten ska beloppet av skulder som undantas från tillämpningsområdet för 4 mom. inte anses betydande, om beloppet inte överstiger 5 procent av beloppet av resolutionsenhetens kapitalbas och kvalificerade skulder. Om det tröskelvärde överskrids, ska de undantagna skuldernas betydelsegrad bedömas av resolutionsmyndigheterna.

Kravet enligt 1 mom. ska inte tillämpas på hypoteksbanker som avses i 2 kap. i lagen om hypoteksbanksverksamhet (688/2010), om hypoteksbanken i enlighet med resolutionsplanen ska försättas i likvidation eller konkurs. Hypoteksbanken räknas då inte med i det konsoliderade kravet enligt 7 a § 4 mom.

7 a §

Fastställande av minimikravet

Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder består av

1) ett krav som baserar sig på det totala riskexponeringsbeloppet och som utgör summan av

a) det belopp av förluster som ska täckas och som motsvarar det krav för institutets kapitalbas som avses i artikel 92.1 c i EU:s tillsynsförordning och det buffertkrav enligt prövning som föreskrivs i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen, och

b) ett sådant rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för institutet att efter resolution eller nedskrivning eller konvertering av skulder uppfylla de krav som avses i underpunkt a, och

2) ett krav som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som används vid beräkning av bruttosoliditetsgraden och som utgör summan av

a) det belopp av förluster som ska täckas och som motsvarar bruttosoliditetskravet för institutet enligt artikel 92.1 d i EU:s tillsynsförordning, och

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

b) ett sådant rekapitaliseringsbelopp som gör det möjligt för institutet att efter resolution eller nedskrivning eller konvertering av skulder uppfylla det krav som avses i underpunkt a.

Det krav som anges i 1 mom. 1 punkten ska uttryckas i procentandelar av det totala riskexponeringsbeloppet enligt artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning och det krav som anges i 2 punkten i det momentet ska uttryckas i procentandelar av det totala exponeringsmåttet enligt artiklarna 429 och 429a i den förordningen.

När verket beräknar det krav enligt 1 mom. 2 punkten som baserar sig på det totala exponeringsmåttet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden ska det beakta kraven i 6 § 4 och 6 mom.

Resolutionsenheter ska uppfylla kraven i 1 mom. 1 och 2 punkten på gruppnivå. Verket beslutar på vilka enheter som ingår i en resolutionsgrupp minimikravet ställs för att det ska säkerställas att gruppen som helhet uppfyller kravet på gruppnivå, och hur de ska uppfylla kravet i överensstämmelse med resolutionsplanen. Om ett krav enligt 1 mom., 7 d § 1 och 2 mom. eller 7 b § 1 mom. efter denna prövning inte ställs på en resolutionsenhet på gruppnivå, ska enheten uppfylla minimikravet enligt 1 mom. 1 och 2 punkten på individuell basis.

Om det enligt verkets bedömning är osannolikt att värdet av de kvalificerade skulderna nedskrivs med stöd av 5 § 2 mom. eller att de överförs, ska institutet uppfylla minimikravet med kapitalbasen eller kvalificerade skulder, som räcker till för att täcka beloppet av skulder som ställts utanför nedskrivningen samt för att säkerställa att kraven i 7 § 2 mom. uppfylls.

När verket beräknar de rekapitaliseringsbelopp som anges i 1 mom. ska det

1) använda de senast rapporterade uppgifterna om det totala riskexponeringsbeloppet eller det totala exponeringsmåttet, justerade för förändringar till följd av resolutionsåtgärder som anges i resolutionsplanen, och

2) efter samråd med Finansinspektionen sänka eller höja det belopp som motsvarar buffertkravet enligt prövning i 11 kap. 6 § i

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

kreditinstitutslagen för att fastställa det krav som ska tillämpas på institutet efter resolution eller nedskrivning eller konvertering av skulder.

Verket kan höja det belopp som föreskrivs i underpunkt b i 1 mom. 1-punkten för att säkerställa att institutet kan bibehålla tillräckligt marknadsförtroende under ett år efter resolutionen eller nedskrivningen eller konverteringen av skulder. Det förhöjda beloppet ska motsvara det sammanlagda buffertkravet som ska tillämpas efter tillämpning av resolutionsverktyg eller nedskrivning eller konvertering av skulder, minskat med det kontracykliska buffertkrav som föreskrivs i 10 kap. 3 § 4 mom. i kreditinstitutslagen. Det förhöjda beloppet kan dock sänkas eller höjas om verket, efter samrådet med Finansinspektionen, anser att ett lägre belopp är tillräckligt eller ett högre belopp krävs för att behålla marknadsförtroendet och säkerställa att institutet förmår fortsätta tillhandahålllet av kritiska funktioner och få tillgång till finansiering efter resolution.

Verket ska utan dröjsmål justera minimikravet eller det ytterligare krav som anges i 7 b § 2 mom. när en ändring av det buffertkrav enligt prövning som föreskrivs i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen träder i kraft.

7 b §

Minimikravet för globala systemviktiga institut, större dotterföretag och andra stora institut

Minimikravet på ett globalt systemviktigt institut eller ett institut som ingår i ett sådant består av kraven i artiklarna 92a och 494 i EU:s tillsynsförordning och av de ytterligare krav som verket ställer i enlighet med 2 mom. Minimikravet på ett dotterföretag med säte i en EES-stat till ett globalt systemviktigt institut utanför EES-staterna består av kraven enligt artikel 92b och 494 i EU:s tillsynsförordning samt de ytterligare krav som verket ställer enligt 2 mom., vilket ska uppfyllas med kapitalbas och skulder som uppfyller villkoren enligt 7 e § och 14 kap. 6 § 5 mom.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Verket får ställa ett ytterligare krav enbart för att säkerställa att villkoren i 7 a § och 7 § 2 och 4 mom. uppfylls och om kravet enligt 1 mom. i denna paragraf inte räcker till för att uppfylla villkoren i de paragraferna.

Om flera resolutionsenheter som tillhör samma globalt systemviktiga institut är föremål för resolution, ska verket beräkna det ytterligare kravet för varje resolutionsenhet samt för ett moderföretag med säte i en EES-stat.

Ett globalt systemviktigt institut samt en resolutionsenhet, på vilken 7 d § 1 eller 3 mom. tillämpas, ska utöver minimikravet uppfylla ett krav som utgör minst åtta procent av det totala beloppet av skulderna och kapitalbasen med kapitalbasen, efterställda kvalificerade finansiella instrument eller de skulder som avses i 7 g § 4 mom. Verket får fastställa en lägre andel som krav, men den ska ändå vara större än det resultat som erhållits med den formel som föreskrivs i finansministeriets förordning, om villkoren i artikel 72b.3 i EU:s tillsynsförordning uppfylls. Närmare bestämmelser om beräkandet av det totala skuldbeloppet med beaktande av eventuella avdrag enligt artikel 72b.3 i EU:s tillsynsförordning för fastställandet av ett lägre krav utfärdas genom förordning av finansministeriet.

Det krav som kompletterar minimikravet och som ska uppfyllas på det sätt som föreskrivs i 4 mom. kan för de resolutionsenheter som anges i 7 d § 1 mom. dock vara högst 27 procent av det totala riskexponeringsbeloppet, om

1) tillgång till finansieringsarrangemang inte övervägs som ett alternativ i resolutionsplanen för enheten, och

2) minimikravet gör det möjligt för enheten att uppfylla de krav som anges i 6 § 4 eller 5 mom.

När verket bedömer huruvida förutsättningarna enligt 5 mom. 1 och 2 punkten uppfylls ska det beakta inverkan på enhetens affärsmodell.

Med avvikelse från det som föreskrivs i 4 mom. får verket besluta att det krav som kompletterar minimikravet i sin helhet ska uppfyllas av de institut och enheter som avses där med kapitalbasen, efterställda kvalificerade

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

instrument eller skulder som avses i punkt 7 g § 4 mom., i den mån som summan av dem inte överstiger det som är högst av

1) åtta procent av enhetens totala skulder och kapitalbas, eller

2) det sammanlagda buffertkravet tillsammans med två gånger det buffertkrav enligt prövning som föreskrivs i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen samt tillsammans med två gånger det kapitalbaskrav på åtta procent som avses i artikel 92.1 c i EU:s tillsynsmyndighetsordning.

Verket får tillämpa 7 mom. på högst 30 procent av alla institut och enheter som avses i 4 mom. Dessutom förutsätts att minst ett av följande villkor uppfylls:

1) om det i bedömningen av möjligheten till resolution har identifierats väsentliga hinder för möjligheten till resolution och

a) inga korrigerande åtgärder har vidtagits efter de åtgärder som anges i 3 kap. 4 § 4 mom. inom den tidsfrist som krävs av verket, eller

b) de identifierade väsentliga hindren inte kan åtgärdas genom åtgärder som avses i 3 kap. 4 § 4 mom. och tillämpningen av 7 mom. i denna paragraf helt eller delvis skulle kompensera för de väsentliga hindrens negativa effekter på möjligheten till resolution,

2) verket bedömer att det är osäkert om resolutionsplanen för resolutionsenheten är genomförbar och tillförlitlig, med hänsyn tagen till enhetens storlek, enhetens sammanlänkning, verksamhetens slag, omfattning, risk och komplexitet samt enhetens rättsliga status och aktieägarstruktur, eller

3) buffertkravet enligt prövning i 11 kap. 6 § i kreditinstitutslagen återspeglar det faktum att resolutionsenheten i risktermer är bland topp 20 procent av de institut för vilka verket fastställer ett minimikrav.

7 c §

Krav som kompletterar minimikravet för andra resolutionsenheter

Verket får besluta att andra än globala systemviktiga institut eller resolutionsenheter

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

som avses i 7 d § utöver minimikravet med kapitalbasen, efterställda kvalificerade instrument eller sådana skulder som avses i 7 g § 4 mom. ska uppfylla ett krav som är högst åtta procent av de totala skulderna och kapitalbasen eller det belopp som erhållits vid tillämpning av 7 b § 7 mom. 2 punkten. Verket får fatta ett sådant beslut, om

1) de icke-efterställda skulder som avses i 7 g § 1—3 mom. har samma förmånsrätt vid en konkurs som någon av de skulder vars nominella värde i enlighet med 4 eller 5 § inte kan skrivas ned,

2) det finns en risk för att nedskrivning av sådana icke-efterställda skulder som inte i 4 § undantas från tillämpningsområdet för nedskrivning åsamkar borgenärerna större förluster än de skulle åsamkas vid ett konkursförfarande,

3) beloppet av kapitalbas och andra efterställda skulder överstiger inte det belopp som krävs för att säkerställa att borgenärer enligt 2 punkten inte åsamkas större förluster än de skulle åsamkas vid ett konkursförfarande.

Verket ska bedöma den risk som anges i 1 mom. 2 punkten, om beloppet av de skulder som sannolikt undantas från tillämpningsområdet för nedskrivning eller konvertering i enlighet med 4 eller 5 § är över tio procent av den totala kategorin av skulder i fråga.

En resolutionsenhets kapitalbas som används för att uppfylla det sammanlagda buffertkravet ska räknas till godo även för det krav som anges i 1 mom. och i 7 b § 4 och 7 mom.

7 d §

Minimikrav för nationellt stora kreditinstitut

För en resolutionsenhet som inte är ett globalt systemviktigt institut och som ingår i en resolutionsgrupp vars sammanlagda tillgångar överstiger 100 miljarder euro ska minimikravet enligt 7 a § vara åtminstone 13,5 procent av enhetens totala riskvägda exponeeringsbelopp och 5 procent av det totala exponeringsmättet som ska användas vid beräkning av bruttosoliditetsgraden.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Resolutionsenheter ska uppfylla kravet enligt 1 mom. med kapitalbasen, efterställda kvalificerade finansiella instrument eller de skulder som avses i 7 g § 4 mom.

Verket får efter samråd med Finansinspektionen besluta att tillämpa 1 mom. även på en sådan resolutionsenhet som av verket har bedömts utgöra en sannolik systemrisk. Då ska verket beakta i vilken utsträckning

1) enheten har insättningar och skuldinstrument,

2) tillgången till kapitalmarknaderna för kvalificerade skuldinstrument som enheten emitterat är begränsad, och

3) enheten är beroende av kärnprimärkapital för att uppfylla kravet i 7 a § 4 mom.

7 e §

Minimikrav för dotterföretag

Dotterföretag till en resolutionsenhet eller till ett institut som inte har säte i en EES-stat ska uppfylla minimikravet på individuell basis. Om ett dotterföretag emellertid samtidigt också är ett moderföretag som är verksamt i en EES-stat ska det uppfylla minimikravet på gruppnivå.

Verket får i egenskap av resolutionsmyndighet för dotterföretaget avvika från vad som i 1 mom. föreskrivs om dotterföretag, om

1) både dotterföretaget och moderföretaget eller resolutionsenheten ingår i samma resolutionsgrupp och de är registrerade och underkastade tillsyn i Finland,

2) resolutionsenheten eller moderföretaget uppfyller minimikravet i Finland på basis av den konsoliderade finansiella ställningen,

3) det finns inga hinder eller förväntade hinder för att moderföretaget eller resolutionsenheten ska kunna överföra medel ur kapitalbasen eller återbetala skulder till dotterföretaget,

4) dotterföretaget leds enligt sunda och försiktiga affärsprinciper och moderföretaget eller resolutionsenheten svarar med Finansinspektionens samtycke för dotterföretagets åtgärden, eller så löper dotterföretaget endast försumbara risker,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5) moderföretagets eller resolutionsenhetens förfaranden för bedömning, värdering och kontroll av risker omfattar även dotterföretaget,

6) moderföretaget eller resolutionsenheten har bestämmande inflytande i dotterföretaget på det sätt som avses i 1 kap. 5 § 1 mom. i bokföringslagen, och

7) dotterföretaget inte självt är en resolutionsenhet.

Minimikravet på ett dotterföretag som avses i denna paragraf ställs med iakttagande av det förfarande som föreskrivs i 10 § och i 14 kap.

Institut som avses i 1 mom. ska uppfylla minimikravet med följande kapitalbas eller skulder:

1) kärnprimärkapital,

2) kapitalbas som emitteras till och förvärvas av enheter som ingår i samma resolutionsgrupp,

3) kapitalbas eller skulder som emitteras till och förvärvas av enheter som inte ingår i samma resolutionsgrupp eller aktieägare, om nedskrivning eller konvertering av skulderna inte inverkar på resolutionsenhetens bestämmande inflytande i dotterföretaget,

4) skulder som emitteras till och direkt eller indirekt förvärvas av resolutionsenheten,

5) skulder som uppfyller de krav som föreskrivs i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning, utom i fråga om artikel 72b.2 b, c, k, l och m och artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen,

6) skulder som i enlighet med betalningsordningslagen rangordnas lägre än skulder som inte uppfyller de krav som avses i 3 punkten och som inte kan medräknas i kapitalbaskraven,

7) nedskrivnings- eller konverteringsbara skulder,

8) skulder vars förvärv inte har finansierats direkt eller indirekt av ett institut som avses i 1 mom.,

9) skulder på vilka ett institut som avses i 1 mom. inte skulle tillämpa köpoption, inlösen, återköp eller återbetalning i förtid, utom när institutet är försatt i likvidation eller konkurs,

10) skulder vars ränta eller kapital inte kan avkortas i förtid, utom i samband med ett likvidations- eller konkursförfarande i ett institut som avses i 1 mom.,

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

11) skulder där storleken på den ränta eller utdelning som ska betalas inte ändras beroende på kreditvärdigheten hos ett institut som avses i 1 mom. eller dess moderföretag.

Verket får besluta att dotterföretagets minimikrav helt eller delvis uppfylls med en garanti som resolutionsenheten tillhandahåller, om

1) villkoren i 2 mom. 1 och 2 punkten uppfylls,

2) garantibeloppet är minst lika stort som den andel som ersätter minimikravet,

3) det villkor av följande som infaller först uppfylls:

a) verket har fattat ett sådant beslut som avses i 6 kap. 1 § om nedskrivning av det nominella värdet på poster i dotterbolagets eget kapital och om nedskrivning av kvalificerade skulder eller

b) garantin utlöses om dotterföretaget inte kan betala sina skulder när de förfaller till betalning,

4) garantin säkerställs genom ett avtal om finansiellt säkerhetsställande som avses i 1 § i lagen om finansiella säkerheter (11/2004) till en andel på minst 50 procent av dess belopp,

5) de säkerheter som ställs för garantin uppfyller kraven i artikel 197 i EU:s tillsynsförordning, vilket efter nedsättningar är tillräckligt för att täcka den säkerhet som avses i 4 punkten i detta moment,

6) de säkerheter som ställs för garantin är inte intecknade och används inte som säkerhet för någon annan garanti,

7) säkerheternas löptid uppfyller kraven enligt artikel 72c.1 i EU:s tillsynsförordning, och

8) det inte finns några hinder för överföring av säkerheterna från resolutionsenheten till dotterföretaget, trots att resolutionsåtgärder vidtas i fråga om resolutionsenheten.

Resolutionsenheten ska, på begäran av verket, tillhandahålla ett oberoende juridiskt yttrande eller ska på annat sätt styrka att det inte finns några sådana hinder som anges i 5 mom. 8 punkten.

Det som i 4 mom. föreskrivs om institut tillämpas också på sådana centralinstitut, med-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

lemsinstitut enligt 7 f § 2 mom. och resolutionsenheter enligt 7 a § 4 mom. för vilka ett minimikrav ställs på individuell basis.

7 f §

Undantag för sammanslutningar av inlåningsbanker

Verket får besluta att helt eller delvis undanta ett centralinstitut eller dess medlemskreditinstitut från tillämpningen av 7 e §, om förutsättningarna enligt 3 § 1—3 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker uppfylls och

1) centralinstitutet och institutet ingår i samma resolutionsgrupp,

2) minimikravet för medlemskreditinstitut övervakas som en helhet grundat på deras konsoliderade bokslut,

3) resolutionsgruppen uppfyller det minimikrav som föreskrivs i 7 a § 4 mom. på gruppnivå, och

4) det inte finns några väsentliga hinder eller förväntade väsentliga hinder för överföring av medel ur kapitalbasen eller återbetalning av skulder mellan centralinstitutet och medlemskreditinstitutet vid resolutionen.

Ett centralinstituts medlemskreditinstitut som inte är en resolutionsenhet ska uppfylla minimikravet på individuell basis.

7 g §

Kvalificerade skulder som ingår i minimikravet

Nedskrivningsbara skulder kan räknas med i det totala belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som avses 7 § 1 mom. bara om de uppfyller villkoren i artiklarna 72a—72c i EU:s tillsynsförordning, med undantag av artikel 72b.2 d i den förordningen.

Kvalificerade skulder för ett globalt systemviktigt institut utgörs med avvikelse från 1 mom. av kvalificerade skulder enligt definitionen i artiklarna 72a—72k i EU:s tillsynsförordning.

På skulder med inbäddade derivat som räknas med i det totala beloppet av kapitalbas

Gällande lydelse

9 §

Tillsyn över minimikrav för nedskrivningsbara skulder

Ett institut ska ha tillräckliga system för att säkerställa att verket fortlöpande kan övervaka att institutet eller företaget uppfyller de krav som föreskrivs i 7 §. Verket ska i samråd med Finansinspektionen fortlöpande övervaka att kraven efterlevs.

Verket ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om de minimikrav som enligt 7 § ställs på varje institut

Föreslagen lydelse

och kvalificerade skulder tillämpas artikel 45b.2 i resolutionsdirektivet.

Skulder som emitterats av ett dotterföretag och som tecknats av aktieägare som inte ingår i en resolutionsgrupp räknas med i resolutionsenhetens totala belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder bara om

1) skulderna emitteras i enlighet med 7 e § 4 mom. 3—11 punkten,

2) nedskrivning eller konvertering i enlighet med 6 kap. 1 och 2 § inte inverkar på resolutionsenhetens bestämmande inflytande i dotterföretaget, och

3) skuldbeloppet är mindre än skillnaden mellan följande belopp:

a) summan som fås genom att addera de skulder som emitteras till och förvärvas av resolutionsenheten, direkt eller indirekt, och beloppet av kapitalbas som emitteras i enlighet med 7 e § 4 mom. 1—3 punkten,

b) det belopp som föreskrivs i 7 e § 1 mom.

9 §

*Tillsyn över minimikrav för **kapitalbas och kvalificerade skulder***

Ett institut ska ha tillräckliga system för att säkerställa att verket fortlöpande kan övervaka att institutet eller företaget uppfyller de krav som föreskrivs i 7 §. Verket ska i samråd med Finansinspektionen fortlöpande övervaka att kraven efterlevs.

Verket får efter samråd med Finansinspektionen vidta någon av följande åtgärder, om ett institut inte uppfyller det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e §:

1) åtgärder för undanröjande av hinder för avveckling och för omorganisering av verksamheten i enlighet med 3 kap. 4 §, eller

2) förbjuda vinstutdelning och annan utdelning av medel i enlighet med 12 kap. 13 §.

I stället för det som föreskrivs i 2 mom. får Finansinspektionen alternativt vidta någon av följande åtgärder:

1) en åtgärd som föreskrivs i 11 kap. 10 § i kreditinstitutslagen, eller

2) en bedömning av om institutet är oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin

Gällande lydelse

10 §

Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter

Verket ska tillsammans med de övriga myndigheter som ansvarar för resolution av koncernbolag besluta om tillämpning av minimikravet för nedskrivningsbara skulder på basis av moderföretagets konsoliderade balansomslutning.

Om de myndigheter som avses i 1 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses i 1 mom. och verket är ansvarig myndighet för koncernresolutionen, ska verket fatta beslutet. I beslutet ska beaktas den bedömning av koncernbolagen som gjorts av de övriga resolutionsmyndigheterna, och beslutet ska tillställas koncernens moderföretag.

Om en myndighet som avses i 1 mom. i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i 1 eller 2 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten för avgörande efter den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 2 mom.

Om det till samma grupp som institutet eller ett institut som är beläget i en annan EES-stat hör minst ett företag som har sitt säte i Finland och minst ett företag som har sitt säte i en annan EES-stat, ska verket tillsammans med resolutionsmyndigheten i den andra EES-staten

Föreslagen lydelse

verksamhet på det sätt som anges i 4 kap. 1 § 2 mom.

10 §

Samarbete med andra EES-staters resolutionsmyndigheter

Verket ska agera tillsammans med resolutionsmyndigheten för gruppen, resolutionsenheten och dotterföretagen för att åstadkomma ett beslut om minimikravet

1) för resolutionsenheten på moderföretagets konsoliderade nivå, och

2) på individuell basis för ett sådant institut i en resolutionsgrupp som inte är en resolutionsenhet.

I det gemensamma beslutet får det överenskommas, i det fall detta står i överensstämmelse med resolutionsplanen för resolutionsenheten, att dotterföretaget i stället för resolutionsenheten uppfyller en del av minimikravet med sådana finansiella instrument enligt 7 e § 4 mom. som har förvärvats av enheter som inte ingår i resolutionsgruppen.

Om mer än en resolutionsenhet tillhörande samma globalt systemviktiga institut är föremål för resolution, ska resolutionsmyndigheten vid behov besluta om avdrag från kvalificerade skuldposter i enlighet med artikel 72e i EU:s tillsynsförordning. Resolutionsmyndigheterna får samtidigt besluta om åtgärder för att minimera skillnaden mellan de minimikrav som beräknats i enlighet med 7 b § 3 mom. i detta kapitel för varje resolutionsenhet och de minimikrav som beräknats för moderföretaget med säte i en EES-stat, så att artikel 12a i EU:s tillsynsförordning dessutom iakttas vid beräkningarna. Minimikravet för en resolutionsenhet får dock inte vara lägre än minimikravet för moderföretaget med säte i en EES-stat. Resolutionsmyndigheterna får fatta beslutet, om det är i överensstämmelse med resolutionsplanen för ett globalt systemviktigt institut.

Resolutionsmyndigheterna får besluta om minskning av skillnaderna mellan minimikraven på det sätt som föreskrivs i 3 mom. genom

Gällande lydelse

eftersträva ett gemensamt beslut om tillämpning av 7 § eller av motsvarande lagstiftning i den andra EES-staten på moderföretaget på basis av den konsoliderade balansomslutningen och om tillämpning av 7 § eller motsvarande lagstiftning i den andra EES-staten på dotterföretaget.

Om de myndigheter som avses i 5 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses i det momentet ska verket fatta beslutet i fråga om dotterföretag som hör till dess behörighet. I beslutet ska beaktas de myndigheters synpunkter och reservationer som ansvarar för koncernresolutionen och beslutet ska tillställas koncernens moderföretag och dotterföretag.

Om den för koncernresolutionen ansvariga myndigheten i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i 6 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt eget beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut. Ärendet får dock inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten, om det på basis av dotterbolagets balansomslutning beräknade kravet med högst en procentenhet skiljer sig från det på basis av den konsoliderade balansomslutningen beräknade kravet.

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 6 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter den fyra månaders tidsfrist som avses i 2 mom. eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 2 mom.

Beslut som avses i denna paragraf ska omprövas minst en gång per år.

Föreslagen lydelse

att ändra nivån på minimikravet för att utjämna skillnader mellan medlemsstaterna i det totala riskexponeringsbeloppet. Beslutet får inte fattas för att undanröja sådana skillnader som beror på exponeringar mellan resolutionsgrupper.

10 a §

Bestämmelser som kompletterar resolutionsmyndigheternas samarbete

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Om de myndigheter som avses i 10 § 1 mom. inte inom fyra månader har fattat ett sådant gemensamt beslut som avses där och verket är ansvarig myndighet för resolutionsenheten, ska verket fatta beslut om ett minimikrav enligt 7 a § 4 mom. på gruppnivå. I beslutet ska beaktas resolutionsmyndighetens bedömning på koncernnivå och de övriga resolutionsmyndigheternas anmärkningar om dotterföretagen i resolutionsgruppen.

Om en resolutionsmyndighet i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett gemensamt beslut till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut.

Om resolutionsmyndigheterna inte inom fyra månader har fattat ett gemensamt beslut ska verket fatta beslut om minikravet enligt 7 e § i fråga om ett sådant dotterföretag tillhörande en resolutionsgrupp som hör till dess behörighet. I beslutet ska beaktas anmärkningar från resolutionsmyndigheten för resolutionsenheten och en eventuell koncernresolutionsmyndighet.

Om resolutionsenheten eller koncernresolutionsmyndigheten i enlighet med artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen har hänskjutit en tvist om ett beslut som avses i 3 mom. till Europeiska bankmyndigheten för avgörande, ska verket skjuta upp sitt eget beslut och invänta Europeiska bankmyndighetens beslut samt fatta sitt slutliga beslut i överensstämmelse med Europeiska bankmyndighetens beslut. Ärendet får dock inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten, om dotterbolagets krav är i överensstämmelse med 7 a § 1 mom. i detta kapitel och med högst två procentheter skiljer sig från det totala riskvägda exponeringsbeloppet som har beräknats i enlighet med artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning utifrån kravet i 7 a § 4 mom.

Den tidsfrist på fyra månader som avses i 1 och 3 mom. är liktydig med den förlikningstid som avses i artikel 19 i Europeiska banktillsynsförordningen. Ärendet kan inte hänskjutas till Europeiska bankmyndigheten efter

Gällande lydelse

11 §

Undantag från tillämpning av minimikraven för nedskrivningsbara skulder i en grupp

Verket kan i egenskap av ansvarig koncern-resolutionsmyndighet besluta att på ett institut som verkar som moderföretag i en grupp ska tillämpas minimikravet enligt 7 § endast på basis av institutets konsoliderade finansiella ställning. En förutsättning är att Finansinspektionen på moderföretaget har beslutat tillämpa kapitalkravet enligt artikel 7 i EU:s tillsynsförordning endast på basis av institutets konsoliderade finansiella ställning.

Verket kan i egenskap av den myndighet som ansvarar för resolution av ett institut som är dotterföretag i en grupp besluta att minimikravet enligt 7 § inte ska tillämpas på dotterföretaget, om

- 1) gruppens moderföretag och dotterföretaget i fråga är registrerade och övervakas i Finland,
- 2) moderföretaget i enlighet med 1 kap. 5 § 1 mom. i bokföringslagen har bestämmanderätt över dotterföretaget och dotterföretaget omfattas av den gruppbaseade tillsynen över moderföretaget,
- 3) på gruppens moderföretag i Finland tillämpas det minimikrav som föreskrivs i 7 §, på basis av moderföretagets konsoliderade finansiella ställning,
- 4) det inte föreligger några hinder för att moderföretaget övertar ansvaret för dotterföretagets skuld eller tecknar finansiella instrument som hänför sig till dotterföretagets kapitalbas,
- 5) dotterföretaget leds i enlighet med sunda och försiktiga affärsprinciper och moderföretaget garanterar dotterföretagets åtaganden på

Föreslagen lydelse

denna tidsfrist eller efter det att ett gemensamt beslut har fattats i ärendet. Om Europeiska bankmyndigheten inte har avgjort ärendet inom en månad ska verket fatta ett beslut enligt 1 eller 3 mom.

Verket ska fatta de beslut som föreskrivs i denna paragraf samtidigt som resolutionsplanerna och besluten ska omprövas minst en gång per år.

11 §

Övergångsarrangemang

Verket ska fastställa en lämplig övergångsperiod, som verket får ändra, för att ett institut ska uppfylla minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder och ett eventuellt krav som kompletterar det. Institutet ska uppfylla minimikravet och det kompletterande kravet den dag som verket bestämmer, dock senast den 1 januari 2024. Verket får vid behov fastställa en mellanliggande målnivå för minimikravet och det kompletterande kravet för institutet, som ska vara uppnådd den 1 januari 2022.

Verket får dock vid behov fastställa en övergångsperiod för ett institut som löper ut senare med beaktande av följande omständigheter:

- 1) utvecklingen av institutets finansiella situation,
- 2) utsikterna för att minimikravet uppfylls inom en rimlig tidsram, och
- 3) huruvida enheten är i stånd att ersätta skulder som inte längre uppfyller de fastställda kvalificerings- eller löptidskriterierna, och, om inte, huruvida en eventuell oförmåga är av idiosynkratisk art eller beror på marknadsomfattande störningar.

Trots vad som föreskrivs 1 mom. ska en enhet som avses i 7 d § 1 och 3 mom. uppfylla minimikravet och det kompletterande kravet den 1 januari 2022. Dessa enheter behöver dock inte uppfylla minimikravet under en tvåårsperiod från dagen då

- 1) verket skrev ned enhetens skulder, eller
- 2) enheten har verkställt en alternativ åtgärd genom vilken kapitalinstrument och

Gällande lydelse

ett sätt som Finansinspektionen godkänt, eller dotterföretagets exponeringar är mindre betydande,

6) förfarandena för bedömning, mätning och tillsyn av moderföretagets exponeringar omfattar också dotterföretaget, och om

7) Finansinspektionen i enlighet med artikel 7.1 i EU:s tillsynsförordning har beviljat undantag i fråga om tillämpningen av kravet på dotterföretagets minimikapitalbas.

Föreslagen lydelse

andra skulder har skrivits ned eller konverterats till kärnprimärkapitalinstrument, eller på vilka befogenheten att skriva ned eller konvertera har utövats i syfte att rekapitalisera enheten.

Resolutionsenheten eller den grupp som enheten är en del av behöver inte uppfylla minimikravet under en treårsperiod från den dag då enheten eller gruppen anses ha blivit ett globalt systemviktigt institut eller ett sådant institut som avses i 7 d § 1 eller 3 mom.

Verket ska fastställa en lämplig övergångsperiod för att ett institut ska uppfylla minimikravet och det kompletterande kravet också när verket har använt resolutionsverktyg eller skrivit ned eller konverterat institutets skulder.

När verket fastställer de övergångsperioder som föreskrivs i denna paragraf ska det meddela institutet det målsatta minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder för varje tolv månadersperiod. Verket får ändra dessa periodmål. När verket fastställer de övergångsperioder som föreskrivs i denna paragraf ska det beakta

1) insättningarnas belopp och skuldinstrument i finansieringsmodellen,

2) tillgången till kapitalmarknaderna för kvalificerade skulder och

3) i vilken utsträckning kärnprimärkapital används för att uppfylla minimikravet.

12 §

Hur nedskrivning och konvertering tillämpas på derivat

12 §

Hur nedskrivning och konvertering tillämpas på derivat

När det krav enligt 7 b § 4 eller 7 mom. eller 7 c § 1 mom. som kompletterar minimikravet ställs räknas skulder som baserar sig på derivat till godo i det totala beloppet av skulder så att nettningrättigheterna erkänns fullt ut.

12 a §

Avtalsenligt erkännande av nedskrivning och konvertering av nedskrivningsbara skulder

12 a §

*Avtalsenligt erkännande av nedskrivning och konvertering av **kvalificerade** skulder*

Gällande lydelse

Ett institut ska använda sig av ett avtalsvillkor i avtalet enligt vilket institutets borgenär erkänner och godkänner att kapitalbeloppet eller det utestående beloppet minskas, konverteras eller avskrivs genom beslut av verket, om följande förutsättningar uppfylls:

1) skulden är inte en sådan skuld som avses i 4 §,

2) skulden är inte en ersättningsberättigad insättning som gjorts av en fysisk person eller av någon annan juridisk person än en sådan som avses i 5 § 2 punkten i revisionslagen (459/2007),

3) på skulden tillämpas lagstiftningen i en stat som inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, och

4) skuldinstrumentet har emitterats den 1 juli 2015 eller därefter.

Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas inte om verket bedömer att ett i 15 kap. 1 § avsett avtal ska tillämpas på det avtal som institutet ingått.

Institutet ska på begäran ge verket ett utlåtande om det i 1 mom. avsedda avtalsvillkorets verkställbarhet och bindande verkan.

Föreslagen lydelse

Ett institut ska använda sig av ett avtalsvillkor i avtalet enligt vilket institutets borgenär erkänner och godkänner att kapitalbeloppet eller det utestående beloppet minskas, konverteras eller avskrivs genom beslut av verket, om följande förutsättningar uppfylls:

1) skulden är inte en sådan skuld som avses i 4 §,

2) skulden är inte en ersättningsberättigad insättning som gjorts av en fysisk person eller av någon annan juridisk person än en sådan som avses i 2 kap. 5 § 2 punkten i revisionslagen (1141/2015),

3) på skulden tillämpas lagstiftningen i en stat som inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, och

4) skuldinstrumentet har emitterats den 1 juli 2015 eller därefter.

Verket får besluta att avtalsvillkoret inte används, om kravet för institutets kapitalbas och kvalificerade skulder är lika med det belopp för förlusttäckning som föreskrivs i 7 § 2 mom. 1 punkten och en skuld enligt 1 mom. i denna paragraf inte beaktas när minimikravet beräknas.

Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas inte om verket bedömer att ett sådant i 15 kap. 1 § avsett avtal med ett tredjeland eller ett tredje lands lagstiftning som tillåter nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter ska tillämpas på det avtal som institutet ingått.

Institutet ska underrätta verket om ett avtalsvillkor enligt 1 mom. är ogörligt i avtalet. I underrättelsen ska det anges en motivering samt vilken förmånsrätt den fastställda skulden har. Avvikelse från skyldigheten att ta med avtalsvillkoren kan tillåtas endast om avtalet gäller skulder som har bättre förmånsrätt än sådana fordringar som avses i 1 kap. 4 a § 1 mom. 4 punkten i kreditinstitutslagen. Institutet ska förse verket med all information som verket begär för att inverkan av underrättelsen ska kunna bedömas. Skyldigheten att ta med ett avtalsvillkor i enlighet med 1 mom. avbryts för det aktuella avtalets del under den tid som underrättelsen behandlas. Avtalsvillkoret ska tas med i avtalet inom en rimlig tidsfrist efter underrättelsen, om verket beslutar att det inte är ogörligt att ta med avtalsvillkoret med hänsyn till säkerställande av möjligheterna

Gällande lydelse

Verket har rätt att skriva ned, konvertera och avskriva skulder i enlighet med denna lag, även om institutet inte använder ett i 1 mom. avsett avtalsvillkor.

13 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 12 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om de minimikrav som institut och moderföretag enligt artiklarna 8 och 9 ska

Föreslagen lydelse

till avveckling och omorganisering av institutet. Verket får dessutom kräva att institutet ändrar sin praxis avseende användning av avtalsvillkoret.

Verket får ange de kategorier av skulder för vilka det på det sätt som avses i 4 mom. är ogörligt att ta med ett avtalsvillkor enligt vad som bestäms i de tekniska standarder som utfärdats med stöd av artikel 10 i Europeiska banktillsynsförordningen.

Det som föreskrivs i 4 mom. tillämpas inte om skulden innehåller sådana finansiella instrument som hänförs till övrigt primärkapital eller supplementärkapital eller obligationer som utgör skulder utan säkerhet.

Om inom en kategori av skulder som omfattar kvalificerade skulder det skuldbelopp som inte inbegriper det avtalsvillkor som avses i 1 mom. tillsammans med de skulder som är undantagna från nedskrivning i enlighet med 4 § eller som verket sannolikt kommer att undanta från nedskrivning i enlighet med artikel 5 § 2 mom. uppgår till mer än tio procent av den kategorin av skulder, ska verket omedelbart bedöma hur det inverkar på möjligheten till avveckling och omorganisering av institutet. Vad som föreskrivs i 3 kap. 4 § ska tillämpas, om verket bedömer att de skulder som inte innehåller ett skuldvillkor enligt 1 mom. utgör ett väsentligt hinder för avveckling av institutet eller omorganisering av verksamheten.

Skulder för vilka ett avtalsvillkor enligt 1 mom. inte tas med medräknas inte i minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Verket har rätt att skriva ned, konvertera och avskriva skulder i enlighet med denna lag, även om institutet inte använder ett i 1 mom. avsett avtalsvillkor.

Institutet ska på begäran ge verket ett utlåtande om det i 1 mom. avsedda avtalsvillkorets verkställbarhet och verkan.

13 §

Tillämpning av EU:s resolutionsförordning

I artikel 12 i EU:s resolutionsförordning föreskrivs om de minimikrav som institut och moderföretag enligt artikel 8 och 9 ska vara skyldiga att följa när det gäller kapitalbas och

Gällande lydelse

vara skyldiga att följa när det gäller egna medel och nedskrivningsbara skulder som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter. I artikel 27 i den förordningen föreskrivs om nedskrivning av skulder och om konvertering av skulder till kapitalbasinstrument.

14 §

Föreslagen lydelse

nedskrivningsbara skulder som omfattas av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter. I artikel 27 i den förordningen föreskrivs om nedskrivning av skulder och om konvertering av skulder till *finansiella instrument som hänförs till kärnprimärkapitalet*.

14 §

Offentliggörande samt rapportering till verket och Europeiska bankmyndigheten

Instituten ska rapportera till verket och Finansinspektionen

1) en gång i halvåret beloppet av kvalificerade skulder och det i 7 e § 4 mom. 1—3 punkten föreskrivna beloppet av kapitalbas,

2) en gång i året beloppet av andra nedskrivningsbara skulder, och

3) en gång i året sammansättningen av skulder och kapitalbas enligt 1 och 2 punkten, deras förmånsrättsordning vid konkurs samt huruvida lagstiftningen i ett tredjeland tillämpas på dem och innehåller de ett avtalsvillkor om erkännande av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter.

Utöver det som bestäms i 1 mom. ska ett institut rapportera de omständigheter som regleras där på verkets eller Finansinspektionens begäran. Ett institut är inte skyldigt att rapportera beloppet av nedskrivningsbara skulder som avses i 1 mom. 2 punkten, om institutet vid tidpunkten för rapporteringen innehåller belopp av kapitalbas och kvalificerade skulder som anges i 1 mom. 1 punkten till minst 150 procent av minimikravet.

Ett institut ska minst en gång i året offentliggöra

1) den information som anges i 1 mom. 1 punkten samt posternas sammansättning och löptidsprofil samt förmånsrättsordning vid likvidation och konkurs, och

2) det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställs i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e §.

Bestämmelserna i 1 och 3 mom. tillämpas inte på institut som enligt resolutionsplanen inte ska ställas under resolutionsförvaltning.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Om resolutionsbefogenheter eller i 6 kap. 1 § föreskrivna nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter med avseende på skulder har utövats i fråga om institutet, ska institutet offentliggöra informationen i enlighet med 3 mom. i denna paragraf från och med den dag då institutet i enlighet med 11 § ska uppfylla det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som har fastställts i enlighet med 7 a § 4 mom. eller 7 e §.

Verket ska underrätta Europeiska bankmyndigheten om de minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som med stöd 7 a § 4 mom. eller 7 e § fastställts för instituten.

9 kap

9 kap.

Överföring av affärsverksamhet

Överföring av affärsverksamhet

3 §

3 §

Förfarandet vid överföring av affärsverksamhet

Förfarandet vid överföring av affärsverksamhet

Verket ska offentligt bjuda ut sådan affärsverksamhet till försäljning som ska överföras eller separat bjuda ut varje del av verksamheten, om inte något annat följer av 2 mom.

Verket ska offentligt bjuda ut sådan affärsverksamhet till försäljning som ska överföras eller separat bjuda ut varje del av verksamheten, om inte något annat följer av 2 eller 5 mom.

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. tillämpas inte om affärsverksamhet överförs till ett medlemskreditinstitut enligt 2 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker som tillhör samma sammanslutning.

12 kap

12 kap.

Verkets befogenheter

Verkets befogenheter

7 §

7 §

Hur vissa avtalsvillkor påverkas av resolution och tidigt ingripande

Hur vissa avtalsvillkor påverkas av resolution och tidigt ingripande

En resolutionsåtgärd som avses i 1 mom. och en händelse som har direkt samband med tillämpning av det momentet berättigar inte åtgärder som syftar till att

En resolutionsåtgärd som avses i 1 mom. och en händelse som har direkt samband med tillämpning av det momentet eller ett i 8 § av-

Gällande lydelse

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. tillämpas trots ett avbrott eller en begränsning enligt 8—10 §.

8 §

Befogenhet att skjuta upp genomförandet av avtal

Utöver vad som föreskrivs i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) har verket rätt att skjuta upp fullgörandet av ett instituts avtalade betalnings- eller leveransskyldigheter från och med den dag då en underrättelse om saken offentliggörs till utgången av ett sådant närmast därpå följande dygn som är en bankdag.

Om en förpliktelse som avses i 1 mom. enligt avtal skulle ha förfallit under uppskovstiden, anses förpliktelsen ha förfallit omedelbart efter utgången av uppskovstiden.

Om fullgörandet av förpliktelser skjuts upp i enlighet med 1 mom. skjuts också motpartens betalnings- och leveransskyldigheter upp för samma tid.

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. ska inte tillämpas på

1) garanterade insättningar i enlighet med 5 kap. 8 § i verklagen eller i enlighet med någon annan EES-stats motsvarande lagstiftning,

2) betalnings- och leveransskyldigheter i samband med avvecklingssystem som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem och på deltagare i sådana system samt motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater och deltagare i dem och inte heller på centrala motparter eller centralbanker,

3) fordringar som omfattas av ersättningsfondens investerarskydd enligt lagen om investeringstjänster och inte heller på fordringar som omfattas av motsvarande skydd i någon annan EES-stat.

Föreslagen lydelse

sett uppskjutande av fullgörandet av betalnings- och leveransskyldigheter berättigar inte åtgärder som syftar till att

Vad som föreskrivs i 1—3 mom. tillämpas trots ett avbrott eller en begränsning enligt 8 och 9 §.

8 §

Befogenhet att skjuta upp genomförandet av avtal

Verket har rätt att vid resolutionsförvaltning skjuta upp fullgörandet av ett instituts avtalade betalnings- eller leveransskyldigheter från och med den dag då en underrättelse om saken offentliggörs till utgången av ett sådant närmast därpå följande dygn som är en bankdag.

Utöver vad som föreskrivs i 1 mom. har verket motsvarande uppskovsrätt efter samråd med Finansinspektionen, om

1) institutet i enlighet med 4 kap. 1 § 1 mom. 1 punkten har bedömts vara oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet,

2) någon annan i 4 kap. 1 § 1 mom. 2 punkten avsedd annan åtgärd som skulle säkerställa institutets fortsatta verksamhet inte är omedelbart tillgänglig, och

3) uppskov är nödvändigt för att hindra att institutets finansiella ställning försämrats samt för att

a) säkerställa ett viktigt allmänt intresse som avses i 4 kap. 1 § 1 mom. 3 punkten,

b) välja resolutionsåtgärd, eller

c) säkerställa att resolutionsverktyget används effektivt.

När verket fattar ett uppskovsbeslut enligt 2 mom. ska det beakta huruvida institutet försätts i likvidation eller görs ansökan om att det ska försättas i konkurs i enlighet med 23 a § 2 mom. i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform, 120 a § 3 mom. i sparbankslagen eller 33 § 2 mom. i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform och beakta trygghandet av

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

borgenärernas rättigheter och jämlika behandling.

När verket fattar ett uppskovsbeslut i enlighet med 1 eller 2 mom. ska det beakta omständigheterna i det enskilda fallet, skjuta upp fullgörandet av betalnings- och leveransskyldigheterna för så kort tid som möjligt och bedöma om det är ändamålsenligt att utsträcka uppskovet till garanterade insättningar som avses i 5 kap. 8 § i verkslagen, särskilt fysiska personers samt mikroföretags och små och medelstora företags garanterade insättningar.

Verket ska utan dröjsmål underrätta institutet och de myndigheter som avses i 4 kap. 3 § om ett uppskov enligt 2 mom. Uppskovsbeslutet ska offentliggöras i enlighet med 4 kap. 4 § 1 mom. 1—4 punkten samt 2, 5 och 7 mom.

Om genomförandet av ett avtal skjuts upp i enlighet med 1 eller 2 mom. skjuts också motpartens betalnings- och leveransskyldigheter upp för samma tid.

Om en förpliktelse som avses i 1 eller 2 mom. enligt avtal skulle ha förfallit under uppskovstiden, anses förpliktelsen ha förfallit omedelbart efter utgången av uppskovstiden.

Utöver uppskov enligt 2 mom. får verket dessutom i enlighet med 9 § begränsa borgenärers möjligheter att göra säkerhetsrätt gällande och i enlighet med 10—11 § tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal för den tid som föreskrivs i 1 mom.

Om verket har beslutat att skjuta upp fullgörandet av betalnings- och leveransskyldighet på det sätt som föreskrivs i 2 mom. eller om begränsningar eller uppskov som avses 8 mom. och om efter beslutet resolutionsbefogenheter har utövats med avseende på institutet, kan verket inte längre utöva de befogenheter som föreskrivs i 1 mom. eller i 9 eller 10 §.

Vad som föreskrivs i 1 och 2 mom. ska inte tillämpas på betalnings- och leveransskyldigheter där förmånstagare är avvecklingssystem som avses i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel, deltagare i sådana system, motsvarande avvecklingssystem i andra EES-stater eller deltagare i dem eller centrala motparter eller centralbanker.

Gällande lydelse

10 §

Befogenhet att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal

Föreslagen lydelse

10 §

Befogenhet att tillfälligt skjuta upp rätten att säga upp eller häva avtal

Bestämmelserna i 1 mom. ska tillämpas trots uppskov eller begränsning enligt 8 eller 9 §.

12 §

***Avtalsenligt erkännande av anståndsbe-
fogenheter***

Ett institut ska i finansiella avtal som regleras av tredjelandets lagstiftning ta med ett avtalsvillkor enligt vilket parterna erkänner konsekvenserna av 7 § på avtalet och enligt vilket verket kan utöva uppskofs-, begränsnings- och anståndsbe-
fogenheter enligt 8—11 § med avseende på avtalet.

Ett avtalsvillkor som avses i 1 mom. ska tas med i alla finansiella avtal

1) som medför en ny förpliktelse eller en väsentlig ändring av en befintlig förpliktelse, eller

2) genom vilka överenskommelse träffas om att häva det finansiella avtalet eller göra säkerhetsrätt gällande.

Ett moderföretag med säte i en EES-stat ska dessutom se till att villkoret tas med i finansiella avtal som ingås av dotterföretag i tredje-
länder, om dotterföretaget är ett institut, ett finansiellt institut eller ett värdepappersföretag. Av villkoret ska det framgå att om verket utövar de uppskofs-, begränsnings- och anståndsbe-
fogenheter som avses i 8—11 § med avseende på moderföretaget, medför detta inte rätt att vidta en åtgärd vars syfte är att säga upp, häva eller ändra dotterföretagets avtal, skjuta upp genomförandet av avtalet, netta betalningsförpliktelser, kvitta skulder eller göra säkerhetsrätt gällande.

Verket får tillämpa 7—11 § på det finansiella avtalet trots att institutet inte använder det avtalsvillkor som avses i 1 mom.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

13 §

Begränsning av utdelningen

Verket kan förbjuda ett institut att dela ut mer än det högsta utdelningsbara belopp som avser minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 3 mom. Verket kan förbjuda utdelning, trots att institutet uppfyller det sammanlagda buffertkravet och minimikravet för kapitalbas enligt artikel 92.1 a—c i EU:s tillsynsförordning, om det inte uppfyller minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt 8 kap. 7 a § 1 mom. 1 punkten i denna lag eller den mellanliggande målnivån för minimikravet enligt 11 § 1 mom. i det kapitlet utökade med det sammanlagda buffertkravet. Om institutet befinner sig i en sådan situation ska det omedelbart underrätta verket.

Som utdelning betraktas i denna paragraf följande utdelningssätt:

1) kontant betalning av utdelning eller ränta, förvärv av egna aktier eller andelar, inlösen av aktier eller andelar, återbetalning av kapital eller någon annan med dessa jämförbar betalning på basis av ett finansiellt instrument som hänförs till primärkapitalet enligt artikel 25 i EU:s tillsynsförordning,

2) åtagande som gäller betalning av rörlig ersättning eller betalning av en del av en rörlig ersättning eller tilläggspension enligt prövning, om kreditinstitutet inte har uppfyllt det sammanlagda buffertkravet betalningstidpunkten eller under intjäningsperioden för den rörliga ersättningen.

Om den kapitalbas som ska räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet är

1) mindre än 25 procent av det sammanlagda buffertkrav som ska tillämpas på institutet får institutet inte dela ut medel,

2) minst 25 procent men mindre än 50 procent av det sammanlagda buffertkrav som ska tillämpas på institutet, får institutet dela ut högst ett belopp som motsvarar institutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,2,

3) minst 50 procent men mindre än 75 procent av det sammanlagda buffertkrav som ska tillämpas på institutet, får institutet dela ut

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

högst ett belopp som motsvarar institutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,4,

4) minst 75 procent men ändå underskrider det sammanlagda buffertkravet, får institutet dela ut högst ett belopp som motsvarar institutets utdelningsbara medel multiplicerat med 0,6.

Som kapitalbas enligt 3 mom. som ska räknas med för att täcka det sammanlagda buffertkravet betraktas i denna paragraf sådant primärkapital som inte används för att täcka minimikraven för kapitalbas och kvalificerade skulder enligt artikel 92a i EU:s tillsynsförordning och 8 kap. 7 a, 7 b och 7 d § i denna lag.

Som utdelningsbara medel enligt 3 mom. betraktas den del av den föregående och innevarande räkenskapsperiodens vinst som inte har räknats som en post i kärnprimärkapitalet och med avdrag för den latent skatteskulden med antagandet att kreditinstitutet inte genomför någon utdelning.

Verket ska efter samråd med Finansinspektionen utan onödigt dröjsmål bedöma huruvida det meddelar ett förbud enligt 1 mom. med beaktande av samtliga följande omständigheter:

1) skälen till underlåtelsen, dess varaktighet och omfattning samt dess inverkan på möjligheterna till avveckling och omorganisering,

2) utvecklingen av institutets finansiella situation och sannolikheten för att det inom en överblickbar framtid kommer att vara i enlighet med 4 kap. 1 § 1 mom. oförmöget eller sannolikt oförmöget att fortsätta sin verksamhet,

3) sannolikheten för att institutet kommer att kunna säkerställa efterlevnad av kraven i 1 mom. inom en rimlig tidsram,

4) huruvida oförmåga att ersätta skulder som inte längre uppfyller de kvalificerings- eller löptidskriterier som fastställs i artiklarna 72b och 72c i EU:s tillsynsförordning eller 8 kap. 7 e § 4 mom. eller 7 g § i denna lag är idiosynkratisk eller beror på marknadsomfattande störningar,

5) huruvida förbudet enligt en helhetsbedömning är den mest ändamålsenliga åtgärden för att ta itu med institutets situation med beaktande av dess potentiella inverkan på

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

både finansieringsvillkoren samt möjligheterna till avveckling och omorganisering.

Verket ska göra den bedömning som avses i 6 mom. åtminstone en gång i månaden så länge institutet inte uppfyller kraven enligt 1 mom.

Verket ska efter samråd med Finansinspektionen meddela ett förbud enligt 1 mom., om institutet fortfarande inte uppfyller villkoren enligt 1 mom. nio månader efter det att under rättelse om situationen lämnades av institutet.

Med avvikelse från 8 mom. behöver förbud dock inte meddelas om verket efter en bedömning finner att minst två av följande villkor är uppfyllda:

1) underlåtelsen beror på allvarliga störningar av de finansiella marknadernas funktion, som orsakar omfattande finansiella påfrestningar på marknaden i flera segment av de finansiella marknaderna,

2) de störningar som avses i 1 punkten leder till ökad prisvolatilitet för institutets kapitalbasinstrument och kvalificerade skuldinstrument eller ökade kostnader för institutet samt till att marknaderna helt eller delvis stängs, vilket hindrar institutet från att emittera sådana finansiella instrument på dessa marknader,

3) den stängning av marknaden som avses i 2 punkten tillämpas också på flera andra institut,

4) den störning som avses i 1 punkten hindrar institutet från att emittera kapitalbasinstrument och kvalificerade skuldinstrument för att avhjälpa underlåtelsen, eller

5) förbudet leder till negativa spridningseffekter för en del av banksektorn, vilket potentiellt underminerar den finansiella stabiliteten.

Verket ska underrätta Finansinspektionen om sitt beslut att tillämpa ett undantag enligt 9 mom. och varje månad upprepa sin bedömning av huruvida undantaget är tillämpligt.

14 kap

Koncernresolution

6 §

14 kap.

Koncernresolution

6 §

Gällande lydelse

Europeiska resolutionskollegier

Om ett institut som är auktoriserat i ett tredjeland har ett dotterföretag eller minst två betydande filialer i en eller flera EES-stater, ska resolutionsmyndigheterna i EES-staterna inrätta ett europeiskt resolutionskollegium.

På verkets skyldighet att inrätta ett europeiskt resolutionskollegium för resolution av dotterföretag och, vid behov, av filialer ska 2—5 § tillämpas. Om instituten inte hör till en grupp ska kollegiemedlemmarna besluta om och utse en ordförande för kollegiet.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. kan EES-staternas resolutionsmyndigheter fatta ett gemensamt beslut om att inte inrätta ett europeiskt resolutionskollegium, om ett annat kollegium eller motsvarande organ sköter de uppgifter som avses i denna paragraf och i 4 § samt iakttar villkor och procedurbestämmelser som motsvarar vad som föreskrivs i detta kapitel.

Föreslagen lydelse

Europeiska resolutionskollegier

Om ett institut som är auktoriserat i ett tredjeland har dotterföretag i EES-stat eller minst två filialer som resolutionsmyndigheten betraktar som betydande i en EES-stat eller ett moderföretag i minst två EES-stater, ska resolutionsmyndigheterna i EES-staterna inrätta ett europeiskt resolutionskollegium.

Ordförande i kollegiet är resolutionsmyndigheten för den EES-stat där moderföretaget är etablerat eller till vars behörighet det dotterföretag hör som har den största balansräkningen. Ordförande i det europeiska resolutionskollegiet är dock resolutionsmyndigheten för den medlemsstat där moderföretaget är etablerat i EES-staterna, om moderföretaget innehar samtliga dotterföretag inom EES-staterna till ett moderföretag från tredjeland.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. kan EES-staternas resolutionsmyndigheter fatta ett gemensamt beslut om att inte inrätta ett europeiskt resolutionskollegium, om ett annat kollegium eller motsvarande organ sköter de uppgifter som avses i denna paragraf och i 4 § samt iakttar villkor och procedurbestämmelser som motsvarar vad som föreskrivs i detta kapitel.

På kollegiet tillämpas 3 och 4 § när det utför sina uppgifter eller riktar åtgärder mot företag eller filialer som avses i 1 mom.

Vid ställandet av det minimikrav som avses i 8 kap. ska det europeiska resolutionskollegiet beakta den globala resolutionsstrategi som eventuellt antagits av myndigheter i tredjeländer.

Om kollegiet godkänner den globala resolutionsstrategin och dotterföretag i EES-staterna eller ett moderföretag i en EES-stat och dess dotterföretag enligt strategin inte är resolutionsenheter, ska ett dotterföretag som är etablerat i en EES-stat eller moderföretaget som är verksamt i en EES-stat uppfylla minimikravet enligt 7 e § 1 mom. genom att emittera sådana tillgångar eller skulder som avses i 4 mom. i den paragrafen till moderföretaget som är etablerat i ett tredjeland eller till dettas dotterföretag som är etablerade i samma

Gällande lydelse

17 kap

Sekretess och överklagande

4 §

Resolutionens inverkan på likvidation, konkurs, företagssanering och temporärt avbrytande av verksamheten

Om ett institut har ställts under resolutionsförvaltning får institutet och företag som hör till samma grupp som institutet inte försättas i likvidation eller konkurs *och mot institutet får inte heller inledas saneringsförfarande enligt lagen om företagssanering (47/1993) eller avbrottsförfarande enligt lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet*, om inte verket tagit initiativ till förfarandet och om inte något annat föreskrivs i 3 mom.

18 kap

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift påförs för försummelse eller överträdelse av bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen och dessutom av 2 kap. 4 § i denna lag om uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan och av 4 kap. 1 § 4 mom. om skyldighet att underrätta Finansinspektionen.

Föreslagen lydelse

land eller till andra enheter. Om ett moderföretag som är verksamt i en EES-stat uppfyller detta minimikrav, ska det göra det på grupp-nivå.

17 kap.

Sekretess och överklagande

4 §

Inverkan på likvidation och konkurs

Om ett institut har ställts under resolutionsförvaltning får institutet och företag som hör till samma grupp som institutet inte försättas i likvidation eller konkurs, om inte verket tagit initiativ till förfarandet och om inte något annat föreskrivs i 3 mom.

18 kap.

Administrativa påföljder

1 §

Påföljdsavgift

Påföljdsavgift påförs för försummelse eller överträdelse av bestämmelser som avses i 40 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen och dessutom av 2 kap. 4 § i denna lag om uppgifter som behövs för upprättande av en resolutionsplan, av 4 kap. 1 § 4 mom. om skyldighet att underrätta Finansinspektionen *och av underskridande av det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts i enlighet med 8 kap. 7 a § 4 mom. eller 7 e §.*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

Beslut om kapitalbas och kvalificerade skulder som fattats före ikraftträdandet av denna lag är i kraft tills verket meddelar institutet ett nytt beslut efter lagens ikraftträdande. På det förstnämnda beslutet tillämpas det 8 kap. som gällde vid ikraftträdandet tills ett nytt beslut har meddelats.

8 kap. 14 § 3 mom. i denna lag tillämpas från och med den 1 januari 2024. Om verket har fastställt en övergångsperiod för institutet i enlighet med 11 § 2 mom. i det kapitlet som löper ut efter den 1 januari 2024, tillämpas 14 § 3 mom. från och med den dag då övergångsperioden löper ut.

3.

Lag

om ändring av lagen om Finansinspektionen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om Finansinspektionen (878/2008) 65 d och 65 e §, sådana de lyder i lag 820/2017,

ändras 4 § 2 mom. 13 punkten och 3 mom., 10 § 1 mom. 6 punkten, 26 § 1 mom. 2 punkten samt 59 och 65 b §,

av dem 4 § 2 mom. 13 punkten sådan den lyder i lag 1108/2018, 4 § 3 mom. sådant det lyder i lag 752/2012, 10 § 1 mom. 6 punkten sådan den lyder i lag 820/2017, 26 § 1 mom. 2 punkten sådan den lyder i lag 311/2015, 59 § sådan den lyder i lag 893/2017 och 65 b § sådan den lyder i lagarna 985/2013 och 311/2015, samt

fogas till 4 § 2 mom., sådant det lyder i lagarna 752/2012, 254/2013, 170/2014, 311/2015, 1055/2016, 352/2017, 1071/2017, 1108/2018, 215/2019 och 296/2019, en ny 14 punkt, till 26 §, sådan den lyder i lagarna 170/2014, 611/2014, 311/2015, 1442/2016 och 575/2017, ett nytt 9 mom. och till 31 §, sådan den lyder delvis ändrad i lag 1071/2017, ett nytt 5 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §

4 §

Tillsynsobjekt

Tillsynsobjekt

Gällande lydelse

Med **auktoriserade tillsynsobjekt** avses i denna lag

13) en sammanslutning enligt artikel 27.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, nedan **värdepapperiseringsförordningen**, som har beviljats verksamhetstillstånd enligt artikel 28 i värdepapperiseringsförordningen.

Med auktoriserade tillsynsobjekt jämföras vid tillämpningen av 3 kap. i denna lag också försäkringsföreningar enligt lagen om försäkringsföreningar (1250/1987), försäkringskassor enligt lagen om försäkringskassor (1164/1992), pensionsstiftelser enligt lagen om pensionsstiftelser (1774/1995), kreditinstituts, värdepappersföretags, försäkringsbolags och försäkringsföreningars holdingföretag samt konglomerats holdingsammanslutningar enligt lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat (699/2004), i enlighet med vad som föreskrivs i det nämnda kapitlet.

10 §

Direktionens uppgifter

Direktionen ska i fråga om tillsynen över finansmarknaden

6) fatta beslut som gäller ställande, ändring eller bibehållande av buffertkrav enligt 10 kap. 4, 7 och 8 § i kreditinstitutslagen, eller den maximala belåningsgraden enligt 15 kap. 11 § 5 mom. i den lagen eller erkännande av buffertkrav enligt 65 e § i denna lag eller ställande av högre kapitalkrav än minimikravet

Föreslagen lydelse

Med **koncessionstillsynsobjekt** avses i denna lag

13) en sammanslutning enligt artikel 27.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012, nedan **värdepapperiseringsförordningen**, som har beviljats verksamhetstillstånd enligt artikel 28 i den förordningen,

14) holdingföretag som har beviljats tillstånd för holdingföretagsverksamhet på det sätt som föreskrivs i 2 a kap. i kreditinstituts-lagen.

Med auktoriserade tillsynsobjekt jämföras vid tillämpningen av 3 kap. också försäkringsföreningar enligt lagen om försäkringsföreningar (1250/1987), försäkringskassor enligt lagen om försäkringskassor (1164/1992), pensionsstiftelser enligt lagen om pensionsstiftelser (1774/1995), kreditinstituts, värdepappersföretags, försäkringsbolags och försäkringsföreningars andra än i 2 mom. 14 punkten avsedda holdingföretag samt konglomerats holdingsammanslutningar enligt lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat (699/2004), i enlighet med vad som föreskrivs i det nämnda kapitlet.

10 §

Direktionens uppgifter

Direktionen ska i fråga om tillsynen över finansmarknaden

6) fatta beslut som gäller ställande, ändring eller bibehållande av buffertkrav enligt 10 kap. 4, 4 a, 7 och 8 § i kreditinstitutslagen, erkännande av buffertkrav enligt 4 d §, förfarandet enligt 4 e §, förfarandet enligt 6 § eller den maximala belåningsgraden enligt 15 kap. 11 §

Gällande lydelse

enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, nedan **EU:s tillsynsförordning**, när det gäller sådana krediter enligt artiklarna 124 och 164 i den förordningen som är säkrade genom panträtt i fast egendom, eller ändring av ett tidigare beslut som gäller detta eller tillämpning av artikel 458 i den förordningen.

Föreslagen lydelse

5 mom. i den lagen eller erkännande av buffertkrav eller ställande av högre kapitalkrav än minimikravet enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012, nedan **EU:s tillsynsförordning**, när det gäller sådana krediter enligt artiklarna 124 och 164 i den förordningen som är säkrade genom panträtt i fast egendom, eller ändring av ett tidigare beslut som gäller detta eller tillämpning av artikel 458 i den förordningen.

26 §

Återkallande av verksamhetstillstånd och registrering samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet

Finansinspektionen får återkalla ett tillsynsobjekts verksamhetstillstånd eller, då ECB eller någon annan myndighet är behörig tillståndsmyndighet, framställa att denna ska återkalla tillståndet, om uppnåendet av de för tillsynen över finansmarknaden i 1 § uppställda målen inte tillräckligt väl kan tryggas genom begränsning av tillsynsobjektets verksamhet i enlighet med 27 § eller genom andra åtgärder enligt denna lag eller genom åtgärder som föreskrivs någon annanstans i lag, och om

2) tillsynsobjektet inte inom utsatt tid har kunnat genomföra de åtgärder som anges i en återhämtningsplan enligt 8 a kap. i kreditinstitutslagen, en *åtgärdsplan enligt 11 § i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001)*, en plan för att återställa konglomeratets kapitaltäckning enligt 25 § i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat eller en sådan plan för återställande av en sund finansiell ställning eller en sådan kortfristig finansieringsplan som avses i 25 kap. 5 eller 6 § eller i 26 kap. 11 § i försäkringsbolagslagen, i 20 § i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, i 46 § i lagen om utländska försäkringsbolag eller i 12 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar, eller om genomförandet av en sådan plan har försummats, eller

26 §

Återkallande av verksamhetstillstånd och registrering samt därmed jämförbara förordnanden om avslutande av verksamhet

Finansinspektionen får återkalla ett tillsynsobjekts verksamhetstillstånd eller, då ECB eller någon annan myndighet är behörig tillståndsmyndighet, framställa att denna ska återkalla tillståndet, om uppnåendet av de för tillsynen över finansmarknaden i 1 § uppställda målen inte tillräckligt väl kan tryggas genom begränsning av tillsynsobjektets verksamhet i enlighet med 27 § eller genom andra åtgärder enligt denna lag eller genom åtgärder som föreskrivs någon annanstans i lag, och om

2) tillsynsobjektet inte inom utsatt tid har kunnat genomföra de åtgärder som anges i en återhämtningsplan enligt 8 a kap. i kreditinstitutslagen, en plan för att återställa konglomeratets kapitaltäckning enligt 25 § i lagen om tillsyn över finans- och försäkringskonglomerat eller en sådan plan för återställande av en sund finansiell ställning eller en sådan kortfristig finansieringsplan som avses i 25 kap. 5 eller 6 § eller i 26 kap. 11 § i försäkringsbolagslagen, i 20 § i lagen om arbetspensionsförsäkringsbolag, i 46 § i lagen om utländska försäkringsbolag eller i 12 kap. 6 b § i lagen om försäkringsföreningar, eller om genomförandet av en sådan plan har försummats, eller

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

31 §

Revisorernas anmälningsskyldighet

31 §

Revisorernas anmälningsskyldighet

Verksamhetstillståndet för ett globalt systemviktigt institut kan inte återkallas och det kan inte förordnas att verksamheten ska avslutas endast på den grunden att kreditinstitutet inte uppfyller kraven i artikel 92a och 92b i EU:s tillsynsförordning.

Finansinspektionen kan kräva att ett auktoriserat tillsynsobjekt ska byta ut tillsynsobjektets revisor, om revisorn försummar den anmälningsskyldighet som föreskrivs i denna paragraf. Om en revisionssammanslutning har utsetts till revisor för ett auktoriserat tillsynsobjekt, avser kravet den person i revisionsammanslutningens anställning som bär huvudansvaret för revisionen av tillsynsobjektet. Finansinspektionen ska lämna sitt krav till det auktoriserade tillsynsobjektets revisionskommitté eller, om det auktoriserade tillsynsobjektet inte har någon revisionskommitté, till tillsynsobjektets styrelse. Framställandet av ett krav som avses i detta moment hindrar inte Finansinspektionen eller Patent- och registercentralens revisionstillsyn från att vidta åtgärder enligt revisionslagen.

59 §

Anmälan till hemstatens tillsynsmyndighet om villkoren för utländska EES-filialers och andra utländska EES-tillsynsobjekts verksamhet

Finansinspektionen ska inom två månader från det att den av en utländsk EES-filial eller utländsk EES-tillsynsmyndighet informerats om att filialen inlett verksamhet i Finland eller att det skett betydande förändringar i denna verksamhet informera den utländska EES-filialen eller, om det är fråga om ett utländskt EES-försäkringsbolag, den myndighet som svarar för tillsynen över det försäkringsbolaget, om de krav som gäller filialens verksamhet och tillsynskraven samt om de i allmänt

59 §

Anmälan till hemstatens tillsynsmyndighet om villkoren för utländska EES-filialers och andra utländska EES-tillsynsobjekts verksamhet

Finansinspektionen ska inom två månader från det att den av en utländsk EES-filial eller utländsk EES-tillsynsmyndighet informerats om att filialen inlett verksamhet i Finland eller att det skett betydande förändringar i denna verksamhet informera den utländska EES-filialen och den myndighet som svarar för tillsynen över den EES-filialen eller, om det är fråga om ett utländskt försäkringsbolag som beviljats koncession med säte i en annan EES-stat än Finland, den myndighet som svarar för

Gällande lydelse

intresse uppställda villkor som det utländska EES-tillsynsobjektet ska iaktta i sin verksamhet i Finland.

Vad som föreskrivs i denna paragraf ska inte tillämpas på utländska värdepappersföretags, utländska betalningsinstituts eller utländska fondbolags filialetableringar i Finland. Bestämmelser om inledande av tilläggspensionsverksamhet i Finland finns i lagen om utländska försäkringsbolag.

65 b §

Inrättande av ett tillsynskollegium

Finansinspektionen ska inrätta ett tillsynskollegium, om

1) Finansinspektionen svarar för grupp tillsynen över ett tillsynsobjekt och gruppen omfattar ett tillsynsobjekt som beviljats koncession i en annan EES-stat, *eller* ett tillsynsobjekt som hör till gruppen har etablerat en betydande filial i en annan EES-stat, eller

2) ett finländskt kreditinstitut som inte omfattas av den gruppbaseade tillsynen har etablerat en betydande filial i en annan EES-stat.

De utländska EES-tillsynsmyndigheter som utövar tillsyn över tillsynsobjekt *och* filialer som avses i 1 mom. och Europeiska tillsynsmyndigheten har rätt att delta i tillsynskollegiet. Till tillsynskollegiet kan Finansinspektionen vid behov kalla representanter för EES-staternas centralbanker och tillsynsmyndigheter som motsvarar Finansinspektionen i andra stater än EES-stater.

65 d §

Samarbete som gäller bestämmande och godkännande av buffertkrav

Utöver vad som föreskrivs i 65 a § ska Finansinspektionen när den ställer, ändrar eller slopar ett i 10 kap. 4 § 1 mom. i kreditinstitutslagen avsett systemriskbuffertkrav

Föreslagen lydelse

tillsynen över det försäkringsbolaget, om de krav som gäller filialens verksamhet och tillsynskraven samt om de i allmänt intresse uppställda villkor som det utländska EES-tillsynsobjektet ska iaktta i sin verksamhet i Finland. Vad som föreskrivs i denna paragraf ska inte tillämpas på utländska värdepappersföretags, utländska betalningsinstituts eller utländska fondbolags filialetableringar i Finland. Bestämmelser om inledande av tilläggspensionsverksamhet i Finland finns i lagen om utländska försäkringsbolag.

65 b §

Inrättande av ett tillsynskollegium

Finansinspektionen ska inrätta ett tillsynskollegium, om

1) Finansinspektionen svarar för grupp tillsynen över ett tillsynsobjekt och gruppen omfattar ett tillsynsobjekt som beviljats koncession i en annan EES-stat, ett tillsynsobjekt som hör till gruppen har etablerat en betydande filial i en annan EES-stat *eller ett tillsynsobjekt omfattas av skyldigheten att bilda en underkoncern som avses i 2 kap. 5 § i kreditinstitutslagen*, eller

2) ett finländskt kreditinstitut som inte omfattas av den gruppbaseade tillsynen har etablerat en betydande filial i en annan EES-stat.

De utländska EES-tillsynsmyndigheter som utövar tillsyn över tillsynsobjekt, filialer *och holdingföretag* som avses i 1 mom. och Europeiska tillsynsmyndigheten har rätt att delta i tillsynskollegiet. Till tillsynskollegiet kan Finansinspektionen vid behov kalla representanter för EES-staternas centralbanker och tillsynsmyndigheter som motsvarar Finansinspektionen i andra stater än EES-stater.

(65 d § upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1) underrätta Europeiska kommissionen, Europeiska systemrisknämnden, Europeiska bankmyndigheten och de berörda behöriga myndigheterna samt tillsynsmyndigheter i tredjeländer som motsvarar de behöriga myndigheterna minst en kalendermånad innan det tilltänkta beslutet offentliggörs, när buffertkravet är 1—3 procent,

2) utan ogrundat dröjsmål underrätta Europeiska kommissionen, Europeiska systemrisknämnden och Europeiska bankmyndigheten när buffertkravet är minst 3 procent och högst 5 procent,

3) utan ogrundat dröjsmål underrätta den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten, Europeiska kommissionen och Europeiska systemrisknämnden när beslutet tillämpas på ett kreditinstitut vars holdingföretag är etablerad i en annan medlemsstat.

Om mottagaren till en i 1 mom. 3 punkten avsedd underrättelse motsätter sig ställande av ett buffertkrav, kan Finansinspektionen föra ärendet till behandling hos Europeiska bankmyndigheten. Bestämmelser om hur ärendet ska behandlas finns i artikel 19 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG. Ett beslut enligt detta moment får inte tillämpas förrän Europeiska bankmyndigheten fattat ett interimistiskt beslut i ärendet.

65 e §

(65 e § upphävs)

Godkännande av buffertkrav

Finansinspektionen kan besluta om godkännande av ett systemriskbuffertkrav som den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat ställt så att kravet motsvarar i 10 kap 4 § i kreditinstitutslagen avsett buffertkrav på balansposter och åtaganden utanför balansräkningen i den nämnda medlemsstaten för ett kreditinstitut som auktoriserats i Finland.

Finansinspektionen kan be Europeiska systemrisknämnden ge en rekommendation till

Gällande lydelse

en annan medlemsstat om att godkänna ett systemriskbuffertkrav som ställts i Finland.

Finansinspektionen ska underrätta Europeiska kommissionen, Europeiska systemrisknämnden, Europeiska bankmyndigheten och den behöriga myndigheten i den andra medlemsstat som ställt buffertkravet i fråga om ett beslut som avses i 1 mom.

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av lagen om myndigheten för finansiell stabilitet

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014) 4 kap. 5 § 5 mom., 5 kap. 4 § 2 mom. och 6 kap. 1 § 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

4 kap

EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden

5 §

Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden

Om stabilitetsavgifternas belopp efter den tidsfrist som anges i 2 mom. sjunker under målnivån, ska verket ta ut stabilitetsavgifter till dess att målnivån har nåtts.

Föreslagen lydelse

4 kap.

EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden

5 §

Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden

Om stabilitetsavgifternas belopp efter den tidsfrist som anges i 2 mom. sjunker under målnivån, ska verket ta ut stabilitetsavgifter till dess att målnivån har nåtts. *Om stabilitetsavgifternas belopp efter tidsfristen sjunker under 2/3 av målnivån, bestäms den andel som avses i 3 mom. så att resolutionsfondens medel uppnår miniminivån enligt 2 mom. senast*

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

det sjätte kalenderåret efter det att beloppet underskred 2/3 av målnivån.

5 kap

5 kap.

Insättningsgaranti

Insättningsgaranti

4 §

4 §

Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift

Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift

En ny inlåningsbank ska betala insättningsgarantisystemets anslutningsavgift som utgör 0,8 procent av inlåningsbankens sammanlagda garanterade insättningar. Anslutningsavgiften ska i sin helhet betalas inom tio år från anslutningen så att inlåningsbanken varje år betalar minst en tiondel av den totala avgiften. Det första året ska betalas ett belopp som motsvarar minst en tiondel av det sammanlagda avgiftsbeloppet beräknat på basis av inlåningsbankens kalkylerade garanterade insättningar vid utgången av det andra kalenderåret efter anslutningsåret. Den årliga anslutningsavgiften ska ökas eller minskas i samma förhållande som beloppet av inlåningsbankens garanterade insättningar ökar eller minskar under respektive år.

En ny inlåningsbank ska betala insättningsgarantisystemets anslutningsavgift som utgör 0,8 procent av inlåningsbankens sammanlagda garanterade insättningar. Anslutningsavgiften ska i sin helhet betalas inom sex år från anslutningen så att inlåningsbanken varje år betalar minst en *sjättedel* av den totala avgiften. Det första året ska betalas ett belopp som motsvarar minst en *sjättedel* av det sammanlagda avgiftsbeloppet beräknat på basis av inlåningsbankens kalkylerade garanterade insättningar vid utgången av det andra kalenderåret efter anslutningsåret. Den årliga anslutningsavgiften ska ökas eller minskas i samma förhållande som beloppet av inlåningsbankens garanterade insättningar ökar eller minskar under respektive år.

6 kap

6 kap.

Fondens bokslut och revision

Fondens bokslut och revision

1 §

1 §

Fondens bokslut och revision

Fondens bokslut och revision

Finansministeriet ska årligen för revisionen av fondens förvaltning, ekonomi och räkenskaper tillsätta två revisorer som ska vara antingen revisorer som är godkända av Centralhandelskammaren eller revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin.

Finansministeriet ska *för tre år åt gången* för revisionen av fondens förvaltning, ekonomi och räkenskaper tillsätta två revisorer som ska vara antingen revisorer som är godkända av Centralhandelskammaren eller revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

5.

Lag

om ändring av lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001) 6 § 2 mom., 20 § 1 och 5 mom. samt 20 a, 21 och 23 a §,
 av dem 6 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1204/2014, 20 § 1 mom. och 5 mom. sådana de lyder i lag 642/2006, 20 a och 23 a § sådana de lyder i lag 408/2004 samt 21 § sådan den lyder i lagarna 1204/2014 och 869/2018,
 som följer:

Gällande lydelse

6 §

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att i det fall att en insättares sammanlagda inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014), ska på insättningsgarantin tillämpas 13 § i det kapitlet. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas, om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i nämnda 8 § 6 mom. betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i nämnda 8 § 1 mom.

Föreslagen lydelse

6 §

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att *om* en insättares sammanlagda inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014), ska på insättningsgarantin tillämpas 13 § i det kapitlet. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas, om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 mom. i den paragrafen betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i 1 mom. i den paragrafen.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

20 §

När Finansinspektionen beslutar att ett kreditinstitut skall försättas i likvidation skall den samtidigt utse en eller flera likvidatorer. På likvidatorerna tillämpas i övrigt 20 kap. 9 § 1 och 3 mom. i aktiebolagslagen. Också Finansinspektionen kan, utöver vad som föreskrivs i det nämnda lagrummet, ansöka om ett sådant förordnande som avses i 20 kap. 9 § 3 mom. i aktiebolagslagen.

Likvidatorerna skall till Finansinspektionen för kännedom lämna slutredovisningen samt den anmälan som avses i 20 kap. 17 § 1 mom. i aktiebolagslagen.

20 a §

Registermyndigheten, Finansinspektionen och domstolen skall när de utser en likvidator ge denne ett intyg över valet till uppdraget. Ett utdrag ur eller en kopia av bolagsstämmans protokoll utgör bevis på att bolagsstämman har utsett likvidatorn till uppdraget.

21 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på egen ansökan eller på ansökan av en borgenär, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkurslagen (120/2004) och nedan i detta kapitel.

23 a §

Behöriga att besluta om försättande av ett kreditinstitut i likvidation är kreditinstitutets bolagsstämma, registermyndigheten, Finansinspektionen och en finsk domstol på det sätt som föreskrivs i denna lag och i lagen om aktiebolag. Behörig att besluta om försättande

20 §

När Finansinspektionen *eller Verket för finansiell stabilitet* beslutar att ett kreditinstitut ska försättas i likvidation ska de samtidigt utse en eller flera likvidatorer. På likvidatorerna tillämpas i övrigt 20 kap. 9 § 1 och 3 mom. i aktiebolagslagen. Också Finansinspektionen *och Verket för finansiell stabilitet* kan ansöka om ett sådant förordnande som avses i *3 mom. i den paragrafen*.

Likvidatorerna ska till Finansinspektionen samt till Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, för kännedom lämna slutredovisningen samt den anmälan som avses i 20 kap. 17 § 1 mom. i aktiebolagslagen.

20 a §

Registermyndigheten, Finansinspektionen, *Verket för finansiell stabilitet* och domstolen ska när de utser en likvidator ge denne ett intyg över valet till uppdraget. Ett utdrag ur eller en kopia av bolagsstämmans protokoll utgör bevis på att bolagsstämman har utsett likvidatorn till uppdraget.

21 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på egen ansökan eller på ansökan av en borgenär *eller Verket för finansiell stabilitet*, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkurslagen (120/2004) och nedan i detta kapitel.

23 a §

Behöriga att besluta om försättande av ett kreditinstitut i likvidation är kreditinstitutets bolagsstämma, registermyndigheten, Finansinspektionen *och Verket för finansiell stabilitet med iakttagande av denna lag och aktiebolagslagen. Det föreskrivs särskilt om behörig-*

Gällande lydelse

av ett kreditinstitut i konkurs är en finsk domstol enligt vad som särskilt föreskrivs därom. Det ovan föreskrivna förfarandet gäller också ett kreditinstituts filialer i andra EES-stater.

Föreslagen lydelse

heten för finska domstolar att försätta ett kreditinstitut i konkurs. Det ovan föreskrivna förfarandet gäller också ett kreditinstituts filialer i andra EES-stater.

Verket för finansiell stabilitet ska besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka hos domstol om försättande av kreditinstitutet i konkurs, om villkoren för ställande av kreditinstitutet under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014) är uppfyllda, men Verket för finansiell stabilitet beslutar att inte ställa kreditinstitutet under resolution, eftersom det i enlighet med 3 punkten i det momentet inte anses behövas för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse. Verket för finansiell stabilitet ska också besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka om att det ska försättas i konkurs, om den nämnd som avses i artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 i enlighet med artikel 18.8 i den förordningen inte ställer kreditinstitutet under resolutionsförvaltning. Verket för finansiell stabilitet ska samråda med Finansinspektionen innan den beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. Likvidationen börjar när Verket för finansiell stabilitet har fattat sitt beslut.

Denna lag träder i kraft den 20 .

6.

Lag

om ändring av sparbankslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i sparbankslagen (1502/2001) 69 § 2 mom., 104, 104 a och 108 §, 114 § 3 mom., 118 § och 120 a § 1 mom.,
 av dem 69 § 2 mom. sådant det lyder i lag 1206/2014, 104 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 590/2003, 104 a § och 120 a § 1 mom. sådana de lyder i lag 410/2004 och 108 § sådan den lyder i lag 614/2014 och 118 § sådan den lyder i lagarna 1206/2014 och 871/2018, samt
fogas till 120 a §, sådan den lyder i lag 410/2004, ett nytt 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

69 §

Av det meddelande som avses i 1 mom. ska *dessutom* framgå att bestämmelserna i 5 kap. 13 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014) tillämpas på insättningsgarantin, om en insättares sammanlagda inlåning i de sparbanker som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i den lagen. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas om de överlåtande sparbankerna på det sätt som avses i 6 mom. i den nämnda 8 § betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns på insättningsgarantin som avses i 1 mom. i den nämnda paragrafen.

104 §

I samband med sparbankens *eller* Finansinspektionens likvidationsbeslut skall utses en eller flera likvidatorer i stället för styrelsen, verkställande direktören och ett eventuellt förvaltningsråd. Vad som någon annanstans i lag föreskrivs om styrelsen och dess medlemmar gäller i tillämpliga delar likvidatorerna, om inte något annat följer av bestämmelserna i detta kapitel.

Om en sparbank som har trätt i likvidation saknar i registret införda behöriga likvidatorer, skall registermyndigheten förordna likvidatorer. Sådant förordnande kan sökas av finansinspektionen samt av den vars rätt kan

Föreslagen lydelse

69 §

Av det meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att bestämmelserna i 5 kap. 13 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014) tillämpas på insättningsgarantin, om en insättares sammanlagda inlåning i de sparbanker som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i den lagen. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, trots de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i detta moment ska inte tillämpas om de överlåtande sparbankerna på det sätt som avses i 5 mom. i den *paragrafen* betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns på insättningsgarantin som avses i 1 mom. i den nämnda paragrafen.

104 §

I samband med sparbankens, Finansinspektionens *eller Verket för finansiell stabilitets* likvidationsbeslut skall utses en eller flera likvidatorer i stället för styrelsen, verkställande direktören och ett eventuellt förvaltningsråd. Vad som någon annanstans i lag föreskrivs om styrelsen och dess medlemmar *tillämpas också på* likvidatorerna, om inte något annat följer av bestämmelserna i detta kapitel.

Om en sparbank som har trätt i likvidation saknar i registret införda behöriga likvidatorer, ska registermyndigheten förordna likvidatorer. Sådant förordnande kan sökas av Finansinspektionen, *Verket för finansiell stabilitet* samt av den vars rätt kan vara beroende

Gällande lydelse

vara beroende av att kreditinstitutet har någon som företräder det.

Likvidatorerna skall omedelbart efter att Finansinspektionen har fattat beslut om återkallelse av koncessionen sammankalla sparbankens principaler för att besluta om åtgärder med anledning av att sparbanken fusioneras med en annan sparbank eller för att i något annat avseende rätta till koncessionsförutsättningarna eller för att upplösa sparbanken.

104 a §

Registermyndigheten och Finansinspektionen skall när de utser en likvidator ge denne ett intyg över valet till uppdraget. Ett utdrag ur eller en kopia av principalmötets protokoll utgör bevis på att principalmötet har utsett likvidatorn till uppdraget.

108 §

När principalmötet eller Finansinspektionen har beslutat att sparbanken ska träda i likvidation, ska likvidatorerna utan dröjsmål göra registreringsanmälan om likvidationsbeslutet och om valet av likvidatorer. Anmälan ska dessutom göras till insättningsgarantifonden och, om likvidationsbeslutet har fattats av principalerna, till Finansinspektionen. Anmälan ska göras också till säkerhetsfonden och till ersättningsfonden för investerarskydd, om sparbanken är medlem i fonden.

114 §

Likvidatorerna skall tillställa finansinspektionen slutredovisningen för kännedom.

118 §

En sparbanks egendom kan avträdas till konkurs genom beslut av styrelsen eller, om sparbanken är i likvidation, genom beslut av likvidatorerna. Under konkursen företräds

Föreslagen lydelse

av att kreditinstitutet har någon som företräder det.

Likvidatorerna skall omedelbart efter att Finansinspektionen har fattat beslut om återkallelse av koncessionen sammankalla sparbankens principaler för att besluta om åtgärder med anledning av att sparbanken fusioneras med en annan sparbank eller för att i något annat avseende rätta till koncessionsförutsättningarna eller för att upplösa sparbanken.

104 a §

Registermyndigheten, Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet skall när de utser en likvidator ge denne ett intyg över valet till uppdraget. Ett utdrag ur eller en kopia av principalmötets protokoll utgör bevis på att principalmötet har utsett likvidatorn till uppdraget.

108 §

När principalmötet, Finansinspektionen eller Verket för finansiell stabilitet har beslutat att sparbanken ska träda i likvidation, ska likvidatorerna utan dröjsmål göra registreringsanmälan om likvidationsbeslutet och om valet av likvidatorer. Anmälan ska dessutom göras till insättningsgarantifonden och, om likvidationsbeslutet har fattats av principalerna, till Finansinspektionen. Anmälan ska göras också till säkerhetsfonden och till ersättningsfonden för investerarskydd, om sparbanken är medlem i fonden.

114 §

Likvidatorerna ska tillställa Finansinspektionen samt Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation, slutredovisningen för kännedom.

118 §

En sparbanks egendom kan avträdas till konkurs genom beslut av styrelsen eller, om sparbanken är i likvidation, genom beslut av likvidatorerna eller på ansökan av Verket för

Gällande lydelse

sparbanken såsom konkursgäldenär av styrelsen och verkställande direktören eller av de likvidatorer som utsetts innan konkursen började. Under konkursen kan dock nya styrelsemedlemmar eller nya likvidatorer väljas.

120 a §

Behöriga att besluta om försättande av en sparbank i likvidation är principalmötet och Finansinspektionen på det sätt som föreskrivs i denna lag. Behörig att besluta om försättande av en sparbank i konkurs är en finsk domstol enligt vad som särskilt föreskrivs därom. Det ovan föreskrivna förfarandet gäller också en sparbanks filialer i andra EES-stater.

Föreslagen lydelse

finansiell stabilitet. Under konkursen företärs sparbanken såsom konkursgäldenär av styrelsen och verkställande direktören eller av de likvidatorer som utsetts innan konkursen började. Under konkursen kan dock nya styrelsemedlemmar eller nya likvidatorer väljas.

120 a §

Behöriga att besluta om försättande av en sparbank i likvidation är principalmötet, *Finansinspektionen och Verket för finansiell stabilitet med iakttagande av denna lag. Det föreskrivs särskilt om finska domstolars behörighet att besluta om försättande av en sparbank i konkurs.* Det ovan föreskrivna förfarandet gäller också en sparbanks filialer i andra EES-stater.

Verket för finansiell stabilitet ska besluta att försätta en sparbank i likvidation eller ansöka hos domstol om försättande av sparbanken i konkurs, om villkoren för ställande av sparbanken under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag är uppfyllda, men Verket för finansiell stabilitet beslutar att inte ställa sparbanken under resolution, eftersom det i enlighet med 3 punkten i det momentet inte anses behövas för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse. Verket för finansiell stabilitet ska också besluta att försätta en sparbank i likvidation eller ansöka om att den ska försättas i konkurs, om den nämnd som avses i artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 i enlighet med artikel 18.8 i den förordningen inte ställer sparbanken under resolutionsförvaltning. Verket för finansiell stabilitet ska samråda med Finansinspektionen innan den beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. Likvidationen börjar när Verket för finansiell stabilitet har fattat sitt beslut.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

7.

Lag

om ändring av lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) 51 §
3 mom. samt
ändras 9 § 2 mom., 26 § 1 och 5 mom., 27 §, 29 § 1 mom. och 33 §, av dem 9 § 2 mom. sådant
det lyder i lag 1205/2014,
som följer:

Gällande lydelse

9 §

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att i det fall att det sammanlagda beloppet av en insättares inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014), ska 5 kap. 13 § i den lagen tillämpas på insättningsgarantin. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, oberoende av de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i denna paragraf ska inte tillämpas om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 kap. 8 § 6 mom. i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i den nämnda paragrafens 1 mom.

Föreslagen lydelse

9 §

Av ett meddelande som avses i 1 mom. ska framgå att *om* det sammanlagda beloppet av en insättares inlåning i de kreditinstitut som deltar i fusionen överstiger den maximigräns för insättningsgarantin som anges i 5 kap. 8 § i lagen om myndigheten för finansiell stabilitet (1195/2014), ska 13 § i *detta kapitel* tillämpas på insättningsgarantin. Insättaren har rätt att inom sex månader från mottagandet av meddelandet, oberoende av de ursprungliga avtalsvillkoren, säga upp inlåning som enligt nämnda 8 § helt eller delvis faller utanför insättningsgarantin. Vad som föreskrivs i *detta moment* ska inte tillämpas om de överlåtande inlåningsbankerna på det sätt som avses i 5 mom. i *den paragrafen* betraktas som en enda inlåningsbank vid tillämpning av den övre gräns som avses i den nämnda paragrafens 1 mom.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

26 §

När Finansinspektionen beslutar om försättande av ett kreditinstitut i likvidation ska den samtidigt utse en eller flera likvidatorer. På likvidatorerna tillämpas i övrigt 23 kap. 9 § i lagen om andelslag. Också Finansinspektionen kan ansöka om ett sådant förordnande som avses i 23 kap. 9 § 3 mom. i lagen om andelslag, utöver vad som föreskrivs i det momentet.

—————
Likvidatorerna ska för kännedom tillställa Finansinspektionen slutredovisningen och den anmälan som avses i 23 kap. 17 § 1 mom. i lagen om andelslag.

27 §

Registermyndigheten och Finansinspektionen ska när de utser en likvidator ge denne ett intyg över detta. Ett utdrag ur eller en kopia av andelsstämmans protokoll utgör bevis på att stämman har utsett en likvidator.

29 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på ansökan av kreditinstitutet eller dess borgenärer, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkurslagen (120/2004) och nedan i detta kapitel.

33 §

—————
Behöriga att besluta om försättande av ett kreditinstitut i likvidation är andelsstämman, registermyndigheten, Finansinspektionen och en finsk domstol på det sätt som föreskrivs i denna lag och i lagen om andelslag. Behörig att besluta om försättande av ett kreditinstitut i konkurs är en finsk domstol enligt vad som

26 §

När Finansinspektionen *eller Verket för finansiell stabilitet* beslutar om försättande av ett kreditinstitut i likvidation ska de samtidigt utse en eller flera likvidatorer. På likvidatorerna tillämpas i övrigt 23 kap. 9 § i lagen om andelslag. Också Finansinspektionen *och Verket för finansiell stabilitet* kan ansöka om ett sådant förordnande som avses i *3 mom. i den paragrafen*.

—————
Likvidatorerna ska för kännedom tillställa Finansinspektionen *samt Verket för finansiell stabilitet, om det har beslutat om försättande i likvidation*, slutredovisningen och den anmälan som avses i 23 kap. 17 § 1 mom. i lagen om andelslag.

27 §

Registermyndigheten, Finansinspektionen *och Verket för finansiell stabilitet* ska när de utser en likvidator ge denne ett intyg över detta. Ett utdrag ur eller en kopia av andelsstämmans protokoll utgör bevis på att stämman har utsett en likvidator.

29 §

Ett kreditinstitut kan försättas i konkurs på ansökan av kreditinstitutet, dess borgenärer *eller Verket för finansiell stabilitet*, med iakttagande av vad som föreskrivs i konkurslagen (120/2004) och nedan i detta kapitel.

33 §

—————
Behöriga att besluta om försättande av ett kreditinstitut i likvidation är andelsstämman, registermyndigheten, Finansinspektionen *och Verket för finansiell stabilitet med iakttagande av denna lag och lagen om andelslag. Det föreskrivs särskilt om behörigheten för finska domstolar att besluta om försättande av*

Gällande lydelse

särskilt föreskrivs om detta. Det förfarandet gäller också ett kreditinstituts filialer i andra EES-stater.

Föreslagen lydelse

ett kreditinstitut i konkurs. Det förfarandet gäller också ett kreditinstituts filialer i andra EES-stater.

Verket för finansiell stabilitet ska besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka hos domstol om försättande av kreditinstitutet i konkurs, om villkoren för ställande av kreditinstitutet under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 1 § 1 mom. 1 och 2 punkten i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014) är uppfyllda, men Verket för finansiell stabilitet beslutar att inte ställa kreditinstitutet under resolution, eftersom det i enlighet med 3 punkten i det momentet inte anses behövas för att säkerställa ett viktigt allmänt intresse. Verket för finansiell stabilitet ska också besluta att försätta ett kreditinstitut i likvidation eller ansöka om att det ska försättas i konkurs, om den nämnd som avses i artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 i enlighet med artikel 18.8 i den förordningen inte ställer kreditinstitutet under resolutionsförvaltning. Verket för finansiell stabilitet ska samråda med Finansinspektionen innan den beslutar om försättande i likvidation eller ansöker om försättande i konkurs. Likvidationen börjar när Verket för finansiell stabilitet har fattat sitt beslut.

51 §

Oberoende av vad som sägs i denna lag ska 3 § 2 mom. 3 punkten och 3 § 4 och 6 mom. i den gamla lagen, sådana de lyder i lag 124/2007, tillämpas på den sammanslutning av andelsbanker som inlett sin verksamhet före den 1 juli 2010, trots att bestämmelserna upphävts genom en lag (601/2010) om ändring av den gamla lagen. Detsamma gäller för 59 § i den gamla lagen i fråga om sammanslutningens medlemsandelsbanker.

51 §

(3 mom. upphävs)

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

8.

Lag

om ändring av lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) 27 § 1 mom. samt
fogas till lagen nya 27 a § och 39 a § som följer:

Gällande lydelse

27 §

Centralinstitutets skyldighet att betala medlemskreditinstituts skulder som förfallit till betalning

En borgenär som inte av ett medlemskreditinstitut har fått betalning för en fordran som förfallit till betalning (**huvudskuld**) kan kräva betalning av centralinstitutet när huvudskulden har förfallit till betalning.

Föreslagen lydelse

27 §

Centralinstitutets skyldighet att betala medlemskreditinstituts skulder som förfallit till betalning

En borgenär som inte av ett medlemskreditinstitut har fått betalning för en fordran som förfallit till betalning (**huvudskuld**) kan kräva betalning av centralinstitutet i samma förmånsrättsordning som av medlemskreditinstitutet när huvudskulden har förfallit till betalning.

27 a §

Ett medlemsinstituts ansvar vid resolution

Om ett medlemsinstitut ställs under resolutionsförvaltning enligt 4 kap. 5 § 3 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag, får dess kapitalbas och kvalificerade skulder användas för att täcka skulder och rekapisera centralinstitutet eller ett annat medlemsinstitut. I situationer enligt denna paragraf tillämpas inte 30 § i denna lag.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

39 a §

Inbördes utlåning och förbud mot insättningar i vissa fall

En andelsbank eller ett andelsbanksaktiebolag som hör till en sammanslutning av inlåningsbanker får inte ta emot insättning eller kredit från en annan andelsbank eller ett annat andelsbanksaktiebolag.

Trots vad som föreskrivs i 1 mom. får en andelsbank och ett andelsbanksaktiebolag förvärva obligationer som emitterats av en annan andelsbank eller ett annat andelsbanksaktiebolag.

Bestämmelserna i denna paragraf tillämpas endast på sådana andelsbanker och andelsbanksaktiebolag som är medlemmar i en sammanslutning av inlåningsbanker som inlett sin verksamhet som en sammanslutning av andelsbanker före den 1 juli 2010.

Denna lag träder i kraft den 20

11.

Lag

om ändring av 2 och 6 § i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem (1084/1999) 6 § 1 och 4 mom., sådana de lyder, 1 mom. i lag 1513/2001 och 4 mom. i lag 639/2014, samt

ändras 2 § 7 mom. och 6 § 2 och 3 mom., av dem 6 § 2 mom. sådant det lyder i lag 887/2010, som följer:

Gällande lydelse

2 §

Definitioner

Föreslagen lydelse

2 §

Definitioner

Gällande lydelse

Med **inledande av insolvensförfarande** avses inledande av konkurs, företagssanering eller skuldsanering för privatpersoner, beslut om att ett kreditinstituts verksamhet skall avbrytas eller att det skall träda i likvidation, att ett kreditinstitut skall stängas eller att dess koncession skall återkallas samt andra med dessa jämförbara myndighetsbeslut om inledande av exekution.

6 §

Nettning vid insolvensförfarande i fråga om kreditinstitut

Förpliktelser som har uppkommit innan en sådan depositionsbanks verksamhet har avbrutits som avses i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001) kan nettas utan hinder av bestämmelserna i den nämnda lagen. Vad som föreskrivs i 5 § skall på motsvarande sätt tillämpas medan depositionsbankens verksamhet är avbruten.

Förpliktelser som för avveckling har anmälts i enlighet med avvecklingssystemets regler efter att insolvensförfarande i fråga om en deltagare i avvecklingssystemet har inletts, får nettas och nettningen har bindande verkan vid insolvensförfarandet, om

1) förpliktelserna nettas på den avvecklingsdag enligt avvecklingssystemets regler då insolvensförfarandet inleddes, och

2) den som upprätthåller avvecklingssystemet kan visa att den, då de uppdrag som gäller förpliktelserna enligt avvecklingssystemets regler blev oåterkalleliga, varken hade eller borde ha haft kännedom om att insolvensförfarandet hade inletts.

Rättigheter som hänför sig till säkerhet som ställts i enlighet med avvecklingsavtal som inbegriper säkerhet kan göras gällande *utan hinder av de lagrum som nämns i 1 mom.*, fastän insolvensförfarande har inletts i fråga om det kreditinstitut som har ställt säkerheten.

Det som i 1 mom. föreskrivs om temporärt

Föreslagen lydelse

Med **inledande av insolvensförfarande** avses inledande av konkurs, företagssanering eller skuldsanering för privatpersoner, beslut om att det skall träda i likvidation, att ett kreditinstitut skall stängas eller att dess koncession skall återkallas samt andra med dessa jämförbara myndighetsbeslut om inledande av exekution.

6 §

Nettning vid insolvensförfarande i fråga om kreditinstitut

(1 mom. upphävs)

Förpliktelser som för avveckling har anmälts i enlighet med avvecklingssystemets regler efter att insolvensförfarande i fråga om ett kreditinstitut som är deltagare i avvecklingssystemet har inletts, får nettas och nettningen har bindande verkan vid insolvensförfarandet, om

1) förpliktelserna nettas på den avvecklingsdag enligt avvecklingssystemets regler då insolvensförfarandet inleddes, och

2) den som upprätthåller avvecklingssystemet kan visa att den, då de uppdrag som gäller förpliktelserna enligt avvecklingssystemets regler blev oåterkalleliga, varken hade eller borde ha haft kännedom om att insolvensförfarandet hade inletts.

Rättigheter som hänför sig till säkerhet som ställts i enlighet med avvecklingsavtal som inbegriper säkerhet kan göras gällande fastän insolvensförfarande har inletts i fråga om det kreditinstitut som har ställt säkerheten.

(4 mom. upphävs)

Gällande lydelse

avbrytande av en depositionsbanks verksamhet tillämpas på sådant temporärt avbrytande av verksamheten vid en filial till ett tredje-lands kreditinstitut som avses i 19 kap. 8 § i kreditinstitutslagen.

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den 20 .

12.

Lag

om ändring av 11 i lagen om värdepapperskonton

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om värdepapperskonton (750/2012) 11 § 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

11 §

Förvarares konkurs och annan insolvens

Föreslagen lydelse

11 §

Förvarares konkurs och annan insolvens

Vad som i denna paragraf föreskrivs om förvararens konkurs ska i tillämpliga delar tillämpas vid sådant saneringsförfarande för företag som avses i lagen om företagssanering och vid sådant avbrytande av en inlåningsbanks verksamhet som avses i lagen om temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet (1509/2001), när det gäller förvarare.

Vad som i denna paragraf föreskrivs om förvararens konkurs ska i tillämpliga delar tillämpas vid sådant företagssaneringsförfarande för förvararen som avses i lagen om företagssanering.

Denna lag träder i kraft den 20 .

13.

Lag

om ändring av 3 § i lagen om finansiella säkerheter

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om finansiella säkerheter (11/2004) 3 § 1 mom. 4 punkten som följer:

Gällande lydelse

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

4) **inledande av insolvensförfarande** påbörjandet av en konkurs eller företagssanering, ett beslut om interimistiskt avbrott i en *depositionsbanks verksamhet* samt andra beslut om att inleda med dessa jämförbar verkställighet som förutsätter ingripande från myndigheternas sida och begränsar gäldenärens bestämmanderätt,

Föreslagen lydelse

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

4) **inledande av insolvensförfarande** påbörjandet av en konkurs eller företagssanering samt andra beslut om att inleda med dessa jämförbar verkställighet som förutsätter ingripande från myndigheternas sida och begränsar gäldenärens bestämmanderätt,

Denna lag träder i kraft den 20 .

14.

Lag

om ändring av 2 kap. 25 § i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om värdeandelssystemet och om clearingverksamhet (348/2017) 2 kap. 25 § som följer:

Gällande lydelse

2 kap

Föreslagen lydelse

2 kap.

Gällande lydelse

En värdepapperscentrals verksamhetstillstånd, ägare, förvaltning och verksamhet samt centrala motparter

25 §

Avtal för en eventuell insolvens hos den centrala motpartens clearingmedlem

Avtal enligt artikel 48 i EMIR-förordningen om överföring av tillgångar och kontrakt som tillhör kunder hos en central motparts clearingmedlem till en annan clearingmedlem kan verkställas trots konkurs, företagssanering, *temporärt avbrytande av en depositionsbanks verksamhet* och andra med dessa jämförbara förfaranden som gäller den förstnämnda clearingmedlemmen.

Föreslagen lydelse

En värdepapperscentrals verksamhetstillstånd, ägare, förvaltning och verksamhet samt centrala motparter

25 §

Avtal för en eventuell insolvens hos den centrala motpartens clearingmedlem

Avtal enligt artikel 48 i EMIR-förordningen om överföring av tillgångar och kontrakt som tillhör kunder hos en central motparts clearingmedlem till en annan clearingmedlem kan verkställas trots konkurs, företagssanering och andra med dessa jämförbara förfaranden som gäller den förstnämnda clearingmedlemmen.

Denna lag träder i kraft den 20 .

15.

Lag

om ändring av 11 § 2 mom. 6 punkten och 26 § 4 mom. i lagen om Finlands Bank

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om Finlands Bank (214/1998) 11 § 2 mom. 6 punkten och 26 § 4 mom., av dem 26 § 4 mom. sådant det lyder i lag 619/2014, som följer:

Gällande lydelse

11 §

Bankfullmäktiges uppgifter

Bankfullmäktige skall i fråga om Finlands Banks förvaltning

6) *fastställa pensionsstadgan och familjepensionsstadgan för banken samt, på framställning av direktionen, meddela föreskrifter*

Föreslagen lydelse

11 §

Bankfullmäktiges uppgifter

Bankfullmäktige ska i fråga om Finlands Banks förvaltning

6) på framställning av direktionen meddela föreskrifter om skötseln av bankens pensionsansvar,

Gällande lydelse

om skötseln av bankens pensionsansvar,

Föreslagen lydelse

26 §

Rätt att få och skyldighet att lämna upplysningar

Finlands Bank ska, trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om sekretess, omedelbart underrätta de myndigheter som avses i 71 § 1 mom. 1 och 3 punkten i lagen om Finansinspektionen (878/2008), om Finlands Bank får vetskap om att det i Finland uppkommit en sådan krissituation som avses i artikel 18 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, eller en därmed jämförbar krissituation.

26 §

Rätt att få och skyldighet att lämna upplysningar

Finlands Bank ska, trots vad som någon annanstans i lag föreskrivs om sekretess, omedelbart underrätta *Finansinspektionen* och de myndigheter som avses i 71 § 1 mom. 1 och 3 punkten i lagen om Finansinspektionen (878/2008), om Finlands Bank får vetskap om att det i Finland uppkommit en sådan krissituation som avses i artikel 18 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG, eller en därmed jämförbar krissituation.

Denna lag träder i kraft den 20 .

16.

Lag

om ändring av investeringstjänster

I enlighet med riksdagens beslut *ändras* i lagen om investeringstjänster (747/2012) 1 kap. 4 § 2 mom., 5 § 1 och 2 mom., 6 § 1 mom. och 7 § 1 mom.,
av dem 1 kap. 4 § 2 mom. sådant det lyder i lag 513/2019, 1 kap. 5 § 1 mom. sådant det lyder i lag 397/2019 samt 1 kap. 5 § 2 mom., 6 § 1 mom. och 7 § 1 mom. sådana de lyder i lag 1069/2017, samt
fogas till 10 kap. en ny 4 a § som följer:

Gällande lydelse

1 kap

Allmänna bestämmelser

4 §

Bestämmelser som tillämpas på kreditinstitut, fondbolag och AIF-förvaltare

På fondbolag som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om placeringsfonder ska i fråga om dess tjänster tillämpas vad som föreskrivs om värdepappersföretag i 2 kap. 2 §, 6 kap. 1 § 2 mom. samt 2 § 1, 2 och 4 mom., 6 b kap. 5 och 6 §, 7 kap. 2, 5, 7—9, 12—14 och 16 §, 9 kap., 10 kap. 1—7 och 15 och 16 § samt 11, 12 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag samt i artikel 26 i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument. På AIF-förvaltare som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 6 kap. 1 § 2 mom. samt 2 § 1, 2 och 4 mom., 6 b kap. 5 och 6 §, 7 kap. 2, 5, 7—9, 12—14 och 16 § samt 9—11 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag samt i artikel 26 i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument föreskrivs om värdepappersföretag.

5 §

Bestämmelser som tillämpas på utländska EES-värdepappersföretag och utländska EES-kreditinstitut

Bestämmelser om utländska EES-värdepappersföretags rätt att tillhandahålla investeringstjänster eller bedriva investeringsverksamhet samt att i Finland tillhandahålla sidotjänster via filialer och om de krav som ska ställas på sådan verksamhet finns i 13 §, 2 kap. 2 § 1 mom., 4 kap. 1 § 1—3 och 6 mom., 7 kap. 2 § 6 mom. samt 7, 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—9, 11—14 och 16 §, 11 kap. 18, 19 och 22—25 §, 12 kap. 3 a och 4 §, 14 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 §.

Föreslagen lydelse

1 kap.

Allmänna bestämmelser

4 §

Bestämmelser som tillämpas på kreditinstitut, fondbolag och AIF-förvaltare

På fondbolag som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om placeringsfonder ska i fråga om dess tjänster tillämpas vad som föreskrivs om värdepappersföretag i 2 kap. 2 §, 6 kap. 1 § 2 mom. samt 2 § 1, 2 och 4 mom., 6 b kap. 5 och 6 §, 7 kap. 2, 5, 7—9, 12—14 och 16 §, 9 kap., 10 kap. 1—4, 4 a, 5—7, 15 och 16 § samt 11, 12 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag samt i artikel 26 i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument. På AIF-förvaltare som tillhandahåller investeringstjänster enligt lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 6 kap. 1 § 2 mom. samt 2 § 1, 2 och 4 mom., 6 b kap. 5 och 6 §, 7 kap. 2, 5, 7—9, 12—14 och 16 § samt 9, 9a, 10, 11 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag samt i artikel 26 i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument föreskrivs om värdepappersföretag.

5 §

Bestämmelser som tillämpas på utländska EES-värdepappersföretag och utländska EES-kreditinstitut

Bestämmelser om utländska EES-värdepappersföretags rätt att tillhandahålla investeringstjänster eller bedriva investeringsverksamhet samt att i Finland tillhandahålla sidotjänster via filialer och om de krav som ska ställas på sådan verksamhet finns i 13 §, 2 kap. 2 § 1 mom., 4 kap. 1 § 1—3 och 6 mom., 7 kap. 2 § 6 mom. samt 7, 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—4, 4 a, 5—9, 11—14 och 16 §, 11 kap. 18, 19 och 22—25 §, 12 kap. 3 a och 4 §, 14 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 §.

Gällande lydelse

På utländska EES-kreditinstitut som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet samt via filialer tillhandahåller sidotjänster i Finland ska i fråga om tjänsterna och verksamheten tillämpas 13 §, 2 kap. 2 § 1 mom., 4 kap. 1 § 4—6 mom., 7 kap. 2 § 6 mom. samt 7, 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—9, 11—14 och 16 § samt 11 kap. 18, 19 och 22—25 §, 12 kap. 4 §, 14 och 15 kap. samt 16 kap. 2 och 3 §.

Föreslagen lydelse

På utländska EES-kreditinstitut som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet samt via filialer tillhandahåller sidotjänster i Finland ska i fråga om tjänsterna och verksamheten tillämpas 13 §, 2 kap. 2 § 1 mom., 4 kap. 1 § 4—6 mom., 7 kap. 2 § 6 mom. samt 7, 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—4, 4a, 5—9, 11—14 och 16 § samt 11 kap. 18, 19 och 22—25 §, 12 kap. 4 §, 14 och 15 kap. samt 16 kap. 2 och 3 §.

6 §

Bestämmelser som tillämpas på utländska EES-fondbolag och EES-baserade AIF-förvaltare

På sådana utländska EES-fondbolag som avses i lagen om placeringsfonder och som tillhandahåller investeringstjänster i Finland samt på sådana EES-baserade AIF-förvaltare som avses i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och som via en filial tillhandahåller investeringstjänster i Finland ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 7 kap. 2 § 6 mom. och 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—9, 11—14 och 16 § samt i 11 kap. 18, 19 och 22—25 § i denna lag föreskrivs om utländska EES-värdepappersföretag och vad som i 15 kap. föreskrivs om utländska värdepappersföretag samt vad som föreskrivs i 16 kap. 2 § i denna lag.

6 §

Bestämmelser som tillämpas på utländska EES-fondbolag och EES-baserade AIF-förvaltare

På sådana utländska EES-fondbolag som avses i lagen om placeringsfonder och som tillhandahåller investeringstjänster i Finland samt på sådana EES-baserade AIF-förvaltare som avses i lagen om förvaltare av alternativa investeringsfonder och som via en filial tillhandahåller investeringstjänster i Finland ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 7 kap. 2 § 6 mom. och 15 och 16 §, 7 a kap. 5 §, 10 kap. 1—4, 4 a, 5—9, 11—14 och 16 § samt i 11 kap. 18, 19 och 22—25 § i denna lag föreskrivs om utländska EES-värdepappersföretag och vad som i 15 kap. föreskrivs om utländska värdepappersföretag samt i 16 kap. 2 § i denna lag.

7 §

Bestämmelser som tillämpas på tredjelandsföretag

På tredjelandsföretag som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet i Finland via filialer ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 5 kap. 7 kap. 2, 4, 5, 7, 9, 15 och 16 §, 7 a kap., 9 kap., 10 kap. 1—8 §, 9 § 1 och 2 mom., 11—13, 15 och 16 §, 11 kap. 20—25 §, 12 kap. 4 §, 14 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag föreskrivs om värdepappersföretag

7 §

Bestämmelser som tillämpas på tredjelandsföretag

På tredjelandsföretag som tillhandahåller investeringstjänster eller bedriver investeringsverksamhet i Finland via filialer ska i fråga om dessa tjänster tillämpas vad som i 2 kap. 2 §, 5 kap. 7 kap. 2, 4, 5, 7, 9, 15 och 16 §, 7 a kap., 9 kap., 10 kap. 1—4, 4 a, 5—8 §, 9 § 1 och 2 mom., 11—13, 15 och 16 §, 11 kap. 20—25 §, 12 kap. 4 §, 14 och 15 kap. samt i 16 kap. 2 och 3 § i denna lag föreskrivs om värdepappersföretag och tredjelandsföretag, vad som i

Gällande lydelse

och tredjelandsföretag, vad som i 5 kap. i lagen om handel med finansiella instrument föreskrivs om värdepappersföretag och tredjelandsföretag samt vad som i 7 kap. 6 § i kreditinstitutslagen föreskrivs om kreditinstitut. I artiklarna 3—26 och avdelning VII i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument föreskrivs dessutom om de krav som ställs på tredjelandsföretags verksamhet.

Föreslagen lydelse

5 kap. i lagen om handel med finansiella instrument föreskrivs om värdepappersföretag och tredjelandsföretag samt vad som i 7 kap. 6 § i kreditinstitutslagen föreskrivs om kreditinstitut. I artiklarna 3—17, 17 a och 18—26 och avdelning VII i EU:s förordning om marknader för finansiella instrument föreskrivs dessutom om de krav som ställs på tredjelandsföretags verksamhet.

10 kap

Förfaranden i kundförhållanden

10 kap

Förfaranden i kundförhållanden

4 a §

Erbjudande av kvalificerade skulder enligt EU:s tillsynsförordning till icke-professionella kunder

Om sådana kvalificerade skulder som avses i artikel 72a i EU:s tillsynsförordning och som uppfyller kraven i den artikeln, med undantag av artikel 72a.1 b, och artikel 72b.3—72b.5 i den förordningen, erbjuds till icke-professionella kunder, ska det nominella värdet av sådana skulder vara minst 50 000 euro.

Denna lag träder i kraft den 20 .

10 kap. 4 a § i denna lag tillämpas på kvalificerade skulder som emitteras efter ikraftträdandet.

17.

Lag

om ändring av 4 och 5 § i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen om förvaltningsavgift till Verket för finansiell stabilitet (1197/2014) 4 § 1 mom. och 5 § 1 mom., sådana de lyder i lag 360/2017, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

4 §

4 §

Proportionell förvaltningsavgift

Proportionell förvaltningsavgift

Avgiftsgrunden för en proportionell förvaltningsavgift och avgiftens belopp i procent av avgiftsgrunden samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

Avgiftsgrunden för en proportionell förvaltningsavgift och avgiftens belopp i procent av avgiftsgrunden samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

Avgiftsskyldiga	Avgiftsgrund	Avgiftsbelopp i procent av avgiftsgrunden
inlåningsbank enligt kreditinstitutslagen	balansomslutning	0,0008
kreditföretag enligt kreditinstitutslagen	balansomslutning	0,0008
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori A	omslutning av den kalkylmässiga balansräkningen	0,0002
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori B	omslutning av den kalkylmässiga balansräkningen	0,0006
filial till ett tredjelands kreditinstitut	omslutning av den kalkylmässiga balansräkningen	0,0006
värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	omsättning	0,03
tredjeländers värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	omsättning	0,03

5 §

5 §

Grundavgift

Grundavgift

Grundavgiftens belopp i euro samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

Grundavgiftens belopp i euro samt vilka som är avgiftsskyldiga bestäms som följer:

Avgiftsskyldiga	Avgift i euro
affärsbank enligt lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), sparbanksaktiebolag enligt sparbankslagen (1502/2001) och andelsbanksaktiebolag enligt lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013)	1 000
sparbank enligt 1 § i sparbankslagen	1 000

RP 171/2020 rd

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

andelsbank eller kreditinstitut i andelslagsform enligt 1 § i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform	1 000
annat kreditinstitut	1 000
centralinstitut för en sammanslutning av inlåningsbanker enligt lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010)	1 000
holdingföretag för ett kreditinstitut	1 000
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori A	1 000
filial till ett utländskt EES-kreditinstitut, kategori B	1 000
filial till ett tredjelands kreditinstitut	1 000
värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	1 000
tredjeländers värdepappersföretag som avses i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag	1 000
värdepapperscentral	25 000

Denna lag träder i kraft den 20 .

Finansministeriets förordning

om ändring av 2 och 3 § i finansministeriets förordning om de uppgifter som ska lämnas in för upprättandet av kreditinstituts och värdepappersföretags resolutionsplaner och ingå i dem

I enlighet med finansministeriets beslut
ändras i finansministeriets förordning om de uppgifter som ska lämnas in för upprättandet av kreditinstituts och värdepappersföretags resolutionsplaner och ingå i dem (1284/2014) 2 § 6 punkten och 3 § 18 punkten och
fogas till 3 § en ny 19 punkt som följer:

2 §

Information som ska lämnas in för upprättandet av resolutionsplaner

Verket för finansiell stabilitet har rätt att av ett institut få åtminstone följande uppgifter för upprättande och uppdatering av en resolutionsplan för ett institut:

6) en redogörelse för institutets nedskrivningsbara skulder,

3 §

Information som ska ingå i en resolutionsplan

Institutets resolutionsplan ska ange alternativ när det gäller användning av resolutionsverktygen och resolutionsbefogenheterna på institutet. Resolutionsplanen ska innehålla följande, kvantifierat när så är lämpligt och möjligt:

- 18) i förekommande fall eventuella yttranden från institutet om resolutionsplanen,
- 19) det minimikrav för kapitalbas och kvalificerade skulder som fastställts för institutet och den tidsfrist som satts för uppfyllande av det, med beaktande av den tidsfrist för uppfyllande av kravet för riktgivande tilläggskapital som satts i 11 kap. 6 d § i kreditinstitutslagen.

Denna förordning träder i kraft den 20 .

Finansministeriets förordning

om ändring av finansministeriets förordning om omständigheter som ska beaktas vid bedömning av ett kreditinstitut och värdepappersföretags eller en koncerns avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

I enlighet med finansministeriets beslut
ändras i finansministeriets förordning om omständigheter som ska beaktas vid bedömning av ett kreditinstituts och värdepappersföretags eller en koncerns avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter (1285/2014) 2 § 17 punkten som följer:

2 §

Omständigheter som ska beaktas vid bedömning av avvecklings- och omorganiseringsmöjligheter

Vid bedömning av ett instituts eller en koncerns möjligheter till avveckling och omorganisering ska Verket för finansiell stabilitet beakta åtminstone följande omständigheter:

17) institutets antal och typ av nedskrivningsbara skulder,

Denna förordning träder i kraft den 20 .

Finansministeriets förordning

om beräkning av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder utifrån de totala skulderna

I enlighet med finansministeriets beslut föreskrivs med stöd av 8 kap. 7 b § 4 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014):

1 §

Minimikravets i 8 kap. 7 b § 4 mom. i lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag föreskrivna andel av de totala skulder beräknas med formeln $((1-X1/X2) \times 8 \text{ procent})$, där $X1$ är 3,5 procent av det riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning och $X2$ summan av det sammanlagda buffertkrav och 18 procent av det totala riskvägda exponeringsbelopp som beräknas i enlighet med artikel 92.3 i den förordningen. Vid tillämpning av artikel 92.3 i EU:s tillsynsförordning ska dessutom beaktas de minskningar som är möjlig enligt artikel 72b.3 i den förordningen.

2 §

Denna förordning träder i kraft den 20 .